

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

ÅRSBERETNING 2000

<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

DA

*Nicole Fontaine
Formand for Europa-Parlamentet
Rue Wiertz
B - 1047 Bruxelles*

Strasbourg, den 04.2001

I overensstemmelse med artikel 195, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og artikel 3, stk. 8, i Europa-Parlamentets afgørelse vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans erhverv forelægger jeg hermed min beretning for 2000.

*Jacob Söderman
Europæisk ombudsmand*

1	FORORD	11
2	KLAGER TIL OMBUDSMANDEN	17
2.1	RETSGRUNDLAGET FOR OMBUDSMANDENS ARBEJDE	17
2.2	DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS MANDAT	18
2.2.1	“Fejl eller forsømmelse”	18
2.2.2	Adfærdskodeksen for god forvaltningsskik	19
2.3	KLAGENS ANTAGELSE TIL BEHANDLING	19
2.4	GRUNDLAG FOR UNDERSØGELSER	21
2.5	ANALYSE AF KLAGERNE	21
2.6	RÅD TIL KLAGEREN OM AT HENVENDE SIG TIL EN ANDEN MYNDIGHED OG OVERFØRSLER	22
2.7	OMBUDSMANDENS UNDERSØGELSESBEFØJELSER	23
2.7.1	Afhøring af vidner	23
2.7.2	Inspektion af dokumenter	23
2.7.3	Præcisering af Ombudsmandens undersøgelsesbeføjelser	24
2.8	UNDERSØGELSER FORETAGET AF OMBUDSMANDEN OG RESULTATERNE HERAF	25
3	AFGØRELSE EFTER EN UNDERSØGELSE	29
3.1	SAGER, HVOR DER IKKE ER KONSTATET FEJL ELLER FORSØMMELSER	29
3.1.1	Rådet for Den Europæiske Union	29
	AFSLAG PÅ FORFREMME TIL EN STILLING I LØNKLASSE A2	29
3.1.2	Europa-Kommissionen	34
	PÅSTAND OM MANGLENDE SVAR OG AFGØRELSE I FORBINDELSE MED KLAGE OVER TILSIDESÆTTELSE AF STATSSTØTTEBESTEMMELSER	34
	PÅSTAND OM KOMMISSIONENS MANGLENDE OPFYLDDELSE AF SIN PLIGT SOM TRAKTATENS VOGTER	39
	DE SPANSKE MYNDIGHEDERS IMPLEMENTERING AF DIREKTIV 92/43/EØF OM BEVARING AF NATURTYPER	46
	BROFORSTÆRKNINGSARBEJDER I ET OMRÅDE UNDER MILJØMÆSSIG BESKYTTELSE	50
	PÅSTAND OM UREGELMÆSSIGHED I FORBINDELSE MED UDVÆLGELSESPRØVE	57
	BEGRUNDELSE FOR MANGLENDE BESTÅELSE AF PRØVER OG AKTINDSIGT I RETTET PRØVEBESVARELSE	59
	PÅSTAND OM FORSINKET BETALING I FORBINDELSE MED ESPRIT-PROJEKT	61
	MANGLENDE OPLYSNINGER OM “KOMITOLOGI” OG KOMMISSIONSRETSAKTER	64
	EUROPA-KOMMISSIONENS BESLUTNING OM IKKE AT INDLEDE EN OVERTRÆDELSESPROCEDURE MOD ITALIEN	67
	TVIST I FORBINDELSE MED KONTRAKTER PÅ DET KULTURELLE OMRÅDE	71
	PÅSTAND OM FEJL ELLER FORSØMMELSER I FORBINDELSE MED UDGIVELSEN AF EN RAPPORT	77
	MANGLENDE HENSYNTAGEN TIL SPØRGSMÅL FRA STOPPRØVER	83
	NØDVENDIGT EKSAMENSBEVIS FOR ADGANG TIL UDVÆLGELSESPRØVE	86
	TJENESTEMÆNDTS YTRINGSFRIHED	92
	MANGLENDE SIKRING AF, AT ITALIEN OVERHOLDER EN FORORDNING	96

3.1.3	Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen	98
	MANGLENDE OPLYSNINGER OG MANGLENDE REGISTRERING AF ET ANDRAGENDE	98
3.1.4	Det Europæiske Universitetsinstitut	101
	DET EUROPÆISKE UNIVERSITETSINSTITUTS AFSLAG PÅ OPTAGELSE	101
3.2	SAGER LØST AF INSTITUTIONEN	106
3.2.1	Europa-Parlamentet	106
	MANGLENDE OPLYSNINGER OG FORSINKELSER I FORBINDELSE MED UDBUDSPROCEDURE	106
	KORREKT GODTGØRELSE AF REJSEUDGIFTER FOR DELTAGER I UDVÆLGELSESPRØVE	109
3.2.2	Rådet for Den Europæiske Union	110
	AKTINDSIGT	110
3.2.3	Europa-Kommissionen	111
	FULD REFUSION AF MARGINALOMKOSTNINGER I FORBINDELSE MED KONTRAKT	111
	FORSINKET BETALING OG BEREGNING AF MORARENTER	113
	MORARENTER	115
	STATSSTØTTE: PÅSTAND OM KOMMISSIONENS UTILSTRÆKKELIGE BEHANDLING AF EN KLAGE	116
	BETINGELSER FOR TILDELING AF KONTRAKT SOM LED I INTERREG II	118
	TILSAGN FRA KOMMISSIONEN OM AT ANNULLERE EN INDTÆGTSORDRE	119
	NÆGTELSE AF ADGANG TIL AT DELTAGE I SKRIFTLIGE PRØVER I FORBINDELSE MED EN ÅBEN UDVÆLGELSESPRØVE	120
	MANGLENDE BETALING FRA CENTRALBIBLIOTEKET	121
	REGLER FOR INDEHOLDELSE I KOMMISSIONSTJENESTEMÆNDS LØN	122
	FORSINKET BETALING	123
	FORSINKET BETALING AF EN EKSPERT	124
	FORSINKET UDBETALING AF TILSKUD	125
	AFTALE I TILKNYTNING TIL TVIST OM ARBEJDSKONTRAKT	126
3.2.4	Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen	128
	ANTIDUMPING: PÅSTAND OM UFORHOLDSMÆSSIG FORSINKELSE OG DISKRIMINATION	128
3.3	MINDELIG LØSNING OPNÅET AF OMBUDSMANDEN	132
	BETALING AF MORARENTER	132
3.4	SAGER AFSLUTTET MED EN KRITISK BEMÆRKNING FRA OMBUDSMANDEN	134
3.4.1	Europa-Parlamentet	134
	PERSONALE - UKORREKTE OPLYSNINGER OM DAGPENGE	134
	STANDARDSVAR PÅ INDIVIDUELLE KLAGER TIL UDVÆLGELSESKOMITÉEN FOR EN ALMINDELIG UDVÆLGELSESPRØVE	136
3.4.2	Rådet for Den Europæiske Union	139
	UDVÆLGELSESKOMITÉS BEGRUNDELSE I UOVERENSSTEMMELSE MED MEDDELELSEN OM UDVÆLGELSESPRØVEN	139
3.4.3	Europa-Kommissionen	142
	BETALING I HENHOLD TIL EN TACIS-KONTRAKT	142
	GODKENDELSE AF EN KONTRAKT OG EFTERFØLGENDE AFSLAG PÅ FINANSIERINGEN HERAF	147
	PÅSTAND OM MANGLENDE SVAR OG AFSLAG PÅ AKTINDSIGT I EKSPERTGRUPPES MØDEREFERATER	152
	ÅBEN UDVÆLGELSESPRØVE: OPLYSNINGER, DER SKAL FORELÆGGES AF EF-TJENESTEMÆND OG ØVRIGE ANSATTE SOM DOKUMENTATION FOR DERES STATUS	157
	MANGLENDE MULIGHED FOR AT OPNÅ ET STUDENTERJOB HOS KOMMISSIONEN	161
	MANGLENDE ADGANG TIL EN ÅBEN UDVÆLGELSESPRØVE AFHOLDT AF EUROPA-KOMMISSIONEN	163
	MANGLENDE SVAR I FORBINDELSE MED KLAGERENS KLAGE I HENHOLD TIL TJENESTEMANDSVEDTÆGTENS ARTIKEL 90	167

	MANGLENDE OPLYSNINGER I FORBINDELSE MED TILSKUD YDET AF KOMMISSIONEN	169
	MANGLENDE BEHANDLING AF ANSØGERS ANMODNING	172
3.4.4	EF-Domstolen	174
	PÅSTAND OM URIMELIG OG DISKRIMINERENDE AFGØRELSE TRUFFET AF UDVÆLGELSESKOMITÉ VEDRØRENDE LIGESTILLING AF JURIDISKE EMBEDESEKSAMENER	174
3.4.5	Det Europæiske Miljøagentur	177
	BEHANDLINGEN AF EN UDBUDSPROCEDURE	177
3.5	FORSLAG TIL HENSTILLINGER, DER ER GODKENDT AF INSTITUTIONEN	180
3.5.1	Europa-Parlamentet	180
	MANGLENDE OPLYSNINGER FRA EUROPA-PARLAMENTET OM RESULTATET AF EN PROJEKTKONKURRENCE	180
3.5.2	Europa-Kommissionen	181
	ULOVLIG ANSÆTTELSESSITUATION FOR EKSTERNT PERSONALE	181
	DISKRIMINATION I FORBINDELSE MED FISKERIINSPEKTØRERS INDPLACERING	187
	MANGLENDE OVERHOLDELSE AF PROCEDUREN I FORBINDELSE MED GENANSÆTTELSE AF TJENESTEMAND EFTER TJENESTEFRIHED AF PERSONLIGE ÅRSAGER UDEN LØN	190
	FORSINKELSER MED HENSYN TIL FASTLÆGGELSE AF INTERNE RETNINGSLINJER I FORBINDELSE MED OVERGREB PÅ BØRN	191
3.5.3	Europol	197
	BESTEMMELSER OM OFFENTLIGHEDENS ADGANG TIL AKTINDSIGT I DOKUMENTER, SOM EUROPOL ER I BESIDDELSE AF	197
3.6	FORESPØRGLER FRA NATIONALE OG REGIONALE OMBUDSMÆND	198
	ADMINISTRATIVE KRAV I FORBINDELSE MED REGISTRERING AF IMPORTEREDE BRUGTE BILER I SPANIEN	198
	ARBEJDSSTAGERES FRIE BEVÆGELIGHED I TOSCANA	198
	OMBUDSMANDEN FANDT INTET GRUNDLAG FOR AT FORETAGE YDERLIGERE UNDERSØGELSER AF KOMMISSIONENS HANDLEMÅDE	199
3.7	UNDERSØGELSER PÅ EGET INITIATIV FORETAGET AF OMBUDSMANDEN	200
	UNDERSØGELSE PÅ EGET INITIATIV VEDRØRENDE UNDTAGELSESBESTEMMELSE I FORBINDELSE MED UNØJAGTIGT UDFYLDTE ANSØGNINGSFORMULARER TIL LANDBRUGSSTØTTE	200
	ØKONOMISK ERSTATNING FOR MATERIEL SKADE	208
3.8	SÆRLIGE RAPPORTER FORELAGT AF OMBUDSMANDEN	210
	ÅBENHED I EU'S ANSÆTTELSESPROCEDURER	210
	OMBUDSMANDEN HENSTILLER, AT DER VEDTAGES EN EU-FORVALTNINGSLOV	211
	OMBUDSMANDEN ANMODER PARLAMENTET OM AT HANDLE EFTER KOMMISSIONENS AFSLAG PÅ ADGANG TIL OPLYSNINGER I EN BRITISK ØLSAG	212
4	FORBINDELSER MED ANDRE AF DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER	215
4.1	EUROPA-PARLAMENTET	215
4.2	EUROPA-KOMMISSIONEN	217
4.3	RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION	218
4.4	DEN EUROPÆISKE INVESTERINGSBANK	218
5	FORBINDELSER MED OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER	221
5.1	FORBINDELSER MED NATIONALE OMBUDSMÆND	221
5.2	KONTAKTNETTET	221
5.3	FORBINDELSER MED REGIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER	221

5.4	FORBINDELSER MED LOKALE OMBUDSMÆND	222
5.5	SAMARBEJDE OM BEHANDLING AF KLAGER	222
5.6	SAMARBEJDE MED NATIONALE OMBUDSMÆND I TILTRÆDELSESLANDENE	222
6	PR-AKTIVITETER	225
6.1	ÅRETS HØJDEPUNKTER	225
6.2	KONFERENCER OG MØDER	227
6.3	ANDRE ARRANGEMENTER	239
6.4	KONTAKTER TIL MEDIERNE	243
7	BYLAG	247
A	STATISTIK	249
B	OMBUDSMANDENS BUDGET	255
C	PERSONALE	257
D	INDEKS OVER AFGØRELSER	260

1 FORORD **En ny grundlæggende rettighed til borgere**

Det Europæiske Råds møde i Nice i december 2000 udgjorde i én vigtig henseende et stort fremskridt. For første gang nogen sinde indeholdt en international aftale om menneskerettigheder, det nye charter om grundlæggende rettigheder, en ret til god forvaltning for borgerne. Den Europæiske Unions øverste organ har nu i detaljer beskrevet de grundlæggende rettigheder og principper, som hidtil kun har været nævnt i traktaterne. Dette vil naturligvis få en praktisk konsekvens for de administrative aktiviteter i forbindelse med Unionens forvaltning og vil blive anvendt af Fællesskabets domstole og Den Europæiske Ombudsmand.

Artikel 41 i det nye charter har titlen "Ret til god forvaltning". I henhold til denne artikel har enhver ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner og organer. I artiklen nævnes desuden en række grundlæggende krav til god forvaltningsskik, herunder borgernes ret til at blive hørt, deres ret til aktindsigt i de akter, der vedrører dem, og forvaltningens pligt til at begrunde sine beslutninger. Den indeholder ligeledes en pligt for forvaltningen til at erstatte skader forvoldt af dens institution eller dens ansatte under udøvelsen af deres hverv. Borgerne har desuden nu ret til at anvende ethvert af traktaternes sprog i deres kommunikation med EU-forvaltningen.

Det er klart, at disse grundlæggende krav til en god forvaltning ikke er de eneste regler og principper, som institutionerne og organerne og deres ansatte skal følge for at sikre en god forvaltning. Der er behov for en række regler og principper, en lov, eller en adfærdskodeks for god forvaltningsskik, for at EU-institutionerne og -organerne og deres ansatte kan leve op til de krav til en god forvaltning, der er fastsat i chartret.

Indtil videre er der ikke blevet fastlagt et sæt regler og principper for EU-forvaltningen som helhed. Det er derfor vigtigt, at hver institution og hvert organ vedtager et sæt regler og principper, dvs. en adfærdskodeks for god forvaltningsskik, som klart fastsætter EU-borgernes rettigheder. En række fællesskabsorganer har allerede gjort dette, men de væsentlige institutioner har indtil videre ikke vedtaget kodekser, som virkelig opfylder de krav, der er fastsat i Nice-chartret.

De fremskridt, der blev gjort i Nice i denne henseende, vil vise sig at være et vigtigt skridt i EU-forvaltningens langvarige kamp for at styrke forholdet til dens borgere, EU-borgerne. Det er derfor vigtigt, at den hensigt, som EU's højeste myndighed har givet udtryk for, efterleves fuldt ud og gennemføres. Nice-chartret er et godt dokument for borgerne, og jeg håber, at det vil blive en levende realitet gennem en fælles indsats fra alle berørte parter.

Den Internationale Ombudsmandskongres, som mødes hvert fjerde år og repræsenterer mere end 100 ombudsmandsinstitutioner og tilsvarende organer fra alle kontinenter, mødtes i Durban, Sydafrika, sidst på efteråret 2000. Udkastet til EU's charter om grundlæggende rettigheder og Den Europæiske Ombudsmands adfærdskodeks for god forvaltningsskik blev fordelt til alle deltagerne. Der blev på behørig vis redegjort for Ombudsmandens indsats for at fremme en god forvaltning. Hovedtemaet i slutresolutionen fra denne internationale kongres var en understregning af, at alle borgere har en grundlæggende ret til en god forvaltning i vor moderne verden. Ombudsmandsinstitutioner overalt i verden har som opgave at fremme og forfølge denne rettighed.

Resultaterne

Denne årsberetning indeholder sammendrag af begrundede afgørelser truffet i 61 af de i alt 237 afgørelser, der blev truffet i løbet af året.

Alle begrundede afgørelser lægges løbende ind på vort websted på både det sprog, klagen er affattet på, og på engelsk. Årsberetningen ville blive uoverkommelig lang, hvis alle sager, der er afsluttet med en begrundet afgørelse, blev medtaget. Sagerne i denne beretning er blevet udvalgt på en sådan måde, at alle sager af principiel betydning samt mindst

én afgørelse inden for hvert enkelt emne og hver enkelt type resultat er blevet modtaget. Det er vort store håb, at samlingen giver læseren et klart billede af vort arbejde.

I forordet til årsberetningen for 1999 erklærede jeg, at Den Europæiske Ombudsmands kontor var fuldt ud operationelt. Med dette mente jeg, at det fungerede på en måde, som man kan forvente af et kontor, der behandler klager fra europæiske borgere over EU-forvaltningens aktiviteter. I indeværende år har vi modtaget flere klager end sidste år (1732 i 2000 i forhold til 1577 i 1999). Antallet af klager inden for mandatet, hvor der blev indledt en undersøgelse, er ligeledes steget, til 223 i forhold til 201 i 1999.

I 2000 lykkedes det os at afslutte 237 undersøgelser med en begrundet afgørelse i forhold til 203 undersøgelser i 1999. Resultatet af disse klager var følgende (1999-tal i parentes): ingen fejl eller forsømmelser 112 (107), løst til fordel for klageren 76 (62), kritisk bemærkning 31 (27), mindelig løsning 1 (1), forslag til henstillinger godkendt af institutionen 12 (2), udarbejdelse af særlig rapport 2 (1).

Dette viser, at kontoret nu udnytter alle de muligheder, det råder over for at afhjælpe et tilfælde af fejl eller forsømmelser, og at EU-institutionerne og -organerne i de fleste tilfælde har reageret positivt og vist en ægte vilje til at bringe tingene i orden. Dette er klart gode nyheder for borgerne.

I løbet af 2000 forsøgte vi også at få indhentet efterslæbet, en velkendt fjende hos alle ombudsmandsinstitutioner. Det fremgår af statistikkerne, at der er gjort visse fremskridt, men at fjenden endnu ikke er helt besejret.

Pr. 31.12.2000 var 46 uafsluttede undersøgelser mere end et år i forhold til 50 undersøgelser året før. Af disse undersøgelser afventede 2 en domstolsafgørelse, 3 sager afventede resultatet af et forslag til en mindelig løsning, 6 afventede resultatet af et forslag til henstilling, og 2 sager afventede resultatet af en særlig rapport, der var forelagt for Europa-Parlamentet. Herved fremkommer et restefterslæb på 33 sager, da det er vor målsætning om muligt at afslutte en sag inden for et år. Vi vil fortsat forsøge at bekæmpe efterslæbet i 2001, forhåbentlig med et godt resultat.

Klager modtaget via e-mail

År 2000 har været det år, hvor Internet-kommunikationen med borgerne for alvor er slået igennem. Af de 1732 klager, der blev modtaget i 2000, blev 420 sendt via e-mail. I begyndelsen af min første mandatperiode besluttede jeg at acceptere klager via e-mail. Dette skyldtes til dels forslag fra medlemmer af Europa-Parlamentet, herunder især Dell'Alba. Klager, som indgives via e-mail, tegner sig nu for 24% af alle modtagne klager i forhold til 17% i 1999. Derudover blev 1200 anmodninger om oplysninger modtaget og besvaret via e-mail i 2000. Mange af disse drejede sig om oplysninger om, hvor man kunne henvende sig for at få hjælp eller rådgivning. Det største antal e-mails, der blev modtaget, kom fra Tyskland og Spanien, tæt efterfulgt af Italien, Belgien og Østrig.

Efter at jeg begyndte at modtage en hel del af klagerne via e-mail i 1998, har jeg bemærket, at kvaliteten af sådanne klager ofte ikke er så høj som de klager, der modtages pr. post. Dette skyldes til dels, at selv om der er en klageformular på alle EU's sprog på mit websted, er det ikke nemt at fremsende den elektronisk. Dette har betydet, at klagerne ikke i så stor udstrækning besvarer de spørgsmål, der stilles i klageformularen, når de indgiver deres klage via e-mail. Jeg har derfor planer om at lægge en ny type klageformular ud på mit websted, som klageren vil kunne udfylde på skærmen og sende direkte fra webstedet med et enkelt museklik. Formularen vil blive udformet på en sådan måde, at computeren sikrer, at klagerne har udfyldt den korrekt, inden den sendes. Dette skulle være en hjælp for klagerne og bidrage til at øge andelen af klager, der kan antages til behandling.

E-mail giver borgerne rig mulighed for at kommunikere billigt, hurtigt og effektivt med EU-institutionerne og -organerne. Det skaber imidlertid også en betydelig ekstra arbejdsbyrde for forvaltningen, da der sker en drastisk forøgelse af den mængde kommunikation, der modtages. I Internet-verdenen forventer borgerne hurtige og omfattende svar på deres forespørgsler. For at øge offentlighedens tillid er EU-forvaltningen nødt til at tage udfordringen op og imødekomme disse nye forventninger.

Fremtiden

Mange forslag om Den Europæiske Ombudsmandsinstitutions fremtidige udvikling har været til debat. Der er i realiteten tale om et begrænset mandat, når der kun kan behandles klager vedrørende mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser fra EU-institutionernes eller -organernes side. Dette ses af den konstante strøm af klager (indtil 70%), som ligger uden for vort mandat, selv om mange vedrører fællesskabsretten. For at tage hånd om denne situation har mit kontor etableret et tæt samarbejde med de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer i medlemsstaterne. Dette samarbejde gennemføres via et net af kontaktmedarbejdere, hvor der regelmæssigt afholdes seminarer om fællesskabsret og udgives et nyhedsbrev, og siden september 2000 har der været oprettet et nyt websted og et mødeforum. Mødeforummet består af mange Internet-forumner for udveksling af oplysninger og synspunkter om fællesskabsret mellem ombudsmandskontorerne i EU. Denne form for samarbejde udbygges nu til at omfatte tilsvarende regionale organisationer og vil snart blive tilbudt endog kommunale organisationer, som er interesseret heri.

Alle disse foranstaltninger er blevet truffet for at opnå en effektiv behandling af klager vedrørende fællesskabsretten i medlemsstaterne. Institutionerne i medlemsstaterne har vist en god samarbejdsånd. Det er min opfattelse, at der kan opnås mere gennem denne form for samarbejde end ved at udvide Den Europæiske Ombudsmands mandat til at omfatte alle forvaltningsniveauer i EU, hvor fællesskabsretten finder anvendelse. En så vidtgående rolle var faktisk det egentlige mål med den spanske regerings initiativ til at oprette en Europæisk Ombudsmandsinstitution i begyndelsen af 1990'erne, men det er efter min opfattelse ikke den mest effektive løsning. Vi er nødt til at gennemføre det vigtige subsidiaritetsprincip de steder, hvor det er muligt, og skal respektere det, ikke blot tale om det.

En anden mulighed ville være at opbygge et endnu tættere samarbejde med det udvalg i Europa-Parlamentet, der beskæftiger sig med andragender. Retten til at indgive et andragende til Europa-Parlamentet er en anden vigtig traktatfæstet rettighed for EU-borgerne, som blev indført ved Maastricht-traktaten. I lyset af, at denne rettighed garanteres af Europa-Parlamentet og dets forvaltning, vil det ikke være passende for mig at udtale mig udførligt om et sådant forslag på nuværende tidspunkt. Jeg vil imidlertid gerne i al offentlighed erklære, at jeg er åben for at drøfte forskellige alternativer, således at behandlingen af andragender og klager kan forbedres, under forudsætning af, at formålet er at opnå et klart og gavnligt resultat for EU-borgerne.

Strasbourg, den 31. december 2000

Jacob Söderman

2 KLAGER TIL OMBUDSMANDEN

Den Europæiske Ombudsmands vigtigste opgave er at behandle tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer, med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner. Ombudsmanden bliver hovedsagelig opmærksom på mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser gennem klager fra EU's borgere. Ombudsmanden har endvidere mulighed for at foretage undersøgelser på eget initiativ.

Enhver EU-borger eller ikke EU-borger, der bor i en medlemsstat, kan klage til Ombudsmanden. Virksomheder, sammenslutninger eller andre organer med et registreret kontor i Unionen kan også klage. Klagerne kan enten indsendes direkte til Ombudsmanden eller via et medlem af Europa-Parlamentet.

Klagerne til Ombudsmanden behandles i offentlighed, medmindre klageren beder om fortrolighed. Det er vigtigt, at Ombudsmanden optræder på en så åben og gennemsigtig måde som muligt, så EU's borgere både kan følge og forstå hans arbejde, og så han fremstår som et godt eksempel for andre.

I løbet af 2000 behandlede Ombudsmanden 2017 sager. 1732 af disse var nye klager modtaget i 2000. 1539 af disse kom direkte fra individuelle borgere, 114 kom fra sammenslutninger og 76 fra virksomheder. 2 klager blev sendt fra medlemmer af Europa-Parlamentet. 284 sager blev overført fra 1999. Ombudsmanden iværksatte derudover 1 undersøgelse på eget initiativ.

Som nævnt første gang i Ombudsmandens årsberetning for 1995 findes der en aftale mellem Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender og Ombudsmanden om gensidig overførsel af klager og andragender i relevante sager. I løbet af 2000 blev der med klagerens samtykke overført 1 andragende til Ombudsmanden, så det kunne blive behandlet som en klage. Der blev samtidig med klagerens samtykke overført 3 klager til Europa-Parlamentet, så de kunne blive behandlet som andragender. Endvidere bad Ombudsmanden i 72 tilfælde klageren om i stedet at sende et andragende til Europa-Parlamentet. (Se bilag A, Statistik)

2.1 RETS-GRUNDLAGET FOR OMBUDSMANDENS ARBEJDE

Ombudsmandens arbejde udføres i overensstemmelse med artikel 195 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, Ombudsmandens statut¹ og gennemførelsesbestemmelserne godkendt af Ombudsmanden i henhold til statutens artikel 14. Teksten for gennemførelsesbestemmelserne og Ombudsmandens statut er offentliggjort på alle EU's sprog på Ombudsmandens websted (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). Teksterne kan også fås ved henvendelse til Ombudsmandens kontor.

Gennemførelsesbestemmelserne drejer sig om den interne drift af Ombudsmandens kontor. Men for at bestemmelserne skal danne et dokument, der kan forstås af og være nyttigt for borgerne, indeholder de også forskelligt materiale, der drejer sig om andre institutioner og organer, som allerede er indeholdt i Ombudsmandens statut.

Den 30. november 1999 ændrede Ombudsmanden gennemførelsesbestemmelserne for at gøre det klart, at det på grundlag af Amsterdam-traktaten også er muligt at indgive klager på irsk. Ændringen trådte i kraft den 1. januar 2000. Der blev foretaget endnu en ændring den 11. september 2000 med henblik på offentliggørelse af Ombudsmandens årsberetninger og særlige rapporter i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Denne ændring trådte i kraft den 1. oktober 2000. I juni 1999 ændrede og omnummererede Europa-Parlamentet bestemmelserne i sin forretningsorden - artikel 177-179 - vedrørende Parlamentets forbindelser til Den Europæiske Ombudsmand. Ændringerne præciserer, at Ombudsmandens

¹ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262 af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv, EFT 1994 L 113, s. 15.

årsberetninger og særlige rapporter behandles af det samme kompetente udvalg (i praksis Udvalget for Andragender).

2.2 DEN EURO-PÆISKE OMBUDSMANDS MANDAT

Alle klager, der indsendes til Ombudsmanden, registreres, og modtagelsen bekræftes over for klageren. I denne meddelelse informeres klageren om proceduren for behandlingen af hans eller hendes klage, og denne får oplyst navn og telefonnummer på den juridiske medarbejder, der behandler sagen. Det næste skridt er at undersøge, om klagen ligger inden for Ombudsmandens mandat.

Ombudsmandens mandat, der er fastlagt i EF-traktatens artikel 195, giver denne beføjelse til at modtage klager fra enhver borger i Unionen eller enhver fysisk eller juridisk person, der bor, eller som har et registreret kontor i en medlemsstat, angående tilfælde af fejl eller forsømmelser begået af Fællesskabets institutioner og organer, med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsbeføjelser. En klage ligger derfor uden for mandatet, hvis:

- 1 klageren ikke er en person, der har ret til at klage
- 2 klagen ikke er rettet imod en EU-institution eller et EU-organ
- 3 den er rettet imod Domstolen eller Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner, *eller*
- 4 den ikke angår et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I 2000 blev der indgivet en klage over Det Europæiske Universitetsinstitut. Ombudsmanden fandt, at det ikke var udelukket, at EUI kunne betragtes som et fællesskabsorgan i relation til hans mandat (jf. klage 659/2000/GG, afsnit 3.1.4).

Eksempel på en klage, som ikke angik et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser

En kvæstor i Europa-Parlamentet klagede til Ombudsmanden og gjorde gældende, at der forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra et af Parlamentets organers side, Præsidiets. Det blev gjort gældende, at Præsidiets med hensyn til forvaltningen af Parlamentets ejendomme med urette og via mangelfulde procedurer overførte beføjelser til sig selv fra et andet af Parlamentets organer, kvæstorerne.

I sin afgørelse konkluderede Ombudsmanden, at kompetencefordelingen mellem Præsidiets og kvæstorerne og procedurerne i denne forbindelse er et spørgsmål, som udelukkende vedrører Parlamentets interne organisation, og at dette ikke syntes at være et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden indledte derfor ikke en undersøgelse af klagen.

Sag 1243/2000/PB

2.2.1 "Fejl eller forsømmelse"

På grundlag af en anmodning fra Europa-Parlamentet om en klar definition af begrebet fejl eller forsømmelser fastlagde Ombudsmanden følgende definition i årsberetningen for 1997:

Der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip.

I 1998 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning, hvori denne definition blev hilst velkommen.

I løbet af 1999 fandt der en brevveksling sted mellem Ombudsmanden og Kommissionen, hvoraf det fremgik, at Kommissionen også har tilsluttet sig denne definition.

2.2.2 Adfærdskodeksen for god forvaltningsskik

I november 1998 indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ om eksistensen af og offentlighedens adgang til en adfærdskodeks for god forvaltningsskik i Fællesskabets forskellige institutioner og organer for deres ansatte i deres forbindelser med offentligheden. Som led i undersøgelsen på eget initiativ blev 19 fællesskabsinstitutioner og -organer anmodet om at oplyse, om de allerede havde vedtaget eller ville gå ind på at vedtage en sådan kodeks for deres tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden.

Den 28. juli 1999 forelagde Ombudsmanden forslag om en adfærdskodeks for god forvaltningspraksis i form af forslag til henstillinger over for Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet. Lignende forslag til henstillinger blev fremsat over for de øvrige institutioner og organer i september 1999. Ombudsmandens kodeks foreligger på alle sprog på webstedet (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

Otte ud af Den Europæiske Unions ti decentrale organer vedtog Ombudsmandens kodeks.

I april 2000 forelagde Ombudsmanden en særlige rapport herom for Europa-Parlamentet, hvori han henstiller, at Parlamentet tager initiativ til, at der vedtages en EU-forvaltningslov (jf. afsnit 3.8).

2.3 KLAGENS ANTAGELSE TIL BEHANDLING

En klage, der ligger inden for Ombudsmandens mandat, skal yderligere opfylde en række andre kriterier for antagelse til behandling, før Ombudsmanden kan indlede en undersøgelse. Disse, der er nævnt i Ombudsmandens statut, er følgende:

- 1 klagen skal indeholde angivelse af klagens indhold og klagerens navn (artikel 2, stk. 3, i statuten)
- 2 Ombudsmanden kan ikke gribe ind i en sag, der er anlagt ved en domstol, eller anfægte, at en retsafgørelse er begrundet (artikel 1, stk. 3)
- 3 klagen skal indgives inden for en frist på to år regnet fra den dato, hvor klageren bliver gjort bekendt med de omstændigheder, der berettiger klagen (artikel 2, stk. 4)
- 4 der skal forinden være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner eller organer (artikel 2, stk. 4)
- 5 klager, der vedrører arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner eller organer og deres tjenestemænd eller øvrige ansatte, kan kun indbringes for Ombudsmanden, hvis de interne administrative ansøgnings- og klagemuligheder er udtømt (artikel 2, stk. 8).

Eksempler på klager, der ikke kunne antages til behandling, da der ikke var rettet de fornødne administrative henvendelser

En klager var af den opfattelse, at Kommissionen havde fremsat en begrundet udtalelse over for Tyskland i henhold til EF-traktatens artikel 226 (tidligere 169) med hensyn til udvisning af EU-statsborgere fra Tyskland.

Den 7. september 2000 skrev klageren til Kommissionens formand for at få en kopi af dette dokument. I en skrivelse af 25. september 2000 oplyste Kommissionens Generalsekretariat klageren om, at det var ved at behandle denne anmodning.

Klageren gjorde gældende, at Kommissionen handlede ulovligt ved at nægte at stille det ønskede dokument til rådighed.

Ombudsmanden fandt, at Kommissionens Generalsekretariat på tidspunktet for klagens indgivelse ikke havde fået en rimelig frist, inden for hvilken det kunne behandle klagen. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen på grundlag af statuttens artikel 2, stk. 4, hvorefter der inden klagens indgivelse skal være rettet de fornødne administrative henvendelser.

Sag 1316/2000/GG

I et brev til Ombudsmanden beskrev P. sine oplevelser med Kommissionen i forbindelse med forvaltnings- og betalingsprocedurerne som led i Leonardo da Vinci-programmet.

Ombudsmanden svarede, at han først kunne tage stilling til en tvist mellem en borger og en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan efter en undersøgelse, hvor begge parter havde fået lejlighed til at blive hørt. Det var derfor ikke muligt for Ombudsmanden at udtale sig om P.'s tvist med Kommissionen, hvis der ikke forelå en klage over Kommissionen. Nærmere oplysninger om, hvordan der kunne indgives en klage, og en formular, der kunne anvendes hertil på Ombudsmandens websted, blev sendt til P, som ikke svarede. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

Sag 510/2000/IJH

Eksempler på klager, der ikke kunne antages til behandling på grund af verserende retssag

I august 1999 indgav en østrigsk statsborger en klage til Den Europæiske Ombudsmand og gjorde gældende, at Europa-Kommissionen ikke havde betalt et beløb på 59 694,44 DEM for arbejde, der var udført i forbindelse med et anlægsprojekt i Kiev.

Som led i undersøgelsen af klagen informerede klageren Ombudsmanden om, at han havde anlagt sag ved Domstolen med hensyn til klagens genstand.

I henhold til artikel 195 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab kan Den Europæiske Ombudsmand ikke foretage undersøgelser, når de påståede forhold er eller har været under retslig behandling.

Efter en nøje gennemgang af klagen fremgik det, at de forhold, der var gjort gældende i klagen til Ombudsmanden, nu var under retslig behandling ved Domstolen.

Det er fastsat i artikel 2, stk. 7, i Ombudsmandens statut, at såfremt Ombudsmanden må afslutte sin behandling af en klage på grund af en retssag, henlægges resultaterne af de undersøgelser, han måtte have foretaget forinden. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen i overensstemmelse hermed.

Sag 1055/99/VK

I februar 1999 indgav klageren en klage til Den Europæiske Ombudsmand og gjorde gældende, at der forelå et tilfælde af magtmisbrug fra hans overordnede side i Den Europæiske Investeringsbank.

Af de oplysninger, der blev modtaget som led i undersøgelsen, fremgik det, at klageren havde indbragt tre sager for Retten i Første Instans. Ombudsmanden bemærkede, at de argumenter, der blev fremført i retssagerne, var baseret på de samme tilgrundliggende forhold, som han havde klaget til Ombudsmanden over.

I henhold til artikel 195 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab kan Den Europæiske Ombudsmand ikke foretage undersøgelser, når de påståede forhold er eller har været under retslig behandling.

Det er fastsat i artikel 2, stk. 7, i Ombudsmandens statut, at såfremt Ombudsmanden må afslutte sin behandling af en klage på grund af en retssag, henlægges resultaterne af de undersøgelser, han måtte have foretaget forinden. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen i overensstemmelse hermed.

Sag 224/99/IP

2.4 GRUNDLAG FOR UNDER-SØGELSER

Ombudsmanden kan behandle klager, der ligger inden for hans mandat, og som opfylder kriterierne for, om klagen kan antages til behandling. Artikel 195 i EF-traktaten giver ham beføjelse til at "foretage de undersøgelser, som han finder berettigede". I visse tilfælde er der ikke tilstrækkeligt grundlag for, at Ombudsmanden kan indlede en undersøgelse, selv om klagen kan antages til behandling. Hvis Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender allerede har behandlet en klage som et andragende, vil Ombudsmanden normalt vurdere, at der ikke er noget grundlag for, at han indleder en undersøgelse, medmindre der fremlægges nyt bevismateriale.

Eksempel på en sag, hvor der intet grundlag var for en undersøgelse

Den 24. marts 2000 klagede en britisk statsborger over den aldersgrænse, som Kommissionen havde fastsat i almindelig udvælgelsesprøve EUR/B/142/98. Klagerens ansøgning var blevet afvist på grund af alder.

Spørgsmålet om anvendelsen af aldersgrænser i fællesskabsinstitutionernes ansættelsesprocedurer havde været genstand for undersøgelse på eget initiativ 626/97/BB, som Den Europæiske Ombudsmand havde indledt den 14. juli 1997. Som resultat af denne undersøgelse informerede Kommissionen Ombudsmanden om, at den som sin politik den 21. januar 1998 havde besluttet at afskaffe aldersgrænser i meddelelser om udvælgelsesprøver. Kommissionen fandt det nødvendigt at gennemføre dette princip i praksis inden for rammerne af en fælles aftale med de øvrige institutioner og ville som en midlertidig foranstaltning anvende en generel aldersgrænse på 45 år.

I lyset af denne udvikling fandt Ombudsmanden, at der ikke var noget grundlag for at indlede en undersøgelse, og afsluttede behandlingen af sagen.

Sag 431/2000/IP

2.5 ANALYSE AF KLAGERNE

Af de 7002 klager, der er registreret, siden Ombudsmanden begyndte sine aktiviteter, stammer 16% fra Frankrig, 14% fra Tyskland, 14% fra Spanien, 9% fra Det Forenede Kongerige og 12% fra Italien. En samlet analyse af klagerens geografiske fordeling kan ses i bilag A, Statistik.

I løbet af 2000 blev undersøgelse af, om klagerne ligger inden for mandatet og giver grundlag for at indlede en undersøgelse, afsluttet i 95% af tilfældene. 28% af de undersøgte klager så ud til at ligge inden for Ombudsmandens mandat. Ud af disse opfyldte 297 kriterierne for at kunne blive antaget til behandling, mens 74 ikke syntes at give grundlag for en undersøgelse. Der blev derfor påbegyndt undersøgelser i 223 tilfælde.

De fleste af de klager, der førte til en undersøgelse, var over Europa-Kommissionen (83%). Da Kommissionen er det vigtigste fællesskabsorgan, der træffer beslutninger med

en direkte virkning over for borgerne, er det naturligt, at den er det vigtigste mål for borgernes klager. Der var 16 klager over Europa-Parlamentet og 4 klager over Rådet for Den Europæiske Union.

De vigtigste typer af påståede fejl eller forsømmelser var manglende gennemsigtighed (95 sager), diskrimination (27 sager), utilfredsstillende procedurer eller manglende respekt for retten til at forsvare sig (26 sager), urimeligheder eller magtmisbrug (39 sager), undgåelig forsinkelse (84 sager), forsømmelse (23 sager), manglende opfyldelse af forpligtelser, hvilket vil sige, at Europa-Kommissionen ikke har udfyldt sin rolle som "traktaternes vogter" over for medlemsstaterne (7 sager) samt juridiske fejltagelser (20 sager).

2.6 RÅD TIL KLAGEREN OM AT HENVENDE SIG TIL EN ANDEN MYNDIGHED OG OVERFØR- SLER

Hvis en klage ligger uden for mandatet eller ikke kan antages, forsøger Ombudsmanden altid at rådgive klageren om, hvilken anden institution der kan tage sig af klagen. Er det muligt, overfører Ombudsmanden med klagerens samtykke klagen direkte til en anden kompetent institution, hvis der er grundlag for klagen.

I løbet af 2000 blev der ydet rådgivning i 805 sager, hvoraf de fleste drejede sig om fællesskabsret. I 435 sager blev klageren rådet til at indgive klagen til en national eller regional ombudsmand eller et lignende organ. 72 klager blev rådet til at sende et andragende til Europa-Parlamentet, og endvidere blev 3 klager med klagerens samtykke overført til Europa-Parlamentet til behandling som andragende, og 9 sager blev overført til Europa-Kommissionen. I 155 tilfælde var rådet at kontakte Europa-Kommissionen. I dette tal indgår nogle sager, hvor en klage over Kommissionen blev erklæret uantagelig, fordi klageren ikke havde rettet de fornødne administrative henvendelser til Kommissionen. I 143 tilfælde blev klageren rådet til at kontakte andre kontorer.

Eksempler på klager, der er overført til Europa-Kommissionen

Den 1. december 1999 indgav en læge en klage til Den Europæiske Ombudsmand over, at det irske lægeråd havde afslået at udstede et bevis, således at han kunne blive i stand til at praktisere som speciallæge. Han gjorde gældende, at afslaget var i strid med bestemmelserne i direktiv 93/16/EØF.

Eftersom det irske lægeråd ikke er en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan lå klagen uden for Den Europæiske Ombudsmands mandat.

Endvidere er lægerådet i henhold til den irske lovgivning specifikt udelukket fra den irske ombudsmands sagsområde.

Klagen faldt inden for Kommissionens kompetence i dens rolle som traktaternes vogter, da den vedrørte den korrekte fortolkning og anvendelse af et direktiv. Klagen blev derfor med klagerens samtykke overført til Kommissionen i januar 2000.

En lignende klage over det irske lægeråd, som blev indgivet i januar 2000, blev behandlet på tilsvarende måde.

I februar 2000 sendte Kommissionen Ombudsmanden en kopi af sit svar til klagerne. Kommissionen redegjorde for bestemmelserne i direktivet og Domstolens relevante retspraksis. Den konkluderede, at det irske lægeråd ikke kunne forpligtes til at udstede det pågældende bevis.

Sager 1486/99/IJH og 41/2000/IJH

2.7 OMBUDSMANDENS UNDERSØGELSESBEFØJELSER

2.7.1 Afhøring af vidner

I løbet af 2000 blev Ombudsmandens beføjelse til at afhøre vidner bragt i anvendelse i en enkelt sag. Ved udgangen af 2000 var undersøgelserne af sagen stadig i gang.

Det hedder i artikel 3, stk. 2, i Ombudsmandens statut:

“Fællesskabets tjenestemænd og øvrige ansatte skal efter anmodning fra ombudsmanden aflægge vidneforklaring; de udtaler sig på vegne af og efter instrukser fra deres administrationer og har fortsat tavshedspligt”.

Den generelle procedure, der anvendes i forbindelse med afhøring af vidner, er følgende:

1 Datoen, tidspunktet og stedet for indhentningen af vidneforklaringer aftales mellem Ombudsmandens tjenestegrene og den pågældende institutions eller organs generalsekretariat, som underretter vidnet/vidnerne herom. Vidneforklaringerne aflægges normalt i Ombudsmandens lokaler i Bruxelles.

2 Hvert vidne afhøres enkeltvis og uden ledsagelse.

3 Arbejdssproget/arbejdssprogene aftales mellem Ombudsmandens tjenestegrene og den pågældende institutions eller organs generalsekretariat. Såfremt et vidne forinden anmoder herom, benyttes vidnets modersmål som arbejdssprog.

4 Spørgsmålene og svarene optages og transskriberes af Ombudsmandens tjenestegrene.

5 Udskriften tilsendes vidnet til underskrivelse. Vidnet kan foreslå sproglige rettelser af svarene. Hvis vidnet ønsker at korrigere eller supplere et svar, anføres det reviderede svar og begrundelsen herfor i et separat dokument, som vedlægges udskriften.

6 Den underskrevne udskrift og eventuelle bilag indgår i Ombudsmandens sagsakt.

Punkt 6 indebærer, at klageren modtager en kopi af den underskrevne udskrift og får mulighed for at fremsætte bemærkninger.

2.7.2 Inspektion af dokumenter

I løbet af 2000 blev Ombudsmandens beføjelser til at foretage inspektion af sagsakter og dokumenter i forbindelse med en undersøgelse bragt i anvendelse i 4 sager.

Det hedder i artikel 3, stk. 2, i Ombudsmandens statut:

“Fællesskabets institutioner og organer er forpligtet til at give ombudsmanden de oplysninger, han anmoder om, og give ham adgang til de pågældende dokumenter. De kan kun modsætte sig dette under behørigt begrundet henvisning til deres tavshedspligt.

De giver kun adgang til dokumenter fra en medlemsstat, der er klassificeret som hemmelige i medfør af en lov eller en administrativ bestemmelse, når den pågældende medlemsstat forinden har givet sit samtykke hertil.

De giver adgang til andre dokumenter fra en medlemsstat efter at have underrettet den pågældende medlemsstat herom.”

I Ombudsmandens instruktioner til sine ansatte i forbindelse med inspektion af dokumenter indgår følgende:

Den juridiske medarbejder må ikke underskrive nogen som helst form for tilsagn eller godkendelse, bortset fra en liste over de dokumenter, der er foretaget inspektion af eller taget kopi af. Hvis den pågældende institutions eller organs tjenestegrene fremsætter et sådant forslag, fremsender den juridiske medarbejder en kopi heraf til Ombudsmanden.

Hvis den pågældende institutions eller organs tjenestegrene forsøger at hindre eller skabe urimelige vilkår for inspektionen af dokumenter, skal den juridiske medarbejder informere dem om, at noget sådant betragtes som en nægtelse.

Hvis inspektion af et dokument nægtes, anmoder den juridiske medarbejder den pågældende institutions eller det pågældende organs tjenestegrene om at angive de behørigt begrundede henvisninger til tavshedspligten, der danner grundlag for afgørelsen.

Det første punkt blev tilføjet efter et tilfælde, hvor Kommissionens tjenestegrene var kommet med et forslag om, at Ombudsmandens medarbejdere skulle underskrive et tilsagn med henblik på at friholde Kommissionen for enhver skade, som måtte opstå for tredje-mand ved udlevering af de oplysninger, der var indeholdt i dokumentet.

2.7.3 Præcisering af Ombudsmandens undersøgelsesbeføjelser

I årsberetningen for 1998 foreslog Ombudsmanden, at hans undersøgelsesbeføjelser blev præciseret, både med hensyn til inspektion af dokumenter og afhøring af vidner. Europa-Parlamentet vedtog en beslutning, hvori Udvalget om Institutionelle Anliggender indtrængende blev opfordret til at overveje at ændre artikel 3, stk. 2, i Ombudsmandens statut som foreslået i betænkningen af Udvalget for Andragender.²

For at fremme denne proces udarbejdede Ombudsmanden følgende forslag til en ændring af teksten i artikel 3, stk. 2, og fremsendte det til Europa-Parlamentets formand i december 1999 (foreslåede ændringer af og tilføjelser til den eksisterende tekst er med kursiv):

Fællesskabets institutioner og organer er forpligtet til at give Ombudsmanden de oplysninger, han anmoder om, og give ham adgang til at kontrollere og tage kopier af alle dokumenter eller af indholdet af ethvert datamedium.

De giver kun adgang til dokumenter fra en medlemsstat, der er klassificeret som hemmelige i medfør af en lov eller en administrativ bestemmelse, når den pågældende medlemsstat forinden har givet sit samtykke hertil.

De giver adgang til andre dokumenter fra en medlemsstat efter at have underrettet den pågældende medlemsstat herom.

Medlemmerne af og de ansatte ved Fællesskabets institutioner og organer aflægger efter anmodning fra Ombudsmanden vidneforklaring. De skal afgive fuldstændige og sande oplysninger.

Ombudsmanden og hans personale må ikke videregive fortrolige oplysninger eller dokumenter, som indhentes i forbindelse med undersøgelser.

Ovennævnte forslag var til dels udarbejdet på grundlag af forordningen vedrørende de beføjelser, som Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) har til at foretage undersøgelser, hvorefter det uden varsel og omgående skal have adgang til alle oplysninger og ret til at tage kopi af alle dokumenter, som institutionerne og organerne er i besiddelse af.³

Europa-Parlamentet behandlede dette spørgsmål i slutningen af 2000. Resultatet vil blive meddelt i den næste årsberetning.

² Betænkning fra Udvalget for Andragender om Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1998 (A4-0119/99). Ordfører: Laura De Esteban Martin.

³ Jf. artikel 4 i forordning 1073/1999, EFT 1999 L 136, s. 1

2.8 UNDER- SØGELSER FORE- TAGET AF OMBUDS- MANDEN OG RESULTATERNE HERAF

Når Ombudsmanden beslutter at indlede en undersøgelse af en klage, er det første skridt at sende klagen med samtlige bilag til udtalelse hos den fællesskabsinstitution eller det fællesskabsorgan, der klages over. Når udtalelsen er modtaget, sendes den til klageren med anmodning om dennes bemærkninger.

I nogle sager tager institutionen eller organet selv skridt til at løse sagen til klagerens tilfredshed. Hvis udtalelsen og bemærkningerne viser, at dette er tilfældet, afsluttes sagen som "løst af institutionen". I andre sager beslutter klageren at frafalde klagen, og sagen afsluttes af denne årsag.

Hvis sagen hverken løses af institutionen eller frafaldes af klageren, fortsætter Ombudsmanden sine undersøgelser. Afslører undersøgelserne ikke noget tilfælde af fejl eller forsømmelser, underrettes klageren og institutionen eller organet om dette, og sagen afsluttes.

Afslører Ombudsmandens undersøgelser et tilfælde af fejl eller forsømmelser, søger han, hvis det er muligt, en mindelig løsning for at fjerne dette og tilfredsstille klageren.

Er en mindelig løsning ikke mulig, eller lykkes det ikke at nå frem til en sådan, afslutter Ombudsmanden enten sagen med en kritisk bemærkning til den pågældende institution eller det pågældende organ, eller han foretager en formel konstatering af fejl eller forsømmelser med forslag til henstillinger.

En kritisk bemærkning vurderes at være relevant i sager, hvor tilfældet af fejl eller forsømmelser ikke synes at have nogen generelle følgevirkninger, og det ikke synes nødvendigt, at Ombudsmanden følger sagen op.

I sager, som kræver en opfølgning fra Ombudsmanden (dvs. mere alvorlige tilfælde af fejl eller forsømmelser, eller sager, der har generelle følgevirkninger), afgiver Ombudsmanden en afgørelse med forslag til henstillinger over for den pågældende institution eller det pågældende organ. Institutionen eller organet fremsætter i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut en detaljeret udtalelse inden tre måneder. Den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens afgørelse og en beskrivelse af, hvordan henstillingerne er blevet iværksat.

Hvis en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan ikke svarer tilfredsstillende på et forslag til henstilling, kan Ombudsmanden i henhold til artikel 3, stk. 7, sende en rapport til Europa-Parlamentet og til den berørte institution eller det berørte organ. Heri kan han fremsætte henstillinger.

I 2000 indledte Ombudsmanden 224 undersøgelser, 223 i forbindelse med klager og 1 på eget initiativ. (Yderligere oplysninger findes i bilag A, Statistik).

76 sager blev løst af institutionen eller organet selv. Heraf var 46 sager, hvor Ombudsmandens indgreb medførte et svar på ubesvaret korrespondance (jf. afsnit 2.9 i årsberetningen for 1998 for yderligere oplysninger om den procedure, der anvendes i sådanne sager). 6 sager blev frafaldet af klageren. I 112 sager afslørede Ombudsmandens undersøgelser intet tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I 31 sager blev der fremsat en kritisk bemærkning til den berørte institution eller det berørte organ. En mindelig løsning blev opnået i én sag. Der blev udarbejdet 13 forslag til henstillinger til de berørte institutioner og organer i 2000. Institutionerne godkendte 12 forslag til henstillinger i 2000, hvoraf 6 var et forslag til henstilling, der var fremsat i 1999 (sag 398/97/GG, 489/98/OV, 507/98/OV, 515/98/OV, 576/98/OV, 818/98/OV). I forbindelse med 2 andre forslag til henstillinger, der blev fremsat i 2000, var fristen for den detaljerede udtalelse fra den pågældende institution ikke udløbet ved årets udgang.

I forbindelse med 2 sager blev forslaget til henstilling fulgt af en særlig rapport til Europa-Parlamentet. Den ene sag var undersøgelsen på eget initiativ om eksistensen af og offent-

lighedens adgang til en adfærdskodeks for god forvaltningsskik i Fællesskabets forskellige institutioner og organer (OI/1/98/OV) (jf. afsnit 2.2.2 og 3.8). Den anden vedrørte klage 713/98/IJH (jf. afsnit 3.8).

Den fulde ordlyd af de særlige rapporter offentliggøres på Ombudsmandens websted på alle EU's sprog.

3 *KLAGEN*

AFGØRELSE EFTER EN UNDER- SØGELSE

3.1 SAGER, HVOR DER IKKE ER KONSTATETER FEJL ELLER FORSØMMELSER

3.1.1 Rådet for Den Europæiske Union

AFSLAG PÅ FORFREMMESE TIL EN STILLING I LØNKLASSE A2

*Afgørelse om klage
1280/98/(PD)GG (for-
trolig) over Rådet*

Klageren var tjenestemand i lønklasse A3 i Rådet for Den Europæiske Union. I september 1997 offentliggjorde Rådet en meddelelse om en ledig stilling i lønklasse A2 i Generalsekretariatets direktorat med ansvar for budget- og vedtægtsanliggender, som skulle besættes ved forflyttelse eller forfremmelse. Ifølge stillingsopslaget skulle den person, der skulle vælges til stillingen, bl.a. have et tilstrækkeligt kendskab til de generelle principper og procedurer i forbindelse med budget- og vedtægtsanliggender. Klageren og tre andre personer søgte stillingen. Rådets generalsekretær udpegede et rådgivende bedømmelsesudvalg, som havde samtaler med ansøgerne. Ved skrivelse af 5. november 1997 underrettede Rådets generalsekretær klageren om, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet, og at en anden ansøger var blevet valgt. Den valgte ansøger, H., var også tjenestemand i lønklasse A3.

I februar 1998 indbragte klageren en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i tjenstemandsvedtægten. I sin klage krævede han annullering af den afgørelse af 5. november 1997, hvori han fik afslag på sin ansøgning. Han anmodede endvidere Rådet om at betale ham erstatning for den materielle og immaterielle skade, han havde lidt som følge af denne afgørelse. Den 4. juni 1998 afviste Rådet denne klage.

I december 1998 rettede klageren henvendelse til Ombudsmanden. Hans klage var vedføjet et notat, hvori klageren beskrev baggrunden for sin klage. Klageren gjorde gældende, 1) at Rådet havde tilsidesat artikel 45, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten, og at proceduren ikke have været forskriftsmæssig, 2) at Rådet havde tilsidesat artikel 5, stk. 3, i tjenstemandsvedtægten, og 3) at der havde været tale om magtfordrejning. I forbindelse med sidstnævnte påstand gjorde klageren gældende, at i en sag, hvori Retten i Første Instans havde truffet afgørelse i 1992, havde Rådet fremlagt og henholdt sig til et dokument (en notits udarbejdet af Rådets generalsekretær den 23. maj 1990), som indeholdt urigtige oplysninger. Klageren henstillede derfor til Ombudsmanden, at han underrettede de kompetente nationale myndigheder om disse kendsgerninger.

UNDERSØGELSEN

Rådets udtalelse

Klagen videresendtes til Rådet til udtalelse. I sin udtalelse fremsatte Rådet følgende bemærkninger vedrørende klagen:

Det princip, der er fastsat i artikel 5, stk. 3, i tjenstemandsvedtægten, og hvorefter tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, skal behandles på lige vilkår, forpligter ansættelsesmyndigheden til ikke at behandle sammenlignelige situationer forskelligt, medmindre dette er objektivt begrundet. Denne regel var ikke blevet tilsidesat i den foreliggende sag.

Ifølge artikel 45, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten sker forfremmelse efter ansættelsesmyndighedens afgørelse, og den foregår udelukkende ved udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse, og efter sammenligning af deres fortjenester og de udtalelser, der afgives om dem. De fire ansøgninger var blevet behandlet på fuldstændig lige vilkår. Rådet generalsekretær, som havde været ansættelsesmyndigheden, havde udpeget et rådgivende bedømmelsesudvalg, som skulle rådgive ham i dette spørgsmål. Dette udvalg havde omhyggeligt bedømt ansøgningerne og haft samtaler med hver enkelt ansøger. På grundlag af udvalgets rapport foretog generalsekretæren derpå en sammenligning af de enkelte ansøgers fortjenester, herunder klagerens. På grundlag af resultaterne heraf havde generalsekretæren haft samtaler med de to ansøgere, som syntes mest velegnede, inden han valgte den ene af dem. Denne procedure var i overensstemmelse med kravene i artikel 45, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten.

Med hensyn til den påståede magtfordrejning kunne en sådan påstand kun fastholdes, hvis klageren havde forelagt objektiv, relevant og konsistent dokumentation, som kunne bevise det. Den procedure, der blev fulgt i det foreliggende tilfælde, bekræftede imidlertid, at ansættelsesmyndigheden havde bestræbet sig for at tjene institutionens interesse.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sine påstande. Han understregede navnlig, at for så vidt angik spørgsmålet om magtfordrejning, havde Rådet ikke svaret på hans påstand om, at det havde udarbejdet og anvendt falske dokumenter i en sag, som en af hans tidligere kolleger, Hr. Schloh, havde indbragt for Retten i Første Instans⁴.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

I september 1999 skrev Ombudsmanden til Rådet og anmodede om yderligere oplysninger i forbindelse med klagerens sag. Ombudsmanden anmodede Rådet om at præcisere, hvorfor ansættelsesmyndigheden i det foreliggende tilfælde havde valgt kun at tage to ansøgere til samtale, mens der i andre tilfælde syntes at være ført samtaler med alle ansøgere. Rådet blev desuden anmodet om at kommentere klagerens påstande med hensyn til generalsekretærens notits af 23. maj 1990 og indholdet heraf.

Rådets svar

I sit svar fra oktober 1999 fremsatte Rådet følgende bemærkninger:

Ifølge retspraksis fra Fællesskabets domstole kunne ansættelsesmyndigheden frit vælge den procedure, som den fandt mest hensigtsmæssig til at bedømme ansøgningerne til en given stilling. Den havde derfor ret til at benytte et rådgivende bedømmelsesudvalg til at udføre det forberedende arbejde. I det foreliggende tilfælde havde dette rådgivende udvalg som formand haft generaldirektøren for det generaldirektorat, hvor stillingen skulle besættes. De øvrige medlemmer havde været en direktør fra Den Juridiske Tjeneste og direktøren for Personale og Administration. Dette udvalg havde samtaler med alle fire ansøgere og udarbejdede derpå en rapport. På grundlag af denne rapport, alle ansøgers ansøgninger og alle øvrige relevante faktorer havde ansættelsesmyndigheden besluttet at de to ansøgere til samtale, som den fandt mest velegnede til den pågældende stilling. Ansættelsesmyndigheden havde ikke været forpligtet til at tage klageren og den anden ansøger til samtale, da den rådede over tilstrækkelige oplysninger til at kunne træffe en velfunderet beslutning. Klageren havde inden det foreliggende tilfælde allerede 19 gange tidligere søgt om en stilling i lønklasse A2. Det var korrekt, at ansættelsesmyndigheden i et tidligere tilfælde havde haft samtaler med alle otte ansøgere til en stilling. Generalsekretærens arbejdsbyrde var imidlertid siden da blevet væsentligt større.

Med hensyn til notitsen af 23. maj 1990, som var blevet udarbejdet af Rådets daværende generalsekretær, var Rådet ikke i besiddelse af noget, som kunne betvivle, at indholdet heraf var korrekt. Denne notits var blevet fremsendt til Retten i Første Instans i sag T-11/91, og under denne sag var det ikke blevet fastslået, at indholdet af notitsen ikke svarede til realiteterne. Det var forbavsende, at klageren havde ventet i seks år, inden han havde gjort gældende, at den pågældende notits indeholdt forkerte oplysninger. Endvidere havde klageren ikke forelagt noget materiale til støtte for sin påstand.

Klagerens yderligere bemærkninger

I sine bemærkninger til dette brev fastholdt klageren, at ansættelsesmyndigheden burde have haft samtaler med ham personligt. Det forhold, at han allerede tidligere havde søgt om stillinger i lønklasse A2, var uden betydning, navnlig i betragtning af, at han aldrig

⁴ Sag T-11/91, Sml. 1992 II, s. 203.

havde været til en samtale med den generalsekretær, der var ansvarlig på tidspunktet for den omtvistede ansættelse. Med hensyn til notitsen af 23. maj 1990 gjorde klageren gældende, at det var Rådets opgave at bevise, at indholdet var korrekt.

AFGØRELSEN

1 Påstand om tilsidesættelse af artikel 45, stk. 1, i tjenestemandsvedtægten og proceduremæssige uregelmæssigheder

1.1 Klageren, en tjenestemand i lønklasse A3 hos Rådet for Den Europæiske Union, havde søgt om en stilling i lønklasse A2 i Rådet. Rådet imødekom ikke denne ansøgning og udnævnte i stedet H. Klageren gjorde gældende, at Rådet derved havde tilsidesat artikel 45, stk. 1, i tjenestemandsvedtægten. Han gjorde desuden gældende, at udvælgelsesproceduren ikke havde været forskriftsmæssig, da Rådet ikke havde taget ham til samtale.

1.2 Rådet gjorde gældende, at alle ansøgninger var blevet gennemgået omhyggeligt af et rådgivende bedømmelsesudvalg, som var nedsat af ansættelsesmyndigheden (Rådets generalsekretær), og som havde haft samtaler med alle ansøgerne, og at generalsekretæren derpå havde haft en personlig samtale med de to mest velegnede ansøgere, inden en af dem var blevet valgt til den pågældende stilling. Ifølge Rådet behøvede ansættelsesmyndigheden ikke at tage alle ansøgerne til samtale.

1.3 I henhold til artikel 45, stk. 1, i tjenestemandsvedtægten, sker forfremmelse efter ansættelsesmyndighedens afgørelse, og den foregår udelukkende ved udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse, og efter sammenligning af deres fortjenester og de udtalelser, der afgives om dem.

1.4 Med hensyn til det væsentlige aspekt af dette klagepunkt syntes klageren at gøre gældende, at ansættelsesmyndighedens valg ikke havde været baseret på ansøgernes respektive fortjenester. Klageren anførte i denne forbindelse, at for så vidt angik betingelserne i stillingsopslaget, var H. ikke i besiddelse af en erfaring eller faglig viden, som kunne sammenlignes med hans egen. Klageren påstod imidlertid ikke, at H. ikke havde opfyldt betingelserne i det pågældende stillingsopslag. Tværtimod anerkendte klageren udtrykkeligt, at sidstnævnte besad de fornødne generelle faglige kvalifikationer. På grundlag af de oplysninger, som klageren fremlagde, og under hensyntagen til, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn, kunne det derfor ikke konkluderes, at den nødvendigvis skulle foretrække klageren frem for H. Rådet påpegede, at tjenestemandsvedtægten ikke giver en automatisk ret til forfremmelse, end ikke for tjenestemænd, som opfylder alle betingelserne for forfremmelse⁵, og at der kun subsidiært kan tages hensyn til alder og anciennitet⁶. Disse argumenter syntes rimelige.

1.5 Med hensyn til det proceduremæssige aspekt, som klageren havde rejst, fandt Ombudsmanden, at retspraksis i Fællesskabets domstole bekræftede, at ansættelsesmyndigheden havde ret til at oprette et rådgivende bedømmelsesudvalg til at forberede den sammenlignende undersøgelse af ansøgningerne, som den skulle foretage⁷. Det var på grundlag af en rapport, der var udarbejdet af et sådant udvalg, at generalsekretæren foretog bedømmelsen af ansøgernes respektive fortjenester og havde samtaler med to af dem. Det var sandt, at der intet var til hinder for, at generalsekretæren selv kunne have samtaler med alle fire ansøgere. Ombudsmanden fandt imidlertid, at generalsekretærens beslutning om kun at have samtaler med de to ansøgere, som på grundlag af ansøgningerne, udvalgets rapport og andre relevante oplysninger havde forekommet ham mest velegnede til stillingen, syntes at være rimelig og i overensstemmelse med artikel 45, stk. 1, i tjenestem-

⁵ Jf. sag T-3/92, *Latham mod Kommission*, Sml. Pers. 1994 II, s. 83, præmis 50.

⁶ Sag 293/87, *Vainker mod Parlamentet*, Sml. 1989, s. 23, præmis 17.

⁷ Jf. sag T-11/91, *Schloh mod Rådet*, Sml. 1992 II, s. 203, præmis 47.

andsvedtægten som fortolket af Fællesskabets domstole. I modsætning til det, klageren gjorde gældende, syntes denne bestemmelse ikke at kræve, at ansættelsesmyndigheden havde samtaler med alle ansøgerne personligt. Det forhold, at Rådet havde gjort dette i et tidligere tilfælde, kunne ikke betragtes som relevant, medmindre det blev godtgjort, at ansættelsesmyndigheden hos Rådet normalt havde samtaler med alle ansøgere i sådanne tilfælde og uden gyldig grund havde fraveget denne praksis i det foreliggende tilfælde. Klageren havde ikke påvist, at der fandtes en sådan praksis.

1.6 Ombudsmanden konkluderede, at der under disse omstændigheder ikke syntes at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Rådets side, for så vidt angik klagerens første påstand.

2 Påstand om tilsidesættelse af artikel 5, stk. 3, i tjenstemandsvedtægten

2.1 Klageren gjorde gældende, at Rådet havde tilsidesat artikel 5, stk. 3, i tjenstemandsvedtægten, da det udnævnte H. til stillingen.

2.2 Rådet for Den Europæiske Union gjorde gældende, at ligebehandlingsprincippet ikke var blevet tilsidesat.

2.3 I henhold til artikel 5, stk. 3, i tjenstemandsvedtægten skal tjenstemænd, der tilhører samme kategori, behandles lige. Da det ikke blev præciseret yderligere i klagen, og klageren ikke fremsatte yderligere bemærkninger, lagde Den Europæiske Ombudsmand til grund, at den påståede forskelsbehandling var baseret på, at H. og ikke klageren var blevet valgt til den pågældende stilling på den ene side, og på den anden side det forhold, at kun to af de fire ansøgere havde haft samtaler med Rådets generalsekretær. Klageren henviste også til begge disse omstændigheder som støtte for sin påstand om, at Rådet havde tilsidesat artikel 45, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten og gjort sig skyldig i proceduremæssige uregelmæssigheder. På baggrund af ovenstående (jf. 1) konkluderede Ombudsmanden imidlertid på grundlag af det materiale, der var til rådighed, at klageren ikke havde påvist, at han havde været udsat for diskrimination i disse henseender.

2.4 Ombudsmanden konkluderede, at der under disse omstændigheder ikke syntes at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Rådets side, for så vidt angik klagerens anden påstand.

3 Påstand om magtfordrejning

3.1 Klageren gjorde gældende, at udnævnelsen af H. til den pågældende stilling udgjorde magtfordrejning fra Rådets side.

3.2 Rådets reaktion herpå var, at klageren ikke havde fremlagt objektiv, relevant og konsistent dokumentation, som kunne bevise hans påstand.

3.3 Klageren havde sendt et notat til Ombudsmanden, hvori han beskrev baggrunden for sin klage. De påstande, som dette notat indeholdte med hensyn til begrundelsen for udnævnelsen af H. og begrundelsen for mange udnævnelser til andre stillinger i lønklasse A2, var imidlertid ikke blevet bekræftet af Rådet. Klageren havde ikke forelagt yderligere bevismateriale til bekræftelse af de påstande, der var fremsat i dette notat. Ombudsmanden fandt derfor, at disse påstande ikke kunne betragtes som værende godtgjort. Foruden disse påstande henholdt klageren sig til to konkrete omstændigheder som dokumentation for sin påstand. Den første af disse var, at afslaget på hans ansøgning var meddelt klageren i et notat, som indeholdt noget, som klageren anså for at være en standardformulering. I modsætning til det, som klageren gjorde gældende, var dette imidlertid ikke uforeneligt med ordlyden i stillingsopslaget, hvorefter ansøgerne ville blive underrettet individuelt. Den anden af disse omstændigheder vedrørte en notits, som Rådets generalsekretær havde udarbejdet den 23. maj 1990 og forelagt Retten i Første Instans i sag T-11/91. Klageren gjorde gældende, at dette dokument indeholdt falske oplysninger, hvorefter generalsekre-

tæren angiveligt skulle have haft en samtale med ham, som i realiteten aldrig havde fundet sted. Ombudsmanden fandt, at klageren ikke havde forelagt tilstrækkeligt dokumentation, som kunne bevise denne påstand. I mangel af en sådan dokumentation, vurderede Ombudsmanden, at det ikke var nødvendigt, at han anmodede Rådet om at forelægge det pågældende dokument med henblik på Ombudsmandens inspektion heraf. Af samme grund fandt Ombudsmanden, at betingelserne i artikel 4, stk. 2, i Ombudsmandens status⁸, hvorefter Ombudsmanden omgående meddeler det til de nationale kompetente myndigheder, hvis han får kendskab til forhold, der henhører under strafferetten, ikke var opfyldt.

3.4 Ombudsmanden konkluderede, at der under disse omstændigheder ikke syntes at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Rådets side, for så vidt angik klagerens tredje påstand.

4 Erstatningskrav

4.1 I sin klage understregede klageren, at han også gjorde indvendinger imod afvisningen af hans krav om erstatning for materiel og immateriel skade som følge af, at hans ansøgning om den pågældende stilling ikke var imødekommet.

4.2 Klageren havde ikke fremført specifikke argumenter i forbindelse med dette krav. Rådet havde ikke kommenteret dette krav.

4.3 Klagerens erstatningskrav var baseret på den forudsætning, at det havde været forkert af Rådet ikke at imødekomme hans ansøgning om den pågældende stilling. Som forklaret ovenfor var Ombudsmanden imidlertid nået til den konklusion, at der ikke forelå tilstrækkelig dokumentation til støtte for klagerens påstand om, at afslaget på hans ansøgning om den pågældende stilling udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. På baggrund af denne konklusion og i betragtning af, at klageren ikke havde fremført specifikke argumenter i forbindelse med afslaget på hans krav om erstatning, fandt Ombudsmanden, at der ikke var behov for at undersøge denne påstand yderligere.

5 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Rådets side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

⁸ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv.

3.1.2 Europa-Kommissionen

PÅSTAND OM MANGLENDE SVAR OG AFGØRELSE I FORBINDELSE MED KLAGE OVER TILSIDESÆTTELSE AF STATSSTØTTEBESTEMMELSER

Afgørelse om klage 533/98/OV (fortrolig) over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I maj 1998 indgav X en klage til Den Europæiske Ombudsmand på vegne af et menighedsråd (i det følgende benævnt "klageren"). Den 11. juni 1997 havde klageren indgivet en klage til Europa-Kommissionen over, at de britiske myndigheder havde tilsidesat statsstøttebestemmelserne i forbindelse med udbetalt statsstøtte til Manchester Airport Plc og/eller British Airways Plc og Continental Airlines og American Airlines. Klageren anmodede Kommissionen om at indlede en undersøgelse efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, (ny artikel 88) og at erklære den støtte, som byrådet i Manchester havde udbetalt til Manchester Airport Plc, uforenelig med traktaten, således at den øjeblikkeligt skulle bringes til ophør. Kommissionen blev opfordret til straks at gribe ind, da sagen var preserende på grund af tidsplanen for den påtænkte etablering af den anden start- og landingsbane. Klagen blev personligt indgivet af klagerens repræsentanter på et møde med GD VII (Transport) den 11. juni 1997.

Den 6. november 1997 sendte klageren flere oplysninger til Kommissionen vedrørende rapporten fra den britiske civile luftfartsmyndighed, Civil Aviation Authority, som efterfulgte en rapport, der var blevet forelagt af de britiske konkurrencemyndigheder, Monopolies & Mergers Commission, i august 1997. I denne rapport blev der rejst alvorlige betænkeligheder med hensyn til den manglende gennemsigtighed i forbindelse med Manchester Airport Plc's økonomiske anliggender. Begge rapporter underbyggede en række indholdsmæssige aspekter i klagen.

Selv om GD VII tilkendegav i december 1997, at Kommissionen ville træffe afgørelse om klagen omkring midten af januar 1998, havde Kommissionen stadig ikke truffet afgørelse om klagen 11 måneder efter klagens indgivelse, og dette til trods for hyppige anmodninger om oplysninger, telefonopkald og e-mails fra klageren. Klageren vedlagde kopier af al korrespondance, der var sendt til Kommissionen i forbindelse med klagen.

Klageren bemærkede endvidere, at de britiske myndigheder ikke havde gennemført direktiv 80/723 som ændret ved direktiv 85/413 om gennemskueligheden af økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder, som specifikt vedrører transportaktiviteter. Fristen for gennemførelsen var den 1. januar 1986 (artikel 2 i direktiv 85/413). Klageren gjorde gældende, at de britiske myndigheders manglende gennemførelse af direktivet var i strid med fællesskabsretten, og at der burde have været iværksat en overtrædelsesprocedure kort tid efter, at Kommissionen var blevet gjort opmærksom herpå. Kommissionen behandlede ikke punkt 7 i klagen med hensyn til fortolkningen af disse direktiver.

Den 21. juli 1998 sendte klageren Ombudsmanden en kopi af et nyt brev til Kommissionen dateret den 2. juli 1998 med forespørgsel om, hvornår Kommissionen ville træffe afgørelse om klagen. Klageren modtog aldrig noget svar på dette brev.

Klageren indgav derfor klage til Ombudsmanden og gjorde gældende, at Kommissionen

- 1) ikke havde besvaret klagerens korrespondance
- 2) ikke havde truffet afgørelse om klagen efter mere end et år og
- 3) ikke omgående havde grebet ind i forbindelse med de britiske myndigheders forpligtelse til at gennemføre direktiv 80/723 og 85/413 inden 1986 og heller ikke havde behandlet de specifikke spørgsmål vedrørende fortolkningen af disse direktiver (punkt 7 i klagen).

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse henviste Kommissionen allerførst til, at klageren den 11. juni 1997 havde indgivet en klage til Kommissionen og gjort gældende, at den støtte, som en række lokale myndigheder i Manchester-området havde ydet til Manchester Lufthavn (MA PLC), indeholdt ulovlig statsstøtte til fordel for Manchester Lufthavn selv og nogle flyselskaber. Klageren anmodede derfor Kommissionen om at indlede procedure efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, med henblik på at fastslå, om der var tale om en overtrædelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1.

Klagen vedrørte navnlig to forskellige typer af økonomiske transaktioner, dvs. transaktioner mellem ejerne af lufthavnen og lufthavnen og transaktioner mellem lufthavnen og nogle flyselskaber. I tilknytning hertil gjorde klageren gældende, at Det Forenede Kongerige ikke havde gennemført direktiv 80/723 og 85/413 om gennemskueligheden af økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder. I klagen blev Kommissionen imidlertid kun formelt anmodet om at indlede proceduren efter artikel 93 og kun med hensyn til den støtte, som de lokale myndigheder i Manchester angiveligt havde udbetalt til MA PLC.

Kommissionen bemærkede, at den havde undersøgt klagen grundigt og udførligt, hvilket fremgår af nedenstående:

- Der blev etableret kontakter inden klagens formelle indgivelse. Ved skrivelse af 7. april 1997 underrettede Kommissionen klageren om sin generelle holdning til spørgsmålet om offentlig finansiering af infrastrukturprojekter.
- Klageren blev indbudt til et møde den 11. juni i GD VII's lokaler i Bruxelles med henblik på indgivelse af klagen. Klageren blev endnu en gang informeret om, at Kommissionen ikke anså offentlig finansiering af infrastrukturprojekter for at være omfattet af statsstøttereglerne.
- Klagerens brev af 30. juni 1997 til GD VII blev besvaret ved skrivelse af 16. juli 1997.
- Klagerens brev af 1. juli 1997 til GD VII syntes ikke at være nået frem til Kommissionen. Kommissionen kunne ikke spore det i sine arkiver og postregistre.
- Ved skrivelse af 20. juni 1997 til Det Forenede Kongeriges faste repræsentant anmodede Kommissionen de britiske myndigheder om deres bemærkninger til klagen. MA PLC og byrådet i Manchester svarede ved skrivelse af 18. juli 1997, hvori de afviste påstandene og opfordrede Kommissionen til at afvise klagen som grundløs.
- Kommissionen gav endvidere klageren lejlighed til at kommentere udtalelsen fra MA PLC og byrådet i Manchester. Ved skrivelse af 1. august 1997 sendte Kommissionen klageren en kopi af de britiske myndigheders svar. Den 9. oktober 1997 fremsendte klageren yderligere bemærkninger, hvis modtagelse Kommissionen godkendte ved skrivelse af 8. december 1997.
- Med hensyn til de fire breve af 15. og 18. december 1997, 16. februar og 7. april 1998 indeholdt de ingen nye oplysninger, men opfordrede blot Kommissionen til snarest at træffe en afgørelse. Efter det første af disse breve redegjorde Kommissionen igen for sin holdning over for klageren pr. telefon.

Kommissionen gennemgik derfor nøje de faktuelle og juridiske omstændigheder, som klageren havde gjort opmærksom på, og konkluderede, at de forhold, der var beskrevet i klagen, ikke gav anledning til bekymring om eventuelle forvriddinger af konkurrencen

mellem medlemsstaterne. Kommissionens holdning til finansiering af infrastrukturer⁹ i luftfartssektoren har uophørligt været, at opførelse eller udvidelse af infrastrukturprojekter på luftfartsområdet, som er finansieret af den offentlige sektor, i princippet udgør en almen foranstaltning i økonomisk politik, der ikke er omfattet af traktatens statsstøtteregler, for så vidt som den sigter mod at opfylde planlægningsbehov eller gennemføre national transportpolitik. Da mulige støtteelementer kan være resultatet af fortrinsbehandling af specifikke virksomheder ved brug af infrastrukturen, er anvendeligheden af dette generelle princip betinget af, at den pågældende infrastruktur er tilgængelig for alle brugere på grundlag af objektive og ikke-diskriminerende kriterier. I det foreliggende tilfælde forelå der intet bevis for, at diskrimination havde fundet sted, hvorfor det kunne konkluderes, at den offentlige investering i MA PLC principielt lå udenfor anvendelsesområdet for Fællesskabets statsstøtteregler. Kommissionen tilkendegav lige fra begyndelsen denne holdning over for klageren, navnlig i skrivelsen af 7. april 1997, på mødet den 11. juni 1997 og under telefonsamtalen den 18. december 1997.

Med hensyn til den anden påstand om, at Kommissionen ikke havde truffet afgørelse om klagen efter mere end et år, henviste Kommissionen til nogle aspekter af procedurereglerne i forbindelse med statsstøttesager¹⁰. Tredjemænd, som skriver til Kommissionen, kan være en vigtig kilde til oplysninger om statsstøtte, men er ikke intervenienter i proceduren, da Kommissionen og medlemsstaterne er de eneste parter i statsstøttesager. Kommissionen undersøger og besvarer alle klager, hvilket den absolut også gjorde i det foreliggende tilfælde, men er ikke forpligtet til at træffe en afgørelse om den indklagede støtte. Desuden anførte Domstolen i sag C-367/95 P (Sytraval) følgende:

- Hverken ved traktaten eller fællesskabslovgivningen er der blevet fastlagt nogen nærmere ordning med hensyn til proceduren i forbindelse med klager, hvorved det goeres gældende, at der ydes statsstøtte. Navnlig i sager om påstået statsstøtte er der intet grundlag for at pålægge Kommissionen en forpligtelse til at gennemføre en kontradiktorsk sagsbehandling over for klageren. I det foreliggende tilfælde gik Kommissionen derfor ud over sine forpligtelser over for klageren.
- Adressaterne for Kommissionens beslutninger på statsstøtteområdet er de berørte medlemsstater. Når Kommissionen træffer sådanne beslutninger, giver den klagerne meddelelse herom.
- Hvis Kommissionen fastslår, at der ikke som anført af en klager foreligger statsstøtte, er Kommissionen forpligtet til på en tilstrækkeligt uddybende måde at give klageren meddelelse om grundene til, at de i klagen nævnte omstændigheder ikke har været tilstrækkelige til, at det kan anses for godtgjort, at der foreligger en statsstøtte. Kommissionen er dog ikke forpligtet til at tage stilling til forhold, der er åbenbart uvedkommende, uden betydning eller klart af underordnet relevans.

Under udøvelsen af sin funktion som tilsyns- og regelskabende myndighed på konkurrenceområdet har Kommissionen ret til med henvisning til Fællesskabets interesse at afgøre, hvilken prioritering en forelagt sag skal have. Kommissionen er stillet overfor en række sager, som rejser relevante problemer for det indre luftfartsmarkeds effektive funktion. Behandlingen af sådanne sager er et klart opprioriteret anliggende for Kommissionen i forhold til umiddelbart grundløse klager, og derfor tildeles hver enkelt sag tid og ressourcer i overensstemmelse hermed.

Med hensyn til påstandene om manglende behandling af punkt 7 vedrørende gennemsigthed og de britiske myndigheders manglende gennemførelse af direktiv 80/723 og 85/413, bemærkede Kommissionen, at klageren blot anmodede Kommissionen om at

⁹ Jf. Kommissionens rammebestemmelser for anvendelsen af EF-traktatens artikel 92 og 93 og EØS-aftalens artikel 61 på statsstøtte i luftfartssektoren, EFT 1994 C 350.

¹⁰ Konkurrenceregler i De Europæiske Fællesskaber, del II A, statsstøtteregler - OPOCE, s. 45.

præcisere fortolkningen af de to direktiver og ikke om at indlede en overtrædelsesprocedure. Klageren anmodede tilsyneladende formelt Kommissionen om at gøre dette ved sit brev af 1. juli 1997, hvilket Kommissionen ikke modtog.

I deres svar af 18. juli 1997 på Kommissionens skrivelse af 20. juni 1997 anførte de britiske myndigheder, at ingen enkeltperson ifølge britisk lov har ret til at få aktindsigt i al dokumentation, som en lokal myndighed er i besiddelse af, dog med forbehold af specifikke rettigheder støttet på forskellige lovbestemmelser. Klageren fik oplysninger i overensstemmelse med sådanne bestemmelser. Ifølge de pågældende to direktiver er medlemsstaterne forpligtet til at sørge for, at oplysningerne står til rådighed for Kommissionen i 5 år, og på anmodning at meddele dem til Kommissionen. Ved skrivelse af 1. august 1997 fremsendte Kommissionen de britiske myndigheders svar til klageren og anmodede om dennes bemærkninger. Ved brev af 9. oktober 1997 fremsatte klageren yderligere bemærkninger, men satte ikke spørgsmålstegn ved de af Det Forenede Kongerige fremførte juridiske argumenter, hvorfor Kommissionen konkluderede, at det ikke længere var nødvendigt at vende tilbage til dette spørgsmål.

Klagerens bemærkninger

Klageren fremsatte ingen bemærkninger til Kommissionens udtalelse. Klageren skrev imidlertid til Ombudsmanden den 17. november 1998 og oplyste, at han ikke havde modtaget yderligere korrespondance fra Kommissionen. Klageren udtrykte bekymring med hensyn til forsinkelsen af afgørelsen om klagen, navnlig pga. at anlægsarbejdet var under påbegyndelse.

Yderligere oplysninger fra Kommissionen

Den 26. juli 1999 modtog Ombudsmanden en kopi af en skrivelse, som GD VII havde sendt til klageren den 16. juli 1999, hvori kontorchefen oplyste klageren om, at Kommissionen havde truffet den afgørelse, at finansieringen af udbygningen af Manchester Lufthavn samt de økonomiske og driftsmæssige aftaler mellem Manchester Lufthavn på den ene side og British Airways og Continental Airlines på den anden side ikke udgjorde støtte. Kommissionen vedlagde denne korrespondance en kopi af den 5 sider lange skrivelse, som Kommissionen havde sendt til de britiske myndigheder. Denne skrivelse ville også blive offentliggjort på Internettet.

AFGØRELSEN

1 Påstand om Kommissionens manglende besvarelse af klagerens korrespondance

1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret den korrespondance, der var sendt til GD VII efter klagens indgivelse. Kommissionen bemærkede, at den havde besvaret klagerens brev af 30. juni 1997 den 16. juli 1997, og at Kommissionen ikke havde modtaget klagerens brev af 1. juli 1997. Med hensyn til de fire breve af 15. og 18. december 1997, 16. februar og 7. april 1998, pointerede Kommissionen, at disse ikke indeholdt nye oplysninger, men blot opfordrede Kommissionen til snarest at træffe afgørelse; efter det første af disse breve redegjorde Kommissionen igen for sin holdning over for klageren pr. telefon.

1.2 Ombudsmanden bemærkede, at det af den forelagte klages bilag fremgik, at klageren i perioden mellem den 30. juni 1997 og den 7. april 1998 havde sendt 18 breve til Kommissionen, heraf 13 breve til GD VII og 5 breve til GD XV. I gennemsnit udgør dette ca. et brev hver anden uge. Ombudsmanden erkendte, at Kommissionen ikke havde besvaret samtlige af disse atten breve. Det fremgik imidlertid af bilagene til klagen, at Kommissionen på forskellige tidspunkter under sine tjenestegrenes behandling af klagen besvarede klagerens korrespondance.

1.3 Den 16. juli 1997 sendte GD VII et svar på klagerens brev af 30. juni 1997 og besvarede 4 anmodninger, som klageren havde rejst. I denne skrivelse informerede GD VII klageren om, at en kopi af de relevante dele i klagen var blevet videresendt til GD IV, og at GD XVI ville være det mest sandsynlige generaldirektorat til at finansiere infrastrukturprojekter som det i Manchester Lufthavn. GD VII oplyste desuden klageren om, at det afventede de britiske myndigheders bemærkninger. Den 1. august 1997 sendte GD VII klageren en kopi af de britiske myndigheders svar. Den 26. august 1997 sendte GD VII en fax til klageren med henblik på at forlænge fristen for klagerens indsendelse af bemærkninger til den 1. oktober 1997. Den 8. december 1997 besvarede GD VII klagerens breve af 9. og 28. oktober og 6. november 1997 og informerede klageren om, at den var ved at foretage en nøje gennemgang af klagen sammen med andre tjenestegrene i Kommissionen. Den 5. juni 1998 skrev GD VII igen til klageren. Den 3. december 1998 besvarede GD VII klagerens brev af 17. november 1998 og oplyste klageren om, at undersøgelsen stadig var i gang, og at den ikke kunne forpligte sig til en bestemt frist.

1.4 Det fremgik af ovenstående, at selv om Kommissionen ikke havde besvaret hvert eneste af klagerens breve, havde den sendt 6 skrivelser til klageren i perioden juli 1997-december 1998. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen havde reageret tilstrækkeligt på klagerens korrespondance. Der blev således ikke påvist et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Påstand om Kommissionens manglende afgørelse af klagen efter mere end et år

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen stadig ikke havde truffet afgørelse om klagen mere end et år efter dens indgivelse den 11. juni 1997. Under henvisning til Domstolens retspraksis bemærkede Kommissionen, at der hverken ved traktaten eller fællesskabslovgivningen er blevet fastlagt nogen nærmere ordning med hensyn til proceduren i forbindelse med klager, hvorved det gøres gældende, at der ydes statsstøtte. Kommissionen anførte desuden, at den i forbindelse med sin funktion som tilsyns- og regelskabende myndighed på konkurrenceområdet har ret til med henvisning til Fællesskabets interesse at afgøre, hvilken prioritering en forelagt sag skal have.

2.2 Ombudsmanden bemærkede, at der i henhold til Domstolens dom af 2. april 1998¹¹, hverken ved traktaten eller fællesskabslovgivningen er blevet fastlagt nogen nærmere ordning med hensyn til proceduren i forbindelse med klager, hvorved det gøres gældende, at der ydes statsstøtte. Det fremgår imidlertid af denne dom, at Kommissionen skal overholde en række grundlæggende proceduremæssige garantier over for klagerne. Kommissionen er nærmere bestemt forpligtet til at 1) give de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 88, stk. 2, 2) i overensstemmelse med sin pligt til at udvise god forvaltningsskik give klagerne meddelelse om sin beslutning om, at de pågældende foranstaltninger ikke udgør statsstøtte og 3) på tilstrækkeligt uddybende måde give klageren meddelelse om grundene til, at de i klagen nævnte omstændigheder ikke har været tilstrækkelige til, at det kan anses for godtgjort, at der foreligger statsstøtte¹².

2.3 I den foreliggende sag fremgik det, at Kommissionen havde respekteret disse proceduremæssige garantier, idet 1) Kommissionen den 1. august 1997 sendte klageren en kopi af de britiske myndigheders svar med opfordring til at indgive bemærkninger hertil, 2) Kommissionen den 16. juli 1999 informerede klageren om, at den havde truffet den afgørelse, at finansieringen af MA PLC ikke udgjorde støtte, og 3) Kommissionen sendte klageren en kopi af den skrivelse, der var sendt til de britiske myndigheder den 14. juni 1999, og som indeholdt begrundelsen for afgørelsen om, at de pågældende foranstaltninger ikke udgjorde statsstøtte.

¹¹ Sag C-367/95 P, *Kommissionen mod Sytraval*, Sml. 1998 I, s. 1719.

¹² Sag C-367/95 P, jf. særligt dommens præmis 45, 59 og 64.

2.4 Ombudsmanden erkendte, at der var gået 2 år mellem klagens indgivelse den 11. juni 1997 og Kommissionens endelige afgørelse af 16. juli 1999. Det fremgik imidlertid af korrespondancen mellem Kommissionen og klageren, at Kommissionen i denne periode aktivt havde undersøgt klagen, havde anmodet de britiske myndigheder om bemærkninger og havde respekteret klagerens proceduremæssige rettigheder. Ombudsmanden fandt derfor intet tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

3 Påstand om manglende indgreb i forbindelse med de britiske myndigheders forpligtelse til at gennemføre direktiv 80/723 og 85/413

3.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen hverken omgående havde grebet ind i forbindelse med de britiske myndigheders forpligtelse til at gennemføre direktiv 80/723 og 85/413 om gennemskueligheden af økonomiske forbindelser mellem medlemsstaterne og de offentlige virksomheder inden 1986 eller havde behandlet de specifikke bemærkninger vedrørende fortolkningen af disse direktiver (punkt 7 i klagen). Kommissionen anførte, at klageren blot anmodede Kommissionen om at præcisere fortolkningen af de to direktiver og ikke om at indlede en overtrædelsesprocedure. Klageren anmodede tilsyneladende formelt Kommissionen om at gøre dette ved sit brev af 1. juli 1997, hvilket Kommissionen ikke modtog.

3.2 Det fremgik af punkt 7.1.10 i den oprindelige klage, der var indgivet til Kommissionen den 11. juni 1997, at klageren ikke anmodede Kommissionen om at indlede en overtrædelsesprocedure mod de britiske myndigheder, men blot anmodede Kommissionen om "at præcisere fortolkningen af direktivet med hensyn til dette aspekt af klagen". Ombudsmanden fandt derfor, at påstanden om, at Kommissionen ikke omgående havde grebet ind i forbindelse med de britiske myndigheders forpligtelse til at gennemføre direktiverne, ikke kunne tages til følge.

3.3 Med hensyn til fortolkningen af direktiverne bemærkede Ombudsmanden, at Kommissionen den 1. august 1997 fremsendte de britiske myndigheders svar til klageren og anmodede om dennes bemærkninger. Klageren fremsatte imidlertid ikke yderligere bemærkninger til de juridiske argumenter, som de britiske myndigheder havde fremført. Kommissionen var derfor berettiget til at konkludere, at det ikke var nødvendigt at forfølge dette aspekt, og handlede således inden for rammerne af sine retslige beføjelser.

3.4 På baggrund af ovenstående fandt Ombudsmanden intet tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

4 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PÅSTAND OM KOMMISSIONENS MANGLENDE OPFYLDELSE AF SIN PLIGT SOM TRAK- TATENS VOGTER

*Afgørelse om klage
715/98/IJH over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I juli 1998 klagede TIE (Toy Industries of Europe) til Den Europæiske Ombudsmand over Kommissionens behandling af en klage, som TIE havde indgivet til den i november 1994 over det forbud, som de græske myndigheder havde indført mod tv-reklamer for legetøj.

I klagen til Ombudsmanden gjorde TIE følgende gældende:

(i) **unødig forsinkelse**, da Kommissionen først sendte en åbningsskrivelse til de græske myndigheder to år efter klagens indgivelse og ikke inden for ét år som fastsat i dens interne procedurer. Klageren gjorde endvidere gældende, at Kommissionen ikke tog hensyn til gentagne anmodninger om, at klagen blev behandlet ufortøvet

(ii) *manglende oplysninger*, da Kommissionen aldrig sendte officielle oplysninger om de aktiviteter, der var iværksat i forbindelse med TIE's klage

(iii) *pligtforsømmelse*, da Kommissionen besluttede at rådføre sig med eksperter og interesserede parter, inden den sendte en begrundet udtalelse til de græske myndigheder. Klageren gjorde gældende, at når der foreligger en klar sag i forbindelse med en formodet overtrædelse, er det medlemsstatens og ikke Kommissionens eller tredjemands opgave at tilvejebringe de nødvendige oplysninger.

Klageren gjorde endvidere gældende, at kommissærkollegiet ikke havde været uvildigt, og anmodede Ombudsmanden om at undersøge den generelle effektivitet af artikel 169-proceduren (ny artikel 226). Ombudsmanden meddelte klageren, at påstanden og anmodningen ikke syntes at udgøre et tilstrækkeligt grundlag, som foreskrevet i artikel 195 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, til at indlede en undersøgelse. Ombudsmandens undersøgelse af denne sag var derfor begrænset til ovenstående punkter (i), (ii) og (iii).

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Kommissionen oplyste, at TIE i sin klage til Kommissionen havde gjort gældende, at forbudet mod tv-reklamer i særlig grad skadede ikke-græske EF-producenter af legetøj, og anførte, at selv om forbudet blev fremlagt som en foranstaltning til beskyttelse af børn, var dets mål protektionisme.

Unødig forsinkelse

Kommissionen erkendte, at der var gået to år mellem det tidspunkt, hvor Kommissionen havde modtaget klagen, og indtil åbningsskrivelsen var blevet fremsendt, men vedlagde en detaljeret oversigt over hændelsesforløbet for at påvise, at den ikke havde været inaktiv i denne periode. Kommissionen anførte endvidere, at dens procedurer efterfølgende var blevet forbedret, således at sager om overtrædelser kunne behandles hurtigere.

Med hensyn til klagerens anmodninger om hastebehandling oplyste Kommissionen, at de ikke kunne imødekommes på grund af problemets tekniske og følsomme beskaffenhed. I særdeleshed var det vigtigt at identificere det korrekte retsgrundlag for overtrædelsesproceduren, og dette indebar udveksling af memoranda med Kommissionens Juridiske Tjeneste. For det andet skulle det bevises, at den græske foranstaltning var uforholdsmæssig.

Manglende oplysninger

Kommissionen anså dette aspekt af klagen for at være særlig uberettiget. Selv om klageren ikke systematisk fik skriftlige oplysninger om de forskellige foranstaltninger, der blev truffet, fik klagerens repræsentant i Bruxelles regelmæssigt præcise oplysninger om udviklingen, ofte på initiativ af GD XV. Disse kontakter udførtes hovedsagelig pr. telefon. Klageren blev endvidere modtaget af generaldirektøren for GD XV to måneder efter klagens registrering og mødtes også med andre ansvarlige tjenestemænd ved mindst tre lejligheder.

Pligtforsømmelse

Kommissionen forklarede, at de græske myndigheder i deres svar på åbningsskrivelsen havde anført, at formålet med forbudet mod tv-reklamer for legetøj var at forhindre børn i at se reklamer, som kunne gøre dem frustrerede eller foranledige dem til at lægge et stærkt pres på deres forældre for at få dem til at købe legetøj, som familien ikke havde råd til.

Lovens berettigelse med henvisning til den offentlige interesse vedrørte derfor beskyttelsen af børn og opretholdelsen af familiefreden.

Inden Kommissionen havde modtaget ovennævnte svar, havde den troet, at de græske myndigheder var bekymrede for eventuelle risici forbundet med indholdet af reklamebudskabet. Kommissionen fandt, at de mål, der blev fremført i svaret, kastede nyt lys over sagen og nødvendiggjorde en grundig undersøgelse.

Der kan ikke tages let på beskyttelsen af børn mod risici, og Kommissionen nedsatte for nylig en gruppe af regeringsekspertter inden for kommerciel kommunikation. Det er ikke gruppens opgave at træffe afgørelse i overtrædelsesprocedurer, men derimod at behandle horisontale spørgsmål, f.eks. de risici, som legetøjsreklamer kan udsætte børn for, og såfremt sådanne risici påvises, de bedste måder, hvorpå de kan bekæmpes. Kommissionens tjenestegrene var for tiden ved at evaluere resultatet af en drøftelse på ekspertgruppens andet møde med henblik på at forelægge et forslag for Kommissionen om en passende opfølgning af klagen senest i begyndelsen af 1999.

Kommissionen påpegede endvidere, at det ifølge Domstolens faste retspraksis i henhold til artikel 169-proceduren (ny artikel 226) er Kommissionens ansvar at bevise, at en forpligtelse ikke er blevet opfyldt.

Klagerens bemærkninger

Unødig forsinkelse

Klageren satte spørgsmålstejn ved, om Kommissionens interne procedureregler vedrørende udsættelse af fristen for en medlemsstats svar på en åbningsskrivelse var blevet overholdt. Da et relevant møde ikke blev afholdt i Kommissionen mellem juni og december 1997, bevirkede det tre uger forsinkede svar fra de græske myndigheder, at Kommissionens behandling af sagen blev forsinket i yderligere fem måneder.

Klageren gjorde desuden gældende, at Kommissionen havde handlet hurtigt i forbindelse med et lignende græsk forbud mod reklamer i 1991, og spurgte, hvorfor et lignende indgreb ikke var muligt mod den foranstaltning, der blev indført i 1994.

Endelig gjorde klageren gældende, at forsinkelsen på 13 måneder mellem Kommissionens modtagelse af medlemsstatens svar på åbningsskrivelsen og dens beslutning om at rådføre sig med ekspertgruppen var uacceptabel.

Manglende oplysninger

Klageren erkendte, at GD XV regelmæssigt havde fremsendt oplysninger, men angav nærmere, at dette aspekt af klagen vedrørte andre generaldirektorater samt visse kommissærers kabinetter og Den Juridiske Tjeneste. Bemærkningerne vedrørte navnlig kritikken af den manglende gennemsigtighed og Den Juridiske Tjenestes dominerende stilling, som var fremsat i en betænkning fra et udvalg i Europa-Parlamentet og i den beslutning, der efterfølgende blev vedtaget af Parlamentet. Klageren støttede Parlamentets opfordring til, at Kommissionen gør klageren bekendt med samtlige juridiske argumenter i specifikke sager og giver klageren mulighed for at gøre indsigelse mod dens udtalelse, inden der træffes endelig afgørelse om den formelle videreførelse af klageproceduren.

Pligtforsømmelse

Klageren gav udtryk for, at det i overtrædelsessager er Kommissionens primære ansvar at sikre effektiviteten af det indre marked ved hurtigst muligt at fjerne hindringer for den frie bevægelighed. Hvis en sag skal fremmes, bør Kommissionen handle inden for de frister, der er fastsat i dens egne procedureregler, og udøve sine skønsmæssige beføjelser effektivt. Hvis en sag ikke bør fremmes, bør Kommissionen afslutte sagsbehandlingen. Det forhold, at sagen vedrørende legetøjsreklamer havde trukket ud i så mange år, tydede på,

at sagen burde fremmes. Det forhold, at der stadig ikke var gjort en målrettet indsats tydede på, at Kommissionen ikke have opfyldt sin pligt som traktatens vogter.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en omhyggelig undersøgelse af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger fremgik det, at der var behov for yderligere undersøgelser. Ombudsmanden opfordrede derfor Kommissionen til at svare på klagerens bemærkninger med hensyn til spørgsmålene om unødigt forsinkelse og manglende oplysninger.

Ombudsmanden bemærkede desuden, at det fremgik af Kommissionens udtalelse, at dens tjenestegrene påtænkte at forelægge et forslag for Kommissionen om en passende opfølgning af klagen senest i begyndelsen af 1999. Ombudsmanden anmodede om at blive underrettet om den efterfølgende udvikling samt tidsplanen for eventuelle fremtidige foranstaltninger fra Kommissionens side i denne sag.

Kommissionens svar

Unødigt forsinkelse

Kommissionen forklarede, at de relevante tjenestegrene i Kommissionen havde haft til hensigt at forelægge et forslag om at sende en begrundet udtalelse til de græske myndigheder på Kommissionens møde i forbindelse med overtrædelsessager i juni 1997. Dette forslag blev imidlertid opgivet, da svaret fra de græske myndigheder blev modtaget. Svaret kom 2-3 uger for sent, men Kommissionen var forpligtet til at tage hensyn til det. I betragtning af indholdet af svaret ville sagen formentlig have trukket ud indtil december 1997, selv hvis de græske myndigheder havde overholdt fristen.

Kommissionen bemærkede, at de regler for forlængelse af frister, som klageren henviste til, ikke fandt anvendelse i dette tilfælde, da de græske myndigheder ikke havde anmodet om en forlængelse. Den oplyste imidlertid også, at på det tidspunkt, hvor det pågældende hændelsesforløb fandt sted, havde Kommissionen undertiden behandlet sene svar forholdsvis lempeligt (hvoraf nogle kun havde haft til formål at vinde tid), men at Kommissionen i nylige afgørelser, som den havde truffet med henblik på at forbedre sine arbejdsmetoder i forbindelse med overtrædelsesprocedurer, havde forpligtet sig til at forholde sig strengere over for medlemsstater, som ikke overholdte de fastsatte svarfrister.

Med hensyn til sammenligningen med de foranstaltninger, der blev truffet, da et lignende forbud blev indført i 1991, understregede Kommissionen, at den også handlede hurtigt i 1994, idet den som optakt til en eventuel artikel 169-procedure sendte et brev mindre end seks måneder efter klagens modtagelse. Desuden efterkom de græske myndigheder i 1991 øjeblikkeligt Kommissionens anmodning, hvilket ikke var tilfældet i 1994.

Med hensyn til forsinkelsen på 13 måneder mellem Kommissionens modtagelse af svaret på åbningsskrivelsen og dens beslutning om at rådføre sig med ekspertgruppen redegjorde Kommissionen for hændelsesforløbet mellem svaret (30. maj 1997) og beslutningen om at indhente yderligere rådgivning (24. juni 1998).

Manglende oplysninger

Med hensyn til klagerens bemærkninger til dette punkt anførte Kommissionen, at der måtte være grænser for, hvor mange oplysninger der blev stillet til rådighed om holdningen i bestemte tjenestegrene eller medlemmernes kabinetter for at sikre principperne om kontinuitet og kollegialitet i forbindelse med Kommissionens arbejde.

Med hensyn til udtalelser fra Den Juridiske Tjeneste henviste Kommissionen til kendelsen afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i *Carlsen m.fl. mod Rådet*¹³.

¹³ Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 3. marts 1998 i sag T-610/97 R, *Carlsen m.fl. mod Rådet*, Sml. 1998 II, s. 485.

Kommissionen anførte desuden, at den ansvarlige tjenestegren regelmæssigt havde holdt klageren og klagerens repræsentanter informeret om resultaterne af møderne mellem kommissærernes kabinetschefer og Kommissionen selv. De holdt møde med formandens kabinet den 30. april 1996 og havde også lejlighed til at fremkomme med deres synspunkter på et møde den 27. marts 1998 med de to tjenestemænd i Den Juridiske Tjeneste, der er ansvarlige for deres sag.

Udviklingen siden november 1998

Kommissionen redegjorde for resultaterne af drøftelsen i ekspertgruppen og for sin egen gennemgang af de videnskabelige undersøgelser af emnet og vedlagde et resumé på 20 sider, som dens tjenestegrene havde udarbejdet. I betragtning af vanskelighederne med at nå frem til en videnskabeligt uangribelig teori med hensyn til risiciene og udfordringerne i forbindelse med reklamer rettet mod børn, besluttede Kommissionen at undersøge spørgsmålet grundigere og eventuelt indlede en venskabelig dialog med de græske myndigheder for i fællesskab at se nærmere på de forskellige alternativer, som ville garantere en højere grad af beskyttelse for børn og samtidig sikre princippet om fri bevægelighed. Disse drøftelser var endnu ikke påbegyndt, fordi den ansvarlige græske minister gik af i begyndelsen af 1999, og på grund af Kommissionens tilbagetræden.

Klagerens bemærkninger

I december 1999 fremsendte klageren bemærkninger og fastholdt klagen over unødigt forsinkelse, hvad angik de 13 måneder mellem de græske myndigheders svar på åbnings-skrivelsen og Kommissionens beslutning om at rådføre sig med en ekspertgruppe.

Klageren fandt, at Kommissionens intention om at indlede en venskabelig dialog med de græske myndigheder blot havde været endnu en mulighed for at forsinke en beslutning, og pegede på, at sådanne forhandlinger normalt først finder sted, efter at der var fremsat en begrundet udtalelse, da Kommissionen i modsat fald ikke havde mulighed for at gøre sin indflydelse gældende over for medlemsstaten.

Endelig bemærkede klageren, at Kommissionen havde afsluttet sagsbehandlingen i september 1999 på grund af manglende beviser, og at sagen havde været til behandling i alt for lang tid. Klageren havde modtaget besked om, at man havde til hensigt at afslutte behandlingen af sagen, og var blevet opfordret til at fremlægge nyt bevismateriale inden for én måned, hvilket var sket. Klageren gjorde gældende, at beslutningen om at afslutte sagsbehandlingen var blevet truffet af en "forretningskommission" i en atmosfære af "skrivebordsoprydning" og uden en passende juridisk vurdering af sagens beskaffenhed eller af den ekspertrådgivning, som Kommissionen havde indhentet.

AFGØRELSEN

1 Omfanget af Ombudsmandens undersøgelse

1.1 Klagen til Ombudsmanden, som blev indgivet i juli 1998, vedrørte Kommissionens behandling af en igangværende overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 169 (ny artikel 226) vedrørende det græske forbud mod tv-reklamer for legetøj. Klagen til Ombudsmanden indeholdt påstande om unødigt forsinkelse, manglende oplysninger om den igangværende overtrædelsesprocedure og Kommissionens manglende opfyldelse af sin pligt som traktatens vogter.

1.2 I bemærkninger fremsat i december 1999 oplyste klageren, at Kommissionen havde afsluttet overtrædelsesproceduren i september 1999. Klageren gjorde gældende, at denne beslutning var truffet af en "forretningskommission" i en atmosfære af "skrivebordsop-

rydning” og uden en passende juridisk vurdering af sagens beskaffenhed eller af den ekspertrådgivning, som Kommissionen havde indhentet.

1.3 Ombudsmanden fandt det ikke begrundet at indlede undersøgelse af denne påstand, som faldt uden for den oprindelige klages rammer. Klageren har mulighed for at indgive en ny klage til Ombudsmanden med tilstrækkeligt præcise påstande og beviser, som kan begrunde en undersøgelse i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 195.

2 Unødig forsinkelse

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen først sendte en åbningsskrivelse til de græske myndigheder to år efter klagens indgivelse, at Kommissionen ikke havde håndhævet fristen for et svar fra de græske myndigheder, og at forsinkelsen på 13 måneder mellem datoen for svaret og Kommissionens beslutning om at rådføre sig med en ekspertgruppe var uberettiget. Klageren gjorde endvidere gældende, at Kommissionen ikke tog hensyn til gentagne anmodninger om, at klagen blev behandlet ufortøvet.

2.2 Kommissionen oplyste, at klagerens anmodninger om hastebehandling ikke kunne imødekommes på grund af problemets tekniske og følsomme beskaffenhed. Endvidere havde de græske myndigheder forholdt sig anderledes end i 1991, hvor de efter anmodning fra Kommissionen hurtigt havde ophævet forbudet mod tv-reklamer for legetøj. Klageren forfulgte ikke dette aspekt af påstanden om forsinkelse.

2.3 Kommissionen erkendte, at der var gået to år mellem modtagelsen af klagen og fremsendelsen af åbningsskrivelsen, men vedlagde en detaljeret oversigt over hændelsesforløbet for at påvise, at den ikke havde været inaktiv i denne periode. Kommissionen erkendte endvidere, at den på det tidspunkt, hvor det pågældende hændelsesforløb fandt sted, undertiden havde behandlet sene svar forholdsvis lempeligt. Kommissionen oplyste, at dens procedurer efterfølgende var blevet forbedret, således at den behandler overtrædelsessager hurtigere og forholder sig strengere over for medlemsstater, som ikke overholder de fastsatte svarfrister.

2.4 Ombudsmanden bemærkede, at der var gået fem år mellem modtagelsen af klagen og Kommissionens beslutning om at afslutte sagsbehandlingen. Selv om noget af denne periode kunne tilskrives behovet for at foretage en grundig undersøgelse af en sag, som rejste komplekse og vanskelige spørgsmål i relation til beskyttelse af børn, fremgik det af Kommissionens svar, at noget af forsinkelsen skyldtes dens interne procedurer. I betragtning af, at Kommissionen efterfølgende havde gjort en indsats for at ændre disse procedurer¹⁴, fandt Ombudsmanden det imidlertid ikke påkrævet at videreføre sin undersøgelse af dette aspekt af sagen.

3 Manglende oplysninger

3.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen aldrig havde fremsendt nogle officielle oplysninger om de aktiviteter, der var indledt i forbindelse med klagen. Som led i Ombudsmandens undersøgelse erkendte klageren, at GD XV regelmæssigt havde fremsendt oplysninger. Endvidere gav Kommissionen nærmere oplysninger, som klageren ikke anfægtede, om møder mellem klagerens repræsentanter og formandens og andre kommissærers kabinetter samt med de relevante tjenestegrene i Kommissionen.

3.2 Klageren gjorde endvidere gældende, at Kommissionen burde have gjort klageren bekendt med samtlige juridiske argumenter i specifikke sager og givet klageren mulighed for at gøre indsigelse mod sin udtalelse, inden der blev truffet endelig afgørelse om den formelle videreførelse af klageproceduren. I denne forbindelse henviste klageren til argu-

¹⁴ Jf. SEK(1998) 1733, "Forbedring af Kommissionens arbejdsmetoder i forbindelse med overtrædelsesprocedurer"; Den sekstende beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten, KOM(1999) 301 endelig udg., 9. juli 1999.

menterne i en betænkning fra et udvalg i Europa-Parlamentet¹⁵ og i den beslutning, der efterfølgende blev vedtaget af Parlamentet.

3.3 Som svar anførte Kommissionen, at der måtte være grænser for, hvor mange oplysninger der blev stillet til rådighed om holdningen i bestemte tjenestegrene eller medlemmernes kabinetter for at sikre principperne om kontinuitet og kollegialitet i forbindelse med Kommissionens arbejde. Med hensyn til udtalelser fra Den Juridiske Tjeneste henviste Kommissionen til kendelsen afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i *Carlsen m.fl. mod Rådet*¹⁶, hvori det var fastslået, at en institution kunne nægte aktindsigt i juridiske udtalelser, som er almindelige arbejdsdokumenter.

3.4 Det fremgik af det materiale, som forelå for Ombudsmanden i denne sag, at klageren regelmæssigt fik oplysninger om udviklingen i klagen, men ikke modtog samtlige oplysninger om Kommissionens juridiske vurdering af sagen på det tidspunkt, hvor Kommissionens beslutning om at afslutte sagsbehandlingen blev truffet. På grundlag af gældende fællesskabsret og i betragtning af Kommissionens begrundelser for at afslutte sagen fandt Ombudsmanden, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

4 Pligtforsømmelse

4.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde opfyldt sin pligt som traktatens vogter, da den besluttede at rådføre sig med eksperter og interesserede parter, inden den fremsendte en begrundet udtalelse til de græske myndigheder. Klageren gjorde endvidere gældende, at når der foreligger en klar sag i forbindelse med en formodet overtrædelse, er det medlemsstatens og ikke Kommissionens eller tredjemands opgave at tilvejebringe de nødvendige oplysninger.

4.2 I forbindelse med undersøgelsen gjorde klageren desuden gældende, at Kommissionen bør handle inden for de frister, der er fastsat i dens egne procedureregler, og udøve sine skønsmæssige beføjelser effektivt. Hvis en sag ikke bør fremmes, bør Kommissionen afslutte sagsbehandlingen. Med hensyn til overholdelsen af tidsfrister behandles dette aspekt i ovenstående afsnit 2.4 i afgørelsen.

4.3 Kommissionen forklarede, at de græske myndigheders svar på åbningskrivelsen havde kastet nyt lys over sagen, idet det blev gjort gældende, at forbudet mod tv-reklamer for legetøj var begrundet i den offentlige interesse i at beskytte børn og opretholde familiefreden. Der var behov for en grundig undersøgelse af disse påstande, og Kommissionen rådførte sig med en gruppe regeringsekspertter inden for kommerciel kommunikation. Ifølge Kommissionen var det ikke ekspertgruppens opgave at træffe afgørelse om overtrædelsesprocedurer, men at behandle horisontale spørgsmål. Kommissionen redegjorde efterfølgende for resultaterne af drøftelsen i ekspertgruppen og for sin egen gennemgang af de videnskabelige undersøgelser af emnet i et resumé, som dens tjenestegrene havde udarbejdet. Klageren anfægtede ikke denne redegørelse.

4.4 Med hensyn til de forskellige kilder, som Kommissionen rådførte sig med for at få fyldestgørende oplysninger og dokumentation i denne sag, fremgik det ikke af Ombudsmandens undersøgelse, at Kommissionen havde handlet uden for rammerne af dens retlige beføjelser som traktatens vogter. Ombudsmanden fandt derfor ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

¹⁵ Betænkning om Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg om opfølgning af grønbogen om kommerciel kommunikation i det indre marked (KOM(98)0121 - C4-0252/98), A4-0503/98 (ordfører Jessica LARIVE).

¹⁶ Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 3. marts 1998 i sag T-610/97 R, *Carlsen m.fl. mod Rådet*, Sml. 1998 II, s. 485.

5 Konklusion

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

De generelle spørgsmål om, hvorvidt Kommissionen har egnede procedurer til hurtigt, retfærdigt og effektivt at behandle klager, som borgerne indgiver til den i forbindelse med dens rolle som traktatens vogter, herunder om klageren kunne blive informeret om Kommissionens juridiske vurdering af sagen og i givet fald i hvilken fase af proceduren, vil blive taget op i en fremtidig undersøgelse på eget initiativ forestået af Den Europæiske Ombudsmand.

DE SPANSKE MYNDIGHEDERS IMPLEMENTERING AF DIREKTIV 92/43/EØF OM BEVARING AF NATURTYPER

*Afgørelse om klage
789/98/JMA over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I juli 1998 indgav P. en klage til Den Europæiske Ombudsmand på vegne af den spanske ikke-statslige miljøorganisation "Centro de Acuicultura Experimental". Klagen, som oprindeligt var blevet indgivet til universitetshospitalet "La Fe", blev af denne spanske offentlige institution videresendt til Ombudsmanden. Den vedrørte den påståede uberettigede afslutning af behandlingen af en klage, som han havde indgivet til Kommissionen, og hvori klageren havde gjort gældende, at de regionale myndigheder i Valencia i strid med fællesskabsretten var i færd med at indføre fiskearter i Serpis-floden i Valencia, der ikke var naturligt hjemmehørende, med de deraf følgende skader på den naturligt hjemmehørende bestand.

I januar 1994 indgav klageren en klage til Kommissionen, som af dennes tjenestegrene blev registreret under arkivnummer P/4119/94. Den vedrørte indførelsen af fremmede fiskearter (amerikansk ørred) i Serpis-floden i Valencia og de negative indvirkninger, som disse aktiviteter havde på bestanden af en lokal art, *Valencia hispanica*. Klageren oplyste, at lederen af de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen i juni 1994 havde informeret ham om, at institutionen ikke kunne behandle sagen, da den eneste fællesskabsret, der kunne finde anvendelse på situationen, var direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper, som var trådt i kraft efter den 6. juni 1994.

I maj 1995 skrev klageren igen til Kommissionen og gjorde opmærksom på, at de aktiviteter, der var genstand for hans tidligere klage, stadig fandt sted. I august 1995 anmodede Kommissionen ham om yderligere oplysninger om situationen. Klageren fremsendte de anmodede oplysninger i august 1996. Da klageren ikke modtog et svar fra Kommissionen, sendte han en ny kopi af sit tidligere brev til institutionen i maj 1997 og vedlagde en række relevante dokumenter. De ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen svarede i juli 1997 og anmodede igen om yderligere bevismateriale. Han fremsendte disse dokumenter (en sagsakt på 85 sider) til Kommissionen i oktober 1997.

Trods det fremsendte bevismateriale skrev Kommissionen den 20. maj 1998 til P. og oplyste ham om, at behandlingen af hans klage var blevet afsluttet. Da klageren fandt, at afgørelsen var urimelig, indgav han en klage til Den Europæiske Ombudsmand, hvori han gjorde gældende, at de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen (GD XI) ikke havde taget hensyn til det bevismateriale, han havde fremsendt, og anmodede om, at de tog hans påstande op til fornyet behandling.

Klageren fremsendte yderligere oplysninger til Ombudsmanden i oktober 1998, hvori han forklarede, at han til støtte for sine påstande i oktober 1997 og i 1998 havde forelagt nyt bevismateriale for Kommissionen, da han ikke havde modtaget noget svar fra institutionen.

I det væsentlige fandt klageren, at Kommissionen havde undladt at tage hensyn til det bevismateriale, han gentagne gange havde fremsendt til institutionen vedrørende den påståede overtrædelse af direktiv 92/43/EØF, og at den ikke havde behandlet den pågældende klage (P/97/4858) behørigt.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse understregede Kommissionen allerførst, at den klage, som var indgivet til Ombudsmanden, vedrørte en klage til Kommissionen (P/97/4858), som for øjeblikket var ved at blive undersøgt, og som ikke var blevet afsluttet som anført af klageren. Institutionen oplyste, at klageren ikke tidligere havde rettet administrative henvendelser til dens tjenestegrene med hensyn til behandlingen af klagen i modstrid med bestemmelserne i artikel 2, stk. 4, i Den Europæiske Ombudsmands statut.

Efter at have anført de administrative foranstaltninger, som Kommissionen generelt træffer ved behandlingen af enhver klage, redegjorde institutionen for den procedure, der blev fulgt i dette tilfælde. Klageren havde sendt adskillige breve til Kommissionen i 1994 vedrørende indførelsen af stimer af amerikansk ørred, som var en ikke-hjemmehørende fiskeart, i Serpis-floden i Valencia. Efter hans opfattelse kunne disse aktiviteter have negative indvirkninger på den truede art *Valencia hispanica*, der er naturligt hjemmehørende. Denne var blevet omfattet som en beskyttet fiskeart i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter¹⁷.

Da de forhold, der var genstand for klagerens klage, havde fundet sted inden direktiv 92/43/EØF trådte i kraft, hvilket Kommissionen gjorde opmærksom på, måtte behandlingen af hans klage afsluttes. I den skrivelse, hvori han blev underrettet om, at behandlingen af klagen var blevet afsluttet, blev han informeret om, at såfremt han fremlagde nyt bevismateriale, ville en ny klage blive registreret.

De ansvarlige tjenestegrene i Kommissionens GD XI opfordrede i en skrivelse fra juli 1997 klageren til at fremlægge yderligere bevismateriale, hvilket han gjorde i oktober 1997. En ny klage, 97/4858, blev derpå registreret og en bekræftelse af modtagelsen fremsendt til ham.

For at undersøge denne klage kontaktede Kommissionens tjenestegrene de spanske myndigheder, som fremsendte oplysninger til Kommissionen i februar 1998. Kommissionen informerede klageren om de spanske myndigheders bemærkninger, som dens tjenestegrene på daværende tidspunkt var ved at vurdere. Efter evalueringen skrev Kommissionens tjenestegrene igen til klageren i maj 1998 og anførte, at de forhold, som han havde klaget over, ikke syntes at være i modstrid med direktiv 92/43/EØF. Kommissionen gjorde udførligt rede for begrundelserne for sine konklusioner, navnlig:

- 1 At der var ikke videnskabeligt belæg for påstanden om, at *Valencia hispanica* var til stede i Serpis-floden.
- 2 At der i begyndelsen af 1970'erne med henblik på fiskeri blev indført ørredarter, der ikke er naturligt hjemmehørende, i de fleste spanske floder. Det skete derfor lang tid før direktiv 92/43/EØF trådte i kraft.
- 3 At der strengt taget ikke var sket en ny indførelse af ikke-hjemmehørende ørreder, men kun en supplerings af en eksisterende bestand, som der allerede var fundet spor af i 1970'erne.

¹⁷ EFT 1992 L 206, s.7.

4 At det fremgik af en videnskabelig rapport, som de spanske myndigheder havde forelagt, at selv om *Valencia hispanica*-arten skulle være til stede i floden, afviger dens levested fra de ikke-hjemmehørende arters, og sidstnævnte kunne derfor ikke udgøre en trussel for førstnævnte.

Ovennævnte konklusioner er draget på grundlag af en videnskabelig rapport udarbejdet af professor Lobon Cervia, som er udgivet af det spanske "Consejo Superior de Investigaciones Científicas".

Kommissionen understregede, at sagen ikke var blevet afsluttet med dens skrivelse til klageren fra maj 1998, som klageren havde oplyst over for Ombudsmanden.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger erklærede klageren, at han ikke havde haft adgang til det materiale, som de spanske myndigheder havde forelagt Kommissionen. Endvidere satte han spørgsmålstegn ved, om de specialister, som havde givet Kommissionens tjenestegrene videnskabelige oplysninger i denne sag, var uvildige.

Klageren var af den opfattelse, at de oplysninger, som Kommissionen havde givet som begrundelse for at afslutte sagsbehandlingen, dvs. at indførelsen af fremmede fiskearter ikke kunne have negative indvirkninger på den lokale fauna i Serpis-floden, og at arten *Valencia hispanica* ikke var til stede i den pågældende flod, ikke var videnskabeligt bevist. Han henviste derpå til en række videnskabelige udtalelser, navnlig fra professor Elvira og professor Doadrio.

Klageren påpegede desuden, at Kommissionen modsagde sig selv, når den på den ene side anførte, at situationen ikke var i modstrid med direktiv 92/43/EØF, mens den samtidig angav, at hændelserne ikke desto mindre havde fundet sted inden direktivets ikrafttræden.

Klageren understregede, at de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad havde behandlet det faktuelle og videnskabelige bevismateriale, han havde fremlagt, og fandt, at de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen handlede vilkårligt i denne sag.

I januar 1999 informerede klageren Ombudsmanden om, at han samme dag havde sendt Kommissionen en lang række dokumenter, som beviste, at den ulovlige indførelse af amerikansk ørred stadig fandt sted. Svaret fra Kommissionen fra januar 1999 var efter klagerens opfattelse utilstrækkeligt. Han skrev derfor igen til Ombudsmanden og gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde reageret behørigt på hans klager, og udbad sig oplysninger om mulighederne for at iværksætte disciplinære sanktioner over for de tjenestemænd, der var ansvarlige for denne sag.

AFGØRELSEN

1 Sagens antagelse til behandling og yderligere undersøgelse foretaget af Den Europæiske Ombudsmand

1.1 For at en klage til Ombudsmanden kan antages til behandling, skal der forinden være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner eller organer (artikel 2, stk. 4, i Den Europæiske Ombudsmands statut).

1.2 På det tidspunkt, hvor Ombudsmanden modtog det første brev fra klageren, så det ud til, at Kommissionen allerede havde afsluttet sagsbehandlingen. Da der endvidere havde været en omfattende brevvæksling mellem Kommissionen og klageren, fandt Ombudsmanden, at kravene for behandling af klagen var opfyldt.

1.3 Ombudsmanden bemærkede imidlertid, at det var korrekt af Kommissionen at påpege, at klagen stadig blev behandlet på daværende tidspunkt, og at der derfor kunne have opstået spørgsmål, om hvorvidt klagen kunne antages til behandling.

Alligevel fandt Ombudsmanden, at hans undersøgelse burde videreføres, da yderligere administrative henvendelser ikke var en hensigtsmæssig måde at behandle de materielle spørgsmål på, som fortsat var uløste efter Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger.

2 Kommissionens behandling af klagen

2.1 Efter klagerens opfattelse havde Kommissionen ikke undersøgt hans påstande behørigt. De videnskabelige argumenter, som Kommissionen fremførte som begrundelse for konklusionen var, at der ikke havde været tale om en overtrædelse af direktiv 92/43/EØF i dette tilfælde, var efter hans opfattelse ikke fyldestgørende. Kommissionens beslutning om at afslutte sagen var således vilkårlig og uberettiget.

2.2 Kommissionen anførte, at den besluttede at afslutte sagen (klage P/97/4858), da den ikke fandt, at situationen var i modstrid med fællesskabsretten, navnlig direktiv 92/43/EØF.

Klageren fik følgende begrundelser for denne beslutning: (i) intet videnskabeligt belæg havde bekræftet tilstedeværelsen af den truede lokale fiskeart *Valencia hispanica* i Serpisfloden, (ii) allerede i 1970'erne var der blevet indført ikke-hjemmehørende ørredarter i de fleste spanske floder, (iii) de havde derfor allerede deres levesteder i disse områder, da direktiv 92/43/EØF trådte i kraft, og (iv) den lokale *Valencia hispanicas* levested afviger fra ikke-hjemmehørende ørredarters levested, og sidstnævnte ville derfor ikke udgøre en trussel for førstnævnte.

Til støtte for sine konklusioner baserede Kommissionen sig på den vurdering, der var foretaget i en videnskabelig rapport offentliggjort af det spanske "Consejo Superior de Investigaciones Científicas".

2.3 Efter at Kommissionen på grundlag af den støttende videnskabelige dokumentation havde undersøgt alle faktiske omstændigheder i forbindelse med dette anliggende, besluttede den at afslutte sagen. Selv om klageren havde fremlagt alternative videnskabelige opfattelser, var den blotte henvisning til disse divergerende videnskabelige udtalelser ikke i sig selv tilstrækkelig til at underkende Kommissionens begrundelse.

2.4 Ombudsmanden var ikke i stand til at vurdere de alternative videnskabelige udtalelser, men bemærkede, at Kommissionen behørigt havde begrundet sin beslutning om at afslutte behandlingen af sagen, og at den i detaljeret form havde meddelt klageren denne begrundelse. Kommissionen havde således handlet inden for rammerne af sine retlige beføjelser, og der forelå således ikke et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BROFORSTÆRKNINGSARBEJDER I ET OMRÅDE UNDER MILJØMÆSSIG BESKYTTELSE

Afgørelse om klage 813/98/(PD)/GG over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1998 blev en klage indgivet af en miljøorganisation fra Det Forenede Kongerige. Denne klage vedrørte i det væsentlige EU-medlemsstaternes og Europa-Kommissionens forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter¹⁸. En lignende klage (298/97/PD) var blevet indgivet i 1997 af Corbett, medlem af Europa-Parlamentet, på vegne af en anden miljøorganisation fra Det Forenede Kongerige, Save Our Shoreline Southport Association (SOS). Den Europæiske Ombudsmands afgørelse i den sag var blevet truffet i april 1999.

I henhold til direktiv 92/43/EØF skal der oprettes et sammenhængende europæisk økologisk net af særlige bevaringsområder under betegnelsen Natura 2000. Ifølge direktivets artikel 4, stk. 1, skal medlemsstaterne foreslå en liste over lokaliteter i deres område, som er egnede til at indgå i dette net. Denne liste skal sendes til Kommissionen inden tre år efter direktivets meddelelse. I henhold til direktivets artikel 4, stk. 3, skal den liste over lokaliteter, der er udvalgt som lokaliteter af fællesskabsbetydning, opstilles af Kommissionen inden seks år efter direktivets meddelelse. Det er fastsat i direktivets artikel 4, stk. 5, at så snart en lokalitet er opført på listen, er den omfattet af direktivets artikel 6, stk. 2, 3 og 4.

Artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF fastsætter følgende:

“Alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. På baggrund af konklusionerne af vurderingen af virkningerne på lokaliteten, og med forbehold af stk. 4, giver de kompetente nationale myndigheder først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet, og når de - hvis det anses for nødvendigt - har hørt offentligheden.”

Natura 2000-nettet omfatter ligeledes de særligt beskyttede områder, som medlemsstaterne har udlagt i medfør af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle¹⁹. Ifølge artikel 7 i direktiv 92/43/EØF finder forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, 3 og 4, i direktivet også anvendelse på disse særligt beskyttede områder.

Klagen vedrørte forstærkningen af to broer på den vej, som går langs kysten i nærheden af Southport (“kystvejen”). I syd krydser den et område, som består af to lokaliteter af særlig videnskabelig interesse, “Southport Sand Dunes and Foreshore” og “Ainsdale Sand Dunes and Foreshore”, som sammen er anerkendt af de britiske myndigheder som et særligt bevaringsområde og som betegnes “Sefton Coast candidate SAC”. I nord krydser vejen det særlige beskyttede område ved Ribbles flodmunding²⁰. Ved begge udmundinger støder kystvejen op til hovedvej A565, som fører igennem Southport.

Kystvejen har tidligere været en mindre vej. I de seneste år har de lokale myndigheder imidlertid gennemført forskellige arbejder i forbindelse med vejen. Der blev opført en betonmole i nærheden af Southport. Dette projekt dannede baggrund for klage 298/97/PD. I første halvår af 1998 blev broen Marine Lake Sluice Gates Bridge forstærket, så den nu kan bære lastvogne med en vægt på 40 tons. Broen Ainsdale Pinfold Bridge skulle også forstærkes i samme omfang og udvides. Disse arbejder syntes at være blevet gennemført i mellemtiden. Ifølge SOS havde vejvæsenet desuden ved hver udmunding af kystvejen opstillet vejtavler, som ledte al gennemgående trafik til Preston i nord eller Liverpool i syd,

¹⁸ EFT 1992 L 206, s. 7.

¹⁹ EFT 1979 L 103, s. 1.

²⁰ Kun den sydlige del af vejen kaldes Coastal Road (“kystvejen”), mens den nordlige del går under betegnelsen Marine Drive. For nemheds skyld vil betegnelsen “kystvej” her blive anvendt til at betegne hele Coastal Road/Marine Drive.

herunder også lastvogne, væk fra hovedvej A565 og ind på kystvejen. SOS gjorde endvidere gældende, at der var opstillet vejtafler, som ledte al turisttrafik til Southport og til bestemmelsessteder i byen væk fra A565 og ind på kystvejen.

Både klageren og SOS gav udtryk for, at de lokale myndigheder havde ført en udbygningspolitik i forbindelse med kystvejen i form af en række på hinanden følgende mindre projekter, hvoraf ingen havde været af en tilstrækkelig størrelse eller betydning, som gjorde, at der ville skulle foretages en miljøvurdering. Som helhed betragtet udgjorde disse projekter imidlertid en gennemgribende ændring af vejens karakter. Klageren og SOS var af den opfattelse, at broforstærkningsprogrammets sande beskaffenhed og egentlige formål var at skabe en omfartsvej til Southport. SOS talte i denne forbindelse om en "udbygningspolitik ad bagdøren". Ifølge SOS havde de lokale myndigheder truffet følgende yderligere foranstaltninger med hensyn til dele af kystvejen og navnlig dens sydlige strækning, som var relevante i denne forbindelse: Der var blevet etableret et dræningssystem for at fjerne overfladevandet fra vejen, vejen var blevet udvidet, havde fået ny belægning, og indtrængende klitter var mekanisk blevet fjernet, og der var blevet plantet hjælmer på toppen af de høje mobile klitter, som befandt sig langs søsiden for at forhindre, at sandet naturligt blev blæst ind mod land og således ind på og over kystvejen.

De bekymringer, som klageren og SOS gav udtryk for, kan sammenfattes på følgende måde: Klitterne på kystvejens landside blev opfyldt med sand fra de mobile klitter på søsiden. Omdannelsen af kystvejen fra en mindre vej til en større vej, som navnlig skal benyttes til al gennemgående trafik, ved at forstærke de to broer og træffe ledsagende foranstaltninger som f.eks. stabilisering af de mobile klitter eller endog fjernelse af dele heraf, forhindrer denne tilførsel og truer således overlevelsen af klitterne på landsiden. Alle disse foranstaltninger kunne som helhed betragtet forventes at påvirke lokaliteten væsentligt, hvilket nødvendiggør en miljøvurdering.

SOS gav desuden udtryk for det synspunkt, at det ikke var tilstrækkeligt at forbyde yderligere projekter. Allerede med sit nuværende udbygningsniveau forårsagede kystvejen alvorlig skade på integriteten af det område, som foreslås udpeget til særligt bevaringsområde. Det var derfor nødvendigt at give bevaringsmålsætningen for dette område forrang og underordne målsætningerne for vejen denne målsætning.

Klageren gjorde desuden gældende, at der inde i landet fandtes en alternativ strækning, der kunne tjene som omfartsvej til Southport, og som ville være meget mere direkte og økonomisk. Klageren anførte endvidere, at forstærkningen af Pinfold Bridge ville forårsage alvorlig forstyrrelse af en koloni af markfirben.

Klageren og SOS baserede sig navnlig på bemærkningerne i et udkast til en forvaltningsplan for området, som var blevet udarbejdet af English Nature (den britiske myndighed, der på daværende tidspunkt var ansvarlig for miljøspørgsmål) i 1996, og hvori det hedder:

"Vedligeholdelsen af kystvejen gennem sandudvinding, ændring af klitternes profil med den dermed forbundne fjernelse af vegetation og opførelse og vedligeholdelse af læhegn afskærer Birkdale Sandhills øst for vejen fra at få deres naturlige tilførsel af sand til dannelse af klitter. Vejen fungerer i realiteten som en fysisk barriere for sandets gradvise vandring ind mod land, hvilket det dynamiske klitsystem er afhængigt af, og hvorved Birkdale Sandhills bliver et relikv klitlandskab. Dette forringer på sin side levestedet for markfirben og udgør en alvorlig trussel for overlevelsen af bestanden af markfirben i denne del af lokaliteten af særlig videnskabelig interesse."

Klageren og SOS anmodede Kommissionen om at gribe ind og gjorde gældende, at de lokale myndigheder havde overtrådt både den nationale lovgivning og fællesskabsretten. Kommissionen gennemførte en undersøgelse i forbindelse med opførelsen af molen. Den 30. september 1996 nåede den til den konklusion, at Fællesskabets miljølovgivning ikke var blevet overtrådt i denne henseende. SOS klagede som ovenfor nævnt i 1997 til Ombudsmanden over denne afgørelse. I sin afgørelse af 30. april 1999 nåede Ombuds-

manden til den konklusion, at der ikke havde været tale om fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Han understregede imidlertid, at hans undersøgelse udelukkende var koncentreret om spørgsmålene i forbindelse med opførelsen af molen, og at de øvrige spørgsmål ville blive behandlet i forbindelse med hans undersøgelse af den foreliggende klage.

For så vidt angik de øvrige spørgsmål, som klageren og SOS havde rejst, fandt Kommissionen, at den bedste måde, hvorpå disse kunne behandles, var ved at indlede en ny sag. Denne sag blev registreret som nr. 98/4564 i sommeren 1998.

I sin klage, der blev indgivet i juli 1998, gjorde klageren i det væsentlige følgende gældende:

- 1 Kommissionen havde ikke behørigt bekræftet modtagelsen af klagerens henvendelser
- 2 Kommissionen standsede ikke broforstærkningsprogrammet
- 3 Kommissionen beskyttede ikke integriteten af hverken det særligt beskyttede område eller det område, som foreslås udpeget til særligt bevaringsområde.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger vedrørende klagen:

I sin skrivelse til klageren af 25. august 1998 havde Kommissionen forklaret grunden til det, der havde syntes at være en dobbeltbekræftelse af klagerens brev af 3. juni 1998, nemlig det forhold, at den havde besluttet at indlede en ny sag (98/4564), i hvilken forbindelse der var blevet fremsendt en særskilt bekræftelse.

Når Kommissionen fandt, at en medlemsstat ikke havde opfyldt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til EF-traktaten, kunne den indlede en procedure efter EF-traktatens artikel 169 (ny artikel 226). Kommissionen havde faktisk rejst de spørgsmål, som klageren henviste til, over for de britiske myndigheder og havde givet disse en rimelig frist til at fremsætte bemærkninger i forbindelse med disse påstande. Kommissionen havde imidlertid ikke bemyndigelse til at foreskrive foreløbige forholdsregler for derved at standse projekter i en medlemsstat, mens sagen blev afgjort.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Klageren fremførte endvidere et yderligere klagepunkt, hvori Ombudsmanden blev anmodet om at undersøge, hvorfor kommissionsmedlemmet med ansvar for miljøspørgsmål ikke havde udnyttet sine beføjelser til at gribe ind i den foreliggende sag. I to efterfølgende breve fremsatte klageren to yderligere klagepunkter. For det første burde Ombudsmanden undersøge, hvorfor den strategiske rute inde i landet ikke var blevet forsynet med vejtavler og anvendt til sine korrekte trafikmæssige formål. For det andet burde Ombudsmanden undersøge, hvorfor Kommissionen ikke havde set nærmere på den kystforvaltningsplan, som de britiske myndigheder havde udarbejdet.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Den 6. februar 1999 sendte klageren Ombudsmanden en kopi af en skrivelse af 25. januar 1999, som Kommissionen havde fremsendt. I denne skrivelse understregede Kommissionen, at de britiske myndigheder havde forsikret den om, at broforstærkningsarbejderne

var nødvendige af reelle sundheds- og sikkerhedsmæssige grunde og ikke ville øge lastbilers eller andre køretøjers benyttelse af kystvejen. Ifølge de britiske myndigheder ville disse arbejder ikke påvirke det område, som foreslås udpeget til særligt bevaringsområde, væsentligt eller skade bestandene af beskyttede arter. Kommissionen påpegede i denne forbindelse, at markfirbenet, som klageren havde henvist til, var en art, der var opført i bilag IV og ikke bilag II til direktiv 92/43/EØF, og derfor ikke indgik i begrundelsen for, at Det Forenede Kongerige havde foreslået denne lokalitet som et særligt bevaringsområde. Endvidere vurderede Kommissionen, at der ikke forelå væsentlige beviser for, på hvilken måde selv en øgning af trafikmængden på kystvejen ville påvirke de bevaringsværdier væsentligt, som dannede baggrund for, at lokaliteten var blevet foreslået som et særligt bevaringsområde. Kommissionen understregede, at den følte sig overbevist om, at de britiske myndigheder på behørig vis havde konkluderet, at broforstærkningsarbejderne ikke havde en væsentlig indvirkning på bevaringsmålsætningerne for et beskyttet område i henhold til direktiv 92/43/EØF eller kunne forventes at få en betydelig indvirkning på miljøet i henhold til direktiv 85/337/EØF²¹. Den konkluderede, at den i lyset af disse overvejelser påtænkte at afslutte sagen. Den opfordrede imidlertid klageren til at fremsætte bemærkninger senest en måned efter modtagelsen af denne skrivelse. Den 16. februar 1999 sendte SOS (som havde modtaget en enslydende skrivelse fra Kommissionen) et brev til Kommissionen, hvori organisationen begrundede, hvorfor sagen efter dens opfattelse ikke burde afsluttes.

På baggrund af oplysningerne fra de forskellige parter nåede Ombudsmanden til den konklusion, at han behøvede yderligere oplysninger for at kunne behandle denne sag. Han anmodede derfor Kommissionen om:

1 i detaljer at redegøre for grundlaget for dens konklusion om, at der ikke forelå tilstrækkelige beviser til at fastslå, at en eventuel faktisk øgning af trafikmængden på kystvejen, væsentligt ville påvirke de bevaringsværdier, der udgjorde baggrunden for, at lokaliteten var blevet foreslået som et særligt bevaringsområde, og

2 at kommentere klagerens og SOS' påstand om, at de lokale myndigheder havde opstillet vejtavler, som ledte al gennemgående trafik og al trafik til turistområder inden for Southport væk fra hovedvej A565 og ind på kystvejen med henblik på at benytte denne vej som en omfartsvej, samt spørgsmålet om, hvorvidt en sådan omledning af trafikken (hvis den fandt sted) ville være forenelig med artikel 6 i direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

I sit svar på denne anmodning om oplysninger fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

Hovedformålet med at undersøge en klage var at fastslå, om der havde været tale om en overtrædelse af fællesskabsretten. I denne henseende måtte Kommissionen tage i betragtning, at såfremt den besluttede at anvende den overtrædelsesprocedure, der er fastsat i EF-traktatens artikel 226 (tidligere artikel 169), bar den selv bevisbyrden og skulle således være i stand til at løfte denne. Enhver anvendelse af artikel 226 ville således kun være mulig på grundlag af væsentlige og omfattende videnskabelige data.

I formel juridisk henseende ville bestemmelserne i artikel 6, stk. 2, 3 og 4, i direktiv 92/43/EØF først finde anvendelse, når den pågældende lokalitet var blevet opført på en liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning, hvilket endnu ikke var sket, og artikel 6, stk. 1, ville først finde anvendelse, når lokaliteten formelt var udpeget i henhold til samme direktiv.

For så vidt som den eksisterende kystvej (som forblev uændret) var forbundet med eventuelle bevaringsspørgsmål, vedrørte disse den opsplittende virkning, som vejen i forvejen

²¹ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT 1985 L 175, s. 40.

havde i relation til levestederne. Alle sådanne virkninger ville falde inden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 6, stk. 1 og 2, til forskel fra artikel 6, stk. 3 og 4. Kommissionen følte sig overbevist om, at de britiske myndigheder havde truffet og var i færd med at træffe omfattende foranstaltninger med henblik på at opfylde kravene i direktivets artikel 6, stk. 1 og 2.

I forbindelse med de allerede eksisterende betydelige foranstaltninger i tilknytning til artikel 6, stk. 1 og 2, kunne Kommissionen ikke identificere yderligere foranstaltninger, som måtte blive nødvendige som følge af en øget benyttelse af den eksisterende kystvej. Kommissionen var ikke i stand til at fastslå nogen potentiel væsentlig årsag/virkningssammenhæng mellem en øget benyttelse og lokalitetens bevaringsbehov. Selv hvis det blev hævdet, at en øget benyttelse af vejen kunne sidestilles med en ny plan eller et nyt projekt, ville Kommissionen således ikke være i stand til at påvise, at den eller det sandsynligvis ville påvirke bevaringsværdierne for lokaliteten væsentligt.

I sine bemærkninger i skrivelse af den 28. november 1999 til Kommissionens udtalelser anførte SOS følgende:

Artikel 6, stk. 2, 3 og 4, i direktiv 92/43/EØF fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde i kraft af artikel 4, stk. 5. Udbygningen af kystvejen, så den kunne bære al trafik indtil 40 tons og al turisttrafik på alle tidspunkter af året, var en udvikling som omhandlet i direktivets artikel 6, stk. 3. Karakteren og mængden af den trafik, der benyttede kystvejen, havde ændret sig drastisk siden 1996. Det eneste, SOS anmodede om, var, at artikel 6, stk. 3, blev anvendt, dvs. at det blev undersøgt, om udbygningen sandsynligvis ville påvirke lokaliteten *væsentligt*, og om den i givet fald ville have en *negativ* indvirkning på lokaliteten. Der var tale om to særskilte begreber, og de skulle holdes adskilt. Nogle af de foranstaltninger, som de britiske myndigheder havde truffet i henhold til artikel 6, stk. 1 og 2, blev hilst med tilfredshed. De havde imidlertid ingen relevans for det problem, der skulle løses i denne forbindelse.

AFGØRELSEN

1 Ikke behørig bekræftelse af modtagelsen af henvendelser

1.1 I sin klage gjorde klageren gældende, at Kommissionen ikke behørigt havde bekræftet modtagelsen af klagerens henvendelser. Denne påstand var baseret på det faktum, at Kommissionen sendte to breve, hvori den henviste til klagerens brev af 3. juni 1998. Klageren synes at have fundet dette forvirrende.

1.2 Kommissionen påpegede, at den i sin skrivelse til klageren af 25. august 1998 havde forklaret grunden til det, der havde syntes at være en dobbeltbekræftelse af klagerens brev af 3. juni 1998, nemlig det forhold, at den havde besluttet at indlede en ny sag (98/4564), i hvilken forbindelse der var blevet fremsendt en særskilt bekræftelse.

1.3 Kommissionens forklaring var rimelig, og klageren var ikke vendt tilbage til spørgsmålet i den efterfølgende brevveksling.

1.4 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, for så vidt angik den første påstand, som klageren havde fremsat.

2 Påstand om manglende standsning af broforstærkningsprogrammet

2.1 I sin klage gjorde klageren gældende, at Kommissionen burde have grebet ind og standset broforstærkningsprogrammet.

2.2 I sin udtalelse anførte Kommissionen, at når den fandt, at en medlemsstat ikke havde opfyldt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til EF-traktaten, kunne den indlede en

procedure efter EF-traktatens artikel 169 (ny artikel 226). Den havde imidlertid ikke bemyndigelse til at foreskrive foreløbige forholdsregler for derved at standse projekter i en medlemsstat, mens sagen blev afgjort.

2.3 Kommissionens svar syntes at være korrekt.

2.4 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, for så vidt angik den anden påstand, som klageren havde fremsat.

3 Manglende beskyttelse af integriteten af det særligt beskyttede område og det område, som foreslås udpeget til særligt bevaringsområde

3.1 Klageren gjorde i det væsentlige gældende, at Kommissionen ikke havde sikret, at de britiske myndigheder opfyldte deres forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF, for så vidt angik broforstærkningsprogrammet. Ifølge denne bestemmelse skal der foretages en miljøvurdering i forbindelse med alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for forvaltningen af en i medfør af direktivet beskyttet lokalitet, men som "kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt". Ombudsmanden vurderede, at de øvrige spørgsmål, som klageren havde rejst, indgik i denne hovedpåstand og ikke behøvede at blive behandlet særskilt.

3.2 SOS havde oprindeligt fremsat det, der syntes at være en mere vidtgående påstand, og gjort gældende, at selve vejens eksistens var problemet. I sit brev af 28. november 1999 understregede SOS imidlertid, at det, der blev anmodet om, var, at direktivets artikel 6, stk. 3, blev anvendt i forbindelse med vejens udbygning.

3.3 Kommissionen anførte, at artikel 6 i direktiv 92/43/EØF endnu ikke fandt anvendelse på den pågældende lokalitet. Den var af den opfattelse, at hvis den eksisterende kystvej var forbundet med eventuelle bevarings spørgsmål, ville disse under alle omstændigheder falde inden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 6, stk. 1 og 2, til forskel fra artikel 6, stk. 3 og 4. Kommissionen følte sig overbevist om, at de britiske myndigheder havde truffet og var i færd med at træffe omfattende foranstaltninger med henblik på at opfylde kravene i direktivets artikel 6, stk. 1 og 2. Den følte sig overbevist om, at det var korrekt, når de britiske myndigheder konkluderede, at det område, som foreslås udpeget til særligt bevaringsområde, ikke ville blive påvirket væsentligt af broforstærkningsarbejderne. Kommissionen var ikke i stand til at fastslå nogen potentiel væsentlig årsag/virkningssammenhæng mellem en øget benyttelse og lokalitetens bevaringsbehov. Selv hvis det blev hævdet, at en øget benyttelse af vejen kunne sidestilles med en ny plan eller et nyt projekt, ville Kommissionen således ikke være i stand til at påvise, at den eller det sandsynligvis ville påvirke bevaringsværdierne for lokaliteten væsentligt.

3.4 Kommissionens påstand om, at bestemmelserne i artikel 6 i direktiv 92/43/EØF endnu ikke fandt anvendelse på den pågældende lokalitet, syntes at være korrekt ud fra en fortolkning af ordlyden af den pågældende bestemmelse. I henhold til direktivets artikel 4, stk. 5, finder artikel 6, stk. 2, 3 og 4, anvendelse, så snart en lokalitet er opført på listen i stk. 2, tredje afsnit. Den liste, der således blev henvist til, var den liste, som Kommissionen skulle opstille på grundlag af medlemsstaternes lister. Ifølge Kommissionen var denne liste endnu ikke blevet opstillet. Ombudsmanden vurderede imidlertid, at dette ikke betød, at artikel 6, stk. 3, ikke var af relevans for den foreliggende sag. Ifølge artikel 4, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF skal Kommissionen opstille den pågældende liste inden seks år efter direktivets meddelelse, som kan antages at have fundet sted kort tid efter direktivets vedtagelse i maj 1992. Kommissionen gjorde således i realiteten gældende, at da den ikke havde opfyldt sine egne forpligtelser i henhold til direktivet, fandt artikel 6, stk. 3, ikke anvendelse. Ombudsmanden fandt, at et sådant argument næppe kunne accepteres. Kommissionen havde selv ved en anden lejlighed fremsat argumenter, som pegede i modsat retning af dens nuværende standpunkt. I sin udtalelse af 18. juli 1997 om klage 298/97/PD havde Kommissionen henvist til beskyttelsen af særligt beskyttede områder i

henhold til direktiv 79/409/EØF, som indeholdt bestemmelser om en lignende mekanisme. Ifølge Domstolens dom i sag C-355/90 skulle en medlemsstat opfylde de forpligtelser, som fremgår af direktivets artikel 4, stk. 4, vedrørende beskyttelsesforanstaltningerne for dette område, selv inden den pågældende lokalitet formelt var blevet udlagt²². Domstolen begrundede dette med, at de beskyttelsesformål, der er opstillet i direktivet, i modsat fald ikke kunne opnås. I sin udtalelse i forbindelse med klage 298/97/PD havde Kommissionen konkluderet følgende: “[områder, som foreslås udpeget til særlige bevaringsområder,] er ikke omfattet af en sådan beskyttelse. Det ville imidlertid være naturligt at tage hensyn til virkningerne som følge af dets mulige særlige status.” Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionens argument om, at artikel 6 i direktiv 92/43/EØF ikke fandt anvendelse, var forkert.

3.5 Kommissionen syntes endvidere at betvivle, om end i forsigtige vendinger, om en øget benyttelse af en vej kunne udgøre en “plan” eller et “projekt”, som artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF finder anvendelse på. Ombudsmanden fandt, at dette spørgsmål ikke behøvede at blive løst i denne forbindelse²³. I det foreliggende tilfælde drejede det sig ikke om den øgede benyttelse af kystvejen som sådan, men forstærkningen af de to broer og de foranstaltninger, som de lokale myndigheder angiveligt havde truffet for at omlade trafikken, og der kunne næppe herske nogen tvivl om, at disse programmer kunne betragtes som “planer” eller “projekter” som omhandlet i direktivets artikel 6, stk. 3. Det skulle understreges, at denne bestemmelse udtrykkeligt foreskrev, at medlemsstaterne om nødvendigt skulle vurdere sådanne planer og projekter “i forbindelse med andre planer og projekter”.

3.6 Det afgørende spørgsmål, der skulle besvares, var således, om det havde været rigtigt af Kommissionen at konkludere, at de britiske myndigheder ikke havde tilsidesat artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF i det foreliggende tilfælde.

3.7 I sager som denne var Kommissionens vurdering som regel begrænset til at efterprøve, om de nationale myndigheder havde overholdt procedurereglerne, om kendsgerningerne var blevet korrekt fremført, og om der havde været tale om en åbenbar fejlvurdering eller magtfordrejning. Ombudsmandens undersøgelse var på sin side således begrænset til at efterprøve, om Kommissionens vurdering syntes rimelig, og om den havde taget hensyn til alle relevante faktorer.

3.8 Det fremgik, at den pågældende lokalitet var blevet foreslået som et særligt bevaringsområde på grund af de klitter, der findes dér. Intet tydede på, at broforstærkningsarbejderne som sådan kunne påvirke lokaliteten væsentligt i betragtning af sidstnævntes bevaringsmålsætning. Det var derfor nødvendigt at undersøge, om disse arbejder kunne få en sådan virkning, hvis de blev betragtet “i forbindelse med andre planer og projekter”. Klageren, Corbett, medlem af Europa-Parlamentet, og SOS havde fremsat, hvad der syntes at være stærke argumenter for, at de lokale myndigheders aktiviteter i realiteten havde været motiveret af ønsket om at oprette en omfartsvej til Southport. Den angiveligt negative virkning af at benytte kystvejen som en omfartsvej til Southport syntes at bestå i, at den afskærer klitterne på landsiden fra at få tilført sand fra klitterne på søsiden. Denne virkning syntes imidlertid i vidt omfang at hidrøre fra selve *eksistensen* af den pågældende vej. Dette blev bekræftet af det udkast til forvaltningsplan for området, som English Nature udarbejdede i 1996, og som klageren og SOS henholdte sig til. Kommissionens synspunkt, hvorefter den ikke havde været i stand til at påvise, at den *øgede* benyttelse potentielt ville påvirke bevaringsmålsætningen for lokaliteten væsentligt, syntes derfor ikke at være urimeligt.

²² Dom af 2. august 1993 i sag C-355/90, *Kommissionen mod Spanien*, Sml. 1993 I, s. 4221, præmis 22.

²³ Det var imidlertid interessant at bemærke, at generaladvokat Fennelly for nylig udtalte, at udtrykket “plan” i den pågældende bestemmelse skulle fortolkes udvidende, og påpegede, at en snæver fortolkning ville være i modstrid med såvel ordlyden i som formålet med den pågældende bestemmelse (Forslag til afgørelse af 16. september 1999 i sag C-256/98, *Kommissionen mod Frankrig*, endnu ikke offentliggjort i Sml. 2000 I, s. 2487, præmis 33).

3.9 Ombudsmanden udelukkede ikke, at sådanne negative virkninger muligvis kunne være følgen af de yderligere foranstaltninger, som de lokale myndigheder ifølge klageren og SOS havde truffet i forbindelse med benyttelsen af kystvejen som omfartsvej (f.eks. tilplantning med græs på toppen af klitterne på søsiden af vejen). Intet tydede imidlertid på, at Kommissionen ikke havde taget hensyn til disse foranstaltninger, da den nåede frem til sin udtalelse med hensyn til, om det var sandsynligt, at den pågældende lokalitet ville blive påvirket væsentligt.

3.10 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, for så vidt angik den tredje påstand, som klageren havde fremsat.

4 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PÅSTAND OM UREGELMÆS- SIGHED I FORBIN- DELSE MED UDVÆLGELSES- PRØVE

*Afgørelse om klage
1108/98/BB (fortrolig)
over
ropaKommissionen*

*NB: Ombudsmanden
fremsatte den samme
yderligere bemærkning i
to andre sager
vedrørende den samme
udvælgelsesprøve
(1276/98/JMA og
120/99/IP)*

KLAGEN

I oktober 1998 indgav X en klage til Den Europæiske Ombudsmand vedrørende en påstand om, at udvælgelseskomitéen for den åbne udvælgelsesprøve EUR/A/123 havde givet en ansøger, som ikke havde opnået det krævede pointtal i en af de skriftlige prøver, adgang til den mundtlige prøve.

Klageren gjorde gældende, at han var blevet opmærksom på, at udvælgelseskomitéen for den åbne udvælgelsesprøve EUR/A/123 havde givet en ansøger, som ikke havde opnået det krævede pointtal i en af de skriftlige prøver, adgang til den mundtlige prøve. Den 19. oktober 1998 skrev han til Kommissionen og til Den Europæiske Ombudsmand. Han anmodede om en sammenligning af listerne for at kontrollere, om en sådan ansøger havde fået adgang eller ej.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. Kommissionens udtalelse lød på følgende. Ved brev af 19. oktober 1998 meddelte klageren udvælgelseskomitéen, at han var blevet opmærksom på, at komitéen havde givet en ansøger, som ikke havde opnået det krævede pointtal i en af de skriftlige prøver, adgang til den mundtlige prøve. Med hensyn til klagerens påstand kunne Kommissionen kun bekræfte, at komitéen havde fulgt meddelelsen om udvælgelsesprøven, der udgjorde faste regler, som den var forpligtet til at følge.

I en særskilt del af sit svar vedlagde Kommissionen en række fortrolige oplysninger til Ombudsmanden. Oplysningerne vedrørte det antal ansøgere i forbindelse med udvælgelsesprøven, som havde fået adgang til prøverne, de af ansøgerne, der havde bestået de skriftlige prøver, de, som deltog i samtalerne, og antallet af ansøgere, som i sidste instans blev optaget på reservelisten.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage.

AFGØRELSEN

1 Påstand om, at en ansøger, som ikke havde opnået det krævede pointtal i en af de skriftlige prøver, havde fået adgang til den mundtlige prøve

1.1 Klageren gjorde gældende, at udvælgelseskomitéen havde givet en ansøger, som ikke havde opnået det krævede pointtal i en af de skriftlige prøver, adgang til den mundtlige prøve. Kommissionen forklarede, at den nøje havde fulgt meddelelsen om udvælgelsesprøven.

1.2 Ombudsmanden bemærkede, at udvælgelseskomitéen er forpligtet til nøje at overholde betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

1.3 I betragtning af, at Kommissionen havde bestridt påstanden, og at klageren ikke havde anført noget om den pågældende ansøgers identitet eller identiteten af den person, som gjorde klageren opmærksom på påstanden, blev der ikke påvist noget tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fandt derfor ikke, at der var noget grundlag for at undersøge sagen yderligere.

2 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNING

Efter at have vurderet det materiale, der var angivet som fortroligt i Kommissionens udtalelse, konkluderede Ombudsmanden, at dette materiale ikke havde nogen direkte forbindelse til genstanden for klagen, og der blev derfor ikke taget højde for det i konklusionerne i forbindelse med denne afgørelse.

På baggrund af indholdet af dette materiale kunne Ombudsmanden ikke forstå den begrundelse, som fik Kommissionen til at foretage en sådan klassificering. Ombudsmanden delte ikke Kommissionens opfattelse med hensyn til, at en offentliggørelse af statistiske oplysninger om antallet af ansøgere, som fik adgang til udvælgelsesprøven, ansøgere, som bestod de skriftlige og mundtlige prøver, eller ansøgere, som i sidste instans blev optaget på reservelisten, på nogen måde kunne gøre indgreb i den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde eller på den nogen måde øve indflydelse på dens valg af ansøgere.

Kommissionens vidtgående fortolkning af tavshedspligten i denne sag forekom temmelig uheldig, hvis kun sammenholdt med dens bebudede overordnede mål i form af en effektiv, ansvarlig og åben forvaltning, der er i stand til at levere de kvalitetsydelse, som de europæiske borgere med rette forventer.

**BEGRUNDELSE FOR
MANGLENDE
BESTÅELSE AF
PRØVER OG
AKTINDSIGT I
RETTET PRØVEBE-
SVARELSE**

*Afgørelse om klage
1317/98/VK over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I december 1998 indgav S. en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Europa-Kommissionen vedrørende bedømmelsen af hendes skriftlige prøver i udvælgelsesprøve EUR/A/123.

Klageren deltog i den åbne udvælgelsesprøve EUR/A/123, som blev afholdt af Kommissionen. Kommissionen underrettede hende om, at hun have opnået et resultat på 12,27/20 efter de mundtlige prøver, og at mindstekravet var 13/20. Hun kunne derfor ikke optages på reservelisten. Klageren var ikke tilfreds med denne afgørelse. Hun gjorde følgende gældende:

- 1 Hun havde ikke fået nogen begrundelse med hensyn til resultatet.
- 2 Den ukorrekte oversættelse af en af prøverne havde ført til usammenhængende resultater.
- 3 Hun ønskede at få en kopi af sin rettede prøvebesvarelse.

Klageren indgav herefter en klage til Ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse henviste Kommissionen til sin skrivelse til klageren af 27. januar 1999, hvori formanden for udvælgelseskomitéen anførte følgende:

Med hensyn til den første påstand kontrollerede udvælgelseskomitéen klagerens resultater og bekræftede igen sin tidligere afgørelse om ikke at imødekomme ansøgningen, da hun ikke havde opnået tilstrækkeligt mange point i de forskellige dele af udvælgelsesprøven.

Hvad angik den anden påstand, anførte Kommissionen, at der blev anvendt en mere generel ordlyd til at beskrive prøvens emne, som derpå blev suppleret af mere specifikke spørgsmål og punkter. Der var tale om en omfattende prøve, som tog sigte på at efterprøve ansøgenes viden inden for det bestemte område af udvælgelsesprøven. Det syntes derfor ikke muligt, at de spørgsmål, der var stillet i denne prøve, gav anledning til forvirring.

Med hensyn til den tredje påstand bedømte udvælgelseskomitéen ansøgenes prøve i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven. Reservelisten indgår ikke i de oplysninger, der gives til den almindelige offentlighed. Det er ikke almindelig praksis at give ansøgerne aktindsigt i deres prøvebesvarelser. Statutten for udvælgelseskomitéens arbejde foreskriver faktisk, at dennes arbejde er fortroligt.

Klagerens bemærkninger

I sit brev af 5. august 1999 anførte klageren, at en række spørgsmål ikke var blevet behandlet af Kommissionen. Hun henviste til en kopi af sit brev til formanden for udvælgelseskomitéen, hvori hun fastholdt sin klage.

AFGØRELSEN

1 Påstand om manglende begrundelse

1.1 Klageren gjorde gældende, at hun ikke havde fået nogen begrundelse for sin manglende beståelse af de skriftlige prøver.

1.2 Kommissionen informerede klageren om de resultater, hun havde opnået. Den kontrollerede klagerens resultater og bekræftede igen sin tidligere afgørelse, da hun ikke havde opnået tilstrækkeligt mange point i de forskellige dele af udvælgelsesprøven.

1.3 Ifølge Domstolens faste retspraksis udgør en meddelelse om de for de forskellige prøver opnåede karakterer en tilstrækkelig begrundelse af komitéens afgørelse²⁴.

1.4 Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen havde angivet en begrundelse for klagerens manglende beståelse af prøven.

2 Påstand om oversættelsesproblemer

2.1 Klageren gjorde gældende, at den ukorrekte oversættelse af en af prøverne havde ført til usammenhængende resultater, og at dette kunne have været grunden til, at hun ikke bestod prøven.

2.2 Udvalgelseskomitéen understregede, at der i det pågældende punkt blev anvendt en mere generel ordlyd til at beskrive emnet for den skriftlige fremstilling, som derpå blev suppleret af mere specifikke spørgsmål og punkter. Formålet hermed var at efterprøve ansøgernes viden inden for det bestemte område af udvælgelsesprøven. Det syntes derfor ikke muligt, at de spørgsmål, der var stillet i denne prøve, gav anledning til forvirring.

2.3 Den forklaring, som Kommissionen gav, syntes at være i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven. Ombudsmanden fandt ingen beviser til støtte for klagerens påstand om fejl eller forsømmelser.

3 Afslag på at give aktindsigt i rettede prøvebesvarelser

3.1 Klageren gjorde gældende, at hun med urette havde fået afslag på at få aktindsigt i sine rettede prøvebesvarelser i forbindelse med de skriftlige prøver som led i udvælgelsesprøve EUR/A/123.

3.2 Kommissionen var på daværende tidspunkt af den opfattelse, at det ikke var almindelig praksis at give ansøgere aktindsigt i deres skriftlige prøvebesvarelser.

3.3 Den 18. oktober 1999 forelagde Ombudsmanden en særlig rapport²⁵ for Europa-Parlamentet. Ombudsmanden henstillede, at Kommissionen fra og med juli 2000 giver alle ansøgere mulighed for aktindsigt i deres egne prøvebesvarelser. Kommissionen accepterede denne henstilling. Den vil give ansøgere aktindsigt i deres egne rettede prøvebesvarelser fra den 1. juli 2000²⁶. I betragtning af, at Kommissionen indvilligede i fremover at ændre sin holdning, fandt Ombudsmanden ikke, at der var grundlag for yderligere undersøgelser i forbindelse med den foreliggende klage.

4 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

²⁴ Dom af 4. juli 1996 i sag C-254/95 P, *Parlamentet mod Innamorati*, Sml. 1996 I, s. 3423, præmis 31 og 32. Dom af 17. december 1997 i sag T-217/95, *Passera mod Kommissionen*, Sml. 1997 II, s. 1109, præmis 32-34.

²⁵ Særlig rapport i fortsættelse af undersøgelsen på eget initiativ om fortrolighed i Kommissionens ansættelsesprocedurer.

²⁶ (jf. Ombudsmandens pressemeddelelse nr. 16/99 af 15. december 1999).

**PÅSTAND OM
FORSINKET BETA-
LING I FORBIN-
DELSE MED
ESPRIT-PROJEKT**

*Afgørelse om klage
225/99/IJH over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

Klageren, virksomheden ECA Ltd ('ECA'), deltog som partner i et ESPRIT-projekt om International Commerce Exchange (ICX), hvilket påbegyndtes som del af projektet under det fjerde rammeprogram den 15. marts 1997. Hovedkontrakten var indgået mellem Kommissionen (GD III - Industri) og International Computers Limited ('ICL'). ECA havde indgået en kontrakt med ICL om udførelse af arbejde som led i ICX-projektet.

Ifølge hovedkontrakten skulle Kommissionen betale 50% af det skyldige beløb som forskud og foretage yderligere udbetalinger hvert halve år efter godkendelse af fremsendte udgiftsopgørelser. Ifølge klageren blev den første betaling modtaget, mens der ikke var foretaget andre betalinger på tidspunktet for klagen, dvs. den 26. februar 1999.

Klageren gjorde gældende, at der havde været unødige forsinkelser i forbindelse med Kommissionens udbetalinger til kontrahenten ICL, hvilket resulterede i, at ICL's udbetalinger til ECA også blev forsinket.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at dens tjenestegrene den 7. august 1998 modtog det første fuldstændige sæt af periodiske udgiftsopgørelser fra ICL, som forfaldt til betaling i september 1997. Disse udgiftsopgørelser blev efterfølgende analyseret, og der var behov for forskellige korrektioner og afklaringer.

Klageren kontaktede Kommissionens tjenestegrene den 10. november 1998 og udtrykte bekymring for eventuelle forsinkelser i forbindelse med udbetalingerne. Samme dag foreslog Kommissionens tjenestegrene pr. telefon ICL, at den ville afregne de udgifter, der allerede var dokumenteret, og ikke afvente fremsendelsen af alle udgiftsanmeldelser, med henblik på at hjælpe ECA.

Til trods for, at Kommissionens tjenestegrene rykkede herfor telefonisk den 23. og 27. november 1998, modtog den først gyldige udgiftsopgørelser fra ICL den 10. december 1998. Dette gjorde det umuligt at afvikle udbetalingen inden udgangen af regnskabsåret 1998, selv om behandlingen af betalingsdossieret blev prioriteret højt.

Hvert år går der, på grund af de strenge finansielle bestemmelser der finder anvendelse på Fællesskabets budget, en vis periode, inden der kan åbnes for de nye konti på det nye budget. Afviklingen af udbetalinger skulle normalt være påbegyndt igen i slutningen af januar 1999. I begyndelsen af 1999 medførte to yderligere forhold imidlertid en generel forsinkelse i gennemførelsen af udbetalinger, som berørte flere hundrede betalinger:

- Åbningen af budgettet for udbetalinger tog længere tid end normalt på grund af overgangen fra det fjerde til det femte rammeprogram for FTU, som krævede en ny kontoplan.
- Der blev samtidig indført et nyt centralt bogføringssystem, hvilket resulterede i yderligere forsinkelser.

I de følgende uger var den tjenestegren, der var ansvarlig for projektet, i konstant kontakt med ICL. Der var ligeledes løbende kontakter med ECA. Det blev gentagne gange understreget i interne meddelelser i Kommissionen, at udbetalingen skulle prioriteres.

I februar 1999 indvilligede en række afdelinger i Kommissionens tjenestegrene i at afvikle udbetalingerne i forbindelse med de første af udgiftsopgørelserne manuelt for at minimere risikoen for yderligere forsinkelser. Som følge af sygdom blandt det personale, der behandlede betalingsdossieret, opstod der nogle få dages yderligere forsinkelse, men den 19. februar 1999 blev det internt bekræftet, at betalingen ville blive foretaget inden for tre

arbejdsdage. Kommissionens tjenestegrene underrettede øjeblikkeligt ICL pr. e-mail og telefonisk. Betalingen blev foretaget den 24. februar 1999. Ifølge den kontraktlige aftale, der var indgået mellem ICL og ECA, påhvilede ansvaret for den videre overførsel af betalingen fra ICL til ECA ICL.

Den normale afvikling af udbetalinger i Kommissionens bogføringssystem blev genoptaget den 3. marts 1999. Den anden og den tredje udbetaling til ICX-projektet blev behandlet via dette system, og betalingerne blev foretaget den 24. marts 1999.

Da Kommissionen godkendte de delvise udgiftsopgørelser, som ICL fremsendte den 10. december 1998, var Kommissionen ansvarlig for forsinkelserne i forbindelse med betalingen af disse udgiftsopgørelser ud over de to måneder, der var fastsat i kontrakten mellem ICL og Kommissionen (forsinkelser på henholdsvis 2 uger og 6 uger). Disse forsinkelser skyldtes de nævnte tekniske problemer.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger anførte klageren følgende:

Det var sandt, at ECA havde en særskilt kontrakt med hovedkontrahenten ICL, men klageren fandt, at ICL optrådte på vegne af Kommissionen.

ECA kunne ikke modtage betalingerne rettidigt, da Kommissionen ikke opfyldte sine forpligtelser i henhold til hovedkontrakten behørigt. Kommissionen havde erkendt, at forsinkelserne skyldtes åbningen af det nye budget og overgangen til et nyt bogføringssystem.

Hovedkontraktens bestemmelse om, at alle projektparteres udgiftsopgørelser skal være modtaget og godkendt inden udbetalingen, medførte en unødigt forsinkelse af udbetalingerne til partnere, som fremsendte deres individuelle udgiftsopgørelser rettidigt.

Klageren gjorde derfor gældende, at Kommissionen burde betale renter og erstatning til ECA.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Ombudsmanden videresendte klagerens bemærkninger til Kommissionen og anmodede denne om at kommentere kravet om renter og erstatning.

I sit svar understregede Kommissionen følgende:

- (i) Der var ingen kontraktmæssig forbindelse mellem Kommissionen og ECA .
- (ii) Forsinkelserne i forbindelse med fremsendelsen og godkendelsen af udgiftsopgørelserne kunne hovedsagelig henføres til hovedkontrahenten ICL.
- (iii) Kun hovedkontrahenten, ICL, kunne fremsætte krav om renter over for Kommissionen. ECA kunne kun fremsætte et krav over for ICL inden for rammerne af deres kontraktforhold.

Kommissionen afviste derfor ethvert ansvar over for ECA.

I sine bemærkninger til Kommissionens svar gentog klageren sit synspunkt, at ICL optrådte på vegne af Kommissionen, og at bestemmelsen i kontrakten mellem ICL og Kommissionen om, at alle projektparteres udgiftsopgørelser skal være modtaget og godkendt inden udbetalingen, medførte en unødigt forsinkelse af udbetalingerne til partnere, som fremsendte deres individuelle udgiftsopgørelser rettidigt.

Klageren understregede endvidere, at ECA ikke havde modtaget nogen betaling i forbindelse med sin deltagelse i et andet projekt, som blev påbegyndt i maj 1999. Denne nye

problemstilling faldt uden for rammerne af den oprindelige klage. Ombudsmanden meddelte derfor klageren, at spørgsmålet ikke kunne behandles som led i den foreliggende undersøgelse.

AFGØRELSEN

1 Påstand om forsinket betaling

1.1 Klageren gjorde gældende, at der havde været unødige forsinkelser i forbindelse med Kommissionens udbetalinger til ICL, der var kontrahenten i forbindelse med et projekt som led i det fjerde rammeprogram. Som følge heraf blev ICL's udbetalinger til en projektpartner, ECA, også forsinket.

1.2 Kommissionen anførte, at forsinkelsen hovedsagelig kunne henføres til hovedkontrahenten ICL, som fremsendte udgiftsopgørelser for sent. Kommissionen erkendte imidlertid, at den var ansvarlig for de forsinkelser i forbindelse med udbetalingen, som oversteg de to måneder, der var fastsat i kontrakten mellem ICL og Kommissionen. Forsinkelsen udgjorde 2 uger med hensyn til ét sæt udgiftsopgørelser og 6 uger med hensyn til et andet. Disse forsinkelser skyldtes tekniske problemer, som var resulteret i forsinkelser af hundredvis af betalinger.

1.3 Kommissionen erkendte derfor, at der var tale om en vis unødigt forsinkelse fra dens side, og redegjorde for grundene til forsinkelsen. Der tages hensyn til disse oplysninger i Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ af spørgsmålet om forsinkede udbetalinger fra Kommissionen (OI/5/99/IJH), og det synes derfor ikke nødvendigt at undersøge dette aspekt af den foreliggende sag yderligere.

1.4 Klageren gjorde endvidere gældende, at en standardbestemmelse i hovedkontrakten om, at alle projektparteres udgiftsopgørelser skal være modtaget og godkendt inden udbetalingen, medførte en unødigt forsinkelse i forbindelse med udbetalingerne til partnere, som fremsendte deres individuelle udgiftsopgørelser rettidigt.

1.5 Kommissionen understregede, at den efter at være blevet bekendt med ECA's problemer, øjeblikkeligt kontaktede ICL og foreslog at afregne de udgifter, der allerede var dokumenteret og ikke afvente fremsendelsen af alle udgiftsanmeldelser.

1.6 Ombudsmanden var ikke bekendt med nogen bindende regel eller noget bindende princip, som måtte forhindre Kommissionen i at medtage en sådan standardbestemmelse i dens kontrakter. Endvidere fremgik det, at Kommissionen var rede til at fravige den pågældende bestemmelse, så snart den blev opmærksom på klagerens problemer. Der syntes derfor ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen. Ombudsmanden fremsatte imidlertid en yderligere bemærkning over for Kommissionen vedrørende standardbestemmelsen.

2 Krav om renter og erstatning

2.1 I sine bemærkninger gjorde klageren gældende, at Kommissionen burde betale renter og erstatning til ECA.

2.2 I sit svar gentog Kommissionen, at forsinkelserne i forbindelse med udbetalingerne hovedsagelig kunne henføres til hovedkontrahenten ICL. Den fandt desuden, at kun hovedkontrahenten, ICL, kunne fremsætte krav om renter over for Kommissionen, og at ECA kun kunne fremsætte et krav over for ICL inden for rammerne af deres kontraktforhold.

2.3 Det fremgik af klagerens bemærkninger, at kravet om renter og erstatning var baseret på det synspunkt, at ICL optrådte på vegne af Kommissionen. Klageren fremlagde ikke beviser til støtte for dette synspunkt, som rejste potentielle spørgsmål om ansvar i og uden

for kontraktforhold. Kommissionen syntes endvidere at have givet en sammenhængende og rimelig begrundelse for ikke at påtage sig et ansvar i denne henseende. Ombudsmandens undersøgelse viste derfor ingen fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af klagen. Denne konklusion berører imidlertid ikke klagerens ret til at forelægge kravet for en kompetent domstol.

3 Konklusion

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNING

Kontrakten mellem Kommissionen og hovedkontrahenten i dette tilfælde indeholdt en standardbestemmelse om, at alle projektparteres udgiftsopgørelser skal være modtaget og godkendt, inden Kommissionen foretager udbetaling til hovedkontrahenten. Ombudsmanden ser med tilfredshed på den fleksibilitet, som Kommissionen udviste, idet den var rede til at fravige den pågældende bestemmelse, så snart den blev opmærksom på klagerens problemer i dette tilfælde. Mere generelt kunne Kommissionen imidlertid eventuelt overveje, om det legitime mål med den pågældende bestemmelse kunne nås på en måde, som med mindre sandsynlighed vil resultere i likviditetsproblemer for små og mellemstore virksomheder.

MANGLENDE OPLYSNINGER OM "KOMITOLOGI" OG KOMMISSIONS- RETSAKTER

*Afgørelse om klage
395/99/(PD)/(IJH)/PB
over Europa-
Kommissionen*

KLAGEN

I marts 1999 indgav klageren, et medlem af Europa-Parlamentet, en klage og gjorde gældende, at Europa-Kommissionen:

- a) ikke havde givet alle de oplysninger, han havde anmodet om til udarbejdelsen af sit forskningsprojekt, og
- b) ikke havde givet oplysningerne i et bestemt format.

I oktober 1998 havde klageren sammen med tre andre medlemmer af Europa-Parlamentet fremsendt en anmodning om oplysninger til Kommissionen på følgende betingelser:

“På baggrund af det igangværende arbejde i forbindelse med spørgsmål som komitologi, gennemsigtighed, kvalitet i lovgivningsarbejdet og andre beslægtede områder er vi i gang med at udarbejde en kvantitativ oversigt over Fællesskabets udvalgsstruktur. Formålet med oversigten er at forsøge at tilvejebringe et objektivt og pålideligt grundlag for både den politiske debat og den akademiske forskning.”

Klageren vedlagde sit brev en række skemaer, der indeholdt et layout, som Kommissionen blev anmodet om at anvende i sit svar. Det fremgik af skemaerne, hvilke oplysninger der skulle gives om forskellige detaljerede spørgsmål, såsom udvalgsprocedurene, retsakter, hvorved udvalgene blev nedsat, og antallet af udvalgsmedlemmer. Kommissionen blev anmodet om at svare inden for 2-3 uger.

Den 4. november 1998 oplyste Kommissionen klageren om, at de oplysninger, der var anmodet om, ikke forelå i det ønskede format, men at Kommissionen ville undersøge de foranstaltninger, der kunne træffes “for at imødekomme Dem”.

Den 21. januar 1999 informerede Kommissionen skriftligt klageren om, at der var ved at blive oprettet en database over udvalg, og at Kommissionen inden for nogle få dage ville være i stand til i vidt omfang at give ham de oplysninger, han havde anmodet om, omend i et andet format end det af klageren foreslåede.

Den 23. februar 1999 skrev klageren på ny til Kommissionen. Klageren fremsatte en yderligere anmodning om oplysninger om udvalg og angav nærmere, at han ønskede at få lister over udvalgsmedlemmer i 1997 og 1998 samt interne lister over alle Kommissionens udvalg i 1997, 1998 og 1999. Han anmodede endvidere om en fuldstændig historisk oversigt (dvs. fra 1951) over:

- antallet af udvalg, arbejdsgrupper og “andre organer”
- antallet af medlemmer
- antallet af rejsegodtgørelser
- antallet af møder.

Han anmodede Kommissionen om at forelægge disse oplysninger “fuldstændigt samt opdelt efter kategorier og sagsområder”.

Foruden anmodningen om oplysninger vedrørende udvalg bad klageren Kommissionen om at oplyse ham om det samlede antal retsakter og andre bestemmelser, som Kommissionen havde vedtaget, herunder juridiske vurderinger, skrivelser forud for åbningsskrivelser og andre former for dokumenter og “blød” lovgivning.

Klageren angav nærmere, at han ønskede oplysningerne for perioden 1951-1998, og tilføjede følgende:

“For så vidt som tilvejebringelsen af ældre data vil være forbundet med et omfattende yderligere arbejde, og da jeg gerne vil afslutte denne undersøgelse inden afslutningen af indeværende lovgivningsperiode, ville det glæde mig, hvis jeg til at begynde med kunne modtage oplysningerne for perioden 1987-1998.”

Den 8. marts 1999 skrev klageren til Kommissionen og gav udtryk for sin utilfredshed med ikke at have modtaget et svar.

Den 18. marts 1999 gav Kommissionen klageren en række oplysninger vedrørende udvalg. Den informerede desuden klageren om, at de øvrige oplysninger, han havde anmodet om i sit brev af 23. februar, ikke umiddelbart var tilgængelige. De relevante tjenestegrene i Kommissionen var imidlertid blevet anmodet om at indsamle oplysningerne. Klageren blev informeret om, at han ville få tilsendt resultatet af denne informationsindsamling.

Med hensyn til listen over Kommissionens retsakter gav Kommissionen klageren en liste over de retsakter, der hvert år var udstedt, og som var gældende. Kommissionen henviste desuden klageren til EU's lov-database, “Celex”, som medlemmerne af Europa-Parlamentet har gratis adgang til, samt Kommissionens årsberetninger inden for særlige områder af fællesskabsretten.

Den 31. marts 1999 gjorde klageren skriftligt Kommissionen opmærksom på, at de oplysninger, som Kommissionen havde givet, ikke imødekom hans anmodninger. Han bemærkede, at Kommissionen ikke havde forklaret eller undskyldt dette. Han underrettede desuden Kommissionen om, at han ville indgive en klage til Den Europæiske Ombudsmand.

Den 16. april gav Kommissionen klageren yderligere detaljerede oplysninger vedrørende udvalg. Kommissionen bemærkede, at resten af oplysningerne ikke umiddelbart var til rådighed, og at de relevante tjenestegrene i Kommissionen var blevet anmodet om at indsamle dem. Kommissionen anførte desuden, at klagerens anmodning om en fuldstændig oversigt over alle Kommissionens retsakter var blevet imødekommet fuldt ud i skrivelsen af 18. marts 1999. Klageren sendte en kopi af Kommissionens skrivelse, herunder bilag, til Den Europæiske Ombudsmand for at lade denne indgå i Ombudsmandens undersøgelse.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse henviste Kommissionen til sin brevveksling med klageren som beskrevet ovenfor. Kommissionen fandt, at den havde givet klageren de oplysninger, som den lå inde med, og at dens tjenestegrene havde gjort en stor indsats for at indsamle de af klageren anmodede oplysninger. Den understregede, at dens tjenestegrene havde været nødsaget til at foretage yderligere undersøgelser for at kunne give de oplysninger, den havde sendt til klageren.

Navnlig med hensyn til anmodningen om oplysninger i forskellige formater, der var fastlagt af klageren selv, fandt Kommissionen, at det bortset fra mindre ændringer ikke var dens tjenestegrenes opgave at omarbejde de af Kommissionen holdte oplysninger for at imødekomme betingelserne for et specifikt forskningsprojekt.

Kommissionen konkluderede, at den på behørig vis havde opfyldt sine forpligtelser med hensyn til adgang til oplysninger og gennemsigtighed.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden modtog ingen bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

1 Påstandene

1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen med urette havde undladt:

- a) at give alle de oplysninger, han havde anmodet om til udarbejdelsen af sit forskningsprojekt, og
- b) at give oplysningerne i et bestemt format.

1.2 Ombudsmanden bemærkede indledningsvis, at klagerens anmodninger om oplysninger ikke bestod af anmodninger om bestemte dokumenter. Klagerens anmodninger vedrørte udelukkende en anmodning om, at Kommissionen gav visse oplysninger, og at det skete i et bestemt format. Bestemmelserne om aktindsigt i dokumenter var derfor ikke af direkte relevans for undersøgelsen.

1.3 Ombudsmanden mindede imidlertid om Den Europæiske Unions forpligtelse til at sikre gennemsigtighed, som det bl.a. fremgår af erklæring 17, der er vedføjet slutakten til traktaten om Den Europæiske Union. Ombudsmanden understregede endvidere, at han tidligere havde foretaget undersøgelser af tvister vedrørende påstande om manglende oplysninger fra myndighedernes side²⁷.

1.4 Det var desuden relevant at bemærke, at udviklingen på det lovgivningsmæssige og retlige område, efter at klageren havde indgivet sin klage, har taget sigte på at øge gennemsigtigheden på området for de såkaldte komitologiudvalg, hvilken kategori af udvalg, der synes at have været af særlig interesse for klageren. På det lovgivningsmæssige plan traf Rådet i juni 1999 en afgørelse²⁸, som fastsætter nye regler for procedurene for de udvalg, som bistår Kommissionen i udøvelsen af dens regelskabende og gennemførende aktiviteter. I præamblen til afgørelsen, som blev vedtaget på grundlag af et forslag fra Kommissionen og under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet, hedder det, at:

²⁷ Jf. eksempelvis afgørelsen om klage 104/1.9.95/IDS/B/PD over Europa-Kommissionen; årsberetningen for 1996, s. 29.

²⁸ Rådets afgørelse af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT 1999 L 184, s. 23).

“denne afgørelse tilsigter for det fjerde at forbedre underretningen af offentligheden om udvalgsprocedurerne og derfor at lade de principper og betingelser for aktindsigt, der gælder for Kommissionen, gælde også for udvalgsdokumenter, at udarbejde en liste over alle udvalg, der bistår Kommissionen i udøvelsen af dens gennemførelsesbeføjelser, og en årsberetning om udvalgenes arbejde, der skal offentliggøres, samt sørge for, at alle henvisninger til dokumenter i forbindelse med udvalg, der er blevet tilsendt Europa-Parlamentet, offentliggøres i et register” (betragtning 11 i præambelen.)

1.5 Dette formål iværksættes med afgørelsens artikel 7, som indebærer, at Kommissionen har en aktiv forpligtelse til at give oplysninger om udvalg, og som fastsætter, at Kommissionen skal oprette et register med sådanne oplysninger i 2001.

1.6 På det retlige plan er retten til aktindsigt i komitologiudvalgs dokumenter blevet udvidet på grundlag af en dom afsagt af Retten i Første Instans²⁹, hvori det blev fastslået, at disse udvalg med hensyn til aktindsigt i dokumenter bør anses for at udgøre en del af Kommissionens administration.

1.7 Med hensyn til påstandene inden for rammerne af denne undersøgelse bemærkede Ombudsmanden, at det fremgik af det materiale, han havde fået forelagt, at Kommissionen havde besvaret klagerens anmodning om oplysninger med stor imødekommenhed og samarbejdsvilje. Selv om det syntes beklageligt, at Kommissionens første skrivelser til klageren skabte større forventninger, end Kommissionen tilsyneladende var i stand til at indfri i korrespondancen mellem den og klageren, fandt Ombudsmanden ikke, at der havde været tale om fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens bestræbelser på at give de oplysninger, som klageren havde anmodet om.

2 Konklusion

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

EUROPA-KOMMISSIONENS BESLUTNING OM IKKE AT INDLEDE EN OVERTRÆDELSESPROCEDURE MOD ITALIEN

Afgørelse om klage 396/99/IP over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1999 indgav C. en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Europa-Kommissionen. Den vedrørte Europa-Kommissionens beslutning om at afslutte behandlingen af den klage, han havde indgivet vedrørende de italienske myndigheders formodede overtrædelse af direktiv 90/313/EØF³⁰.

Efter den brand, som den 2. august 1997 opstod hos den kemiske virksomhed Enichem i La Macchia (i udkanten af Manfredonia), besluttede de italienske myndigheder at indlede en industriel genopbygningsproces i det beskadigede område.

Ifølge klageren påbegyndte de kompetente myndigheder den industrielle genopbygning til trods for, at der fortsat var rester af giftigt affald, som kunne udgøre en fare for lokalbefolkningens sundhed. Den 1. oktober 1997 skrev han derfor et første brev til præfekten i Foggia og anmodede om at få adgang til miljøoplysninger i henhold til Rådets direktiv 90/313/EØF. En kopi af dette brev blev sendt til Kommissionen.

Den 1. december 1997 skrev C. endnu et brev til en række italienske myndigheder, hvoraf der også blev sendt en kopi til Kommissionen. I dette brev gav klageren udtryk for sin utilfredshed med de oplysninger, han havde fået vedrørende branden hos Enichem.

²⁹ Sag T-188/97, *Rothmans International BV mod Kommissionen*, Sml. 1999 II, s. 2463, præmis 58-60.

³⁰ Rådets direktiv af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger, EFT 1990 L 158, s. 56.

Den 13. februar 1998 skrev klageren til Europa-Kommissionens Generaldirektorat XI og klagede denne gang udtrykkeligt over de italienske myndigheders anvendelse af direktiv 90/313/EØF om fri adgang til miljøoplysninger. Brevet blev registreret af Kommissionens tjenestegrene med referencenummer 98/4648. Ved skrivelse af 17. juli 1998 og 3. august 1998, som var underskrevet af henholdsvis lederen af Generaldirektorat XI's juridiske kontor og Kommissionens generalsekretær, meddelte institutionen klageren, at Kommissionen havde sendt en åbningsskrivelse vedrørende Italiens eventuelle overtrædelse af direktiv 90/313/EØF.

Den 1. oktober 1998 informerede de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen C. om, at der ikke kunne fastslås nogen overtrædelse af fællesskabsretten i sagen. De meddelte derfor, at Kommissionen agtede at afslutte proceduren. Klageren blev opfordret til at fremsætte bemærkninger vedrørende eventuelle nye elementer senest en måned efter modtagelsen af skrivelsen.

Da der ikke blev modtaget et svar, besluttede Kommissionens tjenestegrene at afslutte sagen den 11. november 1998.

Den 25. november 1998 modtog Kommissionen et brev fra klageren, som ikke var enig i beslutningen om at afslutte sagen og satte spørgsmålstegn ved effektiviteten af Kommissionens tjenestegrene, da han først havde modtaget det brev, der var sendt den 1. oktober 1998, den 10. november 1998.

Den 27. januar 1999 sendte Kommissionen derfor et brev til klageren, hvori den redegjorde for, hvorfor den havde afsluttet sagen.

På denne baggrund indgav klageren en klage til Den Europæiske Ombudsmand den 3. april 1999. Han klagede over Kommissionens beslutning om at afslutte undersøgelsen af den angiveligt forkerte gennemførelse af Rådets direktiv 90/313/EØF uden at indlede en overtrædelsesprocedure mod Italien ved Domstolen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Kommissionen henviste for det første til brevene fra klageren af 1. oktober og 1. december 1997 og understregede, at modtagerne af disse breve var en række italienske myndigheder, og at institutionen kun modtog en kopi af dem.

I modsætning hertil blev brevet af 13. februar 1998, hvori klageren udtrykkeligt klagede over gennemførelsen af Rådets direktiv 90/313/EØF i Italien, registreret af Kommissionen som en formel klage med referencenummer 98/4648.

Den 16. juli 1998 sendte Kommissionen en skrivelse til klageren, hvori den udtrykte interesse for at modtage flere oplysninger om andre aspekter end adgang til oplysninger. Kommissionen anmodede om at blive underrettet om en eventuel ukontrolleret deponering og bortskaffelse af farligt affald og jordforurening, da en brand på det kemiske industri-anlæg Enichem i 1976 (21 år inden den brand, der opstod i 1997) havde forårsaget, at en stor del af jorden omkring anlægget var blevet kontamineret som følge af et udslip af arsenanhydrid, og der var ikke truffet nogen rensningsforanstaltninger med hensyn til jordbunden i dette område. Klageren forelagde den 10. august 1998 de oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om i forbindelse med disse spørgsmål.

Kommissionen svarede den 9. september 1998 og informerede ham om, at den havde besluttet at registrere dette brev som en ny klage med referencenummer 98/4802.

I sin udtalelse påpegede Kommissionen, at det skulle tages i betragtning, at mens den første klage, nr. 98/4648, var baseret på de italienske myndigheders mulige overtrædelse af direktiv 90/313/EØF om offentlig adgang til miljøoplysninger, var den anden, nr. 98/4802, først og fremmest baseret på en mulig overtrædelse af direktiv 75/442/EØF som ændret ved direktiv 91/156/EØF³¹ (med henvisning til ukontrolleret deponering af kontamineret jord) og derpå efter yderligere oplysninger fra klageren også på en mulig overtrædelse af direktiv 85/337/EØF³² (om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet) og direktiv 96/82/EF³³ (med henvisning til den formodede fare for miljøet i forbindelse med tre lossepladser til husholdningsaffald i det samme område).

Den 1. oktober 1998 underrettede de kompetente tjenestegrene klageren om, at de havde afsluttet undersøgelsen vedrørende klage nr. 98/4648. Efter at have vurderet alle de oplysninger, som klageren havde fremlagt, og som var modtaget fra de italienske myndigheder, konkluderede Kommissionen, at der ikke kunne påvises nogen overtrædelse af direktiv 90/313/EØF.

I henhold til aftalen mellem Kommissionen og Den Europæiske Ombudsmand efter Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD af Kommissionens administrative procedurer i forbindelse med borgeres klager over nationale myndigheder meddelte institutionen derfor klageren, at den agtede at afslutte sagen. Klageren blev opfordret til senest en måned efter modtagelsen af skrivelserne at forelægge eventuelle yderligere oplysninger med ny dokumentation for, at fællesskabsretten blev overtrådt. Han fik oplyst, at såfremt han ikke sendte et svar, ville sagen blive afsluttet. Klageren blev endvidere oplyst om, at en sag altid kunne tages op til fornyet overvejelse og indledt igen, selv efter at den var afsluttet, såfremt Kommissionen informeres om eventuelle nye elementer, som tyder på en mulig overtrædelse af fællesskabsretten.

Da Kommissionen ikke modtog noget svar på sin skrivelse af 1. oktober 1998, afsluttede den sagen på et møde den 11. november 1998.

Kommissionen henviste derpå til brevet fra klageren af 25. november 1998, hvori han tilkendegav, at han ikke var enig i denne afgørelse, og påpegede, at da han først modtog den skrivelse, der var dateret den 1. oktober 1998, den 10. november 1998, skulle svarfristen på en måned begynde at løbe fra denne dato. Kommissionen beklagede, at det tog så lang tid med postvæsenet, men fastslog, at den ikke kunne holdes ansvarlig for dette, da det fremgik af poststemplets dato på kuerten, at skrivelserne var blevet afsendt fra Bruxelles den 1. oktober 1998. Da disse skrivelser ikke sendes anbefalet, anså Kommissionen dem som modtaget efter en rimelig periode.

Institutionen understregede, at en beslutning om at afslutte sagen 42 dage efter, at den havde afsendt en skrivelse til klageren herom, ikke kan betragtes som en måde, hvorpå han nægtes retten til at forsvare sin holdning. Kommissionen understregede desuden, at klageren på ethvert tidspunkt kunne forelægge den samme klage igen, og at Kommissionen aldrig er fritaget for forpligtelsen til at undersøge den.

Med hensyn til begrundelsen for at afslutte undersøgelsen af klage nr. 98/4648, som fremført i skrivelse af 27. januar 1999 vurderede Kommissionen for det første, at de italienske myndigheder havde ageret korrekt med hensyn til at give de oplysninger, der var anmodet om. For det andet understregede den, at artikel 4 i direktiv 90/313/EØF udtrykkeligt henviser til den nationale retsorden, såfremt en anmodning om oplysninger er blevet ladet upåagtet, utilstrækkeligt besvaret eller uden rimelig grund er blevet afslået af nationale myndigheder. For det tredje henviste Kommissionen til traktatbestemmelsen vedrørende Kommissionens skønsmæssige beføjelse til at træffe beslutning om at indlede overtrædel-

³¹ EFT 1991 L 78, s. 32.

³² EFT 1985 L 175, s. 40.

³³ EFT 1997 L 10, s. 13.

sesprocedurer. Institutionen fremhævede imidlertid, at den ikke betragter denne beføjelse som rent skønsmæssig, og at den derfor havde fastlagt retningslinjer for behandlingen af klagerne og overtrædelsesprocedurerne. Kommissionen påpegede, at proceduren var blevet fulgt korrekt i den foreliggende sag, og at klageren altid var blevet behørigt underrettet om udviklingen i undersøgelsen.

I den samme skrivelse underrettede Kommissionen desuden klageren om, at den anden klage, nr. 98/4802, som også var genstand for et andragende (andragende 874/98) til Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, stadig var genstand for undersøgelse.

Ved skrivelse af 9. juli 1999 besvarede Kommissionen to yderligere breve fra klageren af 3. april og 28. maj 1999, som også vedrørte beslutningen om at afslutte sag nr. 98/4648 vedrørende direktiv 90/313/EØF. I sit svar anførte Kommissionen, at der ikke var noget grundlag for, at den tog sin oprindelige holdning op til fornyet vurdering, da der ikke var fremlagt yderligere bevismateriale.

Klagerens bemærkninger

Hvad angik behandlingen af klage nr. 98/4648 fastholdt klageren i det væsentlige sine oprindelige påstande.

Med hensyn til klage nr. 98/4802 bemærkede han på den ene side, at Kommissionen havde ventet på de oplysninger, som de italienske myndigheder var blevet anmodet om at fremlægge, mens han på den anden side understregede, at Kommissionen burde have grebet ind over for dem for at få et hurtigt svar.

AFGØRELSEN

Indledende bemærkninger

For at undgå misforståelser er det vigtigt at minde om, at EF-traktaten kun giver Den Europæiske Ombudsmand beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. I Den Europæiske Ombudsmands statut hedder det specifikt, at handlinger foretaget af enhver anden myndighed eller person ikke kan indklages for Ombudsmanden. På grundlag af disse bestemmelser gik Ombudsmandens undersøgelse af sagen derfor kun ud på at fastslå, om der var tale om fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Europa-Kommissionen.

Klagerens påstande vedrørende klage nr. 98/4802, som stadig var genstand for undersøgelse i Kommissionens tjenestegrene, indgik ikke i den oprindelige klage til Ombudsmanden. Ombudsmanden behandlede derfor ikke dette aspekt af sagen i den foreliggende afgørelse.

1 Kommissionens beslutning om at afslutte behandlingen af klagen

1.1 Klagen vedrørte Kommissionens beslutning om at afslutte undersøgelsen med hensyn til påstanden om en forkert gennemførelse af Rådets direktiv 90/313/EØF uden at indlede en overtrædelsesprocedure mod Italien ved Domstolen.

1.2 I sin udtalelse anførte Kommissionen, at den efter at have undersøgt de dokumenter, som klageren havde fremsendt, og de oplysninger, som de italienske myndigheder havde forelagt, vurderede, at der ikke var tale om en overtrædelse af fællesskabsretten, og den 1. oktober 1998 underrettede dens tjenestegrene klageren om, at den agtede at afslutte sagsbehandlingen. Klageren blev opfordret til at fremlægge eventuelt nyt bevismateriale vedrørende sagen. Da Kommissionen ikke modtog noget svar fra klageren, afsluttede den sagen på et møde den 11. november 1998.

1.3 Kommissionen beklagede også, at klageren modtog skrivelsen af 1. oktober over en måned senere, men understregede, at det udelukkende skyldtes et problem i postvæsenet, og at den ikke kunne holdes ansvarlig for dette.

1.4 Kommissionens administrative procedurer i forbindelse med borgeres klager over nationale myndigheder havde været genstand for undersøgelsen på eget initiativ 303/97/PD, som Ombudsmanden havde indledt den 14. april 1997. Som et resultat af denne undersøgelse på eget initiativ påtog Kommissionen sig at holde klagerne underrettet om, hvorvidt man havde til hensigt at afslutte behandlingen af sagen, og opfordre dem til at fremsætte bemærkninger.

1.5 Ombudsmanden fandt, at Kommissionen i den foreliggende sag ved skrivelse af 1. oktober 1998 underrettede klageren om, at den ikke havde til hensigt at indlede en overtrædelsesprocedure mod Italien, begrundede sin beslutning og opfordrede klageren til at fremsætte bemærkninger inden for en måned.

1.6 Den skrivelse, som Kommissionen havde sendt den 1. oktober 1998, blev først modtaget af klageren den 10. november 1998. Kommissionen beklagede dette forhold. Ombudsmanden fandt, at Kommissionen ikke kunne holdes ansvarlig for, hvor lang tid postvæsenet havde været om at levere skrivelsen. Perioden på 42 dage fra afsendelsen af skrivelsen den 1. oktober 1998 og indtil afslutningen af sagen den 11. november 1998 syntes således rimelig.

1.7 På grundlag af ovenstående fandt Ombudsmanden, at Kommissionen behørigt havde overholdt de tilsagn, den havde givet efter Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD³⁴, og at klageren var blevet holdt behørigt underrettet om udviklingen i denne sag.

2 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

TVIST I FORBINDELSE MED KONTRAKTER PÅ DET KULTURELLE OMRÅDE

Afgørelse om klage 506/99/GG over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I december 1996 indgik Kommissionen to kontrakter vedrørende projekterne "DCC – Digital Content for Culture" og "Donna – Art, Design & Fashion Online" med to tyske virksomheder, CSC Ploenzke AG ("CSC", koordinator af begge projekter) og klageren, en tysk virksomhed, der beskæftiger sig med konsulentarbejde. Ifølge "DCC"-projektet skulle CSC desuden bistås af to associerede partnere, Koninklijk Museum voor Midden-Africa i Tervuren (Belgien) og Deutsche Forschungsanstalt für Luft- und Raumfahrt e.V. I Kommissionen blev disse kontrakter behandlet af Generaldirektorat XIII (GD XIII³⁵)

"DCC"-projektet varede fra januar 1997 til december 1997 og "Donna"-projektet fra januar 1997 til september 1997.

I oktober 1997 foretog Kommissionen en teknisk gennemgang af "DCC"-projektet og nåede til den konklusion, at der skulle gennemføres en omfattende teknisk og finansiel revision af projektet. Den indgående tekniske undersøgelse blev foretaget i december 1997. Klageren gjorde gældende, at der ikke blev fremsat nogen som helst kritiske bemærkninger med hensyn til klageren selv eller klagerens bidrag til "DCC"-projektet ved den lejlighed, men at det pågældende referat, som ville bekræfte dette, på mystisk vis var

³⁴ Jf. Ombudsmandens årsberetning for 1997, s. 273.

³⁵ Betegnes nu GD Informationssamfundet.

bortkommet for Kommissionen. Rapporten om den indgående undersøgelse anbefalede, at kontrakten blev opsagt. Denne rapport blev sendt til CSC (med en kopi til klageren) den 17. december 1997.

I en skrivelse af 23. december 1997 stilet til CSC (med en kopi til klageren) opsagde Kommissionen kontrakten.

I april 1998 underrettede Kommissionen CSC om, at der ville blive foretaget en teknisk gennemgang af "Donna"-projektet. Denne gennemgang, som fandt sted i juni 1998, førte til den konklusion, at projektet skulle opsiges. Klageren gjorde gældende, at der ikke var fremsat nogen som helst kritiske bemærkninger med hensyn til klageren selv eller klagerens bidrag til "Donna"-projektet i forbindelse med denne gennemgang, men at det referat, som ville bekræfte dette, på mystisk vis var bortkommet for Kommissionen, og Kommissionen havde forsinket udsendelsen af referatet, som var blevet forfalsket. Klageren gjorde også gældende, at den tekniske gennemgang, som havde fundet sted ni måneder efter projektets officielle afslutning, havde været i strid med kontrakten. Ifølge klageren havde Kommissionen allerede den 9. december 1997 skriftligt bekræftet modtagelsen af alle de ydelser, der skulle leveres i henhold til kontrakten (herunder den endelige rapport). Klageren henholdt sig til en bestemmelse i kontrakten, som ifølge klageren fastsatte, at såfremt Kommissionen ikke havde fremsat bemærkninger senest to måneder efter modtagelsen af den endelige rapport, blev denne betraget som godkendt.

Den finansielle revision af "DCC"-projektet og "Donna"-projektet blev foretaget i marts 1998. Klageren gjorde gældende, at revisorerne havde bekræftet, at dets bogføring og administration havde været i orden. Ifølge klageren havde Kommissionen imidlertid tilbageholdt det referat, der ville bekræfte dette. Henholdsvis den 28. april 1998 og den 27. maj 1998 sendte Kommissionen udkastet til revisionsrapporter for "DCC"- og "Donna"-projektet til klageren. Den 30. juni 1998 sendte klagerens advokater bemærkninger til disse udkast til rapporter til Kommissionen. Den 29. juli 1998 sendte Kommissionen de endelige revisionsrapporter og Kommissionens vurderinger af de bemærkninger, der var fremsat til udkastene til revisionsrapporter, til klageren. I rapporten vedrørende "DCC"-projektet konkluderede Kommissionen, at ud af de samlede omkostninger på 3.164.102 ECU, som CSC og klageren gjorde krav på, kunne kun 26.290 ECU godkendes. I rapporten vedrørende "Donna"-projektet udgjorde det godkendte beløb 42.601 ECU ud af de 980.733 ECU, der var blevet gjort krav på.

I slutningen af august/begyndelsen af september 1998 udstedte Kommissionens Generaldirektorat XIX³⁶ indtægtsordrer over for CSC og klageren, hvori det krævede tilbagebetaling af de for meget udbetalte beløb som led i kontrakterne vedrørende "DCC" og "Donna". Kravet over for klageren udgjorde 179.337 ECU. I et brev af 10. september 1998 anmodede klagerens advokater Kommissionen om at begrunde udstedelsen af indtægtsordren over for klageren. Den 30. november 1998 sendte klageren to fakturaer til Kommissionen med krav om udbetaling af 352.800 ECU for det udførte arbejde i forbindelse med "DCC"-projektet og 110.781 ECU for arbejde udført i forbindelse med "Donna"-projektet.

Klageren havde desuden deltaget i "VR-Learners"-projektet. Kontrakten i forbindelse med dette projekt var blevet underskrevet i december 1997. Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde tvunget virksomheden til at træde ud af dette projekt. I februar 1999 sendte klageren en faktura til Kommissionen med krav om udbetaling af 121.857 ECU for arbejde udført i forbindelse med det pågældende projekt.

Den 5. maj 1999 rettede klageren henvendelse til Den Europæiske Ombudsmand. I sin klage gjorde klageren følgende gældende:

³⁶ Betegnes nu GD Budgetter.

- 1 GD XIII havde manipuleret med referatet i forbindelse med de revisioner, der blev foretaget i forbindelse med "DCC"- og "Donna"-projektet.
- 2 GD XIII havde i mere end to år systematisk forsøgt at sætte klageren og klagerens partnere ud af spillet som konkurrenter og kritikere ved hjælp af injurier, intimidering og pengeafpresning. GD XIX deltog i disse bestræbelser.
- 3 GD XIX havde ikke givet nogen forklaringer med hensyn til begrundelsen for Kommissionens krav og havde ikke reageret på klagerens økonomiske krav over for Kommissionen.
- 4 GD XIII og GD XIX havde forårsaget klageren alvorlig skade.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

Kommissionen havde indgået to kontrakter vedrørende "DCC"- og "Donna"-projektet. Under gennemførelsen af projekterne havde Kommissionens tjenestegrene vurderet, at arbejdet ikke var skredet frem, som det skulle, og at de mellemliggende projektsresultater ikke havde været tilfredsstillende. Der var derfor blevet foretaget en indgående teknisk undersøgelse i forbindelse med "DCC"-projektet i december 1997. I deres endelige rapport havde de eksterne eksperter, som Kommissionen havde anvendt til at foretage denne revision, konkluderet, at de oprindelige projektmål ikke var nået, og havde anbefalet, at projektet blev bragt til ophør. Kommissionen havde fulgt denne anbefaling. I juni 1998 havde Kommissionens tjenestegrene også med bistand fra eksterne eksperter iværksat en teknisk gennemgang af "Donna"-projektet, som i det væsentlige havde ført til de samme konklusioner, dvs. opsigelse af kontrakten.

I oktober 1997 havde Kommissionens tjenestegrene iværksat en finansiel revision for at kontrollere, om EF's finansielle bidrag til "DCC"- og "Donna"-projektet var berettigede. Efter at de pågældende virksomheder flere gange havde anmodet om en udsættelse, var denne gennemgang omsider blevet foretaget i marts 1998. Som et resultat af revisionen havde Kommissionen været nødt til at afvise næsten alle de omkostninger, som CSC og klageren gjorde krav på, på grund af alvorlige uoverensstemmelser med kontrakterne og manglende dokumentation for de pågældende omkostninger. Der var derfor blevet udstedt indtægtsordrer over for CSC og klageren i august 1998. Mens CSC siden da havde tilbagebetalt det skyldige beløb til Kommissionen, havde klageren ikke gjort det, men var i stedet begyndt at udbrede ærekrænkende beskyldninger mod de kommissionstjenestemænd, der havde deltaget i revisionerne.

Klageren havde deltaget som associeret kontrahent i "VR-Learners"-projektet. I forbindelse med en genforhandling af kontrakten havde Kommissionens tjenestegrene gjort det klart, at klageren ikke længere kunne accepteres som deltager i betragtning af de alvorlige finansielle uregelmæssigheder, der var blevet påvist som led i revisionerne af "DCC"- og "Donna"-projektet, og på baggrund af, at klageren nægtede at tilbagebetale de beløb, der var gjort krav på i indtægtsordrerne. Kommissionens tjenestegrene havde baseret sig på principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning og nødvendigheden af at beskytte Fællesskabets finansielle interesser. Som et resultat af en revision er "VR-Learners"-projektet siden da blevet bragt til ophør.

Kommissionen underrettede Ombudsmanden om, at de tjenestemænd, som klagerens efter dens opfattelse ærekrænkende påstande havde været rettet mod, overvejede at anlægge sag.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Klageren gjorde gældende, at den havde sendt en endelig rapport vedrørende "DCC"-projektet, som der aldrig var modtaget nogen reaktion på. Ifølge klageren var de eksterne eksperter, som havde foretaget den tekniske gennemgang i 1997, været de samme som de, der foretog den indgående undersøgelse i december 1997. Disse eksperters uafhængighed var derfor tvivlsom. Klageren understregede endvidere, at disse eksperter ikke havde forkastet alt det arbejde, der var udført, men havde accepteret 49,5 ud af 130 mandmåneder. Kommissionen burde derfor mindst have udbetalt klageren et yderligere beløb på 40.723 €. Klageren gjorde desuden gældende, at den skrivelse, hvori Kommissionen opsagde kontrakten, var blevet modtaget af CSC seks dage efter projektets officielle afslutning. Med hensyn til "Donna"-projektet gentog klageren sit synspunkt, at den tekniske gennemgang havde fundet sted, efter at projektet allerede var blevet officielt godkendt af Kommissionen.

Klageren gjorde endvidere gældende, at efter at en af partnerne i "VR-Learners"-projektet var trådt ud, havde Kommissionen accepteret, at en ny partner skulle træde ind, og at budgettet til klageren skulle forhøjes. Det var først senere, at Kommissionen havde udbredt den ukorrekte påstand, at klageren skyldte Kommissionen penge, og derved lagde pres på de øvrige partnere i dette projekt for at udelukke klageren fra det.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter at have modtaget klagerens bemærkninger til Kommissionens udtalelse, fandt Ombudsmanden, at han behøvede yderligere oplysninger for at kunne behandle klagen. Han anmodede derfor Kommissionen om at

- 1 sende Ombudsmanden en kopi af de relevante dokumenter, hvorpå den havde baseret sin udtalelse med hensyn til "DCC"- og "Donna"-projektet
- 2 kommentere klagerens påstand om, at som følge af, at Kommissionen angiveligt ikke inden for to måneder havde kommenteret den endelige rapport, som klageren havde indsendt i forbindelse med "Donna"-projektet, skulle denne betragtes som godkendt i henhold til de almindelige betingelser, der var gældende for det pågældende projekt og
- 3 kommentere klagerens påstand om, at lovligheden af Kommissionens opsigelse af kontrakten i forbindelse med "DCC"-projektet var tvivlsom i betragtning af, at den pågældende skrivelse fra Kommissionen angiveligt var blevet sendt efter projektets afslutning.

I sit svar understregede Kommissionen, at den ikke var enig i klagerens fortolkning af de pågældende kontrakter, som argumenterne i det andet og tredje spørgsmål var baseret på. Kommissionen var af den opfattelse, at ingen af argumenterne påvirkede resultaterne af den finansielle revision, der var foretaget, og konklusionerne på grundlag af resultaterne af revisionen. Da Kommissionen var ved at anlægge sag mod klageren, og da denne sag formentlig ville omfatte de i 2 og 3 nævnte spørgsmål, vurderede Kommissionen, at det ikke ville være hensigtsmæssigt at uddybe disse punkter i denne fase. Kommissionen stillede også de dokumenter til rådighed, som Ombudsmanden havde anmodet om.

I sine bemærkninger til dette svar beklagede klageren, at Kommissionen ikke begrundede, hvorfor den ikke accepterede klagerens argumenter. Klageren var ikke enig i Kommissionens synspunkt, at disse argumenter var uden betydning for resultaterne af de finansielle revisioner. Klageren fandt, at Kommissionens adfærd havde haft til formål at intimidere klageren.

AFGØRELSEN

1 Indledende bemærkninger

1.1 I sin udtalelse underrettede Kommissionen Ombudsmanden om, at de tjenestemænd, som klagerens efter dens opfattelse ærekrænkende påstande havde været rettet mod, overvejede at anlægge sag. I sit svar på Ombudsmandens anmodning om yderligere oplysninger påpegede Kommissionen, at den var ved at anlægge retssag mod klageren.

1.2 På det tidspunkt, hvor undersøgelsen af klagen skulle afsluttes, var Ombudsmanden imidlertid ikke blevet informeret om, at sagen var blevet indbragt for en domstol. Ombudsmanden var således ikke forhindret i at træffe en afgørelse i den foreliggende sag.

2 Manipulation med referater i forbindelse med de gennemførte revisioner

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde manipuleret med referaterne i forbindelse med de revisioner, der var foretaget af "DCC"- og "Donna"-projektet.

2.2 Kommissionen kommenterede ikke denne påstand specifikt. Det fremgik imidlertid klart, at denne påstand hørte til blandt de påstande, som Kommissionen betragtede som ukorrekte og ærekrænkende.

2.3 Det fremgik, at klageren i det væsentlige gjorde gældende, at de referater, som Kommissionen havde udarbejdet, ikke korrekt afspejlede det, der var blevet sagt eller gjort i forbindelse med de pågældende revisioner. F.eks. fremsatte klagerens advokater i et brev af 22. september 1998 detaljerede bemærkninger til referatet i forbindelse med den tekniske gennemgang af "Donna"-projektet, hvori de kritiserede og korrigerede de passager af referatet, som de anså for at være ukorrekte eller ufuldstændige. I mangel af yderligere dokumentation for, hvad der rent faktisk var blevet sagt eller gjort i forbindelse med revisionerne, var det ikke muligt for Ombudsmanden at afgøre, om de pågældende referater var korrekte, eller om klagerens bemærkninger var berettigede. Under disse omstændigheder kunne Ombudsmanden ikke påvise fejl eller forsømmelser, for så vidt angik denne påstand.

3 Forårsagelse af alvorlig skade for klageren

3.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde forårsaget klageren alvorlig skade. I denne forbindelse henviste klageren til, at Kommissionen havde bragt "DCC"- og "Donna"-projektet til ophør, havde nægtet at godkende de fleste af de omkostninger, som klageren havde anmodet Kommissionen om at dække i forbindelse med disse projekter, havde afslået at betale de beløb, som klageren mente at have til gode for sit arbejde i forbindelse med "DCC"- og "Donna"-projektet og havde udelukket klageren fra "VR-Learners"-projektet.

3.2 Denne påstand vedrørte i det væsentlige forpligtelserne på grundlag af kontrakter, der var indgået mellem Kommissionen og klageren, eller kontrakter, som klageren havde deltaget i.

3.3 I henhold til EF-traktatens artikel 195 er Den Europæiske Ombudsmand beføjet til at modtage klager "over tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer". Ombudsmanden mener, at der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip³⁷. Der kan således også foreligge fejl eller forsømmelser, for så vidt angår opfyldelsen af forpligtelser på grundlag af kontrakter, der er indgået af Fællesskabets institutioner eller organer.

³⁷ Jf. årsberetningen for 1997, s. 22 ff.

3.4 Ombudsmanden mener imidlertid, at omfanget af den undersøgelse, som han kan foretage i sådanne sager, nødvendigvis er begrænset. Ombudsmanden er navnlig af den opfattelse, at han ikke bør søge af afgøre, om nogen af parterne har tilsidesat kontrakten, hvis spørgsmålet er omtvistet. Dette spørgsmål vil kun kunne behandles behørigt af en kompetent domstol, som ville have mulighed for at påhøre parternes argumenter vedrørende den relevante nationale ret og vurdere modstridende bevismateriale vedrørende ethvert omtvistet realitetsspørgsmål.

3.5 Ombudsmanden er derfor af den opfattelse, at i sager vedrørende aftaleretlige tvister er det begrundet at begrænse hans undersøgelse til at påvise, om fællesskabsinstitutionen eller fællesskabsorganet har givet ham en sammenhængende og rimelig redegørelse for retsgrundlaget for sine handlinger og for, hvorfor den eller det mener, at vedkommendes opfattelse af den aftaleretlige stilling er berettiget. Hvis det er tilfældet, vil Ombudsmanden konkludere, at hans undersøgelse ikke har påvist et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Denne konklusion vil ikke berøre parternes ret til at få deres aftaleretlige tvist undersøgt og endeligt afgjort ved en kompetent domstol.

3.6 I den foreliggende sag havde klageren anført forskellige argumenter til støtte for sin sag, som ikke syntes at være uden en vis berettigelse. Klageren havde sat spørgsmålstejn ved, om opsigelsen af "DCC"-projektet havde været lovlig i betragtning af, at den pågældende skrivelse først var blevet modtaget efter projektets officielle afslutning. Klageren havde endvidere henholdt sig til en bestemmelse i kontrakten, hvorefter klagerens endelige rapport om resultaterne af sit arbejde i forbindelse med "Donna"-projektet var blevet anset for at være blevet godkendt, inden Kommissionen havde besluttet at foretage en teknisk gennemgang. Endelig havde klageren gjort indvendinger mod resultaterne af de finansielle revisioner, der var foretaget i forbindelse med disse to projekter.

3.7 Kommissionen henholdt sig til resultatet af de finansielle revisioner, der var blevet foretaget, og var af den opfattelse, at de to argumenter, som klageren havde fremsat, ikke påvirkede resultaterne af disse revisioner.

3.8 Ombudsmanden fandt, at de argumenter, som Kommissionen havde fremsat, ikke syntes urimelige. Under disse omstændigheder og i betragtning af, at omfanget af Ombudsmandens undersøgelse var begrænset i sådanne sager (jf. afsnit 3.2-3.5 ovenfor), konkluderede Ombudsmanden, at hans undersøgelse ikke havde påvist et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til "DCC"- og "Donna"-projektet, for så vidt angik denne påstand, som klageren havde fremsat.

3.9 Den samme konklusion var gældende i forbindelse med "VR-Learners"-projektet. Ombudsmanden havde som nævnt ovenfor ikke fastslået, at Kommissionen fejlagtigt havde anlagt det synspunkt, at klageren ikke behørigt havde opfyldt sine forpligtelser i forbindelse med "DCC"- og "Donna"-projektet og således skulle tilbagebetale visse beløb til Kommissionen. Kommissionens forklaring om, at den under disse omstændigheder ikke længere kunne acceptere, at klageren deltog i "VR-Learners"-projektet, når klageren nægtede at tilbagebetale de beløb, som Kommissionen havde tilbagesøgt, syntes ikke at være urimelig. Under disse omstændigheder kunne Ombudsmanden ikke påvise fejl eller forsømmelser, for så vidt angik denne påstand.

4 Manglende forklaringer og reaktion

4.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde givet nogen forklaringer med hensyn til begrundelsen for Kommissionens krav og ikke havde reageret på klagerens økonomiske krav over for Kommissionen.

4.2 Kommissionen fremsatte ingen specifikke bemærkninger til denne påstand. Kommissionen havde imidlertid forklaret, at indtægtsordren var blevet udstedt for at tilbagesøge de omkostninger, der ikke kunne godkendes som et resultat af de finansielle revisioner af "DCC"- og "Donna"-projektet. Det var rigtigt, at begrundelsen for den ikke fremgik af

selve indtægtsordren. Ombudsmanden fandt imidlertid, at det fremgik af de dokumenter, der var fremlagt for klageren, at denne ikke på nogen måde kunne være i tvivl om begrundelsen for indtægtsordren. De finansielle revisioner havde ført til den konklusion, at kun en lille del af de omkostninger, der var gjort krav på, kunne godkendes. Kommissionen havde derpå tilbagesøgt forskellen mellem de støtteberettigede omkostninger og de beløb, som allerede var blevet udbetalt som forskud. Endvidere havde Kommissionen i en skrivelse af 21. januar 1999, som klageren sendte til Ombudsmanden, underrettet klageren om, at grundlaget for kravet og den måde, hvorpå det var blevet beregnet, var blevet forklaret udførligt i rapporterne om de finansielle revisioner.

4.3 For så vidt angik klagerens modkrav, fremgik det, at Kommissionen ikke umiddelbart havde reageret på de fakturaer, som klageren havde sendt. Da kravene imidlertid var klart uforenelige med den holdning, som Kommissionen havde indtaget i sagen, kunne klageren ikke på nogen måde være i tvivl om, at Kommissionen ville afvise disse krav. I en skrivelse af 30. marts 1999, som klageren sendte til Ombudsmanden, havde Kommissionen oplyst klageren om, at der ikke var noget grundlag for disse modkrav, og at dette allerede var blevet forklaret klageren i en tidligere skrivelse.

4.4 Under disse omstændigheder syntes der ikke at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser, for så vidt angik denne påstand.

5 Systematisk udelukkelse af klageren

5.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen i mere end to år systematisk havde forsøgt at sætte klageren og klagerens partnere ud af spillet som konkurrenter og kritikere ved hjælp af injurier, intimidering og pengeafpresning. Kommissionen afviste disse påstande.

5.2 På baggrunde af sine konklusioner med hensyn til de øvrige påstande, som klageren havde fremsat, fandt Ombudsmanden, at der ikke var tilstrækkelig dokumentation til støtte for denne påstand.

5.3 Under disse omstændigheder syntes der ikke at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser, for så vidt angik denne påstand.

6 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PÅSTAND OM FEJL ELLER FORSØM- MELSER I FORBIN- DELSE MED UDGIVELSEN AF EN RAPPORT

*Afgørelse om klage
734/99/(VK)/IJH over
Europa-Kommissionen*

KLAGEREN

Klageren, en journalist, havde indgået en kontrakt med Kommissionen med henblik på udarbejdelse af en rapport om Wales i Europa, som efter planen skulle være én af en serie på 12 britiske regionalbrochurer. Det var hensigten, at brochurerne skulle udgives for at informere offentligheden inden valget til Europa-Parlamentet den 10. juni 1999. Som fastsat i kontrakten fremsendte klageren et første udkast. Kommissionen ønskede en række ændringer, hvilke klageren foretog. Den reviderede rapport blev godkendt af direktøren for Kommissionens Repræsentation i Det Forenede Kongerige, Geoffrey Martin, i februar 1999, og hele klagerens honorar blev udbetalt. Wales-brochuren skulle efter planen udgives den 8. juni 1999. Kommissionen standsede imidlertid udgivelsen heraf i sidste øjeblik. De øvrige britiske regionalbrochurer blev udgivet som planlagt.

Klageren gjorde gældende, at:

(i) den forsinkede udgivelse havde fordrejet formålet med rapporten, dvs. at informere de walisiske vælgere inden valget til Europa-Parlamentet.

(ii) forsinkelsen opstod som følge af indblanding fra kommissær Kinnocks side, som fandt rapporten "for nationalistisk", samt fejl eller forsømmelser fra tre navngivne personers side: Martin, et medlem af Kinnocks kabinet samt direktøren for Kommissionens kontor i Wales.

(iii) Kommissionen (navnlig kommissær Kinnock og Martin) tilslørede senere denne indblanding ved urigtigt at hævde, at rapporten indeholdte faktuelle unøjagtigheder, hvorved de skadede hans faglige omdømme som journalist og hans muligheder for at få arbejde i fremtiden. Klageren henviste navnlig til en artikel i *Western Mail* den 10. juni 1999, hvori kommissær Kinnock blev citeret, og et brev fra Martin, som var offentliggjort i *Western Mail* den 18. juni 1999.

Klageren fandt, at ovennævnte udgjorde fejl eller forsømmelser i form af administrative uregelmæssigheder, unødigt forsinkelse, diskrimination og magtmissbrug.

Klageren gjorde gældende, at han burde fritages for ansvaret for forsinkelsen i forbindelse med udgivelsen af regionalbrochuren for Wales, og at de navngivne medlemmer af Kommissionens tjenestegrene burde holdes ansvarlige for fejl eller forsømmelser.

Klageren vedlagde et uddrag af en afskrift af en telefonsamtale mellem klageren og Martin, hvor sidstnævnte gav udtryk for den opfattelse, at sagen var blevet igangsat i Bruxelles af direktøren af Kommissionens kontor i Wales, og at han havde været i telefonisk kontakt med et medlem af kommissær Kinnocks kabinet, som havde fortalt ham, at kommissæren fandt rapporten for nationalistisk.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen til udtalelse. Med hensyn til punkt (i) i klagen hed det i udtalelsen, at Kommissionen ifølge kontrakten ikke var forpligtet til at udgive rapporten i den forelagte form eller i det hele taget. Kommissionen erkendte, at den oprindeligt havde haft til hensigt at udgive rapporten forud for valget til Europa-Parlamentet den 10. juni 1999. Dette var imidlertid ikke det eneste formål med de regionale rapporter, og det var vigtigere at få teksterne korrigeret end blot at få dem udgivet. Det fremgik desuden af udtalelsen, at noget af forsinkelsen skyldtes behovet for at oversætte rapporten til walisisk.

Med hensyn til punkt (ii) anførte Kommissionen, at det første udkast, som klageren havde fremsendt, indeholdt en række lovlig flotte generaliseringer og yderst politiske ytringer om spørgsmål som f.eks. den fælles valuta, som det ikke havde været hensigtsmæssigt for Kommissionen at offentliggøre i Det Forenede Kongerige. Kommissionens Repræsentation anmodede klageren om at genoprette balancen mellem kendsgerninger og personlige holdninger i det andet udkast, hvilket han behørigt gjorde. Den ændrede tekst blev godkendt, og betalingen anvist. Beslutningen om, hvorvidt rapporten skulle udgives eller ej, lå hos Kommissionens Repræsentation i Det Forenede Kongerige. Hverken kommissær Kinnock eller hans kabinet forsøgte på noget tidspunkt at standse, forsinke eller påvirke tidspunktet for brochurens udgivelse. De bemærkninger, der tilskrives kommissær Kinnock i udskriften af telefonsamtalen, vedrører klart det første udkast af teksten. Hverken kommissær Kinnock eller hans kabinet gjorde indvendinger mod det reviderede udkast.

Det blev desuden understreget i Kommissionens udtalelse, at alle Kommissionens repræsentationer først og fremmest skal undgå at inddrage sig på enhver form for national politisk

debat på en måde, som kunne forekomme partifarvet. Hvis Repræsentationen i London i dette tilfælde havde grund til at tro, at en publikation, som den havde til hensigt at udgive i en valgperiode, kunne opfattes som værende politisk ensidig, var der tale om forsigtighed og ikke magtmisbrug, for så vidt angår beslutningen om ikke at inddrage EF-institutionerne i en national tvist.

Med hensyn til punkt (iii) i klagen fandt Kommissionen, at klageren var ansvarlig for, at den forsinkede udgivelse kom til offentlighedens kundskab.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren, at han aldrig var blevet gjort opmærksom på faktuelle fejl i rapporten. Han fremsatte den teori, at beslutningen om at udsætte udgivelsen var blevet truffet i maj/juni 1999, fordi kommissær Kinnock fejlagtigt så på det første udkast af rapporten og ikke den endelige tekst, som Martin havde godkendt i februar 1999. Han fandt, at denne fortolkning var i overensstemmelse med Kommissionens udtalelse, hvori det erkendtes, at kommissær Kinnock kommenterede det første udkast, men ikke hvornår. Han fandt, at hvis kommissæren modtog og kommenterede et udkast, som senere var blevet afløst af en ændret og godkendt tekst, må der have været tale om forsømmelse i Kommissionen.

Med hensyn til skaden på hans faglige omdømme afviste klageren, at han var ansvarlig for, at den forsinkede udgivelse var kommet til offentlighedens kundskab. Han besvarede forespørgsler fra de lokale medier, som ønskede en forklaring på forsinkelsen.

Klageren opfordrede desuden Ombudsmanden til at undersøge båndet fra den telefonsamtale mellem ham og Martin, som han havde henvist til i sin klage.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Den 24. februar 2000 rettede Ombudsmanden skriftlig henvendelse til Kommissionen og forhørte sig om årsagen til, at Wales-brochuren, hvis den af klageren fremsendte reviderede tekst blev anset for egnet, ikke var blevet udgivet, når dette var tilfældet for udgivelsen af de øvrige britiske regionalbrochurer.

I sit svar anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Det var klart ønskeligt, at kommissær Kinnock skulle præsentere Wales-brochuren, men forsinkelsen var forårsaget af behovet for at oversætte den til walisisk og derpå af, at kommissærens kalender var så fyldt, at han først kunne besøge Wales i dette øjemed den 8. juni 1999.

Dette betød, at det ikke længere var muligt at nå et af de oprindelige mål, dvs. at informere offentligheden i Wales inden valget. Udgivelsen blev derfor udsat til september, således at navnene på de nye medlemmer af Europa-Parlamentet kunne medtages.

Den manglende udgivelse af brochuren blev efterfølgende genstand for ugunstig offentlig omtale. Det fremgik temmelig klart, at klageren var ivrig efter at kritisere kommissæren. Repræsentationen var derfor af den opfattelse, at udgivelsen i september ville blive genstand for endnu mere ugunstig omtale. Det blev derfor besluttet, at der skulle udarbejdes en helt ny brochure.

Afskrifterne af telefonsamtalerne

Ombudsmanden anmodede klageren om at fremsende en afskrift af alle de dele af telefonsamtalen med Martin, som klageren fandt relevante for sin klage.

Den 16. marts 2000 fremsendte klageren afskriften af sin samtale med Martin sammen med afskrifter af telefonsamtaler (a) mellem ham og den tjenestemand i Kommissionens

Repræsentation i Det Forenede Kongerige, som var ansvarlig for at koordinere udgivelsen af alle de britiske regionalbrochurer og (b) mellem en anden journalist og henholdsvis Martin, direktøren for Kommissionens kontor i Wales samt et medlem af kommissær Kinnocks kabinet.

Klagerens bemærkninger til Kommissionens svar på Ombudsmandens anmodning om yderligere oplysninger

Klageren beklagede indledningsvis den tid, det havde taget at behandle hans klage.

Efter klagerens opfattelse havde Kommissionen erkendt, at ansvaret for den manglende udgivelse af rapporten påhvilede Martin og Kinnock og ikke ham selv. Klageren understregede endvidere, at Kinnock på daværende tidspunkt var kommissær med ansvar for transport og ikke regionaludvikling, og satte spørgsmålstegn ved dennes inddragelse i sagen.

Klageren spurgte desuden om, hvorfor Kommissionen ikke på daværende tidspunkt forklarede, at grundene til den forsinkede udgivelse var Kinnocks tidsplan og forsinkelser i forbindelse med oversættelsen til walisisk, i stedet for at hævde, at hans rapport indeholdt faktuelle fejl.

Klageren gjorde i sine bemærkninger desuden gældende, at den manglende udgivelse af hans rapport og bestillingen af en ny regionalbrochure for Wales var et spild af de europæiske skatteyderes penge. Ombudsmanden oplyste klageren om, at det i denne fase af undersøgelsen ikke syntes berettiget at undersøge denne nye påstand, som rejser problemstillinger, der også ligger inden for Revisionsrettens kompetence.

Mødet mellem Ombudsmandens tjenestegrene og Martin

HARDEN fra Ombudsmandens tjenestegrene arrangerede et møde med Martin under et besøg i London den 14. juni 2000. Som svar på Hardens spørgsmål anførte Martin (i) at han ikke havde været klar over, at hans telefonsamtale med klageren blev optaget, (ii) at han ikke havde noget imod, at Ombudsmanden sendte afskriften til Kommissionen som led i undersøgelsen, og (iii) efter at have eftersat sin kalender, at hans beslutning om at udsætte udgivelsen af Wales-brochuren indtil september 1999 måtte være blevet truffet på et tidspunkt mellem den 5. og den 11. maj 1999.

Ombudsmandens anden anmodning om yderligere oplysninger

Den 21. juni 2000 rettede Ombudsmanden skriftlig henvendelse til Kommissionen for at spørge, om den fandt, at klagerens tekst til regionalbrochuren for Wales, som ændret af klageren og godkendt af Kommissionens Repræsentation i Det Forenede Kongerige, indeholdt faktuelle unøjagtigheder, og anmodede den i givet fald om at præcisere de faktuelle unøjagtigheder.

Kommissionen anførte to faktuelle unøjagtigheder i den reviderede tekst. For det første angav den reviderede tekst, at den samlede tildeling af regionalstøtte til Wales under den nye forordning ville blive bestemt af hvorvidt en tilsvarende finansiering var til rådighed fra enten statslige eller private kilder, mens tildelingen af disse midler i realiteten var baseret på en gennemsnitlig behovsformel. For det andet stemte påstanden i den reviderede tekst om, at arbejdsløsheden i Irland på 7,2% var lavere end gennemsnittet for Det Forenede Kongerige på 8,3% ifølge tal for 1996, ikke overens med andre kilder, hvor tallet for 1996 for Irland var angivet til 11,8%.

Kommissionen gjorde det imidlertid klart, at udgivelsen af brochuren blev forsinket af de grunde, der var anført i Kommissionens tidligere svar til Ombudsmanden.

AFGØRELSEN

1 Påstanden om uforholdsmæssig forsinkelse

1.1 Klageren gjorde gældende, at den forsinkede udgivelse af hans rapport om Wales i form af en regionalbrochure havde fordrejet formålet hermed, dvs. at informere de walisiske vælgere inden valget til Europa-Parlamentet.

1.2 Kommissionen erkendte, at den oprindeligt havde haft til hensigt at udgive rapporten inden valget til Europa-Parlamentet den 10. juni 1999. Ifølge kontrakten med klageren var den imidlertid ikke forpligtet til at udgive rapporten på noget bestemt tidspunkt eller i det hele taget.

1.3 Ombudsmanden er ikke bekendt med, at Kommissionen har en generel juridisk forpligtelse til at udgive rapporter, som den har bestilt. Der kunne i forbindelse med dette aspekt af klagen derfor kun være tale om et tilfælde af fejl eller forsømmelser, hvis forsinkelsen i forbindelse med udgivelsen af regionalbrochuren for Wales skyldtes magtmisbrug eller administrative uregelmæssigheder. Klagerens påstande vedrørende disse spørgsmål behandles i næste afsnit af denne afgørelse.

1.4 Under undersøgelsen gjorde klageren endvidere gældende, at den manglende udgivelse af rapporten og bestillingen af en ny regionalbrochure for Wales var et spild af de europæiske skatteyderes penge. Ombudsmanden oplyste klageren om, at det i denne fase af undersøgelsen ikke syntes berettiget at undersøge denne nye påstand, som rejste problemstillinger, der også ligger inden for Revisionsrettens kompetence.

1.5 Ombudsmandens undersøgelser af dette aspekt af klagen viste derfor ingen fejl eller forsømmelser.

2 Påstanden om, at forsinkelsen opstod som følge af indblanding fra kommissær Kinnocks side og fejl eller forsømmelser i Kommissionens tjenestegrene

2.1 Klageren gjorde gældende, at forsinkelsen i forbindelsen med udgivelsen af regionalbrochuren for Wales opstod som følge af indblanding fra kommissær Kinnocks side, som fandt rapporten "for nationalistisk", samt fejl eller forsømmelser fra tre personers side: Martin, et medlem af Kinnocks kabinet samt direktøren for Kommissionens kontor i Wales.

Ombudsmandens resultater

2.2 På grundlag af det materiale, Ombudsmanden havde adgang til, fremgik det, at direktøren for Kommissionens Repræsentation i Det Forenede Kongerige, Martin, forlangte, at klageren reviderede det første udkast til rapporten. Klageren fremsendte et andet udkast, som blev godkendt af Martin i februar 1999. På et tidspunkt blev klagerens første udkast fremsendt til kommissær Kinnocks kabinet fra Kommissionens kontor i Wales. Da Martin fik kendskab til kommissærens betænkeligheder med hensyn til det første udkast, tog han initiativ til at kontakte et medlem af kommissær Kinnocks kabinet og gav kabinettet en kopi af det ændrede og godkendte andet udkast. I begyndelsen af maj 1999 blev det klart, at kommissær Kinnock først ville være i stand til at præsentere brochuren to dage inden valget til Europa-Parlamentet. Martin besluttede derpå at udsætte udgivelsen indtil september 1999, således at navnene på de nye medlemmer af Europa-Parlamentet kunne medtages. Efter den efterfølgende politiske polemik besluttede Martin at opgive udgivelsen og lade en ny rapport udarbejde.

Ombudsmandens vurdering af de faktiske omstændigheder

2.3 Det bør indledningsvis bemærkes, at udgivelsen af en brochure ikke er en retsakt, og at der ikke synes at være fastsat nogen specifik procedure for udarbejdelsen af noget sådant materiale i lovgivningen eller på grundlag af administrativ praksis.

2.4 Beslutningen om at udsætte og senere opgive udgivelsen af brochuren syntes at være blevet truffet af den person, der var beføjet hertil, nemlig direktøren for Kommissionens Repræsentation i Det Forenede Kongerige, og af grunde, som var fyldestgørende og behørig.

2.5 Det forekommer at være generelt accepteret, at en kommissær bl.a. har til opgave at fungere som en kanal for tovejskommunikation og gensidig påvirkning mellem Kommissionen og kommissærens medlemsstat, i overensstemmelse med forpligtelsen til at udføre hvervet i fuldkommen uafhængighed.³⁸ Der er ingen beviser for, at Kinnocks og hans kabinets inddragelse overskred grænserne for det tilladelige eller udgjorde et magtmisbrug.

2.6 Eftersom kommissær Kinnocks kabinet fik en kopi af den ændrede og godkendte anden udgave af rapporten, forelå der ingen beviser til støtte for påstanden om, at der blev truffet beslutninger på grundlag af forældede oplysninger.

2.7 Ombudsmandens undersøgelser af dette aspekt af klagen viste derfor ingen fejl eller forsømmelser.

3 Spørgsmålet om faktuelle unøjagtigheder og påstanden om tilsløring

3.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen (navnlig kommissær Kinnock og Martin) tilslørede kommissærens indblanding ved urigtigt at hævde, at klagerens rapport indeholdte faktuelle unøjagtigheder, hvorved de skadede hans faglige omdømme som journalist og hans muligheder for at få arbejde i fremtiden. Klageren henviste navnlig til en artikel i *Western Mail* den 10. juni 1999, hvori kommissær Kinnock blev citeret, og et brev fra Martin, som var offentliggjort i *Western Mail* den 18. juni 1999.

3.2 De relevante faktiske omstændigheder, som Ombudsmanden nåede frem til i afsnit 2.2 ovenfor, var således at: klagerens første udkast skulle revideres, men at denne revision var færdiggjort i februar 1999, hvor den reviderede rapport blev godkendt af Martin. Da det blev klart, at kommissær Kinnock først ville være i stand til at præsentere brochuren to dage inden valget til Europa-Parlamentet, besluttede Martin at udsætte udgivelsen indtil september 1999, således at navnene på de nye medlemmer af Europa-Parlamentet kunne medtages.

3.3 Ifølge det citat, som blev tillagt kommissær Kinnock i artiklen i *Western Mail*, var faktuelle unøjagtigheder i klagerens rapport grunden til, at udgivelsen heraf blev forsinket. Kommissionens svar som led i Ombudsmandens undersøgelse viser, at dette var ukorrekt. Kommissionen forsøgte på intet tidspunkt under undersøgelsen at forsvare det synspunkt, som var tillagt kommissær Kinnock i artiklen i *Western Mail*. Kommissionen forklarede, at udgivelsen blev forsinket af andre grunde. Denne misforståelse blev således berigtiget, som forlangt af klageren, gennem Kommissionens svar som led i Ombudsmandens undersøgelse.

3.4 Martin syntes at have skrevet sit brev til *Western Mail* som en del af sine officielle opgaver som direktør for Kommissionens Repræsentation i Det Forenede Kongerige. I brevet henvises der til behovet for "at korrigere en række faktuelle henvisninger, som ikke var helt præcise". Dette kunne have været opfattet som årsagen til forsinkelsen i forbindelse med rapportens udgivelse, men fulgte ikke nødvendigvis af brevet, eftersom det ligeså vel kunne henvise til behovet for at revidere det første udkast. Hensigten med brevet var tydeligvis at forsøge at neddæmpe en politisk strid og ikke at skyde skylden på nogen. Alt i alt syntes brevet derfor ikke at være upassende.

3.5 Ombudsmandens undersøgelser af dette aspekt af klagen viste derfor ingen fejl eller forsømmelser.

³⁸ Jf. eksempelvis Edwards and Spence, *The European Commission*, Longman 1994, navnlig s. 35.

4 Konklusion

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGLENDE HENSYNTAGEN TIL SPØRGSMAÅL FRA STOPPRØVER

*Afgørelse om klage
904/99/GG over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I juli 1999 indgav klageren en klage over, at Kommissionen havde nægtet ham adgang til at deltage i de skriftlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/8/98 afholdt af Kommissionen, som han havde søgt om. I en skrivelse af 28. april 1999 informerede udvælgelseskomitéen klageren om, at han ikke kunne få adgang til de skriftlige prøver, da han ikke havde opnået det fornødne pointtal i én af de fire stopprøver. Ifølge Kommissionen havde klageren opnået 9,662 point i prøve c), mens der krævedes mindst 10 point. Den 11. maj 1999 skrev klageren til Kommissionen og satte spørgsmålstegn ved dette resultat. Han understregede, at på grundlag af antallet af spørgsmål, der skulle bevares, og de point, der blev givet eller fratrukket for korrekte eller forkerte svar, var det ikke muligt at nå til det tal, som Kommissionen havde meddelt ham. I sit svar af 17. juni 1999 anførte udvælgelseskomitéen, at det resultat, som var meddelt klageren, kunne forklares ved, at man havde ladet nogle spørgsmål, som havde vist sig at være uklare, ude af betragtning, og at de point, der var givet eller fratrukket for hvert svar, var blevet justeret i overensstemmelse hermed.

Klageren indgav derpå klage til Den Europæiske Ombudsmand, hvori han rejste en lang række spørgsmål, som kan sammenfattes på følgende måde:

For det første gjorde han gældende, at Kommissionen ikke havde ret til at "neutralisere" nogle af spørgsmålene, som angiveligt havde vist sig at være uklare. Denne fremgangsmåde var i modstrid med den vejledning, som ansøgerne havde fået under stopprøverne, nemlig at alle spørgsmålene i alle fire prøver havde samme værdi. Han spurgte også om, hvorfor Kommissionen først efter prøvernes afholdelse havde opdaget, at nogle af spørgsmålene havde været uklare. Efter hans opfattelse var et spørgsmåls uklarhed et subjektivt anliggende. Den manglende hensyntagen til sådanne spørgsmål var også i modstrid med princippet om ligebehandling, da de ansøgere, som havde besvaret de pågældende spørgsmål korrekt, derved blev stillet ringere. Den havde også forfalsket prøven som sådan, da den enkelte ansøger havde disponeret over sin tid ud fra den antagelse, at prøven bestod af 30 spørgsmål, som hver især havde samme værdi.

For det andet havde Kommissionen ikke forelagt tilstrækkelige oplysninger om, hvilken fremgangsmåde den havde fulgt. I dens skrivelse af 28. april 1999 var det slet ikke blevet nævnt, at visse spørgsmål var ladet ude af betragtning. I dens skrivelse af 17. juni 1999 var der ikke oplyst noget om, hvor mange og hvilke spørgsmål der var ladet ude af betragtning.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen, som i sin udtalelse påpegede, at udvælgelseskomitéen havde besluttet at lade spørgsmål nr. 66 fra stopprøve c) ude af betragtning for alle ansøgere, da det havde vist sig at være uklart. Som følge af denne ændring havde den værdi, der blev givet for hvert korrekt svar, været 0,690 og den værdi, der blev fratrukket for hvert forkert svar, 0,228 point. Kommissionen var af den opfattelse, at denne "neutralisering" ikke på nogen måde havde stillet nogen ansøger ringere, da der ikke kunne være et korrekt eller et forkert svar på det pågældende spørgsmål.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Han gjorde gældende, at det forhold, at spørgsmål nr. 66 var ladt ude af betragtning, havde stillet ham ringere, da dette spørgsmål var blandt de 19 (ud af i alt 30) spørgsmål, som han havde besvaret. Ifølge klageren ville han have opnået nøjagtigt det krævede pointtal 10,000 med 16 korrekte og 3 forkerte svar³⁹. Han gjorde gældende, at den manglende hensyntagen til spørgsmål nr. 66 i realiteten gjorde, at han ikke fik adgang til udvælgelsesprøven, da 15 korrekte og 3 forkerte svar nu gav de 9,662 point, som Kommissionen havde meddelt ham⁴⁰. Klageren gav udtryk for, at Kommissionen kunne have undgået dette resultat, hvis den havde "neutraliseret" det pågældende spørgsmål på en anden måde, f.eks. ved at have anset det for at være besvaret korrekt af alle ansøgere. Endelig gjorde klageren gældende, at den manglende hensyntagen til dette spørgsmål skadede alle de ansøgere, som havde brugt tid på at forsøge at besvare det. Klageren gjorde desuden gældende, at Kommissionens påstand om, at der i forbindelse med de justerede værdier skulle fratrækkes 0,228 point for hvert forkert svar, var forkert, og at den korrekte værdi skulle være 0,230 point (en tredjedel af værdien for et korrekt svar).

AFGØRELSEN

1 Manglende hensyntagen til et spørgsmål i en stopprøve

1.1 Klageren gjorde gældende, at det havde været uberettiget og havde skadet ham, at spørgsmål nr. 66 var ladt ude af betragtning i stopprøve c) i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/8/98. Han anførte, at ifølge den vejledning, som ansøgerne havde fået under stopprøverne, skulle alle spørgsmålene i alle fire stopprøver have samme værdi. Han spurgte også om, hvorfor Kommissionen først efter prøvernes afholdelse havde opdaget, at nogle af spørgsmålene havde været uklare. Efter hans opfattelse var den manglende hensyntagen til det pågældende spørgsmål også i modstrid med princippet om ligebehandling, da de ansøgere, som havde brugt tid på at forsøge at besvare det eller endog havde besvaret det korrekt, som han havde gjort, derved blev stillet ringere. Klageren gjorde gældende, at hvis det pågældende spørgsmål ikke var ladt ude af betragtning, eller hvis Kommissionen havde fulgt en anden fremgangsmåde, f.eks. ved at have anset det for at være besvaret korrekt af alle ansøgere, ville han skulle have haft adgang til de skriftlige prøver i udvælgelsesprøven.

1.2 Kommissionen svarede, at udvælgelseskomitéen havde besluttet at lade spørgsmål nr. 66 fra stopprøve c) ude af betragtning for alle ansøgere, da det havde vist sig at være uklart. Som følge af denne ændring havde den værdi, der blev givet for hvert korrekt svar, været 0,690 og den værdi, der blev fratrukket for hvert forkert svar, 0,228 point. Kommissionen var af den opfattelse, at denne "neutralisering" ikke på nogen måde havde stillet nogen ansøger ringere, da der ikke kunne være et korrekt eller et forkert svar på det pågældende spørgsmål.

1.3 Klageren bemærkede korrekt, at Kommissionen ikke havde forklaret, hvorfor netop det pågældende spørgsmål var blevet ladt ude af betragtning som værende "uklart". Som klageren bemærkede, kunne grunden hertil have været, at der blandt de mulige svar var mere end ét, der var korrekt, eller at alle de mulige svar var forkerte, eller at spørgsmålet ganske enkelt var dårligt formuleret. Klageren fremførte imidlertid ingen væsentlige argumenter, som kunne have bevist, at det var forkert af Kommissionen at anse det pågældende spørgsmål for at være uklart. Nedenstående betragtninger var derfor baseret på den forudsætning, at det pågældende spørgsmål faktisk var uklart.

³⁹ Ved at sammenlægge de point, der blev givet for korrekte svar (16 x 0,667), og derpå fratække pointene for forkerte svar (3 x 0,222 point). For øvrigt ville resultatet af denne beregning være 10,006 (og ikke 10,000) point.

⁴⁰ 15 x 0,690 point minus 3 x 0,228 point.

1.4 God forvaltningsskik kræver, at ansøgere i en udvælgelsesprøve ikke stilles spørgsmål, som er uklare. Kommissionen bør derfor omhyggeligt kontrollere, at de spørgsmål, som skal stilles til ansøgere, ikke er uklare. Hvis det trods en sådan nøje kontrol opdages efter en prøve, at et spørgsmål har været uklart, skal Kommissionen træffe passende foranstaltninger til at sikre, at resultatet af prøven ikke påvirkes af et sådant spørgsmål. Ifølge de oplysninger, som Ombudsmanden råder over, bestod den pågældende stopprøve af 30 spørgsmål, hvoraf ét viste sig at være uklart. Ombudsmanden fandt, at Kommissionen i et sådant tilfælde kunne lade dette spørgsmål ude af betragtning i forbindelse med prøven under forudsætning af, at dette gøres på en sådan måde, at det sikres, at ansøgernes interesser ikke påvirkes negativt.

1.5 Klageren påpegede, at den manglende hensyntagen til det pågældende spørgsmål resulterede i en ændring af værdien af hvert korrekt svar fra 0,667 point til 0,690 point og en tilsvarende ændring i den (negative) værdi af forkerte svar. Han var af den opfattelse, at dette var i strid med de oplysninger, som ansøgerne havde fået under stopprøverne, hvorefter alle spørgsmålene i alle fire stopprøver skulle have samme værdi. Klageren havde ikke forelagt den tekst, som han henholder sig til. Ombudsmanden lagde imidlertid til grund, at det, den tekst, som klageren havde refereret til, havde forsøgt at udtrykke, var, at i hver af de fire stopprøver skulle hvert af de stillede spørgsmål i *den pågældende* prøve have samme værdi. Hvis klagerens fortolkning var korrekt, ville Kommissionen i et tilfælde som det foreliggende faktisk stort set ikke have anden mulighed end at annullere hele prøven og afholde en ny, da enhver manglende hensyntagen til et spørgsmål nødvendigvis påvirker den værdi, der gives i forbindelse med de øvrige spørgsmål. Ombudsmanden fandt, at en sådan fortolkning derfor ville få uforholdsmæssig store følger i de tilfælde, hvor kun et enkelt af 30 spørgsmål gav anledning til problemer som i den foreliggende sag.

1.6 Klageren gjorde desuden gældende, at den fremgangsmåde, som Kommissionen havde fulgt, tilsidesatte princippet om ligebehandling og havde medført, at han ikke fik adgang til udvælgelsesprøven. Det eneste, Kommissionen havde gjort i det foreliggende tilfælde, havde imidlertid været at lade et uklart spørgsmål ude af betragtning. Ved at justere værdien af de øvrige spørgsmål havde Kommissionen sikret, at hver ansøger stadig kunne opnå det maksimale pointtal. For de resterende 29 spørgsmål var den (justerede) værdi, der blev givet for hvert korrekt svar, den samme. Ligeledes var det antal point, der blev fratrukket for hvert forkert svar, det samme for hvert spørgsmål. Klagerens sag var baseret på den antagelse, at han havde svaret korrekt på det spørgsmål, der var ladt ude af betragtning. Under forudsætning af, at det i realiteten var muligt at give et "korrekt" svar på det pågældende spørgsmål, var det imidlertid ikke blevet fastslået, at dette faktisk havde været tilfældet. Under alle omstændigheder fandt Ombudsmanden, at såfremt Kommissionen lod et spørgsmål, som havde vist sig at være uklart, ude af betragtning, krævede princippet om ligebehandling, at dette blev gjort med virkning for alle ansøgere. Det var rigtigt, at den manglende hensyntagen til et sådant spørgsmål påvirkede de ansøgere, som havde brugt tid på at forsøge at besvare dette spørgsmål. Dette var imidlertid den uundgåelige følge af at lade et sådant spørgsmål ude af betragtning. I betragtning af, at ansøgerne under alle omstændigheder skulle besvare mere end en halv snes spørgsmål korrekt for at bestå prøven, burde det deraf følgende tidsspilde under ingen omstændigheder have været særlig vigtigt. Endelig var Ombudsmanden af den opfattelse, at klagerens forslag om, at Kommissionen kunne have ladt det pågældende spørgsmål "ude af betragtning" ved at anse det for at være blevet besvaret korrekt af alle ansøgere, ville have givet anledning til alvorlige juridiske betænkeligheder. Af alle disse grunde syntes den fremgangsmåde, som Kommissionen fulgte i den foreliggende sag, at have været rimelig.

1.7 Klageren pegede med rette på, at den korrekte værdi, der blev fratrukket for et forkert svar i forbindelse med de justerede værdier, skulle have været 0,230 point i stedet for de 0,228 point, som Kommissionen havde anført. Som klageren selv konkluderede i sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse, var denne uoverensstemmelse imidlertid uden

betydning for at kunne fastslå, om Kommissionens fremgangsmåde som sådan var berettiget.

1.8 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, for så vidt angik den første påstand, som klageren havde fremsat.

2 Mangel på tilstrækkelige oplysninger

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde givet tilstrækkelige oplysninger om sin fremgangsmåde. I dens skrivelse af 28. april 1999 var det slet ikke blevet nævnt, at visse spørgsmål var ladet ude af betragtning. I dens skrivelse af 17. juni 1999 var der ikke oplyst noget om, hvor mange og hvilke spørgsmål der var ladet ude af betragtning.

2.2 Kommissionen fremsatte ingen specifikke bemærkninger til denne påstand.

2.3 I sin skrivelse af 28. april 1999 havde Kommissionen meddelt klageren, hvilket resultat han havde opnået i stopprøverne. Da klageren satte spørgsmålstegn ved dette resultat i skrivelse af 11. maj 1999, forklarede Kommissionen i sin skrivelse af 17. juni 1999, at nogle spørgsmål, som havde vist sig at være uklare, var ladet ude af betragtning, og at de værdier, der blev givet for korrekte eller forkerte svar, var blevet justeret i overensstemmelse hermed. Ombudsmanden fandt, at det havde været at foretrække, hvis Kommissionen allerede på dette tidspunkt havde angivet nærmere, hvilket spørgsmål der var ladet ude af betragtning, og hvordan de værdier, der blev tildelt svarene, var blevet ændret som følge heraf. Da klageren i sit brev af 11. maj 1999 imidlertid havde anmodet om en præcisering af den "metodologi", som Kommissionen anvendte, og da Kommissionen i sidste instans fremlagde de nødvendige oplysninger for Ombudsmanden, fandt denne det ikke begrundet at fortsætte sin undersøgelse i denne forbindelse.

2.4 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, for så vidt angik den anden påstand, som klageren havde fremsat.

3 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

NØDVENDIGT EKSAMENSBEVIS FOR ADGANG TIL UDVÆLGELSES- PRØVE

*Afgørelse om klage
905/99/GG over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I juli 1999 indgav klageren klage over, at Kommissionen havde nægtet ham adgang til udvælgelsesprøve KOM/LA/1/99, der blev afholdt af Kommissionen med henblik på ansættelse af fransksprogede oversættere, og som han havde søgt om. Ifølge punkt III B 2 i meddelelsen om udvælgelsesprøven, der blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende⁴¹, skulle ansøgerne have afsluttet og opnået bevis for en kandidatuddannelse fra et universitet eller en anden højere læreanstalt ("des études universitaires de cycle complet sanctionnées par un diplôme de fin d'études"). Det blev endvidere understreget i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at udvælgelseskomitéen ville tage hensyn til forskelle mellem uddannelsessystemerne, og at et bilag til den "vejledning", der ledsagede meddelelsen om udvælgelsesprøven, indeholdt en vejledende oversigt over adgangsgivende eksamensbeviser. Denne vejledning indeholdt oplysninger for hver af de 15 EU-medlemsstater, herunder Frankrig ("maîtrise ou équivalent"). Klageren, en nederlandsk

⁴¹ EFT 1999 C 21 A, s. 12 (fransk udgave).

statsborger, havde opnået et “Licence en Sciences Economiques” fra Ecole des Hautes Etudes Commerciales (“licence HEC”) på Lausanne Universitet i Schweiz i 1986.

I en skrivelse af 10. maj 1999 meddelte udvælgelseskomitéen klageren, at han ikke kunne få adgang til udvælgelsesprøven, da han ikke opfyldte den betingelse, der var fastsat i punkt III B 2 i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Den 19. maj 1999 satte klageren spørgsmålstegn ved denne afgørelse, idet han påpegede, at hans eksamensbevis var blevet godkendt i forbindelse med tidligere udvælgelsesprøver, og da Kommissionen den 1. maj 1999 havde ansat ham som hjælpeansat. I skrivelse af 29. juni 1999 fastholdt udvælgelseskomitéen sin afgørelse. Ifølge udvælgelseskomitéen var klagerens eksamensbevis, som var opnået efter tre års studier, ikke på et niveau svarende til kravet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, dvs. et “maîtrise” eller et tilsvarende eksamensbevis.

I sin klage til Ombudsmanden gav klageren udtryk for, at han var udsat for diskrimination. Kravet om et “maîtrise” eller et tilsvarende eksamensbevis var anført i bilag 1 til “vejledningen” for Frankrig. For Belgien, Portugal og Spanien krævedes der imidlertid et “licence”. Der fandtes ikke et niveau svarende til “maîtrise” i Schweiz. Endelig skyldtes det forhold, at han havde været i stand til at afslutte sine studier på kortere tid (tre år), at han tidligere havde studeret ved Ecole Polytechnique de Lausanne og havde fået merit for nogle af de kurser, han havde fulgt der. I dag blev det samme “licence” udstedt efter fire års studier for at give de studerende mere tid til at opnå praktisk erfaring som praktikanter. Pensum var imidlertid det samme. Klageren tilkendegav, at det forhold, at han ikke havde fået adgang til udvælgelsesprøven, skyldtes et manglende kendskab til det schweiziske universitetssystem.

I et brev til Ombudsmanden forklarede Lausanne Universitet, at “licence HEC” indtil 1996 kunne opnås efter mindst tre års studier. Siden da har kravet været mindst 8 semestre og 240 point på grundlag af ECTS (meritoverførselssystemet). Denne ændring gjorde det muligt for universitetet at tilføre studiet flere timer, selv om der ikke var nogen markant forskel i forhold til den tidligere ordning. Hovedformålet med at forlænge uddannelsen havde været at gøre plads til praktikantophold i virksomheder, udvekslinger med udenlandske universiteter og en mere personlig arbejdsindsats (f.eks. i forbindelse med seminarer). Det “licence”, som klageren havde opnået, kunne under ingen omstændigheder sidestilles med et fransk “licence” og burde snarere sammenlignes med et “maîtrise” i det franske system. “Licence HEC” havde nu opnået fuld international anerkendelse. En rammeaftale mellem Frankrig og Schweiz fra 1994 anerkendte, at et schweizisk “licence” og et fransk “maîtrise” kunne sidestilles. Ifølge en oversigt, som var vedføjet skrivelsen fra Lausanne Universitet, omfattede “licence HEC” i alt 2.310 undervisningstimer i 1986 (tre års studier) og 2.338 timer i 1999 (fire års studier), mens et “licence” fra Paris Universitet kun omfattede i alt 1.590 undervisningstimer i 1999 (tre års studier). Indehaverne af et “licence HEC” fik endvidere adgang til at deltage i videregående studier overalt i verden.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger vedrørende klagen:

Udvælgelseskomitéen havde allerede forklaret klageren, at den omstændighed, at han arbejdede for Kommissionen som hjælpeansat, var irrelevant i denne forbindelse, da den pågældende stilling på daværende tidspunkt havde været en stilling i kategori B, hvor der ikke krævedes en kandidatuddannelse fra et universitet eller en anden højere læreanstalt.

Det “licence HEC”, som klageren havde opnået i 1986, kunne ikke fuldt ud sidestilles med de eksamensbeviser, der blev udstedt efter 1996. Det var ganske vist sandt, at universiteterne i Belgien, Spanien og Portugal udstedte eksamensbeviser kaldet “licences”, men

disse krævede mindst fire eller fem års studier. På samme måde blev "maîtrise" i Frankrig udstedt efter fire års studier, mens det "licence", som ikke blev anset for at være tilstrækkeligt til, at indehaveren heraf kunne få adgang til udvælgelsesprøven, blev udstedt efter tre års studier.

Det forhold, at indehavere af et "licence HEC" fik adgang til at deltage i videregående studier i EU-medlemsstaterne, gav dem ikke automatisk ret til at få disse eksamensbeviser anerkendt som værende ligestillet med de pågældende nationale eksamensbeviser (som f.eks. "maîtrise" i Frankrig). En sådan anerkendelse skulle gives af undervisningsministeriet i den pågældende medlemsstat. Det var gældende praksis, at denne anerkendelse kun blev givet, hvis ansøgeren havde bestået et eller flere supplerende kurser.

Af disse grunde havde udvælgelseskomitéen under hensyntagen til de eksisterende forskelle mellem uddannelsessystemerne konkluderet, at klagerens eksamensbevis ikke gav ham ret til at få adgang til den pågældende udvælgelsesprøve.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og fremsatte følgende yderligere bemærkninger:

Eftersom Ombudsmanden havde modtaget Kommissionens udtalelse efter den fastsatte frist (31. december 1999), burde der ikke tages hensyn til den, når Ombudsmanden traf afgørelse om klagen. Kommissionens beslutning om ikke at give ham adgang til udvælgelsesprøven var uforenelig med konventionen om anerkendelse af studier, diplomer og grader inden for de videregående uddannelser, som den 21. december 1979 blev vedtaget på en af UNESCO (De Forenede Nationers Organisation for Uddannelse, Videnskab og Kultur) afholdt international konference, og med henstillingen om anerkendelse af studier, diplomer og grader inden for de videregående uddannelser, som blev vedtaget af UNESCO den 13. november 1993. Ifølge punkt 11 i sidstnævnte skal de kompetente myndigheder for at kunne vurdere, om et eksamensbevis, der er opnået i et andet land, kan betragtes som ligestillet, også tage hensyn til de rettigheder, som det pågældende eksamensbevis gav indehaveren heraf i det land, hvor det blev udstedt. I denne forbindelse understregede klageren, at han de seneste tre måneder havde haft en stilling i den nationale schweiziske administration, som kunne sidestilles med en stilling i kategori A. At nægte klageren adgang til udvælgelsesprøven ville betyde, at ingen tjenestemand i Det Schweiziske Forbund kunne blive tjenestemand i EU i stillingskategori A, og at alle indehavere af schweiziske eksamensbeviser, som var udstedt inden 1996, ville blive udelukket. Klageren gjorde endvidere gældende, at han i sommerferien 1985 i tre måneder havde arbejdet som praktikant i en tyrkisk virksomhed, og i et år i 1986/87 efter at have opnået sit eksamensbevis for en canadisk virksomhed. Han gjorde desuden opmærksom på, at EU og Schweiz snart ville underskrive aftaler, hvorved bl.a. schweiziske eksamensbeviser ville blive officielt anerkendt i EU og omvendt. Dette viste, at spørgsmålet om anerkendelsen af eksamensbeviset var et rent formalitetsspørgsmål og ikke vedrørte eksamensbevisets art som sådan.

Klageren afsluttede med at understrege, at universitetsstudierne i Schweiz i 1986 havde en varighed på tre år, og at der ikke var andre valgmuligheder.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Anmodning om yderligere oplysninger

På baggrund af ovenstående nåede Ombudsmanden til den konklusion, at han behøvede yderligere oplysninger for at kunne behandle klagen. Han anmodede derfor Kommissionen om at forelægge oplysninger (1) om grundene til, at den anså klagerens eksamensbevis for at være utilstrækkeligt til at kunne give ham adgang til den pågældende

udvælgelsesprøve, (2) om spørgsmålet om, hvorvidt et “licence HEC” udstedt af Lausanne Universitet efter 1996 ville være blevet betragtet som tilstrækkeligt og (3) om den af Lausanne Universitet fremsatte påstand om, at en aftale, der blev indgået i 1994 mellem Frankrig og Schweiz, anerkendte det schweiziske “licence” som værende ligestillet et fransk “maîtrise”.

Kort tid efter oplyste klageren Ombudsmanden om, at han havde fået adgang til udvælgelsesprøve EUR/A/151/98 afholdt af Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union. Klageren fandt, at dette burde skabe præcedens.

Kommissionens svar

I sit svar på Ombudsmandens anmodning om yderligere oplysninger fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

I forbindelse med adgangen til at deltage i Kommissionens udvælgelsesprøver vedrørende stillingskategori A fulgte Kommissionen den regel, at der krævedes et eksamensbevis fra et universitet eller anden højere læreanstalt, dvs. eksamensbeviser, som var blevet anerkendt som akademisk ligestillede, eller var blevet anerkendt af EU-medlemsstaterne. Klageren havde ikke hidtil kunnet godtgøre, at hans schweiziske eksamensbevis fra 1986 var blevet anerkendt som værende ligestillet et af de eksamensbeviser, som krævedes af Kommissionen.

Kommissionen fandt, at den ikke kunne kommentere spørgsmålet om, hvorvidt et schweizisk “licence”, der var udstedt efter 1996, ville være blevet betragtet som tilstrækkeligt, da den ikke kunne foregribe udvælgelseskomitéens afgørelse, hvis primære kompetence var at behandle disse spørgsmål. Den tilføjede imidlertid, at spørgsmålet om, hvordan udvælgelsesprøver skulle tilrettelægges og navnlig spørgsmålet om adgangsbetingelser ville blive taget op til fornyet vurdering som led i de forestående administrative reformer.

Kommissionen understregede endvidere, at Lausanne Universitet ikke havde påstået, at det schweiziske “licence” kunne sidestilles med et fransk “maîtrise”. Ifølge den rammeaftale, der i 1994 var blevet indgået af konferencen af universitetsrektorer (Frankrig) og konferencen af rektorer for de schweiziske universiteter, “svarede” det schweiziske “licence”, der udstedes efter mindst otte semestres studier, til et fransk “maîtrise”. Formålet med denne bestemmelse var imidlertid at lette godkendelsen af det schweiziske “licence” som et eksamensbevis fra en højere læreanstalt, for at give indehaveren heraf mulighed for at studere videre ved et fransk universitet. Aftalen vedrørte ikke det franske undervisningsministeriums anerkendelse af det schweiziske “licence” som et fransk “maîtrise”. Det samme var tilfældet med hensyn til UNESCO’s konvention og henstilling.

Hvad angik klagerens adgang til en udvælgelsesprøve afholdt af Europa-Parlamentet, bestemte hver institution suverænt, hvordan dens meddelelser om udvælgelsesprøver skulle udformes. Endvidere kunne ansøgere ikke påberåbe sig, at de havde fået adgang til en anden udvælgelsesprøve.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens svar gjorde klageren gældende, at eftersom Ombudsmanden havde modtaget Kommissionens svar efter den fastsatte frist (30. april 2000), burde der ikke tages hensyn til det, når Ombudsmanden traf afgørelse om klagen. Klageren understregede ligeledes, at der var mangel på sammenhæng, når Europa-Parlamentet havde godkendt hans eksamensbevis, mens Kommissionen nægtede at gøre dette.

AFGØRELSEN

1 Indledende bemærkninger

1.1 I betragtning af, at Kommissionens udtalelse og Kommissionens svar på Ombudsmandens anmodning om yderligere oplysninger var blevet fremsendt efter udløbet af den fastsatte frist, anmodede klageren Ombudsmanden om ikke at tage disse dokumenter i betragtning, når Ombudsmanden traf afgørelse om klagen.

1.2 I henhold til EF-traktatens artikel 195 skal Ombudsmanden, når han finder, at der foreligger et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser, videresende klagen til den pågældende institution, "som har en frist på tre måneder til at meddele ham sin udtalelse". Der er imidlertid ingen bestemmelse i traktaten, som forpligter Ombudsmanden til ikke at tage hensyn til en udtalelse fra en institution, som forelægges efter udløbet af den pågældende frist. I den foreliggende sag blev udtalelsen fremsendt til Ombudsmanden den 7. januar 2000, dvs. kun nogle få dage efter fristens udløb, og Kommissionen havde undskyldt denne forsinkelse over for Ombudsmanden. Der var således ingen grund til, at Ombudsmanden ikke skulle tage Kommissionens udtalelse i betragtning.

1.3 For så vidt angik svaret på anmodningen om yderligere oplysninger, skulle artikel 3, stk. 2, i Ombudsmandens statut⁴² tages i betragtning. I henhold til denne bestemmelse er Fællesskabets institutioner og organer forpligtet til at give Ombudsmanden de oplysninger, han anmoder om. Får Ombudsmanden ikke den ønskede bistand, underretter han Europa-Parlamentet, der tager de nødvendige initiativer (statuttens artikel 3, stk. 4). Den Europæiske Ombudsmand anmoder om yderligere oplysninger, hvis han finder, at disse oplysninger er nødvendige, for at han kan behandle en klage. Det ville således være uhenigtsmæssigt at lade et svar på en sådan anmodning ude af betragtning udelukkende på grund af, at det blev modtaget efter udløbet af den frist, som Ombudsmanden havde fastsat for fremsendelsen heraf. Ombudsmanden var af den opfattelse, at en forsinket fremsendelse af oplysninger, som han havde anmodet om, i sig selv kan udgøre et tilfælde af fejl eller forsømmelser. I den foreliggende sag var svaret imidlertid blevet sendt til Ombudsmanden den 11. maj 2000, dvs. kun nogle få dage efter fristens udløb, og Kommissionen havde undskyldt denne forsinkelse over for Ombudsmanden. Der var således ingen grund til, at Ombudsmanden ikke skulle tage Kommissionens svar i betragtning.

2 Diskrimination

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde udsat ham for diskrimination ved at nægte at lade ham deltage i udvælgelsesprøve KOM/LA/1/99 med den begrundelse, at det "licence", han havde opnået i Schweiz i 1986, ikke var tilstrækkeligt til at give ham adgang.

2.2 Kommissionen svarede, at der ikke var sket diskrimination, eftersom udvælgelseskomitéen retmæssigt var nået til den konklusion, at klagerens eksamensbevis ikke var tilstrækkeligt til at give ham adgang til udvælgelsesprøven.

2.3 Ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle ansøgerne have afsluttet og opnået bevis for en kandidatuddannelse fra et universitet eller en anden højere læreanstalt. Et bilag til den "vejledning", der ledsagede meddelelsen om udvælgelsesprøven, indeholdt en vejledende oversigt over adgangsgivende eksamensbeviser. Denne vejledning indeholdt oplysninger for hver af de 15 EU-medlemsstater, herunder Frankrig ("maîtrise ou équivalent"). I betragtning af, at klageren havde opnået sit eksamensbevis i Schweiz, var det afgørende spørgsmål, om dette eksamensbevis skulle betragtes som ligestillet med nogen af de eksamensbeviser, der var anført i den vejledning, som ledsagede meddelelsen om udvælgelsesprøven.

⁴² Europa-Parlamentets afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv (EFT 1994 L 113, s. 15).

2.4 Det forhold, at et "licence", der er opnået i Belgien, Spanien eller Portugal, blev betragtet som tilstrækkeligt for at få adgang til udvælgelsesprøven, kunne ikke alene betragtes som afgørende i denne forbindelse. Kommissionen havde forklaret, at disse eksamensbeviser krævede mindst fire år studier, mens klagerens eksamensbevis var blevet udstedt efter kun tre års studier.

2.5 Ombudsmanden fandt desuden, at den omstændighed, at klageren tidligere havde arbejdet for Kommissionen som hjælpeansat, ikke kunne betragtes som relevant, da den pågældende stilling havde været en stilling i kategori B, mens udvælgelsesprøven var blevet afholdt for stillinger i kategori LA. Ej heller kunne det forhold, at klageren på grundlag af sit eksamensbevis havde fået adgang til en udvælgelsesprøve i forbindelse med stillingskategori A afholdt af Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union alene forpligte Kommissionen til at betragte det pågældende eksamensbevis som tilstrækkeligt i forbindelse med dens egen udvælgelsesprøve.

2.6 Klageren henholdt sig til UNESCO's konvention om anerkendelse af studier, diplomer og grader inden for de videregående uddannelser, som blev vedtaget den 21. december 1979, og henstillingen om anerkendelse af studier, diplomer og grader inden for de videregående uddannelser, som blev vedtaget af UNESCO den 13. november 1993. Ombudsmanden fandt ikke, at Kommissionen på grundlag af disse dokumenter havde været forpligtet til at anse klagerens eksamensbevis for at være tilstrækkeligt i forbindelse med den pågældende udvælgelsesprøve.

2.7 Lausanne Universitet henviste desuden til den rammeaftale, der blev indgået i 1994 af to organer, som repræsenterede universiteterne i Schweiz og Frankrig. Ifølge denne aftale svarer det schweiziske "licence", der udstedes efter mindst otte semestres studier, til et fransk "maîtrise". Ombudsmanden fandt imidlertid, at klageren ikke havde godtgjort, at rammeaftalen fra 1994 var relevant i forhold til hans sag. Aftalen vedrører et schweizisk "licence", der udstedes efter mindst otte semestres studier. Klagerens eksamensbevis var imidlertid blevet udstedt efter kun tre års studier. Klagerens henvisninger til den erhvervs-erfaring, han havde erhvervet under (i 1985) og efter studierne (i 1986/87), syntes ikke at være relevante i denne forbindelse.

2.8 Ovennævnte udelukkede imidlertid ikke muligheden for, at klagerens eksamensbevis i sig selv kunne have været betragtet som ligestillet med et fransk "maîtrise". De tal, som Lausanne Universitet forelagde, bekræftede sidstnævntes påstand om, at det "licence", som klageren havde opnået, ikke kunne sidestilles med et fransk "licence" og snarere burde sammenlignes med et "maîtrise" i det franske system. Det fremgik ligeledes af disse tal, at selv om det schweiziske "licence" nu blev udstedt efter fire års studier, var antallet af undervisningstimer ikke steget markant (2.338 i stedet for 2.310). Det syntes derfor ikke udelukket at behandle det schweiziske "licence", som blev udstedt i forbindelse med den ordning, der var gældende indtil 1996, som ligestillet med de "licences", der nu blev udstedt af schweiziske universiteter og som nævnt ovenfor svarede til et "maîtrise" i det franske system. Ombudsmanden fandt det endvidere væsentligt, at to andre fællesskabsinstitutioner, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union, havde godkendt, at klagerens eksamensbevis kunne betragtes som tilstrækkeligt til, at han kunne få adgang til at deltage i en udvælgelsesprøve for stillingskategori A.

2.9 Det skulle imidlertid tages i betragtning, at udvælgelseskomitéen havde visse skønsmæssige beføjelser med hensyn til afgørelsen af, hvilke eksamensbeviser der kunne betragtes som "ligestillede" og således som tilstrækkelige for at få adgang til udvælgelsesprøven. Der ville derfor kun have været tale om et tilfælde af fejl eller forsømmelser, hvis Kommissionen klart havde overskredet sine skønsmæssige beføjelser. Ombudsmanden fandt det ikke godtgjort, at dette havde været tilfældet.

2.10 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden fandt det dog hensigtsmæssigt at fremsætte en yderligere bemærkning i denne henseende.

3 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNING

Ombudsmanden ville påskønne, at Kommissionen i forbindelse med fremtidige udvælgelsesprøver ville overveje at indlede et samarbejde med EU's øvrige institutioner og organer for at undgå, at der anvendes forskellige standarder med hensyn til de akademiske eksamensbeviser, der kræves for at opnå adgang til udvælgelsesprøver afholdt for sammenlignelige stillinger.

TJENESTEMÆNDSS YTRINGSFRIHED

*Afgørelse om klage
1219/99/ME over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

Klageren indgav en klage til Den Europæiske Ombudsmand i oktober 1999. Klageren vedrørte kommissionstjenestemanden, van Buitenen, som havde videregivet interne kommissionsdokumenter til Europa-Parlamentet. Klageren gjorde gældende, at Kommissionens foranstaltninger over for van Buitenen var i strid med generelle principper i fællesskabsretten vedrørende tjenestemænds ytringsfrihed. Klageren fremsatte nærmere bestemt følgende påstande:

- 1 Kommissionen havde med urette givet van Buitenen en irrettesættelse.
- 2 Van Buitenen var med urette blevet forflyttet fra Generaldirektoratet for "Finanskontrol" til Generaldirektoratet for "Personale og Administration".
- 3 Kommissionen truede van Buitenen med retsforfølgning efter offentliggørelsen af en bog, som omhandlede hans tid hos Kommissionen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen, som fremsatte følgende bemærkninger:

- 1 Kommissionen understregede, at da van Buitenen videregav dokumenter til organer uden for Kommissionen, overtrådte han tjenestemandsvedtægten, og navnlig de bestemmelser, der håndhæves for at beskytte personer, som er genstand for disciplinær- og straffesager.
- 2 Med hensyn til forflyttelsen anførte Kommissionen, at van Buitenen blev genansat i en ny stilling svarende til hans lønklasse og faglige kvalifikationer. Van Buitenen var ikke blevet genansat i den revisionsafdeling, han tidligere havde arbejdet i, da tillidsforholdet mellem van Buitenen og hans tjenestegren i en vis udstrækning kunne have lidt skade, hvilket kunne have givet anledning til problemer i det daglige arbejde.
- 3 Med hensyn til retsforfølgningen anførte Kommissionen, at van Buitenen ikke havde fået forbud mod at ytre sig, og at Kommissionen ikke nægtede at give tilladelse til offentliggørelse. Kommissionen havde imidlertid rådet ham til at revidere indholdet af bogen for at sikre, at den ikke indeholdt ærekrænkende udtalelser. Van Buitenen var således blevet

advaret om, at han ville bære det fulde ansvar for følgerne, hvilke kunne indebære, at Kommissionen ville være forpligtet til at bistå enhver tjenestemand, som fandt, at bogen var ærekrænkende for den pågældende. Kommissionen understregede, at van Buitenen ved sin udnævnelse til tjenestemand frivilligt havde accepteret de pligter, som tjenestemandsvedtægten pålægger. En af disse pligter er i medfør af tjenestemandsvedtægten artikel 17, stk. 2, at tjenestemænd skal indhente samtykke, inden de offentliggør tekster, der vedrører deres arbejde. Kommissionen henviste i denne forbindelse til den dom, som Retten i Første Instans havde afsagt i forenede sager T-34/96 og T-163/96, *Connolly mod Kommissionen*, hvori Retten fastslog, at dette krav var legitimt og proportionalt og således fuldt ud i overensstemmelse med den ret til ytringsfrihed, der navnlig er fastsat i artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger gentog klageren i det væsentlige indholdet af sin klage og understregede, at Kommissionens foranstaltninger var i strid med ytringsfriheden.

AFGØRELSEN

1 Tildeling af en irrettesættelse

1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen med urette havde givet van Buitenen en irrettesættelse.

1.2 Kommissionen anførte, at van Buitenen havde overtrådt tjenestemandsvedtægten, da han videregav dokumenter til organer uden for Kommissionen.

1.3 Ombudsmanden bemærkede, at det tilkommer ansættelsesmyndigheden at vælge den passende sanktion⁴³. I den foreliggende sag var der intet, der tydede på, at Kommissionen ikke handlede inden for rammerne af sine retslige beføjelser.

1.4 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Genansættelse

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen med urette havde forflyttet van Buitenen fra Generaldirektoratet for "Finanskontrol" til Generaldirektoratet for "Personale og Administration".

2.2 Kommissionen anførte, at van Buitenen var blevet genansat i en anden stilling, som svarede til hans lønklasse og faglige kvalifikationer. Han var ikke blevet genansat i sin tidligere stilling, da tillidsforholdet mellem van Buitenen og hans tjenestegren kunne have lidt skade.

2.3 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen i en anden klage (1335/99/ME), som ligeledes vedrørte påstande med hensyn til van Buiteners genansættelse, havde oplyst Ombudsmanden om, at van Buitenen ikke havde gjort indvendinger mod forflyttelsen, og at han i dag besidder en ny stilling, som han selv søgte og opnåede.

2.4 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

⁴³ 46/72, *Robert de Greef mod Kommissionen*, Sml. 1973, s. 543, præmis 45-46, 228/83, *F mod Kommissionen*, Sml. 1985, s. 275, præmis 34, og T-146/89, *Calvin Williams mod Revisionsretten*, Sml. 1991 II, s. 1293, præmis 83.

3 Retsforfølgningen

3.1 Klageren gjorde gældende, at Kommission truede van Buitenen med retsforfølgning efter offentliggørelsen af bogen, som omhandlede hans tid som ansat i Kommissionen.

3.2 Kommissionen anførte, at van Buitenen ikke havde fået forbud mod at ytre sig, og at den ikke havde nægtet at give tilladelse til offentliggørelse. Kommissionen havde rådet ham til at revidere bogen for at sikre, at den ikke indeholdt ærekrænkende udtalelser, og desuden gjort opmærksom på, at van Buitenen måtte bære ansvaret for eventuelle følger, og at Kommissionen i givet fald ville være forpligtet til at bistå berørte personer. Kommissionen anførte, at tjenestemandsvedtægten var forenelig med ytringsfriheden, hvilket var bekræftet af Retten i Første Instans.

3.3 Ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 17, stk. 2, skal en tjenestemand indhente samtykke fra ansættelsesmyndigheden, inden den pågældende offentliggør tekster, der vedrører den virksomhed, som udøves af Fællesskaberne. Med hensyn til retten til ytringsfrihed fastslog Retten i Første Instans i forenede sager T-34/96 og T-163/96, *Connolly mod Kommissionen*⁴⁴, at den måde, hvorpå tjenestemandsvedtægten var blevet fortolket i den pågældende sag, ikke blev anset for at være en uberettiget begrænsning af ytringsfriheden. I sag T-82/99, *Cwik mod Kommissionen*⁴⁵, fastslog Retten endvidere behovet for at sikre en retfærdig balance mellem garantien for, at en grundlæggende rettighed (f.eks. ytringsfriheden) kan udøves, og beskyttelsen af et legitimt mål af almen interesse. Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen ikke traf disciplinære foranstaltninger over for van Buitenen, men at Kommissionen kun mindede van Buitenen om bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten. Kommissionen kunne derfor ikke anses for at have begået en fejl, da den mindede van Buitenen om hans pligter efter tjenestemandsvedtægten, eller mere generelt, at Kommissionen ikke sikrede en retfærdig balance mellem den grundlæggende rettighed til ytringsfrihed og tjenestemandens pligter og ansvar.

3.4 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

4 Konklusion

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Spørgsmålet om EF-tjenestemandens ytringsfrihed havde allerede været genstand for en klage til Ombudsmanden i 1996 (794/5.8.1996/EAW/SW/VK). Denne klage blev beskrevet i afsnit 3.1.5 i årsberetningen for 1997. I denne afgørelse af den 5. november 1997 fandt Ombudsmanden ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra den pågældende institutions side (Europa-Kommissionen), men fremsatte yderligere bemærkninger, som behandlede spørgsmålet om EF-tjenestemandens ytringsfrihed. Ombudsmanden anførte derpå:

Kommissionen kunne eventuelt overveje, om det var muligt at forelægge Kommissionens tjenestemænd retningslinjer for, hvad der måtte anses for en retfærdig afvejning af deres individuelle ret til ytringsfrihed, som omfatter meningsfrihed og frihed til at give og modtage meddelelser og tanker, og deres pligt og ansvar som tjenestemænd i særdeleshed i henhold til vedtægtens artikel 12 og 17.

⁴⁴ T-34/96 og T-163/96, *Bernard Connolly mod Kommissionen*, Sml. Pers. 1999 II, s. 463, præmis 149.

⁴⁵ T-82/99, *Cwik mod Kommissionen*, dom af 14. juli 2000, præmis 52.

Ombudsmanden bemærkede ligeledes Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen *Vogt mod Tyskland*⁴⁶, hvori den fastslog, at alle tjenestemænd forbliver individer og som sådan er omfattet af beskyttelsen af ytringsfriheden som fastsat i artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention.

På fællesskabsplan har Domstolen og Retten i Første Instans udtalt sig om EF-tjenestemænds ret til ytringsfrihed, navnlig i sag C-100/88, *Oyowe mod Kommissionen*⁴⁷, T-34/96 og T-163/96, *Connolly mod Kommissionen*⁴⁸, og T-82/99, *Cwik mod Kommissionen*⁴⁹.

Ombudsmanden bemærkede, at der efter afgørelser truffet af Fællesskabets Domstole er sket en vis præcisering med hensyn til EF-tjenestemænds ytringsfrihed. Der er imidlertid fortsat andre uløste spørgsmål med hensyn til tjenestemandsvedtægtens artikel 12 og 17, navnlig spørgsmålet om, hvad der må anses for en retfærdig afvejning af tjenestemandens ret til ytringsfrihed og Fællesskabernes legitime interesse.

Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen har identificeret en række beslægtede problemstillinger i sin hvidbog "Reformen af Kommissionen - Del II" af 1. marts 2000. Selv om der ikke specifikt henvises til retten til ytringsfrihed, er det anført i forbindelse med aktion 57 og 58 i hvidbogen, at Kommissionen har planer om at offentliggøre en vejledning, hvori der klart redegøres for tjenestemændenes rettigheder og pligter, interne regler for indledning af disciplinærsager og retningslinjer for sanktioner, der er afvejet efter overtrædelsens omfang. Endvidere indeholder aktion 59 og 60 planer om at indsætte regler om rapportering af uregelmæssigheder i personalevedtægten. Disse bestemmelser skulle give tjenestemænd mulighed for at rapportere uregelmæssigheder via de interne kanaler, men også til kanaler uden for Kommissionen. Ombudsmanden bemærkede, at afgørelserne efter planen skal vedtages i henholdsvis marts og april 2001.

Kommissionen har for nylig informeret Ombudsmanden om de foranstaltninger, der vil blive truffet for at forbedre gennemsigtigheden og servicen for Kommissionens ansatte med hensyn til deres rettigheder og pligter i henhold til tjenestemandsvedtægten og andre administrative regler. Der vil snart blive oprettet en omfattende database for personalet, hvori disse regler indgår. På længere sigt foreligger der en handlingsplan med henblik på en forenkling af tjenestemandsvedtægten.

Det fremgik således, at Kommissionen har udvist beredvillighed til at fastlægge retningslinjer på dette område, og Ombudsmanden så med tilfredshed på disse initiativer, som Kommissionen har truffet. Ombudsmanden opfordrede imidlertid Kommissionen til at tage behørigt hensyn til det grundlæggende princip om ytringsfrihed ved fastlæggelsen af retningslinjer for sine tjenestemænd, som der også blev givet udtryk for i de yderligere bemærkninger i forbindelse med beslutningen af 5. november 1997 i klage 794/5.8.1996/EAW/SW/VK.

I lyset af chartret om grundlæggende rettigheder, som for nylig blev proklameret på Det Europæiske Råds møde i Nice, vil Ombudsmanden i en nær fremtid eventuelt indlede en undersøgelse på eget initiativ vedrørende beskyttelsen af princippet om ytringsfrihed for tjenestemænd ved Fællesskabets institutioner og organer.

⁴⁶ *Vogt mod Tyskland*, dom af 26. september 1995, Serie A, nr. 323.

⁴⁷ C-100/88, *Oyowe mod Kommissionen*, Sml. 1989, s. 4285, præmis 16.

⁴⁸ T-34/96 og T-163/96, *Bernard Connolly mod Kommissionen*, Sml. Pers. 1999 II, s. 463, præmis 146-155.

⁴⁹ T-82/99, *Cwik mod Kommissionen*, dom af 14. juli 2000, præmis 47-60.

MANGLENDE SIKRING AF, AT ITALIEN OVER- HOLDER EN FORORDNING

*Afgørelse om klage
157/2000/ADB over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I 1994 eksporterede Eilers & Wheeler (UK) Limited (i det følgende benævnt EW) 20 tons koncentreret smør til Italien. De britiske myndigheder kontrollerede, analyserede og godkendte smørret som værende fuldt ud i overensstemmelse med forordning 429/90⁵⁰.

18 tons blev solgt direkte til detailforretninger i Italien, mens 2 tons blev beslaglagt af de italienske myndigheder, som fandt, at produktet ikke opfyldte betingelserne i forordning 429/90. EW blev derfor idømt en bøde.

EW fandt denne bøde uberettiget. Virksomheden anfægtede prøveresultaterne og gjorde navnlig gældende, at produktet var blevet kontrolleret og godkendt af de britiske myndigheder. Italien skulle ikke have foretaget en yderligere kontrol. EW kontaktede derfor både Europa-Kommissionen og det statslige interventionsorgan (Intervention Board Executive Agency) i Det Forenede Kongerige (i det følgende benævnt interventionsorganet).

Kommissionen havde angiveligt hverken svaret klageren eller interventionsorganet. Klageren beklagede ligeledes, at Kommissionen ikke havde sikret, at de italienske myndigheder overholdt bestemmelserne i nævnte forordning. Den 1. februar 2000 indgav EW derfor en klage til Den Europæiske Ombudsmand og fremsatte følgende påstande:

- 1 EW gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret en række henvendelser fra både EW og interventionsorganet siden maj 1995.
- 2 EW gjorde gældende, at Kommissionen efter at være blevet bekendt med problemet i maj 1995 ikke havde sikret sig, at de italienske myndigheder overholdt bestemmelserne i forordning 429/90.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen, hvis udtalelse om klagen i det væsentligste var som følger:

Forordning 429/90 fastsatte bestemmelser for ydelse af støtte til koncentreret smør bestemt til direkte forbrug i Fællesskabet. Støtten skulle udbetales af den medlemsstat, hvori produktet blev fremstillet, hvilken i den foreliggende sag var Det Forenede Kongerige. Forvaltningen af denne støtteordning, herunder bilæggelse af tvister, var medlemsstaternes ansvar.

I den foreliggende sag rettede Kommissionen på interventionsorganets anmodning dog flere gange henvendelse til de italienske myndigheder og korresponderede med interventionsorganet. Der havde fundet adskillige møder sted mellem de kompetente myndigheder og Kommissionen. Kommissionens korrespondance vedrørende klagerens problem blev vedlagt dens udtalelse til Ombudsmanden.

Kommissionens udtalelse om klagerens påstande:

- 1 Kommissionen fandt, at den havde haft et tættere samarbejde med de britiske og de italienske myndigheder, end den var forpligtet til. Endvidere havde sagsakten kun vist et enkelt brev fra klageren adresseret til Kommissionen.

⁵⁰ EFT 1990 L 45, s. 8.

Kommissionens forordning (EØF) nr. 429/90 af 20. februar 1990 om støtte ved licitation til koncentreret smør bestemt til direkte forbrug i Fællesskabet.

Kommissionen undskyldte dog, at den ikke havde orienteret klageren direkte. Kommissionen havde været af den opfattelse, at spørgsmålet skulle drøftes direkte med de nationale myndigheder, og at klageren var bekendt med disse skridt.

2 Kommissionen anfægtede klagerens anden påstand. Den understregede, at bestemmelserne i en forordning er bindende for alle medlemsstater. Italien havde endog vedtaget et cirkulære om anvendelsen af forordning 429/90.

Selv om kontrollen af smør i henhold til denne forordning skal foretages i producentlandet, er der intet til hinder for, at en anden medlemsstat foretager en yderligere rutinekontrol af levnedsmidler. Kommissionen mente ikke, at den kunne have gjort indsigelser over for Italien.

Klagerens bemærkninger

Den Europæiske Ombudsmand videresendte Europa-Kommissionens udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. I sit svar af 27. juni 2000 takkede EW Ombudsmanden for hans indsats. Virksomheden gav udtryk for sin tilfredshed med oplysningerne i Kommissionens udtalelse og var taknemlig for den opmærksomhed, som Kommissionen havde vist EW's sag.

EW understregede endelig, at hele problemet havde vist, at forordning 429/90 ikke indeholdt bestemmelser om en række vigtige spørgsmål, som burde præciseres i fremtiden.

AFGØRELSEN

1 Manglende svar

1.1 EW gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret en række henvendelser fra både EW og interventionsorganet siden maj 1995.

1.2 Kommissionen understregede, at den havde haft mange kontakter til de berørte myndigheder, heriblandt interventionsorganet, men undskyldte, at den ikke havde orienteret EW direkte.

1.3 Det fremgik, at Kommissionen havde været aktiv i forbindelse med EW's sag. EW blev informeret herom via Ombudsmandens undersøgelse og takkede Kommissionen for dens indsats. Ombudsmanden konkluderede derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Manglende sikring af, at de italienske myndigheder overholder bestemmelserne i forordning 429/90

2.1 EW gjorde gældende, at Kommissionen efter at være blevet bekendt med problemet i maj 1995 ikke havde sikret sig, at de italienske myndigheder overholdt bestemmelserne i forordning 429/90. Italien burde ikke have foretaget kontrol af produkter, der var godkendt i Det Forenede Kongerige.

2.2 Ifølge Kommissionen var der intet til hinder for, at en medlemsstat foretager en yderligere rutinekontrol af levnedsmidler. Italien havde ikke tilsidesat bestemmelserne i førnævnte forordning, og der kunne ikke gøres indsigelser over for Italien.

2.3 Kommissionens forklaring med hensyn til dette spørgsmål syntes rimelig. Ombudsmanden konkluderede derfor, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

3 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.1.3 Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen

MANGLENDE OPLYSNINGER OG MANGLENDE REGISTRERING AF ET ANDRAGENDE

Afgørelse om klage 287/99/ADB over Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren er tjenestemand og arbejder for det nationale italienske jernbaneselskab. Hun fandt, at hun var udsat for diskrimination, da hendes arbejdsgiver havde tilsidesat retten til ligeløn mellem mænd og kvinder. Hun indbragte forgæves sagen for domstolen i Italien.

I den forbindelse rettede klageren henvendelse til Kommissionens Eurojus-kontor i Rom for at høre, om hendes påstand vedrørende lige rettigheder mellem mænd og kvinder var velunderbygget på grundlag af fællesskabsretten. Disse oplysninger havde til formål at støtte en anke af de italienske domme eller i givet fald at indgive en klage på fællesskabsplan. Den 3. april 1998 sendte Eurojus-kontoret blot klageren en folder over fællesskabsprogrammer.

Den 24. august 1998 indgav klageren et andragende vedrørende den førnævnte diskrimination til Europa-Parlamentets Informationskontor i Rom og sendte en kopi heraf til følgende e-mailadresse: webmaster@europarl.eu.int. Den 11. september 1998 meddelte chefen for kontoret i Rom klageren, at Europa-Parlamentet ikke var kompetente og oplyste hende om, at hun skulle sende sin anmodning til Den Europæiske Menneskerettighedskommission.

På baggrund af, at Kommissionen ikke havde informeret hende behørigt, og at Parlamentet ikke havde registreret hendes andragende vedrørende diskrimination mellem mænd og kvinder, indgav hun den 15. marts 1999 en klage til Den Europæiske Ombudsmand.

UNDERSØGELSEN

Europa-Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse om klagen anførte Europa-Kommissionen i det væsentligste følgende:

Den 30. marts 1998 sendte klageren pr. fax en anmodning om oplysninger til Eurojus-kontoret i Rom. Hun forklarede, at hun havde anlagt sag mod sin arbejdsgiver ved en national domstol, og at hun også havde indgivet en administrativ klage. I sin fax anmodede klageren Kommissionen om følgende:

- 1 at undersøge hendes sag
- 2 at udtale sig om emnet
- 3 at anføre, om hendes administrative klage var begrundet
- 4 at oplyse hende om, hvem hun i givet fald kunne henvende sig til med sin sag, i sidste instans eventuelt på EU-plan.

Eurojus-kontoret sendte klageren en officiel publikation fra Europa-Kommissionen, som udelukkende vedrørte ligebehandling mellem mænd og kvinder, og nævnte de relevante EF-lovreferencer og adresserne på de kompetente myndigheder, hun kunne henvende sig til.

I betragtning af, at Eurojus har til opgave at yde gratis juridisk rådgivning om spørgsmål vedrørende EU-borgerskab, fandt man det ikke hensigtsmæssigt at afgive en udtalelse om en kendelse afsagt af en italiensk domstol.

Klagerens bemærkninger til Europa-Kommissionens udtalelse

Den Europæiske Ombudsmand videresendte Kommissionens udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. I sit svar understregede klageren, at hendes fax til Kommissionen ikke var en anmodning om oplysninger, men derimod en detaljeret redegørelse for diskrimination mellem mænd og kvinder.

Klageren vedlagde en kopi af den fax, hun havde sendt til Kommissionen, og gjorde gældende, at Eurojus-kontoret kunne have videresendt den til en afdeling, som var berettiget til at besvare hendes påstande.

Europa-Parlamentets udtalelse

Klagen blev endvidere fremsendt til Europa-Parlamentet. I sin udtalelse om klagen anførte Europa-Parlamentet i det væsentligste følgende:

Klageren havde sendt et brev til Europa-Parlamentets Informationskontor i Rom. I sit svar foreslog kontorchefen venligst klageren, at hun rettede henvendelse til Den Europæiske Menneskerettighedskommission. Han misforstod derved, at klageren rent faktisk agtede at indgive et andragende. Denne fejl kunne forklares med, at 5 bilag, som klageren nævnte i sit brev, rent faktisk ikke var vedlagt brevet. Alligevel var klagerens brev i sidste instans blevet registreret som et andragende under nr. 230/99.

For at undgå lignende situationer fremover sendte kontorchefen for Udvalget for Andragender et notat til generaldirektøren for Europa-Parlamentets Generaldirektorat for Informations- og Pressetjeneste. Dette notat blev ligeledes sendt til alle informationskontorer. Det fremgik heraf, at borgerne skulle oplyses om gældende procedurer og om muligheden for at indgive et andragende til Parlamentet eller en klage til Den Europæiske Ombudsmand. Der skulle gives specifikke oplysninger i forbindelse med andragender, der sendtes pr. e-mail.

Klagerens bemærkninger til Europa-Parlamentets udtalelse

Den Europæiske Ombudsmand videresendte Parlamentets udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. I sit svar anførte klageren, at hendes brev klart var et andragende, som indeholdt 6 og ikke 5 bilag. Endvidere var hun overbevist om, at disse bilag rent faktisk var vedføjet hendes brev.

Endelig anmodede klageren om, at hendes klage blev behandlet som et prioriteret anliggende.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

På Ombudsmandens anmodning oplyste Udvalget for Andragenders tjenestegrene den 5. maj 2000 Ombudsmanden om, at Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender havde besluttet at afslutte behandlingen af klagerens andragende på sit møde den 23.-24. februar 2000.

AFGØRELSEN

1 Europa-Kommissionens undladelse af at træffe passende foranstaltninger efter anmodning fra klageren

1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke traf passende foranstaltninger på hendes anmodning, der var baseret på formodede tilfælde af kønsdiskrimination på arbejdspladsen. Kommissionen anførte, at den gav klageren udførlige oplysninger om det emne, der var af interesse for hende, og at den afholdt sig fra at udtale sig om en kendelse afsagt af en italiensk domstol.

1.2 I sit brev til Kommissionen anmodede klageren om en juridisk vurdering af sin påstand og af den diskrimination, hun angiveligt havde oplevet. I betragtning af, at sagen allerede var blevet behandlet af to italienske domstole, ville Kommissionens Eurojust-tjenestegrene have været nødt til at kommentere disse domstoles kendelser.

1.3 Endvidere anmodede klageren Kommissionen om at få oplyst, hvem hun i givet fald kunne henvende sig til med sin sag. Kommissionen stillede de ønskede oplysninger til rådighed for klageren via den fremsendte publikation. Klageren besluttede derpå at indgive et andragende til Europa-Parlamentet, som har kompetence til at modtage andragender vedrørende ligebehandling af mænd og kvinder.

1.4 Det fremgik, at Kommissionens tjenestegrene havde handlet rimeligt, og at der ikke blev konstateret noget tilfælde af fejl eller forsømmelser.

2 Europa-Parlamentets undladelse af at registrere klagerens andragende

2.1 Klageren gjorde gældende, at hun havde indgivet et andragende til Europa-Parlamentet, som ikke registrerede det og rådede hende til at forelægge sagen for Den Europæiske Menneskerettighedskommission. Europa-Parlamentet erkendte, at dens tjenestegrene havde begået en fejl.

2.2 Så snart det blev opmærksom på det andragende, der var nævnt i klagen til Ombudsmanden, registrerede Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender andragendet. For at undgå lignende situationer fremover forpligtede Udvalget for Andragender sig desuden til at forbedre proceduren for indgivelse af andragender, navnlig når de sendes pr. e-mail. Ombudsmanden konstaterede intet fortsat tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen og fandt derfor, at Europa-Parlamentet havde taget skridt til at løse i sagen.

3 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Endvidere havde Europa-Parlamentet taget skridt til at løse sagen. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.1.4 Det Europæiske Universitetsinstitut

DET EUROPÆISKE UNIVERSITETSIN- STITUTS AFSLAG PÅ OPTAGELSE

*Afgørelse om klage
659/2000/GG over Det
Europæiske
Universitetsinstitut*

KLAGEN

Baggrund

Det Europæiske Universitetsinstitut ("EUI"), som har hjemsted i Firenze, blev oprettet i 1972 af De Europæiske Fællesskabers seks oprindelige medlemsstater på grundlag af konventionen om oprettelse af et Europæisk Universitetsinstitut og påbegyndte sine aktiviteter i 1976. Alle andre lande, der er blevet medlem af EU efter EUI's oprettelse, har tiltrådt denne konvention.

EUI ledes af en rektor (eller formand), som er ansvarlig for instituttets administration. En bestyrelse bestående af repræsentanter for de lande, der har underskrevet konventionen, er ansvarlig for de grundlæggende retningslinjer for instituttet. Den leder EUI's aktiviteter og overvåger dets udvikling. En repræsentant for EU deltager uden stemmeret i bestyrelsens møder. Endelig er der et akademisk råd, som er alment kompetent for så vidt angår forskning og undervisning.

EUI blev oprindeligt udelukkende finansieret af de kontraherende stater. Det fremgår, at en del af dets budget (ca. 15,5% i 2000) på nuværende tidspunkt finansieres af EU.

EUI er anført på en fortegnelse over organer med tilknytning til Fællesskabet, som er udarbejdet i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtens artikel 37⁵¹. Alle de øvrige organer på den pågældende fortegnelse synes at være omfattet af Ombudsmandens mandat. Ifølge den forklarende rapport til konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater⁵², er EUI desuden omfattet af denne konventions definition af "organer, der er oprettet i henhold til EF-traktaterne". Fællesskabet har efter indgåelsen af konventionen om oprettelse af EUI opnået kompetence inden for uddannelse, kultur og forskning (jf. EF-traktatens artikel 3, litra n) og q), og artikel 149, 151 og 163).

Klagerens sag

Klageren, en svensk statsborger, søgte i februar 2000 om at deltage i programmet for ph.D.-studerende på EUI's institut for statskundskab og samfundsvidenskab. Dette treårige program forbereder deltagerne på aflevering og forsvar af en ph.D.-afhandling. Ifølge den relevante brochure, der er udgivet af EUI, udvælges ansøgerne i to faser. Den første fase er en udvælgelse baseret på oplysningerne i ansøgningen. Den anden fase er baseret på en samtale mellem de indstillede ansøgere og fakultetet inden for det valgte fagområde.

Da klagerens ansøgning blev afslået, henvendte hun sig til Den Europæiske Ombudsmand for at få hjælp (klage 428/2000). Hun gjorde gældende, at hun havde været udsat for race-diskrimination. I en skrivelse af 5. april 2000 afviste Ombudsmanden denne klage, da de fornødne administrative henvendelser ikke var blevet rettet til EUI som krævet i artikel 2, stk. 4, i Den Europæiske Ombudsmands statut⁵³.

Den 7. april 2000 skrev klageren til EUI for at forhøre sig om grundene til, at hendes ansøgning var blevet afslået. I sit svar af 4. maj 2000 oplyste dr. Frijdal, lederen af EUI's Akademiske Tjeneste, klageren om, at han havde ledet det møde i indstillingsudvalget, som var blevet afholdt med henblik på udvælgelse af svenske ansøgere til en samtale. Han tilføjede, at han havde kontaktet instituttet for statskundskab og samfundsvidenskab for at få nærmere oplysninger om grundene til, at klageren ikke var blevet udvalgt. Dr. Frijdal

⁵¹ Bestemmelser vedrørende den fortegnelse over organer med tilknytning til Fællesskabet, som artikel 37, stk. 1, litra b, andet led, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber henviser til.

⁵² Godkendt af Rådet den 3. december 1998, EFT 1998 C 391, s. 1.

⁵³ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262 af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv, EFT 1994 L 113, s. 15.

konkluderede, at udvalget havde fundet, at der havde været andre ansøgere, som stod stærkere, idet de havde forelagt forskningsprojekter, som var mere interessante for instituttet, og som i højere grad stemte overens med de enkelte professorers ekspertise. Med hensyn til klagerens påstand om, at hendes ansøgning var blevet afslået på grundlag af race, understregede dr. Frijdal, at der kun var blevet taget hensyn til ansørgernes akademiske egnethed. Dr. Frijdal understregede desuden, at de fleste ansøgere havde meget imponerende kvalifikationer, og at den omstændighed, at de fleste af dem alligevel ikke blev optaget, vidnede om en hård konkurrence om deltagelse i programmet.

Den 15. maj 2000 rettede klageren igen henvendelse til Ombudsmanden for at indgive den foreliggende klage.

Klageren gjorde gældende, at der syntes at herske en del forvirring med hensyn til indstillingsudvalget og de personer, som rent faktisk var ansvarlige for afgørelsen. Hun understregede, at dr. Frijdal havde forklaret, at han var formand for det pågældende udvalg, men derpå havde bemærket, at han havde været nødt til at kontakte instituttet for statskundskab og samfundsvidenskab for at få nærmere oplysninger om grundene til, at hun ikke var blevet udvalgt.

Klageren gjorde gældende, at EUI's svar klart var utilfredsstillende. Hun fremførte tre argumenter i denne forbindelse. For det første havde EUI efter hendes opfattelse anvendt det mindst objektive af kriterierne til at afslå hendes ansøgning, dvs. forskningsforslagets tilstrækkelighed og relevans. Det havde været mere passende at basere afgørelsen på mere objektive kriterier som f.eks. opnåede eksamensbeviser eller eksamensresultater, akademiske referencer, curriculum vitae og sprogkundskaber. Klageren gjorde for det andet gældende, at hendes forskningsforslag rent faktisk stemte overens med ekspertisen blandt mindst fem individuelle professorer, hvis navne hun anførte. Endelig gjorde klageren gældende, at forskningsforslagets kvalitet og relevans var noget, som først fik betydning i anden runde af udvælgelsesproceduren, dvs. i forbindelse med samtalen.

Klageren konkluderede, at hendes ansøgning ikke var blevet behandlet retfærdigt, og at EUI ikke havde været i stand til at give en gyldig forklaring på afslaget. Det fremgik, at klageren også fortsat var af den opfattelse, at hun havde været udsat for racediskrimination.

UNDERSØGELSEN

I henhold til EF-traktatens artikel 195 har Den Europæiske Ombudsmand fået tillagt den opgave at undersøge tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. I sin skrivelse til EUI gav Ombudsmanden udtryk for, at der var mange argumenter, som syntes at tillade den konklusion, at EUI skulle betragtes som et fællesskabsorgan i relation til Ombudsmandens sagsområde. Han opfordrede EUI til at kommentere dette spørgsmål. Ombudsmanden udtrykte endvidere håb om, at EUI ville svare på klagerens påstande.

Det Europæiske Universitetsinstituts udtalelse

Klagen videresendtes til EUI. I sin udtalelse oplyste EUI's formand Ombudsmanden om, at han for så vidt angik det interessante spørgsmål om, hvorvidt EUI kunne betragtes som et fællesskabsorgan i relation til Den Europæiske Ombudsmands mandat, ikke ønskede at udtale sig uden en udtalelse om spørgsmålet fra EUI's styrelsesorgan, bestyrelsen.

EUI's formand bekræftede indholdet i den skrivelse, der var blevet sendt til klageren den 4. maj 2000. Han citerede endvidere ordlyden i nogle af bestemmelserne i kapitel 2 (optagelse) i EUI's "Akademiske regler og bestemmelser for programmet for ph.D.-studerende". Ifølge disse bestemmelsers artikel 2.5, stk. 1, var udvælgelsen fakultetets fælles ansvar. Det var fastsat i artikel 2.5, stk. 3, at hvert institut nøje skulle tage den potentielle

vejledning af ansøgeren i betragtning under hensyntagen til instituttets profil og fordelingen af vejledning på fakultetet i hele den pågældende periode. Ifølge artikel 2.6 skulle indstillingsudvalgenes møder ledes af lederen af Akademisk Tjeneste. Det hedder endvidere i artikel 2.6, at “institutterne udarbejder indstillingslister over potentielle kandidater”.

EUI's formand understregede, at afgørelsen om ikke at indstille klageren til en samtale var en akademisk afgørelse, som var fakultetets ansvar, og som var baseret på en sammenlignende vurdering af akademisk fortjeneste, foreslået afhandling i forhold til instituttets profil og kapacitet til at vejlede om det foreslåede emne. EUI's procedurer gav ikke mulighed for at klage over en sådan afgørelse.

EUI's formand anførte endvidere, at EUI i de 25 år, det havde eksisteret, aldrig var blevet beskyldt for at have afslået en ansøgning på grundlag af race, og at han fuldt ud havde tillid til fakultetets akademiske vurdering i denne sag. Efter hans opfattelse var klagerens ansøgning blevet behandlet i overensstemmelse med EUI's procedurer i god tro og var ikke blevet ladt ude af betragtning.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Hun fandt, at der i forbindelse med EUI's skrivelse var tale om en fornærmende vægring ved at afsløre kendsgerninger. Efter hendes opfattelse burde EUI have anført antallet af svenskere af udenlandsk oprindelse, som var blevet optaget i de 25 år, det havde eksisteret, i stedet for at henholde sig til den generelle erklæring, som det havde fremsat i denne forbindelse.

AFGØRELSEN

1 Ombudsmandens kompetence

1.1 I henhold til EF-traktatens artikel 195 har Den Europæiske Ombudsmand fået tillagt den opgave at undersøge tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer.

1.2 Det Europæiske Universitetsinstitut (“EUI”) blev oprettet i 1972 af De Europæiske Fællesskabers seks oprindelige medlemsstater på grundlag af konventionen om oprettelse af et Europæisk Universitetsinstitut og påbegyndte sine aktiviteter i 1976. Alle andre lande, der er blevet medlem af EU efter EUI's oprettelse, har tiltrådt denne konvention. EUI's aktiviteter ledes af en bestyrelse bestående af repræsentanter for de lande, der har underskrevet konventionen. En repræsentant for EU deltager uden stemmeret i bestyrelsens møder. EU finansierer nu en del af EUI's budget.

1.3 Hverken traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab eller traktaten om Den Europæiske Union definerer udtrykket “fællesskabsorgan”.

1.4 Der er imidlertid en række argumenter, som taler for, at Den Europæiske Ombudsmand bør kunne modtage klager vedrørende tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med EUI's aktiviteter.

1.5 EUI er anført på en fortegnelse over organer med tilknytning til Fællesskabet, som er udarbejdet i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtens artikel 37⁵⁴. Alle de øvrige organer på den pågældende fortegnelse synes at falde ind under Ombudsmandens sagsområde. Ifølge den forklarende rapport til konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater⁵⁵, er EUI desuden omfattet af denne konventions definition af

⁵⁴ Bestemmelser vedrørende den fortegnelse over organer med tilknytning til Fællesskabet, som artikel 37, stk. 1, litra b, andet led, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber henviser til.

⁵⁵ Godkendt af Rådet den 3. december 1998, EFT 1998 C 391, s. 1.

“organer, der er oprettet i henhold til EF-traktaterne”. Det bør i denne forbindelse understreges, at Fællesskabet efter indgåelsen af konventionen om oprettelse af EUI har opnået kompetence inden for uddannelse, kultur og forskning (jf. EF-traktatens artikel 3, litra n) og q), og artikel 149, 151 og 163).

1.6 I sin udtalelse oplyste EUI's formand Ombudsmanden om, at for så vidt angik det interessante spørgsmål om, hvorvidt EUI kunne betragtes som et fællesskabsorgan i relation til Den Europæiske Ombudsmands sagsområde, ønskede han ikke at udtale sig uden en udtalelse om spørgsmålet fra EUI's styrelsesorgan, bestyrelsen. Ombudsmanden har ikke modtaget en sådan udtalelse fra bestyrelsen.

1.7 På grundlag af ovenstående fandt Ombudsmanden det ikke udelukket, at EUI kunne betragtes som et fællesskabsorgan i relation til Den Europæiske Ombudsmands sagsområde.

2 Uretfærdig behandling

2.1 Klageren, en svensk statsborger, søgte om at deltage i programmet for ph.D.-studerende på EUI's institut for statskundskab og samfundsvidenskab. Denne ansøgning blev afslået. Klageren gjorde gældende, at hendes ansøgning ikke var blevet behandlet retfærdigt. Det var imidlertid klart, at denne påstand også indebar et angreb af grundlaget for EUI's afgørelse.

2.2 Det Europæiske Universitetsinstitut var af den opfattelse, at klagerens ansøgning var blevet behandlet i overensstemmelse med EUI's procedurer i god tro, og at det havde været en akademisk afgørelse, som var fakultetets ansvar.

2.3 Det fremgik af såvel bemærkningerne fra klageren og EUI som af de dokumenter, begge parter havde forelagt, at ansøgerne til det pågældende program blev udvalgt i to faser. Den første fase var en udvælgelse baseret på oplysningerne i ansøgningen. Den anden fase var baseret på en samtale mellem de indstillede ansøgere og fakultetet inden for det valgte fagområde i Firenze.

2.4 Ifølge EUI var klagerens ansøgning blevet behandlet af et indstillingsudvalg, der havde lederen af den Akademiske Tjeneste som formand. EUI anførte endvidere, at afgørelsen om ikke at indstille klageren til en samtale var en akademisk afgørelse, som var fakultetets ansvar, og som var baseret på en sammenlignende vurdering af akademisk fortjeneste, foreslået afhandling i forhold til instituttets profil og kapacitet til at vejlede om det foreslåede emne.

2.5 Ombudsmanden var enig i EUI's opfattelse, at afslaget på klagerens ansøgning var en akademisk afgørelse, som var fakultetets ansvar. Akademiske organer, som træffer afgørelser om ansøgers optagelse, råder naturligvis over en vidtrækkende skønsmargen. Under sådanne omstændigheder er Ombudsmanden nødt til at begrænse sin undersøgelse til spørgsmålet om, hvorvidt det pågældende organ havde handlet uden for rammerne af sine retslige beføjelser, og hvorvidt de fastsatte procedureregler var blevet overholdt.

2.6 For så vidt angik det proceduremæssige aspekt af klagerens påstand, understregede klageren, at lederen af EUI's Akademiske Tjeneste i sin skrivelse til hende af 4. maj 2000 havde oplyst hende om, at han havde ledet det møde i indstillingsudvalget, som var blevet afholdt med henblik på udvælgelse af svenske ansøgere til en samtale, men han havde også tilføjet, at han havde kontaktet instituttet for statskundskab og samfundsvidenskab for at få nærmere oplysninger om grundene til, at klageren ikke var blevet udvalgt. Klageren fandt, at der syntes at herske en del forvirring med hensyn til indstillingsudvalget og de personer, som rent faktisk var ansvarlige for afgørelsen.

2.7 Ifølge artikel 2.5, stk. 1, i kapitel 2 (optagelse) i EUI's "Akademiske regler og bestemmelser for programmet for ph.D.-studerende" er udvælgelsen fakultetets fælles ansvar. Det hedder i artikel 2.6 i disse bestemmelser, at "institutterne udarbejder indstil-

lingslister over potentielle kandidater”. Det fremgik således, at afgørelsen om at indkalde ansøgere til samtaler blev truffet af instituttet og ikke af indstillingsudvalget. Man kunne imidlertid antage, at institutternes afgørelse om, hvem der skulle indkaldes til en samtale, blev truffet på grundlag af resultatet af indstillingsudvalgets gennemgang af ansøgningerne. Under disse omstændigheder var det ikke overraskende, at lederen af Akademisk Tjeneste, som havde ledet det pågældende møde i indstillingsudvalget, alligevel var nødt til at kontakte fakultetet for at få nærmere oplysninger om grundene til, at klagerens ansøgning var blevet afslået. Ombudsmanden konkluderede således, at det ikke var blevet påvist, at EUI ikke havde overholdt sine procedureregler i forbindelse med behandlingen af klagerens ansøgning.

2.8 For så vidt angik de væsentlige aspekter af denne påstand, gjorde klageren gældende, at (1) EUI havde anvendt det mindst objektive kriterium (dvs. hendes forskningsforslags tilstrækkelighed og relevans) til at afslå hendes ansøgning, at (2) hendes forskningsforslag i modsætning til det, EUI hævdede, rent faktisk stemte overens med ekspertisen blandt EUI's individuelle professorer, og at (3) hendes forskningsforslags kvalitet og relevans først skulle have fået betydning i anden runde af udvælgelsesproceduren, dvs. i forbindelse med samtalen. EUI fandt, at det havde handlet behørigt, da det traf sin afgørelse, som var en akademisk afgørelse. Denne afgørelse havde været baseret på en sammenlignende vurdering af akademisk fortjeneste, foreslået afhandling i forhold til instituttets profil og kapacitet til at vejlede om det foreslåede emne.

2.9 Ombudsmanden fandt, at EUI's synspunkt var rimeligt. Efter hans opfattelse kunne ingen af de argumenter, som klageren havde fremført, godtgøre, at EUI havde handlet uden for rammerne af sine retslige beføjelser, da det behandlede hendes ansøgning.

2.10 På grundlag af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra EUI's side, for så vidt angik klagerens første påstand.

3 Manglende gyldig forklaring på afslaget på ansøgningen

3.1 Klageren gjorde gældende, at EUI ikke havde givet hende en gyldig forklaring på afslaget på hendes ansøgning.

3.2 EUI henviste i sin udtalelse til den skrivelse, som lederen af den Akademiske Tjeneste havde sendt til klageren den 4. maj 2000, og bekræftede indholdet af denne skrivelse.

3.3 Ombudsmanden fandt, at de forklaringer, som EUI havde givet i sin skrivelse af 4. maj 2000, havde gjort det muligt for klageren at forstå, på hvilket grundlag EUI havde afvist hendes ansøgning.

3.4 På grundlag af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra EUI's side, for så vidt angik klagerens anden påstand.

4 Racediskrimination

4.1 I sin oprindelige klage (klage 428/2000) gjorde klageren gældende, at hun havde været udsat for racediskrimination. Det fremgik, at denne påstand også var underforstået i hendes foreliggende klage. Klageren havde imidlertid ikke forelagt nogen beviser til støtte for sin påstand.

4.2 EUI's formand understregede, at EUI i de 25 år, det havde eksisteret, aldrig var blevet beskyldt for at afslå en ansøgning på grundlag af race, og at han fuldt ud havde tillid til fakultetets akademiske vurdering i denne sag.

4.3 Ombudsmanden fandt ikke, at undersøgelsen havde frembragt nye elementer, som ville have berettiget den konklusion, at klagerens ansøgning var blevet afvist af andre end akademiske grunde.

4.4 På grundlag af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra EU's side, for så vidt angik klagerens tredje påstand.

5 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Det Europæiske Universitetsinstituts side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.2 SAGER LØST AF INSTITUTIONEN

3.2.1 Europa-Parlamentet

MANGLENDE OPLYSNINGER OG FORSINKELSER I FORBINDELSE MED UDBUDSPROCEDURE

Afgørelse om klage 78/99/OV over Europa-Parlamentet

KLAGEN

Klageren, en nederlandsk virksomhed, deltog i den udbudsprocedure, som Europa-Parlamentet afholdt med henblik på levering af inventar til barer og restauranter i D3-Bygningen i Léopold-området i Bruxelles (ref. PE MOB 97/1). Klagen vedrørte den måde, hvorpå denne udbudsprocedure var blevet gennemført:

Klageren afgav et bud den 31. maj 1997. Den 19. juni 1997 blev klageren opfordret til at udstille inventaret indtil den 26. juni 1997, således at det kunne vurderes af Parlamentets Kvæstorkollegium. Den 25. juni 1997 blev klageren informeret om, at inventaret skulle udstilles indtil den 11. juli 1997. Den 22. august 1997 spurgte klageren, om der var blevet truffet en afgørelse om udbuddet, og hvornår virksomheden kunne få det udstillede inventar tilbage. Klageren fik først inventaret tilbage den 28. august 1997. Den 5. september 1997 besluttede Parlamentet, at klageren sammen med 19 andre deltagere skulle indgive nye bud inden den 3. oktober 1997.

Den 13. november 1997 modtog klageren en ny opfordring til at udstille sit inventar fra den 1. december 1997 i en periode på højst 3-5 uger. Den 28. januar og 4. februar 1998 sendte klageren en fax til Parlamentet for at høre, hvornår virksomheden kunne få inventaret tilbage. Klageren blev anmodet om at lade inventaret stå lidt længere, da afgørelsen ville blive truffet den 16. marts 1998. I marts 1998 spurgte virksomheden igen om, hvad der var blevet besluttet. Parlamentets svar var, at det ville blive besluttet senere, i april 1998. I sidste ende var inventaret udstillet i 23 uger, og noget af det var forsvundet, mens andet var blevet beskadiget. Klageren sendte Parlamentet en regning for det beskadigede inventar samt for det inventar, der var forsvundet. Parlamentet betalte imidlertid ikke regningen. Klageren indgav derfor klage til Ombudsmanden og gjorde følgende gældende:

- 1 Virksomheden blev ikke holdt orienteret om udviklingen i udbudsproceduren og om forlængelsen af den periode, hvori inventaret skulle udstilles (23 uger i stedet for 3-5 uger).
- 2 Regningen for det beskadigede og forsvundne inventar var ikke blevet betalt af Parlamentet.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Med hensyn til den første påstand bemærkede Parlamentet, at forsinkelsen i forbindelse med udbudsproceduren var forårsaget af en række faktorer: Prøvekollektionen skulle ikke blot bese og godkendes af det interne kontroludvalg, men også af Kvæstorkollegiet, da det pågældende inventar skulle anvendes af medlemmerne. Tidsplanen for denne procedure fremgik klart af det skriftlige svar til parlamentsmedlem Plooij-Van Gorsel, som klageren havde kontaktet.

De samtidige komplekse udbud i forbindelse med købet af to nye bygninger i Bruxelles og Strasbourg betød, at afdelingen med ansvar for møbler og udstyr blev alvorligt presset.

Denne situation blev yderligere vanskeliggjort af, at den tjenestemand, der oprindeligt var ansvarlig for denne sag, var fraværende på grund af alvorlig sygdom. Den mest beklagelige følge af disse problemer var, at virksomhederne, herunder klageren, ikke blev holdt orienteret om forsinkelserne. Parlamentet ville gerne undskylde dette over for klageren og bede om dennes forståelse.

Med hensyn til påstanden om forsinket betaling for de skader, som inventaret var blevet påført, anførte Parlamentet, at dets forsikring ikke dækkede skaderne, og at de ikke var dækket af klagerens forsikring, da inventaret befandt sig på Europa-Parlamentets ejendom. Den 27. januar 1999 udstedte den anvisningsberettigede imidlertid instrukser om, at regningen for det beskadigede inventar blev betalt, og beløbet blev modtaget af klageren den 29. januar 1999. Parlamentets afdeling med ansvar for møbler og udstyr var efterfølgende i telefonisk kontakt med klageren, som bekræftede sin tilfredshed i denne sag.

Parlamentet bemærkede endelig, at det efter at have oprettet de nødvendige strukturer til sikring af, at alle bydende holdes skriftligt orienteret i tilfælde af eventuelle forsinkelser i forbindelse med et udbud, havde truffet tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre, at lignende problemer ikke ville opstå i fremtiden.

Klagerens bemærkninger

Klageren anførte, at spørgsmålet om betalingen for det beskadigede inventar var blevet løst til virksomhedens tilfredshed. Klageren bemærkede imidlertid, at Parlamentet stadig ikke havde informeret virksomheden om, hvorvidt dens bud ville føre til en kontrakt eller ej.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Ombudsmanden rettede den 12. oktober 1999 skriftlig henvendelse til Parlamentet og anmodede om en supplerende udtalelse om påstanden om, at klageren stadig ikke var blevet informeret om resultatet af udbudsproceduren, dvs. om virksomhedens bud var blevet antaget eller ej.

Parlamentets anden udtalelse

Parlamentet bemærkede, at tilbudsgivere, der ikke havde fået tildelt budet, ikke var blevet informeret om resultatet af udbudsproceduren. Der var senere blevet truffet foranstaltninger til sikring af, at alle tilbudsgivere informeres om resultatet af deres bud. Parlamentet beklagede dette forhold og undskyldte det over for klageren. Klageren er imidlertid siden blevet informeret om den endelige afgørelse.

Klagerens supplerende bemærkninger

Den 20. december 1999 sendte klageren en kopi af en skrivelse dateret den 15. november 1999, som virksomheden havde modtaget fra Parlamentets administration, og hvori Parlamentet informerede virksomheden om, at dens bud ikke var blevet antaget.

AFGØRELSEN

1 Påstand om manglende oplysninger om udbudsproceduren og om forlængelsen af udstillingen af inventaret

1.1 Klageren gjorde gældende, at virksomheden ikke blev holdt orienteret om udviklingen i udbudsproceduren og om forlængelsen af den periode, hvori inventaret skulle udstilles (23 uger i stedet for 3-5 uger). Parlamentet forklarede, at forsinkelsen skyldtes, at prøvekollektionen skulle beses og godkendes af såvel det interne kontroludvalg som Kvæstorkollegiet. Endvidere betød de samtidige komplekse udbud i forbindelse med de to nye

bygninger i Bruxelles og Strasbourg, at afdelingen med ansvar for møbler og udstyr blev alvorligt presset, og den tjenestemand, der oprindeligt var ansvarlig for sagen, var fraværende. Parlamentet undskyldte imidlertid dette over for klageren. Med hensyn til de manglende oplysninger om resultatet af udbudsproceduren bemærkede Parlamentet, at deltagerne rent faktisk ikke var blevet informeret om resultatet, men at der senere var blevet truffet foranstaltninger til sikring af, at alle deltagere informeres herom. Parlamentet undskyldte ligeledes dette over for klageren.

1.2 God forvaltningsskik kræver, at EU-institutionerne og -organerne rettidigt informerer de berørte borgere om de afgørelser og administrative foranstaltninger, som de træffer. Hvis der på grund af spørgsmålets komplekse beskaffenhed ikke kan træffes afgørelse om sagen inden for en rimelig frist, bør institutionen eller organet snarest muligt informere borgeren herom.

1.3 I den foreliggende sag fremgik det, at klageren afgav et bud den 31. maj 1997 og først den 15. november 1999, dvs. mere end to år senere, af Parlamentet blev informeret om, at virksomhedens bud ikke var blevet antaget. Parlamentet holdt ikke klageren orienteret om de forsinkelser, der opstod i forbindelse med denne udbudsprocedure, herunder forsinkelserne i forbindelse med udstillingen af inventaret. Parlamentet gjorde imidlertid opmærksom på, at det havde oprettet de nødvendige strukturer til sikring af, at alle bydende holdes skriftligt orienteret i tilfælde af eventuelle forsinkelser i forbindelse med et udbud, og at der nu er truffet tilstrækkelige foranstaltninger til at sikre, at lignende problemer ikke vil opstå i fremtiden. Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke var grundlag for yderligere undersøgelser af dette aspekt af klagen.

2 Påstand om manglende betaling af regningen for beskadiget og forsvundet inventar

2.1 Klageren gjorde gældende, at regningen for det beskadigede og forsvundne inventar ikke var blevet betalt af Parlamentet. Parlamentet bemærkede, at den anvisningsberettigede den 27. januar 1999 havde udstedt instrukser om, at regningen for det beskadigede inventar blev betalt, og beløbet blev modtaget af klageren den 29. januar 1999. Parlamentets afdeling med ansvar for møbler og udstyr havde efterfølgende været i telefonisk kontakt med klageren, som bekræftede sin tilfredshed i denne sag.

2.2 I sine bemærkninger anførte klageren, at denne sag var blevet løst til virksomhedens tilfredshed. Ombudsmanden bemærkede derfor, at Parlamentet havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren.

3 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af første del af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Parlamentets side.

Med hensyn til den anden påstand fremgik det af Europa-Parlamentets udtalelse og klagerens bemærkninger, at Parlamentet havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

KORREKT GODT- GØRELSE AF REJSE- UDGIFTER FOR DELTAGER I UDVÆLGELSE- PRØVE

*Afgørelse om klage
6/2000/VK over
Europa-Parlamentet*

KLAGEN

Klageren udtrykte interesse for at deltage i Europa-Parlamentets udvælgelsesprøve PE/210/LA i 1998, hvor hun arbejdede og boede i Uganda. Hun gav derfor Parlamentets tjenestegrene sin adresse i Uganda. Klageren modtog derpå en indkaldelse til at deltage i udvælgelsesprøven på sin adresse i Uganda.

Klagerens faste hjemsted var i Uganda. Klageren gjorde gældende, at Parlamentet i sine skrivelser af 13. juli og 12. august 1999 nægtede at godkende, at hun havde fast hjemsted i Uganda, og at refundere hendes rejseudgifter korrekt.

Klageren henviste til de regler for godtgørelse af rejseudgifter, der var vedføjet indkaldelsen, hvoraf fremgik følgende:

- Godtgørelsen af rejseudgifter var afhængig af afstanden mellem hjemstedet og stedet, hvor prøven skulle afholdes.
- Hjemstedet blev defineret som det sted, hvortil Parlamentet havde sendt indkaldelsen til deltagelse i udvælgelsesprøven.
- Der ville ikke blive taget hensyn til en eventuel adresseændring, der havde fundet sted efter udsendelsen af indkaldelsen.

Klageren indgav derpå en klage til Ombudsmanden. Hun gjorde gældende, at hun ikke havde modtaget en korrekt godtgørelse.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Klagen videresendtes til Parlamentet. I sin udtalelse henviste Parlamentet til "Bestemmelser for godtgørelse af rejse- og opholdsudgifter for kandidater, Europa-Parlamentet indkalder til skriftlige udvælgelsesprøver eller i forbindelse med bekendtgørelse af ledige stillinger". Det hedder i pkt. 3: "Med henblik på beregningen af Europa-Parlamentets eventuelle bidrag til godtgørelsen af rejseudgifter, er kandidatens hjemsted at forstå som det sted, hvortil Europa-Parlamentet har sendt indkaldelsen til deltagelse i udvælgelsesprøven. Der vil ikke blive taget hensyn til en eventuel adresseændring, der har fundet sted efter udsendelsen af indkaldelsen, i forbindelse med beregningen af rejseudgifterne".

Parlamentet anførte, at da den pågældende adresse var i Uganda, accepterede det fuldt ud sin forpligtelse til at yde klageren en godtgørelse på 180 EUR. Eftersom klageren allerede havde modtaget 60 EUR, var det beløb, der skulle udbetales, 120 EUR. Der blev udstedt instrukser til de relevante tjenestegrene om at foretage denne udbetaling.

Parlamentet forklarede endvidere, at dets tjenestemænd gør alt for at overholde de bestemmelser, der gælder for institutionens aktiviteter, under behørig hensyntagen til princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning som omhandlet i finansforordningens artikel 2. I det foreliggende tilfælde medførte kendskabet til, at klageren havde rejst til Bruxelles fra Helsingfors og ikke fra Uganda, visse problemer med godkendelsen af betalingen til den højeste sats. Der blev ikke desto mindre udstedt instrukser til det pågældende personale om at sikre, at reglerne for godtgørelse af rejseudgifter i forbindelse med deltagelse i de skriftlige prøver som led i en udvælgelsesprøve, anvendes i deres helhed.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmandens tjenestegrene kontaktede klageren pr. telefon den 4. oktober 2000. Under denne samtale erklærede klageren, at hun var tilfreds med resultatet af klagen.

Klageren sendte en skriftlig meddelelse den 24. oktober 2000, hvori hun gjorde gældende, at det beløb, som Parlamentet havde refunderet, ikke dækkede alle rejseudgifter. Hun fandt det endvidere rimeligt, at Parlamentet ydede et bidrag til opholdsudgifterne.

AFGØRELSEN

1 Korrekt godtgørelse af rejseudgifter

Klageren gjorde gældende, at hun ikke havde modtaget en korrekt godtgørelse af sine rejseudgifter i betragtning af, at hun havde hjemsted og arbejdede i Uganda på det tidspunkt, hvor hun blev indkaldt til udvælgelsesprøven. Parlamentet bekræftede, at ifølge pkt. 3 i den pågældende bestemmelse for godtgørelse af rejseudgifter var ansøgerens hjemsted at forstå som det sted, hvortil Parlamentet havde sendt indkaldelsen til deltagelse i udvælgelsesprøven, som i klagerens tilfælde var Uganda. Det udstedte derfor instrukser om, at klageren skulle have udbetalt den højeste sats på 180 EUR.

2 Konklusion

Ombudsmanden fandt derfor, at Parlamentet havde taget skridt til at løse sagen. Ombudsmanden besluttede derfor at afslutte behandlingen af sagen.

3.2.2 Rådet for Den Europæiske Union

AKTINDSIGT

*Afgørelse om klage
1259/99/ME over
Rådet for Den
Europæiske Union*

KLAGEN

I januar 1999 indgav klageren på vegne af en dansk avis en begæring om aktindsigt i en række dokumenter fra Rådet for Den Europæiske Union. I marts 1999 sendte klageren en rykkerskrivelse. I april og maj 1999 meddelte Rådet klageren, at det på grund af et usædvanligt stort arbejdspress ikke havde været muligt at behandle begæringen inden for den normale tidsfrist, og undskyldte forsinkelsen. Rådet oplyste, at de omhandlede dokumenter var udarbejdet af ministrene med ansvar for indvandring og derfor ikke var rådsdokumenter. Rådet ville dog foretage en uformel høring af de berørte medlemsstater, og klageren ville blive informeret om resultatet. I september 1999 sendte klageren en ny skrivelse til Rådet. I oktober 1999 klagede han til Ombudsmanden over unødvendig forsinkelse i Rådets behandling af hans begæring om aktindsigt.

UNDERSØGELSEN

Rådets udtalelse

Klagen videresendtes til Rådet. I sin udtalelse fastslog Rådet, at de dokumenter, der var begæret aktindsigt i, en række såkaldte "trevi"-dokumenter, ikke var rådsdokumenter, og at der ikke kunne gives adgang til dem i henhold til Rådets afgørelse om aktindsigt⁵⁶. For at lette proceduren var begæringen imidlertid blevet drøftet uformelt af de berørte medlemsstater. Da det var en usædvanlig sag, hvor de ønskede dokumenter ikke engang fandtes i Rådet eller Rådets generalsekretariat, havde gennemgangen af dokumenterne og høringen af de berørte medlemsstater været tidskrævende. Vedføjret udtalelsen fremsendte Rådet en kopi af en skrivelse til klageren fra februar 2000, hvori Rådet redegjorde for den anvendte procedure og undskyldte forsinkelsen. Rådet gav endvidere aktindsigt i 10 ud af de 12 ønskede dokumenter.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden sendte Rådets udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte eventuelle bemærkninger. Klageren fremsendte ingen skriftlige bemærkninger. I en tele-

⁵⁶ Rådets afgørelse 93/731/EF af 20. december 1993 om aktindsigt i Rådets dokumenter, EFT 1993 L 340, s. 43.

fonsamtale med Ombudsmandens sekretariat udtrykte klageren dog tilfredshed med det antal dokumenter, han havde modtaget.

AFGØRELSEN

1 Behandlingen af begæringen om aktindsigt

Klageren gjorde gældende, at behandlingen af begæringen om aktindsigt i en række "trevis"-dokumenter var blevet unødvendigt forsinket. Rådet undskyldte forsinkelsen og forklarede, hvorfor proceduren havde været tidskrævende. Efter høring af medlemsstaterne blev der bevilget aktindsigt i 10 ud af de 12 ønskede dokumenter. Klageren udtrykte tilfredshed med de dokumenter, han modtog.

2 Konklusion

Det fremgik af Rådets udtalelse og klagerens bemærkninger, at Rådet havde taget skridt til at løse sagen, og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.2.3 Europa-Kommissionen

FULD REFUSION AF MARGINALOMKOSTNINGER I FORBINDELSE MED KONTRAKT

Afgørelse om klage 142/99/BB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1999 indgav C. og H. en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Europa-Kommissionens tilsyneladende fejl eller forsømmelser i forbindelse med refusionen af marginalomkostninger. Den 3. august 1994 havde klagerne indgået en forskningskontrakt med dækning af marginalomkostninger i forbindelse med kontrakt STD 3 TS3-CT94-0343 "Biotechnological Approaches to the Total Utilisation of Crustacean Shellfish and Shellfish waste" mellem Europa-Kommissionen og Nottingham Universitet. Klagerne havde modtaget det normale forskud på 40% af deres marginalomkostninger (44.000 ECU) i 1995. Klagerne forventede at modtage en refusion på 100% af marginalomkostningerne, men GD XII sendte en fax, hvoraf det fremgik, at klagerne kun ville få refunderet 50%.

I 1997 klagede klagerne gentagne gange til projektkoordinator og den finansielle leder, men forgæves. Den 25. januar 1998 og 19. februar 1998 klagede de til Kommissionens GD for Videnskab, Forskning og Udvikling.

Klagerne gjorde gældende, at de havde opfyldt deres forpligtelser i forbindelse med projektet 100%, men at kun 50% af deres marginalomkostninger var blevet dækket.

UNDERSØGELSEN

Baggrunden

Kontrakten blev forhandlet i slutningen af december 1994 og underskrevet den 31. januar 1995 af Kommissionen og Nottingham Universitet. Klagerens firma var associeret kontrahent.

På grundlag af anmodninger fra klagerne og faxen fra Nottingham Universitet udarbejdede Kommissionen på deres foranledning en ændring i marts 1998. Ifølge denne ændring skulle klagerne fra datoen for projektets påbegyndelse deltage på grundlag af ekstraomkostninger og ikke med fuld omkostningsberegning, hvorved deres anmodning således blev imødekommet.

Da ændringen forelå, kontaktede den tjenestemand i Kommissionen, der var ansvarlig for den finansielle forvaltning af denne sag, Nottingham Universitet flere gange – pr. e-mail,

fax og brev - for at få afklaret de forelagte omkostninger og anmode om manglende dokumenter og oplysninger med hensyn til den endelige betaling.

De 44.000 ECU, som klagerne henviste til som deres samlede budgetterede udgifter, var et anslået beløb. Kommissionens bidrag var baseret på deltagerens faktiske omkostninger. Kommissionen udbetalte i marts 1995 et forskud på 40% til Nottingham Universitet til hver deltager.

Den 30. marts 1998 modtog Kommissionen udgiftsopgørelserne for den sidste periode for de fleste partnere. Disse formularer indeholdt ikke alle nødvendige oplysninger, og der blev taget kontakt til kontrahenten pr. fax den 7. april 1998 for at få en afklaring i forbindelse med de udgiftsopgørelser, der allerede var fremsendt, og med anmodning om at få de resterende udgiftsopgørelser fremsendt til Kommissionen.

Kommissionens udtalelse

Den 12. april 1999 modtog Kommissionen alle de finansielle oversigter, der var anmodet om, og foretog umiddelbart derefter den endelige betaling i forbindelse med denne kontrakt. For klagerne omfattede denne betaling justeringer af de omkostninger, der tidligere var oplyst, og udgjorde således det samlede beløb, som skulle have været udbetalt som tillæg til det, deltageren allerede havde modtaget. Dette betød, at denne deltager havde fået dækning for alle støtteberettigede omkostninger som deltager på grundlag af marginalomkostninger.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Da klagerne ikke fremsatte nogen bemærkninger, kontaktede Ombudsmandens sekretariat dem telefonisk den 3. marts 2000. Klagerne gav udtryk for deres fulde tilfredshed med refusionen af deres marginalomkostninger.

AFGØRELSEN

1 Refusion af marginalomkostninger i forbindelse med kontrakt STD 3 TS3-CT94-0343 "Biotechnological Approaches to the Total Utilisation of Crustacean Shellfish and Shellfish waste"

1.1 Klagerne gjorde gældende, at de havde opfyldt deres forpligtelser i forbindelse med projektet 100%, men at kun 50% af deres marginalomkostninger var blevet dækket.

1.2 Den 12. april 1999 modtog Kommissionen alle de finansielle oversigter, der var anmodet om, og foretog umiddelbart derefter den endelige betaling i forbindelse med denne kontrakt. For klagerne omfattede denne betaling justeringerne af de omkostninger, der tidligere var oplyst, og udgjorde således det samlede beløb, som skulle have været udbetalt ved siden af det, som deltageren allerede havde modtaget. Dette betød, at denne deltager fik dækning for alle støtteberettigede omkostninger som deltager på grundlag af marginalomkostninger.

1.3 Klagerne gav udtryk for deres fulde tilfredshed med refusionen af deres marginalomkostninger.

2 Konklusion

Det fremgik af Kommissionens udtalelse og klagernes reaktion, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klagerne. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

**FORSINKET BETA-
LING OG BERE-
NING AF
MORARENTER**

*Afgørelse om klage
521/99/GG over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

Klageren, en tysk virksomhed, havde udført arbejde for Kommissionen på grundlag af forskellige kontrakter, der var indgået som led i EU's Phare-program (kontrakt nr. 95-1224.00, 97-0450.00 og 97-0647.00). Ifølge klagen, som blev indgivet i maj 1999, havde Kommissionen ikke betalt følgende fakturaer til et samlet beløb af ca. 200.000 € : 1) kontrakt nr. 95-1224.00: fakturaer afsendt den 29. juni 1998 med forfaldsdato den 29. august 1998, 2) kontrakt nr. 97-0450.00: fakturaer afsendt den 22. september 1998 med forfaldsdato den 22. november 1998, 3) kontrakt nr. 97-0647.00: fakturaer afsendt den 21. januar 1999 med forfaldsdato den 21. marts 1999 og fakturaer afsendt den 15. april 1999 med forfaldsdato den 15. juni 1999.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

1 Kontrakt nr. 95-1224.00: Fakturaerne blev modtaget den 2. juli 1998. Da de imidlertid indeholdt en række krav, som ikke var omfattet af kontrakten, anfægtede Kommissionen i begyndelsen disse. Det tog således tid at få afklaret situationen og forhandle en mindelig løsning på de omstridte krav, idet betalingen af hele beløbet principielt blev tilbageholdt, indtil der kunne opnås en aftale. Denne aftale blev underskrevet den 26. juli 1999, og det aftale beløb blev betalt den 29. juli 1999.

2 Kontrakt nr. 97-0450.00: De fakturaer, der var modtaget den 23. oktober 1998, skulle først betales efter godkendelsen af den endelige rapport. Navnlige som følge af den store arbejdsbyrde i Kommissionens tjenestegrene blev den endelige rapport først godkendt den 27. april 1999. Betalingerne blev derpå foretaget den 27. maj 1999.

3 Kontrakt nr. 97-0647.00: Fakturaerne af 21. januar 1999 blev modtaget den 10. februar 1999, godkendt som "conforme aux faits" den 29. april 1999 og betalt den 25. maj 1999. Fakturaerne af 15. april 1999 var blevet modtaget den 21. april 1999 og betalt den 15. juni 1999.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger gjorde klageren gældende, at de krav, som Kommissionen havde anfægtet i forbindelse med kontrakt nr. 95-1224.00, kun vedrørte en lille del af fakturaerne. Det havde været muligt at betale den del af fakturaerne, som den ikke anfægtede. Endvidere havde Kommissionen rejst spørgsmålet mere end én måned efter betalingsperiodens udløb, og klageren havde øjeblikkeligt sendt dokumenter til støtte for de anfægtede krav. Afregningsproceduren havde ikke desto mindre taget ca. otte måneder. Klageren påpegede, at den forsinkede betaling havde truet virksomhedens overlevelse og havde forårsaget yderligere omkostninger i form af renter og administrativ arbejdsbyrde. Klageren gjorde endvidere gældende, at de renter, som virksomheden havde ret til i henhold til de almindelige kontraktbetingelser, ikke var tilstrækkelige til at dække disse omkostninger.

Klageren gjorde derfor gældende, at Kommissionen skulle betale renter til et samlet beløb af 3.356,39 € i forbindelse med de indtrufne forsinkelser:

- 1 kontrakt nr. 95-1224.00: renter på 1.431,17 € på grund af en forsinkelse på 275 dage
- 2 kontrakt nr. 97-0450.00: renter på 529,13 € på grund af en forsinkelse på 187 dage
- 3 kontrakt nr. 97-0647.00: renter på 1.396,09 € på grund af en forsinkelse på 85 dage.

Kommissionens anden udtalelse

I sin udtalelse i forbindelse med klagerens yderligere krav forklarede Kommissionen, at den ikke kunne anvende andre renter end dem, der var omtalt i de almindelige betingelser for de pågældende kontrakter (henholdsvis 2,5 og 4,5%). Den understregede, at et samlet beløb på 2.364,03 € (hvoraf 1.117,78 € allerede var blevet betalt) efter dens opfattelse var passende. Med hensyn til de pågældende kontrakter fremsatte Kommissionen følgende specifikke bemærkninger:

- 1 Kontrakt nr. 95-1224.00: Det fakturabeløb, som ikke var anfægtet (dvs. 30.812,94 €), kunne have været betalt inden for den fastsatte frist på 60 dage. Kommissionen beregnede derfor renter af dette beløb med en sats på 2,5% på grundlag af en forsinkelse på 359 dage, dvs. 757,66 €.
- 2 Kontrakt nr. 97-0450.00: Fristen begyndte at løbe fra datoen for modtagelsen af fakturaerne. Dette resulterede i en forsinkelse på 175 og 176 dage. Det skyldige rentebeløb var derfor 488,59 €.
- 3 Kontrakt nr. 97-0647.00: Da fristen begyndte at løbe fra den dato, hvor Kommissionen modtog fakturaerne, havde forsinkelsen været på 69 dage, da Kommissionen foretog en betaling på 1.117,78 € den 1. marts 2000. Forsinkelsen løb indtil den dag, hvor Kommissionens konto blev debiteret, mens den dato, hvor kontrahentens konto blev krediteret, var uden betydning.

Klagerens bemærkninger

Der blev ikke modtaget bemærkninger fra klageren til Kommissionens anden udtalelse.

AFGØRELSEN

1 Manglende betaling af skyldige beløb

- 1.1 Klageren gjorde gældende, at Europa-Kommissionen ikke havde betalt forskellige skyldige beløb på i alt ca. 200.000 € i forbindelse med kontrakter, som klageren havde indgået med Kommissionen.
- 1.2 Kommissionen svarede, at den efterfølgende havde betalt alle de skyldige beløb.
- 1.3 Kommissionen havde således taget skridt til at imødekomme klageren, for så vidt angik denne påstand.

2 Manglende betaling af morarenter

- 2.1 Klageren gjorde endvidere gældende, at Kommissionen skulle have betalt renter til et samlet beløb af 3.356,39 € i forbindelse med de indtrufne forsinkelser.
- 2.2 Kommissionen svarede, at der efter dens opfattelse kun skulle betales et samlet rentebeløb på 2.364,03 € (hvoraf 1.117,78 € allerede var blevet betalt). Den gjorde også over for Ombudsmanden rede for, hvorfor den mente, at dette lavere beløb skulle betales.
- 2.3 Klageren fremsatte ingen bemærkninger til Kommissionens udtalelse.
- 2.4 Den foreliggende påstand vedrørte forpligtelserne i henhold til kontrakter, der var indgået mellem Kommissionen og klageren.
- 2.5 I henhold til EF-traktatens artikel 195 er Den Europæiske Ombudsmand beføjet til at modtage klager "over tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer". Ombudsmanden mener, at der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i

overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip⁵⁷. Der kan således også foreligge fejl eller forsømmelser, for så vidt angår opfyldelsen af forpligtelser på grundlag af kontrakter, der er indgået af Fællesskabets institutioner eller organer.

2.6 Ombudsmanden mener imidlertid, at omfanget af den undersøgelse, som han kan foretage i sådanne sager, nødvendigvis er begrænset. Ombudsmanden er navnlig af den opfattelse, at han ikke bør søge at afgøre, om nogen af parterne har tilsidesat kontrakten, hvis spørgsmålet er omtvistet. Dette spørgsmål vil kun kunne behandles behørigt af en kompetent domstol, som ville have mulighed for at påhøre parternes argumenter vedrørende den relevante nationale ret og vurdere modstridende bevismateriale vedrørende ethvert omtvistet realitetsspørgsmål.

2.7 Ombudsmanden er derfor af den opfattelse, at i sager vedrørende aftaleretlige tvister er det begrundet at begrænse hans undersøgelse til at påvise, om fællesskabsinstitutionen eller fællesskabsorganet har givet ham en sammenhængende og rimelig redegørelse for retsgrundlaget for sine handlinger og for, hvorfor den eller det mener, at vedkommendes opfattelse af den aftaleretlige stilling er berettiget. Hvis det er tilfældet, vil Ombudsmanden konkludere, at hans undersøgelse ikke har afsløret et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Denne konklusion vil ikke berøre parternes ret til at få deres aftaleretlige tvist undersøgt og endeligt afgjort ved en kompetent domstol.

2.8 I den foreliggende sag havde Kommissionen givet en sammenhængende og rimelig begrundelse for, hvorfor den mente, at kun det lavere beløb, som den havde beregnet, skulle betales til klageren.

2.9 Under disse omstændigheder syntes der ikke at have foreligget et tilfælde af fejl eller forsømmelser, for så vidt angik denne påstand.

3 Konklusion

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MORARENTER *KLAGEN*

*Afgørelse om klage
601/99/IJH over
Europa-Kommissionen*

I maj 1999 indgav A. på vegne af Den Europæiske Menneskerettighedsfond (EHRF) en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Kommissionen, GD 1A. Han gjorde følgende gældende:

(i) 172.535 ECU, som skulle betales på grundlag af Phare-kontrakt 97/0514, var blevet betalt 101 dage efter modtagelsen af fakturaen, mens den i kontrakten fastsatte frist var 60 dage.

(ii) Kommissionen havde med urette nægtet af betale renter til et beløb af 1.551,63 ECU, som skulle betales i henhold til kontrakten i forbindelse med den betydelige forsinkelse.

Klageren gjorde også krav på yderligere renter af de ikke-betalte renter fra det tidspunkt, hvor disse skulle have været betalt.

⁵⁷ Jf. årsberetningen for 1997, s. 22 ff.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Kommissionen forklarede, at fakturaen blev modtaget den 20. januar 1998, men ikke blev betalt med det samme, fordi de finansielle tjenesteydelser havde anmodet den operationelle enhed med ansvar for projektførelsen om at indhente yderligere dokumentation fra EHRF, som blev fremsendt pr. fax den 28. april 1998. Betalingsordren blev udstedt den 9. juni 1998, og beløbet blev trukket på Kommissionens konto den 19. juni 1998. Under disse omstændigheder havde Kommissionen oprindeligt anfægtet kravet om morarenter, men for at finde en mindelig løsning uden en langvarig tvist betalte Kommissionen i sidste instans 1.628,45 € til EHRF den 17. juni 1999, idet beløbet blev trukket på Kommissionens konto den 30. juni 1999.

Klagerens bemærkninger

Inden Ombudsmanden modtog Kommissionens udtalelse, havde klageren pr. brev oplyst Ombudsmanden om, at Kommissionen var gået med til at betale det krævede beløb.

I januar 2000 bekræftede EHRF telefonisk over for Ombudsmandens tjenestegrene, at betalingen var foretaget, og at sagen derfor var blevet løst tilfredsstillende.

AFGØRELSEN

1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde overskredet den i kontrakten fastsatte frist for betaling af en faktura som led i en Phare-kontrakt og med urette havde nægtet af betale renter som følge af den betydelige forsinkelse.

2 Kommissionen oplyste, at den havde fundet en mindelig løsning ved at betale det krævede beløb. Klageren bekræftede, at betalingen faktisk var blevet modtaget, og at sagen derfor var blevet løst tilfredsstillende.

Konklusion

Det fremgik af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

STATSSTØTTE: PÅSTAND OM KOMMISSIONENS UTILSTRÆKKELIGE BEHANDLING AF EN KLAGE

*Afgørelse om klage
879/99/IP over Europa-
Kommissionen*

KLAGEN

I deres egenskab af advokater for virksomheden "Terminal Rinfuse Genova s.p.a." (TRG) indgav klagerne i juli 1999 en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Europa-Kommissionen.

TRG fungerer som terminaldrivende i havnen i Savona (Italien), hvor den laster og lossere kul og faste bulkklaster, mens lignende ydelser også leveres af en anden virksomhed, Funi-
viaria Alto Tirreno s.p.a. (Funiviaria), som også står for driften af et tovbaneanlæg til transport af kul og faste bulkklaster til lagerfaciliteter uden for havneområdet.

Den 8. februar 1996 indgav klagerne på vegne af TGR en klage til Europa-Kommissionen, hvori de gjorde gældende, at den italienske regering havde ydet ulovlig statsstøtte til Funi-
viaria med henblik på dækning af visse tab i virksomheden. De gav desuden udtryk for deres bekymringer, for så vidt angik de italienske myndigheders planer om at finansiere opførelsen af en ny terminal til lastning og losning af store bulkklaster i havnen i Savona, fordi dette projekt efter deres opfattelse udelukkende ville komme Funiviaria til gode.

Klagerne anmodede Kommissionen om at erklære den italienske regerings beslutning om at yde statsstøtte til Funiviaria uforenelig med fællesskabsretten og fastslå, om der forelå yderligere planer om at støtte denne virksomhed i forbindelse med opførelsen af en ny terminal.

Fra februar 1996 til juli 1999 havde klagerne haft en regelmæssig brevveksling med Kommissionens tjenestegrene, hvori de havde fremlagt yderligere oplysninger for Kommissionen og understreget, at en afgørelse af deres klage var presserende.

Klagerne anmodede om, at Ombudsmanden greb ind for at opnå en endelig afgørelse fra Kommissionens side. De fandt, at institutionen havde brugt urimelig lang tid på at undersøge sagen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse forklarede Kommissionen, at den efter en foreløbig vurdering af alle de elementer, som klagerne havde fremlagt, anmodede den italienske regering om yderligere oplysninger om den påståede støtte til dækning af Funiviaris tab. Kommissionen mindede desuden de pågældende myndigheder om forpligtelsen til forudgående anmeldelse til Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

I juni 1997 sendte Kommissionens tjenestegrene en rykkerskrivelse til den italienske regering, som svarede ved skrivelse af 11. juni 1997. Herefter fandt der mange kontakter sted mellem Kommissionen og både klagerne og de italienske myndigheder, herunder møder den 11. december 1997 og den 29. maj 1998.

Den 28. juli 1998 blev Kommissionen af den italienske regering underrettet om planer om at sælge Funiviaria. På grundlag af dette nye element sendte institutionen endnu en skrivelse til de nationale myndigheder og anmodede om at få oplysninger om projektet i form af en ny terminal i havnen i Savona. Da der ikke blev modtaget noget svar, blev der sendt en rykkerskrivelse den 13. januar 1999.

I marts 1999 forlangte klagerne desuden at blive underrettet om den seneste udvikling i sagen. Denne anmodning blev øjeblikkeligt imødekommet i en telefonsamtale af 28. april 1999, i en skrivelse af 30. april 1999 og på et møde den 20. maj 1999.

Hvad angår den omstændighed, at Kommissionen ikke havde truffet en endelig beslutning i forbindelse med den klage, som klagerne havde indgivet i 1996, mindede institutionen om en række procedureregler, der skal følges i statsstøttesager. Når Kommissionen har modtaget en klage, skriver den til den pågældende medlemsstat og informerer den om påstanden og anmoder i nogle tilfælde om yderligere oplysninger. Som følge af alle de pågældende aspekters komplekse beskaffenhed var der i denne sag behov for en grundig undersøgelse.

Endelig understregede Kommissionen, at dens tjenestegrene regelmæssigt havde givet klagerne en klar og præcis redegørelse for, hvor langt man var kommet med sagen, og holdt dem orienteret om udviklingen og de problemer, der var opstået som led i undersøgelsen.

Klagernes bemærkninger

I deres bemærkninger til Kommissionens udtalelse understregede klagerne, at de med henblik på at få præciseret en række punkter i institutionens udtalelse havde fundet det nødvendigt at mødes med de tjenestemænd, som varetog behandlingen af sagen. Et møde fandt sted den 6. december 1999 i Kommissionens lokaler i Bruxelles. På mødet informerede tjenestemændene klagerne om, at den beslutning, som var udarbejdet af tjenestegre-

nene i Generaldirektorat VII - Transport - allerede var blevet fremsendt til Generaldirektorat IV - Konkurrence - og til Den Juridiske Tjeneste til undersøgelse. Endvidere takkede klagerne Ombudsmanden for hans indsats for at løse sagen på en tilfredsstillende måde.

AFGØRELSEN

1 Påstand om Kommissionens utilstrækkelige behandling af en klage

1.1 Klagerne, som havde indgivet en klage til Europa-Kommissionen i februar 1996, gjorde gældende, at institutionen ikke havde behandlet den behørigt. De påpegede, at den periode på tre år, som var gået, inden Kommissionen havde truffet en afgørelse i deres sag, burde betragtes som uforholdsmæssig lang og et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

1.2 I sin udtalelse gjorde Kommissionen udførligt rede for, hvilke foranstaltninger den havde truffet i forbindelse med undersøgelsen af sagen. Institutionen understregede, at dens tjenestegrene regelmæssigt havde givet klagerne alle de oplysninger, der var anmodet om med hensyn til udviklingen i deres sag. Den understregede desuden, at det havde taget så lang tid at træffe en afgørelse på grund af sagens komplekse beskaffenhed og de mange anmodninger om oplysninger, der var sendt til de italienske myndigheder.

1.3 Da det fremgik af klagernes bemærkninger, at de på mødet den 6. december 1999 med Kommissionens tjenestegrene blev informeret om, at Generaldirektorat VII havde udarbejdet et udkast til en beslutning, som var blevet videresendt til Generaldirektorat IV og til Den Juridiske Tjeneste til undersøgelse, kontaktede Ombudsmanden klagerne for at forvisse sig om, at de var tilfredse med resultatet af undersøgelsen.

1.4 Klagerne bekræftede de tidligere oplysninger og tilføjede, at Kommissionen havde oplyst dem om, at der var blevet truffet en endelig beslutning den 22. december 1999, og at den var blevet sendt til de kompetente tjenestegrene til oversættelse, inden den blev sendt til de italienske myndigheder og efterfølgende til klagerne. Endvidere takkede de Ombudsmanden for hans indsats for at løse sagen på en tilfredsstillende måde.

2 Konklusion

Det fremgik af klagernes oplysninger og Europa-Kommissionens udtalelse, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klagerne. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BETINGELSER FOR TILDELING AF KONTRAKT SOM LED I INTERREG II

*Afgørelse om klage
1043/99/(IJH)/MM (for-
trolig) over Europa-
Kommissionen*

Den 9. september 1999 indgav en klager en klage til Ombudsmanden på vegne af en interessegruppe. Klagen vedrørte det forhold, at Kommissionen forlangte at modtage særskilte tilsagnserklæringer fra hver organisation, der indgik i den pågældende gruppe, som en betingelse for at tildele en kontrakt som led i Interreg II.

Den 23. november 1999 sendte Den Europæiske Ombudsmand klagen til Europa-Kommissionen til udtalelse, hvilken blev videresendt til klageren den 21. februar 2000. Kommissionen anførte, at alle fem anmodede tilsagnserklæringer i mellemtiden var blevet fremsendt, og at der var ydet tilskud til det pågældende projekt.

Den 18. september 2000 gav klageren pr. telefon udtryk for sin tilfredshed med resultatet af klagen.

Ombudsmanden bemærkede, at sagen var blevet løst på en for parterne tilfredsstillende måde, og afsluttede behandlingen af sagen.

**TILSAGN FRA
KOMMISSIONEN
OM AT ANNULLERE
EN INDTÆGTS-
ORDRE**

*Afgørelse om klage
1264/99/IP over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I oktober 1999 indgav klageren i sin egenskab af advokat for den spanske virksomhed "Zumos y Conservas de Almería, S.A." en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Europa-Kommissionen. Klagen vedrørte Kommissionens angiveligt urimelige beslutning om at annullere sit finansielle bidrag på grundlag af beslutning C(86) 2100/525.

Den spanske virksomhed "Zumos y Conservas de Almería, S.A." deltog i indkaldelsen af forslag som led i Rådets forordning (EØF) nr. 355/77 af 15. februar 1977 om en fælles foranstaltning til forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer⁵⁸. Virksomhedens projekt blev godkendt, og Kommissionen besluttede at yde den en finansiell støtte på 115.342.000 ESP som led i EUGFL (Kommissionens beslutning C(86) 2100/525).

Ved beslutning C(94) 1181 af 6. juni 1994 besluttede Kommissionen at trække støtten tilbage og anmodede klageren om at tilbagebetale forskuddet på 63.782.712 ESP.

Klageren anmodede Kommissionen om at tage sin beslutning op til fornyet overvejelse og understregede, at virksomheden altid havde handlet i overensstemmelse med betingelserne for projektet.

Efter at have undersøgt klagerens sag svarede institutionen den 5. oktober 1999, at der ikke forelå nogen elementer, der kunne ændre dens oprindelige holdning. Klageren skrev derfor til Ombudsmanden. I sin klage gjorde han gældende, at Kommissionens beslutning om at anmode ham om at tilbagebetale det forskud, der var blevet udbetalt, var uberettiget og utilstrækkeligt begrundet. Ifølge klageren burde denne beslutning derfor annulleres.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. Kommissionen sendte sin udtalelse den 8. februar 2000, hvori den informerede Ombudsmanden om, at dens tjenestegrene var ved at undersøge sagen yderligere under hensyntagen til de påstande, som klageren havde fremsat i sin klage til Ombudsmanden. Da undersøgelsen af sagen ikke var afsluttet, gav Kommissionen tilsagn om hurtigst muligt at nå frem til en konklusion og informere Ombudsmanden herom.

Den 25. april 2000 underrettede Kommissionen Ombudsmanden om, at den endeligt havde truffet en beslutning i sagen.

Institutionen forklarede, at der var anmodet om tilbagebetaling af 63.782.712 ESP på grundlag af Kommissionens beslutning af 6. juni 1994 om at annullere projektet som følge af modtagerens inaktivitet på daværende tidspunkt.

Det hedder i artikel 19, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 355/77:

"I tidsrummet for fondens intervention fremsender den myndighed eller det organ, der er udpeget hertil af den pågældende medlemsstat, til Kommissionen på dennes anmodning alle bevisdokumenter og andre dokumenter, hvoraf det fremgår, at de finansielle eller andre betingelser, som er fastsat for hvert projekt, er opfyldt (...) Kommissionen [kan] (...) træffe beslutning om, at fondens støtte skal suspenderes, nedsættes eller bortfalde, (...) hvis modtageren i strid med de oplysninger, der er indeholdt i hans ansøgning, og som er gengivet i beslutningen om ydelse af støtte, ikke inden for en frist af to år fra meddelelsen af dennes beslutning begynder arbejdet, og hvis han ikke inden udløbet af denne frist har

⁵⁸ EFT 1977 L 51, s. 1.

stillet tilstrækkelige garantier for projektets gennemførelse. Beslutningen meddeles den pågældende medlemsstat såvel som modtageren af støtten. (...)”

Kommissionen understregede imidlertid, at det efter en omhyggelig undersøgelse af sagen fremgik, at den pågældende beslutning ikke kunne meddeles modtageren. For at kunne håndhæves skal en sådan beslutning meddeles. Da dette ikke var muligt, indvilligede Kommissionen i at annullere indtægtsordren.

Institutionen understregede desuden, at den ikke påtænkte at foretage en ny meddelelse af beslutning C(94) 1181 af 6. juni 1996, da modtageren ifølge de spanske myndigheder havde påbegyndt sine aktiviteter igen.

Kommissionen oplyste, at den stadig var ved at undersøge muligheden for at indlede nye sager med henblik på at inddrage eller nedsætte støtten på grundlag af Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88. I et sådant tilfælde ville sagen blive indledt med en skrivelse fra Kommissionen til modtageren, hvori denne vil blive anmodet om at fremsætte bemærkninger til Kommissionen klagepunkter.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse udtrykte klageren sin tilfredshed med Kommissionens beslutning om at indvillige i at annullere anmodningen om tilbagebetaling af tilskuddet på 63.782.712 ESP.

Klageren takkede endvidere Ombudsmanden for hans indsats for at løse sagen og fandt, at målet med hans klage fuldt ud var nået.

AFGØRELSEN

Det fremgik af klagerens oplysninger og Europa-Kommissionens udtalelse, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

NÆGTELSE AF ADGANG TIL AT DELTAĞE I SKRIFT- LIGE PRØVER I FORBINDELSE MED EN ÅBEN UDVÆL- GELSESPRØVE

*Afgørelse om klage
1478/99/OV over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I december 1999 indgav L. en klage til Den Europæiske Ombudsmand over, at han ikke havde fået adgang til at deltage i de skriftlige prøver i den åbne udvælgelsesprøve KOM/C/3/99, som blev afholdt af Europa-Kommissionen med henblik på ansættelse af nederlandsk sprogede maskinskrivere (C5/C4). Ifølge klageren var de faktiske omstændigheder følgende:

De første udvælgelsesprøver fandt sted den 7. juli 1999. Den 15. oktober 1999 meddelte udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven imidlertid klageren, at han ikke havde den erhvervs erfaring, der krævedes i punkt IV.B.2 i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og at han derfor ikke kunne deltage i de skriftlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøven. Klageren skrev den 20. oktober 1999 til udvælgelseskomitéen og oplyste den om, at han som uddannet korrespondent havde tre års erhvervs erfaring, hvilket udvælgelseskomitéen kunne se af de dokumenter, han havde vedlagt sin ansøgning.

I sit brev anmodede klageren om at få adgang til resultaterne af prøverne og om den detaljerede begrundelse, som medførte, at han ikke fik adgang til de skriftlige prøver. Udvalgte komitéen besvarede imidlertid ikke hans oprindelige henvendelse og to andre faxer af 8. og 11. november 1999.

UNDERSØGELSEN

Det fremgik af den e-mail, som klageren sendte til Ombudsmanden den 8. december 1999, at udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven den 6. december 1999 i sidste instans havde besluttet at give klageren adgang til de skriftlige prøver, som ville finde sted den 21. januar 2000. Klageren underrettede Ombudsmanden om, at han var tilfreds med dette resultat.

AFGØRELSEN

1 Påstand om nægtelse af adgang til de skriftlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/C/3/99

1.1 Klageren gjorde gældende, at udvælgelseskomitéen for åben udvælgelsesprøve KOM/C/3/99 i sin afgørelse af 15. oktober 1999 ikke havde givet ham adgang til de skriftlige prøver, fordi han ikke besad den erhvervs erfaring, der krævedes i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Klageren skrev derfor til udvælgelseskomitéen for at anfægte den pågældende afgørelse og anmode om den detaljerede begrundelse, som medførte, at han ikke fik adgang til de skriftlige prøver. Udvalgskomitéen besvarede imidlertid ikke hans henvendelser.

1.2 Den 8. december 1999 underrettede klageren Ombudsmanden om, at udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven i sidste instans havde besluttet at give ham adgang til de skriftlige prøver, som ville finde sted den 21. januar 2000, og at han var tilfreds med dette resultat.

2 Konklusion

Det fremgik af klagerens henvendelse af 8. december 1999, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren.

MANGLENDE BETALING FRA CENTRALBIBLIOTEKET

*Afgørelse om klage
1527/99/MM over
Europa-Kommissionen*

På vegne af en tysk forlægger indgav P. en klage til Ombudsmanden i december 1999 med påstand om manglende betaling fra Europa-Kommissionens Centralbibliotek. Ifølge klageren blev løbsbladssamlinger og bøger, som Centralbiblioteket havde bestilt, men alligevel ikke ønskede, først returneret efter lang tids forsinkelse og i en dårlig stand, således at det returnerede materiale ikke kunne krediteres. Den 10. december 1999 havde Europa-Kommissionen ikke betalt 12 fakturaer til et beløb af 1.161,59 DEM.

Klagen videresendtes til Europa-Kommissionen til udtalelse.

Ved brev af 2. maj 2000 oplyste klageren Den Europæiske Ombudsmand om, at problemet var blevet løst, da Kommissionens Centralbibliotek i mellemtiden havde betalt alle skyldige beløb og fortsat ville være kunde.

Ombudsmanden bemærkede, at sagen var blevet løst på en for parterne tilfredsstillende måde, og afsluttede behandlingen af sagen.

REGLER FOR INDEHOLDELSE I KOMMISSIONSTJE- NESTEMÆNDIS LØN

*Afgørelse om klage
103/2000/GG (fortro-
lig) over Europa-
Kommissionen*

KLAGEN

Klageren var hustru til en tjenestemand, som arbejdede for Europa-Kommissionen i Bruxelles. Efter opløsningen af ægteskabet forsøgte hun at få dækket de fordringer, hun havde på sin eksmand. Hun rettede derfor henvendelse til Kommissionen for at få denne til at foretage indeholdelse i sin eksmands løn. Det viste sig imidlertid, at der kun kunne foretages indeholdelse i en lille del af lønnen. Dette skyldtes, at Kommissionen havde fastsat det mindstebeløb, som der ikke kunne ske indeholdelse i, til mere end 1.900 € pr. måned. Ifølge belgisk lovgivning udgjorde det beløb, som der ikke kunne ske indeholdelse i 961,82 €.

Klageren gjorde indvendinger imod Kommissionens holdning.

UNDERSØGELSEN

Klagen videresendtes til Kommissionen til udtalelse.

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse forklarede Kommissionen, at det skyldtes en fejl, at den tidligere havde fastsat det mindstebeløb af sine tjenestemænds løn, som der ikke kunne ske indeholdelse i, til et beløb, der var højere end det beløb, der var fastsat i den nationale lovgivning. Kommissionen påpegede, at klageren havde forsøgt at sætte sine krav igennem i Belgien, og at den belgiske lovgivning og det mindstebeløb, der var fastsat i denne lovgivning, derfor skulle finde anvendelse. Den underrettede Ombudsmanden om, at den ville træffe de nødvendige foranstaltninger, der fulgte heraf, i forbindelse med klagerens sag.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger takkede klageren Ombudsmanden for hans indsats. Hun forbeholdt sig imidlertid ret til igen at rette henvendelse til Ombudsmanden i sagen, såfremt Kommissionen ikke overholdt de pågældende regler i belgisk lovgivning.

AFGØRELSEN

1 Manglende overholdelse af den nationale lovgivning

1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde fastsat det mindstebeløb af lønnen blandt sine tjenestemænd i Bruxelles, som der ikke kunne ske indeholdelse i, til mere end 1.900 € pr. måned, mens det beløb, som der ikke kunne ske indeholdelse i, i henhold til belgisk lovgivning udgjorde 961,82 €.

1.2 Kommissionen svarede, at det skyldtes en fejl, at den tidligere havde fastsat det mindstebeløb af sine tjenestemænds løn, som der ikke kunne ske indeholdelse i, til et beløb, der var højere end det beløb, der var fastsat i national lovgivning. Den anførte endvidere, at den ville træffe de nødvendige foranstaltninger, der fulgte heraf, i forbindelse med klagerens sag.

1.3 Det fremgik, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren.

2 Konklusion

Det fremgik af Ombudsmandens undersøgelser af den foreliggende klage, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

**FORSINKET
BETALING**

*Afgørelse om klage
171/2000/IJH over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I januar 2000 gjorde klageren, I., gældende, at Kommissionen ikke havde udbetalt honorarer og udgifter, som den skyldte ham for arbejde, han havde udført i Bruxelles i juli 1999, og som han sendte en faktura over den 26. juli 1999.

Ifølge klageren oplyste Kommissionens tjenestegrene ham om, at grunden til den forsinkede betaling vedrørte to elementer i forbindelse med hans rejseudgifter, som i alt udgjorde 1,25% af fakturaen. Det første element vedrørte metrobilletter; Kommissionen anmodede klageren om at fremsende brugte billetter, hvilket han gjorde. Det andet element vedrørte den rute, som klageren havde benyttet for at rejse fra Finland til Bruxelles. Klageren fandt, at Kommissionen ikke havde forstået, at det er almindeligt for finnere at være i sommerhus i juli, og at dette forklarer hans rute til Bruxelles.

Klageren fandt, at den forsinkede betaling var særlig alvorlig, da ca. 4.000 € eller 44,2% af fakturaen udgjorde udlæg.

Klageren henviste også til Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ af spørgsmålet om forsinkede udbetalinger fra Kommissionen (OI/5/99/IJH) og anførte, at de problemer, der var opstået i hans tilfælde, efter hans opfattelse lå hos finanskontrollen i Kommissionen, og at der burde indføres et mere decentraliseret udbetalingsystem.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

I udtalelsen anførte Kommissionen følgende:

“Klagen over betalingen er berettiget. Der var usædvanlige forsinkelser i forbindelse med udbetalingen og i alle faser af behandlingen, lige fra den ansvarlige tjenestegren til de centrale finansielle tjenestegrene. En del af forsinkelsen opstod, da betalingsdossieret ikke var i overensstemmelse med udbetalingsreglerne. Selv om det var nødvendigt at anmode betalingsmodtageren om supplerende oplysninger, bidrog dette kun til en mindre del af forsinkelsen og er ingen undskyldning.

Betalingen blev foretaget den 29. februar 2000, og bankvalørdatoen i henhold til Sincom 2 er den 9. marts 2000. Et undskyldende brev blev sendt til betalingsmodtageren, og han vil få udbetalt morarenter.

Det ansvarlige personale blev mindet om at være særlig opmærksom på at behandle betalingsanmodninger hurtigt, når disse ikke formelt eller materielt er i overensstemmelse med reglerne.”

På det tidspunkt, hvor Kommissionens udtalelse blev modtaget, havde klageren allerede informeret Ombudsmanden om, at Kommissionen havde betalt det skyldige beløb. Det syntes derfor unødvendigt at opfordre klageren til at fremsætte bemærkninger til Kommissionens udtalelse.

AFGØRELSEN**1 Forsinket betaling af honorarer og udgifter**

Klageren gjorde gældende, at Kommissionens betaling af hans honorarer og udgifter havde været forsinket i mere end 7 måneder. Kommissionen erkendte, at klagen var berettiget og betalte det skyldige beløb sammen med renter, og gav klageren en undskyldning. Kommissionen tog derfor skridt til at løse sagen og tilfredsstillende derved klageren.

2 Årsager til problemet med forsinket betaling

2.1 Klageren fremsatte også bemærkninger til årsagerne til den forsinkede betaling i hans tilfælde. Han mente, at problemerne lå hos finanskontrollen i Kommissionen, og at der burde indføres et mere decentraliseret udbetalingsystem.

2.2 Kommissionen anførte, at der var usædvanlige forsinkelser i forbindelse med udbetalingen og i alle faser af behandlingen, lige fra den ansvarlige tjenestegren til de centrale finansielle tjenestegrene.

2.3 Der vil blive taget hensyn til ovennævnte synspunkter i Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ af spørgsmålet om forsinkede udbetalinger fra Kommissionen (OI/5/99/IJH).

3 Konklusion

Det fremgik af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORSINKET BETALING AF EN EKSPERT

*Afgørelse om klage
269/2000/IJH over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I februar 2000 klagede professor A. over, at Kommissionen ikke havde betalt ham for ydelser i forbindelse med evalueringen af finansieringsforslag, der var forelagt som led i programmet vedrørende menneskelige ressourcer under det femte rammeprogram. Arbejdet blev udført i Bruxelles i september 1999, og fakturaen blev sendt umiddelbart efter hans hjemkomst til Sverige. Trods gentagne tilsagn om, at fordringen ville blive behandlet, var der ikke foretaget betaling på tidspunktet for klagen. Klageren gjorde krav på den forfaldne betaling og renter.

I sin udtalelse forklarede Kommissionen, at klageren fremsendte sin faktura på 2.032,52 € den 23. september 1999. Fakturaen blev først videresendt til den finansielle tjenestegren, når alle fakturaerne fra ekspertpanelet var blevet modtaget. For at fremskynde proceduren blev denne praksis ændret for nylig, og fakturaerne sendes nu til den finansielle tjenestegren, så snart de modtages.

Den finansielle tjenestegren modtog betalingsdossieret den 15. november 1999. På grund af arbejdsbyrden ved slutningen af regnskabsåret og indførelsen af et nyt værktøj til kontrol og godkendelse af registreringer i Kommissionens database for eksterne betalingsmodtagere blev klagerens dossier først godkendt af den finansielle tjenestegren den 11. januar 2000.

Denne forsinkelse blev forværret af yderligere tekniske forsinkelser i forbindelse med genåbningen af konti i 2000. Betalingsordren blev endeligt godkendt den 10. februar 2000 og fremsendt til banken den 22. februar 2000.

Kommissionen beklagede og undskyldte forsinkelserne. En yderligere betaling på 24,33 € for renter blev anvist den 21. marts 2000.

På det tidspunkt, hvor Kommissionens udtalelse blev modtaget, havde klageren allerede informeret Ombudsmanden om, at Kommissionen havde betalt det skyldige beløb, og at hans klage var imødekommet. Det syntes derfor unødvendigt at opfordre klageren til at fremsætte bemærkninger til udtalelsen.

AFGØRELSEN

1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde betalt for ydelser, som han havde leveret. Han gjorde krav på betaling samt morarenter.

2 Kommissionen foretog den forfaldne betaling og indvilligede også i at betale morarenter. Den beklagede forsinkelsen og gav klageren en undskyldning. Den redegjorde også for, hvorfor forsinkelsen var opstået, og de foranstaltninger, der var truffet for i fremtiden at undgå en af årsagerne hertil.

3 Kommissionen havde derfor taget skridt til at løse sagen og havde derved tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORSINKET UDBETALING AF TILSKUD

*Afgørelse om klage
379/2000/OV over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I marts 2000 indgav J. en klage til Den Europæiske Ombudsmand på vegne af Gemeentelijke cultuurraad Waasmunster over Kommissionens forsinkede udbetaling af et tilskud på 1.700 € som led i et venskabsbyprogram.

Den 16. juni 1999 fik klageren af Kommissionen (GD X – Information, Kommunikation, Kultur og Av-sektoren) oplyst, at den ville yde et tilskud på 3.100 € til kommunen Waasmunster som led i et venskabsbyprogram. Kommissionen oplyste endvidere klageren om, at den ville yde yderligere 1.700 € til rejseudgifterne for den indbudte kommune Kranjska Gora. Det var den belgiske kommune, der betalte disse rejseudgifter.

Den 30. august 1999 sendte klageren alle de nødvendige dokumenter til Kommissionen. Ifølge den forklarende note til ydelsen af tilskuddet skulle betalingen have fundet sted inden for 60 dage, dvs. den 30. oktober 1999. De 3.100 € blev betalt den 30. november 1999. De resterende 1.700 € var imidlertid stadig ikke blevet betalt.

Klageren foretog mange telefonopkald til Kommissionen. GD X svarede, at sagsakten var bortkommet, at betalingen snart ville blive foretaget, eller at der havde været en personaleændring i den finansielle tjenestegren. Den 16. marts 2000 indgav klageren derfor nærværende klage til Ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse bemærkede Kommissionen, at en række manglende dokumenter (den endelige rapport og tilskudsgodkendelsesformularen) blev sendt til Kommissionen den 17. januar 2000. Kommissionen havde anmodet om disse dokumenter den 10. december 1999, og udbetalingen måtte derfor naturligvis suspenderes.

Det glædede imidlertid Kommissionen at meddele Ombudsmanden, at det beløb, som klageren havde anmodet om, i mellemtiden var blevet betalt. Betalingsordren blev udstedt den 2. maj 2000, og pengene skulle derfor være gået ind på klagerens bankkonto.

Klagerens bemærkninger

I en telefonsamtale den 29. august 2000 informerede klageren Ombudsmandens kontor om, at han anså sagen for at være løst.

AFGØRELSEN

1 Påstand om Kommissionens forsinkede udbetaling af 1.700 €

1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen stadig ikke havde betalt tilskuddet på 1.700 € for de rejseudgifter, som den indbudte kommune Kranjska Gora havde haft, selv om han den 30. august 1999 havde sendt alle de nødvendige dokumenter, og at udbetalingen ifølge den forklarende note skulle have fundet sted inden for 60 dage efter modtagelsen af disse dokumenter.

1.2 Kommissionen anførte, at en række manglende dokumenter (den endelige rapport og tilskudsgodkendelsesformularen) blev sendt til Kommissionen den 17. januar 2000. Kommissionen meddelte imidlertid Ombudsmanden, at det beløb, som klageren havde anmodet om, i mellemtiden var blevet betalt, og at betalingsordren var blevet udstedt den 2. maj 2000. Klageren informerede Ombudsmandens kontor om, at han anså sagen for at være løst.

2 Konklusion

Det fremgik af Europa-Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde betalt det skyldige beløb på 1.700 € og således havde taget skridt til at løse sagen, og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

AFTALE I TILKNYTNING TIL TVIST OM ARBEJDSKONTRAKT

*Afgørelse om klage
491/2000/ADB over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

Klageren er af fransk nationalitet. Hun havde arbejdet som regnskabsfører for Europa-Kommissionens delegation i Tchad på grundlag af en kontrakt for lokalt ansatte siden den 1. november 1988. I 1998 modtog klageren først en tjenstlig advarsel og blev derpå afskediget i marts 1999. En række dokumenter var angiveligt bortkommet for hende, og hendes tjenestegren mistænkte hende for at have nære forbindelser til en virksomhed, som deltog i en udbudsprocedure i forbindelse med kontrakter under Den Europæiske Udviklingsfond.

Klageren var uenig i begrundelsen og betingelserne for afskedigelsen. Da de administrative henvendelser samt den mæglingsprocedure, der var fastsat i arbejdskontrakten, ikke førte til noget resultat, indgav hun en klage til Den Europæiske Ombudsmand og fremførte følgende påstande:

- 1 Lederen af Europa-Kommissionens delegation i Tchad misbrugte sine beføjelser.
- 2 Kommissionen fulgte ikke den behørigte disciplinærprocedure.
- 3 Klageren var udsat for diskrimination og blev behandlet uretfærdigt.
- 4 Kommissionen nægtede at svare klageren inden for rammerne af den voldgiftsprocedure, der var fastsat i hendes arbejdskontrakt, og den formåede heller ikke at finde en mindelig løsning af sagen.

Klageren anmodede om, at hun blev genansat i den stilling, hun havde beklædt hos Kommissionen, samt at hendes stilling blev omvurderet. Endvidere anmodede hun om at få udbetalt løn svarende til den inaktive periode samt skadeserstatning. I tilfælde af, at Kommissionen afviste at genansætte hende, foreslog hun en finansiel løsning.

UNDERSØGELSEN

Europa-Kommissionens udtalelse

Kommissionen oplyste Den Europæiske Ombudsmand om, at der var opnået en aftale mellem klageren og Kommissionen. Begge parter havde gjort indrømmelser, og et formelt forlig blev underskrevet den 1. juni 2000. Derved blev alle foranstaltninger på grundlag af arbejdskontrakten mellem klageren og Kommissionen bragt til ophør.

Klagerens bemærkninger

Klageren fremsatte ingen bemærkninger.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Den 22. november 2000 kontaktede Den Europæiske Ombudsmands tjenestegrene klagerens advokat i N'djamena. Han bekræftede, at der var opnået en tilfredsstillende aftale mellem klageren og Kommissionen.

AFGØRELSEN

1 Betingelser for og opfølgning af klagerens afskedigelse

1.1 Klageren gjorde gældende, at Europa-Kommissionens delegation i Tchad havde afskediget hende på uretfærdige betingelser, og at Kommissionen ikke havde fulgt de behørig procedurer. Hun anmodede derfor om erstatning.

1.2 Kommissionen oplyste Ombudsmanden om, at der den 1. juni 2000 var opnået en aftale med klageren.

1.3 Ombudsmandens tjenestegrene kontaktede klagerens advokat, som bekræftede, at klageren anså sagen for at være løst.

2 Konklusion

Det fremgik af Europa-Kommissionens udtalelse og oplysningerne fra klagerens advokat, at Kommissionen havde taget skridt til løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen .

3.2.4 Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

ANTIDUMPING: PÅSTAND OM UFORHOLDS- MÆSSIG FORSINKELSE OG DISKRIMINATION

*Afgørelse om klage
1487/99/IJH over
Rådet for Den
Europæiske Union og
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I december 1999 indgav advokaterne Clifford Chance en klage på vegne af N. Ltd over Rådet og Kommissionen. N. Ltd, en virksomhed, der er etableret i Den Europæiske Union, er et 100% ejet datterselskab af en japansk virksomhed, der eksporterer store elektrolytkondensatorer med aluminiumplader (i det følgende benævnt elektrolytkondensatorer).

Ifølge klageren var de relevante faktiske omstændigheder følgende:

I 1992 blev der ved forordning 3482/92 indført en endelig antidumpingtold på importen af elektrolytkondensatorer fra Japan. I 1997 iværksatte Kommissionen en antidumpingprocedure over for importen af elektrolytkondensatorer fra USA og Thailand. Samtidig indledte Kommissionen en fornyet undersøgelse af den eksisterende told på elektrolytkondensatorer fra Japan.

Den 26. januar 1999 forelagde Kommissionen et forslag for Rådet med henblik på indførelse af en endelig told på elektrolytkondensatorer fra USA og Thailand. Rådet godkendte ikke forslaget, og den midlertidige told, der var gældende, udløb derfor den 28. februar 1999.

Den 21. maj 1999 underrettede Kommissionen N Ltd om, at den agtede at foreslå Rådet, at undersøgelsen af den antidumpingtold, der var indført ved forordning 3482/92, blev afsluttet uden indførelse af foranstaltninger. Dette ville medføre en tilbagekaldelse af tolden på eksporten af elektrolytkondensatorer fra Japan. Kommissionen erkendte, at en videreførelse af tolden på eksporten af elektrolytkondensatorer fra Japan uden en tilsvarende told på elektrolytkondensatorer fra USA og Thailand ville udgøre ulovlig diskrimination.

Kommissionen gentog denne intention i en skrivelse af 27. oktober 1999. På tidspunktet for klagen havde Kommissionen imidlertid ikke forelagt et forslag for Rådet med henblik på at afslutte undersøgelsesproceduren. Rådet havde heller ikke opfordret Kommissionen til at forelægge et forslag.

I sin klage til Ombudsmanden gjorde N Ltd gældende, at Kommissionen og Rådet ikke havde truffet de nødvendige og passende foranstaltninger til at afslutte undersøgelsen af antidumpingtolden på importen af elektrolytkondensatorer fra Japan, hvilket resulterede i en uforholdsmæssig forsinkelse og ulovlig diskrimination.

UNDERSØGELSEN

Klagen videresendtes til Rådet og til Kommissionen til udtalelse.

Kommissionens udtalelse

Kommissionen pointerede, at den den 13. december 1999 vedtog et forslag til Rådets forordning om afslutning af den omstridte antidumpingundersøgelse. Dette forslag blev formelt forelagt Rådet samme dag (dokument KOM(1999) 668 endelig udg.). Ved skrivelse af 13. december 1999 blev N Ltd informeret om dette og modtog en kopi af forslaget. Undersøgelsen blev formelt afsluttet ved Rådets forordning (EF) nr. 173/2000⁵⁹ af 24. januar 2000.

Ifølge Kommissionen blev den fornyede undersøgelse gennemført med tilstrækkelig omhu og i nøje overensstemmelse med de gældende love og forordninger. Endvidere holdtes N Ltd som interesseret part fuldt ud informeret i alle faser om institutionernes undersøgelsesresultater og om den foreslåede fremgangsmåde.

⁵⁹ EFT 2000 L 22, s. 1.

Den 21. maj 1999 informerede Kommissionen de interesserede parter om sit forslag om, at den fornyede undersøgelse skulle afsluttes på grundlag af princippet om ikke-diskriminering. Den 31. maj og 22. juni 1999 rejste en anden japansk eksportør krav om, at proceduren skulle afsluttes med tilbagevirkende kraft løbende fra det tidspunkt, hvor forskelsbehandlingen startede. Dette krav rejste nye og vanskelige juridiske og politiske problemstillinger. Kravet om tilbagevirkende kraft blev i sidste instans imødekommet, og de interesserede parter, herunder N. Ltd, blev informeret herom den 27. oktober 1999.

Selv hvis Kommissionen havde anvendt sit dokument af 21. maj 1999 som grundlag for sit forslag til Rådet, kunne den omstridte undersøgelse tidligst have været afsluttet i september 1999 (i betragtning af Kommissionens og Rådets interne beslutningsmekanismer). Ved hensyntagen til kravet om tilbagevirkende kraft var institutionerne i stand til afslutte undersøgelsen i januar 2000, men med tilbagevirkende kraft fra og med 28. februar 1999. Derved får N Ltd ret til at få tilbagebetalt 10 måneders betalt antidumpingtold. Den yderligere tid, som institutionerne behøvede, resulterede med andre ord i en betydeligt mere fordelagtig afgørelse for N Ltd. I lyset af de pågældende problemstillings komplekse beskaffenhed, den i grundforordningen fastsatte konsultationsprocedure og den nødvendige oversættelse af Kommissionens forslag på et tidspunkt med intense politiske aktiviteter (ajourføringer i forbindelse med Agenda 2000) og derfor et særdeles stort antal andre dokumenter, der skulle oversættes, bør den yderligere tid, som det tog Kommissionen at vedtage sit forslag (ca. 3 måneder), desuden anses for at være temmelig kort.

Kommissionen afviste derfor klagerens påstande og fandt, at klagen havde mistet sit formål i betragtning af, at der var vedtaget en forordning som afslutning på undersøgelsen.

Rådets udtalelse

Rådets udtalelse indeholdt følgende indledende bemærkninger:

“nærværende klage tager sigte på en fornyet undersøgelse af en foranstaltning truffet af Rådet i forbindelse med antidumpingforanstaltninger (og således handelspolitik i henhold til EF-traktatens artikel 133). I forbindelse med vedtagelsen af en forordning på grundlag af grundforordningen vedrørende antidumping⁶⁰ (på basis af et forslag fra Kommissionen) udøver Rådet ikke en administrativ, men derimod en lovgivende funktion. Rådet er derfor af den opfattelse, at indholdet af nærværende klage har en retslig og ikke en administrativ karakter.

I denne henseende vil Rådet gerne understrege, at klagerne oprindeligt sendte en meddelelse til Rådet og Kommissionen (af 18. oktober 1999) som et indledende skridt til en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 232.”

Med hensyn til indholdet af klagen understregede Rådet, at selv om Rådet i henhold til EF-traktatens artikel 208 ganske vist kan anmode Kommissionen om at foretage undersøgelser og forelægge egnede forslag, er det klart, at Rådet ikke er forpligtet til at gøre dette (“kan”). Rådet understregede ligeledes, at selv i de tilfælde, hvor den anmoder Kommissionen om at forelægge et forslag på grundlag af denne bestemmelse, er Kommissionen ikke juridisk forpligtet til at gøre dette.

I henhold til grundforordningen vedrørende antidumping, som fastlægger betingelserne og procedurerne for indførelse af antidumpingtold, er der under alle omstændigheder en klar ansvarsfordeling mellem Kommissionen og Rådet. Det er Kommissionens ansvar at indlede og gennemføre undersøgelsesprocedurer og forelægge forslag for Rådet, enten med henblik på at afslutte undersøgelsesprocedurerne eller opretholde en gældende told.

⁶⁰ Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, EFT 1996 L 56, s. 1.

Rådet kan kun handle på forslag af Kommissionen, hvilket forudsætter, at Kommissionen har afsluttet sin fornyede undersøgelse. I denne henseende gjorde Rådet desuden opmærksom på, at den fortsatte anvendelse af antidumpingtold, mens den fornyede undersøgelse gennemføres, følger direkte af artikel 11, stk. 2, første afsnit, i grundforordningen vedrørende antidumping.

Rådet understregede ligeledes, at den omstridte undersøgelse blev afsluttet ved Rådets forordning (EF) nr. 173/2000. Rådet fandt derfor, at den havde taget de nødvendige skridt til at afhjælpe klagerens situation, og at klagen derfor havde mistet sit formål.

Klagerens bemærkninger

Kommissionens udtalelse, som blev modtaget tidligere end Rådets, videresendtes til klageren. I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse erkendte klageren, at afslutningen af antidumpingundersøgelsen ved Rådets forordning (EF) nr. 173/2000 havde imødekommet virksomhedens krav. Klageren takkede desuden Ombudsmanden for at have behandlet klagen inden for en rimelig frist og takkede Kommissionen for den omhu, den havde lagt for dagen i forbindelse med sin udtalelse om klagen.

I betragtning af klagerens bemærkninger til Kommissionens udtalelse syntes det ikke nødvendigt at videresende Rådets udtalelse til klageren med henblik på eventuelle bemærkninger.

AFGØRELSEN

1 Ombudsmandens kompetence til at behandle klagen

1.1 Hverken Rådet eller Kommissionen anfægtede Den Europæiske Ombudsmands kompetence til at behandle klagen. Rådet bemærkede dog, at *“i forbindelse med vedtagelsen af en forordning på grundlag af grundforordningen vedrørende antidumping⁶¹ udøver Rådet ikke en administrativ, men derimod en lovgivende funktion. Rådet er derfor af den opfattelse, at indholdet af nærværende klage har en retslig og ikke en administrativ karakter.”* Rådet understregede desuden, at klagerne havde sendt en meddelelse til Rådet og Kommissionen som et indledende skridt til en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 232.

1.2 Med hensyn til bemærkningen om den lovgivningsmæssige karakter af Rådets aktiviteter i forbindelse med antidumping gør Ombudsmanden opmærksom på, at det er velkendt, at den formelle kategorisering af en fællesskabsretsakt som en forordning eller en afgørelse ikke nødvendigvis indebærer, at den har henholdsvis lovgivningsmæssige eller administrative karakteristika. Ombudsmanden finder derfor ikke, at den generelle mulighed for et tilfælde af fejl eller forsømmelser i Rådets aktiviteter i forbindelse med antidumping principielt kan udelukkes.

1.3 Med hensyn til bemærkningen om klagens *“retslige”* karakter minder Ombudsmanden om, at der i henhold til EF-traktatens artikel 195 ikke kan foretages en undersøgelse, hvis de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling. Hvis retslig behandling påbegyndes, efter at Ombudsmanden har indledt en undersøgelse, afslutter han sin behandling af klagen og henlægger resultaterne af de undersøgelser, han måtte have foretaget forinden i overensstemmelse med artikel 2, stk. 7, i Ombudsmandens statut. Ingen af ovennævnte bestemmelser finder anvendelse på den foreliggende sag.

1.4 Med hensyn til bemærkningen om, at klagerne havde sendt en meddelelse til Rådet og Kommissionen som et indledende skridt til en procedure i henhold til EF-traktatens

⁶¹ Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, EFT 1996 L 56, s. 1.

artikel 232⁶² understreger Ombudsmanden, at en sådan meddelelse ikke i sig selv udgør begyndelsen på en procedure, men derimod er et nødvendigt indledende skridt til en procedure. Ombudsmanden minder ligeledes om, at i henhold til den ordning, der er fastsat i traktaten, er alene det forhold, at en klager har mulighed for at indbringe en sag, ikke til hinder for, at Ombudsmanden kan foretage en undersøgelse.

1.5 Det bør endvidere bemærkes, at de i artikel 232 fastsatte betingelser for, om en klage kan antages til behandling, kun vedrører sager ved Fællesskabets domstole. Betingelserne for, at klager til Ombudsmanden kan antages til behandling, er ikke underlagt EF-traktatens artikel 232, men artikel 195 og Ombudsmandens statut.

1.6 I henhold til statuttens artikel 2, stk. 4, skal der inden klagens indgivelse være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner og organer. Ved afgørelsen af, om denne betingelse er opfyldt, er Ombudsmanden altid opmærksom på, at formålet hermed er at sikre, at den berørte institution eller det berørte organ får mulighed for at ændre adfærd eller i det mindste at forklare sig, inden der indgives en klage til Ombudsmanden. Ved afgørelsen af den foreliggende klages antagelse til behandling fandt Ombudsmanden, at denne betingelse også ville være opfyldt, hvis klageren ikke havde rettet henvendelse til de berørte institutioner i henhold til EF-traktatens artikel 232.

2 Påstand om uforholdsmæssig forsinkelse resulterende i ulovlig diskrimination

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen og Rådet ikke havde truffet de nødvendige og passende foranstaltninger til at afslutte undersøgelsen af antidumpingtolden på importen af elektrolytkondensatorer fra Japan, hvilket resulterede i en uforholdsmæssig forsinkelse og ulovlig diskrimination.

2.2 Kommissionen og Rådet besvarede udførligt klagerens påstande og fandt, at klagen havde mistet sit formål i betragtning af, at Rådets forordning 173/2000⁶³ om afslutning af den fornyede undersøgelse var blevet vedtaget.

2.3 Klageren erkendte, at afslutningen af antidumpingundersøgelsen ved den ovennævnte forordning havde imødekommet virksomhedens krav.

3 Konklusion

Det fremgik af Rådets og Kommissionens udtalelser og klagerens bemærkninger, at institutionerne havde taget skridt til at løse sagen, og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

⁶² Det hedder i det pågældende stykke:

“En sådan klage kan kun antages til behandling, hvis den pågældende institution har været opfordret til at handle. Hvis institutionen ikke har taget stilling inden to måneder efter denne opfordring, kan klagen indbringes inden for en frist på yderligere to måneder.”

⁶³ EFT 2000 L 22, s. 1.

3.3 MINDELIG LØSNING OPNÅET AF OMBUDS- MANDEN

KLAGEN

Popignon SARL foretog en undersøgelse på grundlag af en kontrakt finansieret af EF-midler med det marokkanske landbrugsministerium. Fakturaen i forbindelse med kontrakten blev stilet til kontrahenten i april 1998, men blev faktisk betalt af Kommissionen i april 1999. Klagerne, Popignon SARL's ejere, besluttede derfor at indgive en klage til Den Europæiske Ombudsmand for at få udbetalt morarenter. Klagerne anmodede om at få udbetalt 10% (dvs. 1.706,57 €) af Europa-Kommissionens endelige bankoverførsel.

BETALING AF MORARENTER

*Afgørelse om klage
390/99/ADB over
Europa-Kommissionen*

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Kommissionen forklarede, at forsinkelsen i første række skyldtes det marokkanske landbrugsministeriums oprindelige beslutning om at anfægte fakturaen. Senere besluttede ministeriet at godkende fakturaen og anmodede Europa-Kommissionen om at betale den. Denne anmodning blev godkendt af Kommissionens delegation i Rabat og nåede frem til Bruxelles den 11. november 1998.

Da betalingsanmodningen skulle behandles af Europa-Kommissionen, var den pågældende budgetpost udnyttet fuldt ud. Nye midler fra budgettet for 1999 var først til rådighed i slutningen af februar 1999. Betalingsanmodningen blev bogført den 8. marts 1999, og klagerne fik deres betaling den 6. april 1999.

Kommissionen understregede, at det er dens politik at betale morarenter. Den fandt imidlertid, at kravet om morarenter i den foreliggende sag havde sin baggrund i kontrakten mellem Popignon SARL og det marokkanske landbrugsministerium. Kravet skulle derfor rettes mod dette. Endvidere kunne spørgsmålet om morarenter ikke diskuteres på grundlag af de krav, som klagerne havde stillet.

Klageres bemærkninger

Klagerne fandt, at Kommissionen var ansvarlig for forsinkelsen mellem den dag, hvor betalingsanmodningen blev modtaget (11. november 1998), og den dag, hvor betalingen faktisk blev foretaget (6. april 1999). I betragtning af, at Kommissionen forpligtede sig til at foretage betaling inden for 2 måneder, anmodede klagerne om, at der blev betalt renter for perioden mellem den 11. januar 1999 og den 6. april 1999.

Klagerne baserede deres beregning af det beløb, der skulle betales (dvs. 1% af den samlede kontraktpris pr. uge i forsinkelsens varighed), på den kontrakt, der var indgået med de marokkanske myndigheder.

Ombudsmandens forsøg på at opnå en mindelig løsning

Efter en grundig gennemgang af udtalelsen og bemærkningerne fandt Ombudsmanden ikke, at Kommissionen i tilstrækkelig grad havde imødekommet klagerens krav.

Kommissionen forpligtede sig til at foretage betaling inden for en frist på 60 dage. I den foreliggende sag godtgjorde klagerne ikke, at Kommissionen skulle gøres ansvarlig for den forsinkelse, der var forårsaget af det marokkanske ministeriums aktiviteter. Det var imidlertid Ombudsmandens foreløbige konklusion, at Kommissionen skulle gøres ansvarlig for perioden efter modtagelsen af betalingsanmodningen. Det forhold, at Kommissionen nægtede at betale renter for den periode, der oversteg 60 dage efter modtagelsen af betalingsanmodningen, syntes derfor at udgøre et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Kommissionen var ikke bundet af betingelserne i kontrakten mellem de marokkanske myndigheder og klagerne. Ombudsmanden foreslog derfor, at de renter, der skulle betales

til klagerne, blev beregnet på grundlag af Kommissionens forslag i et internt notat SEK(97) 1205⁶⁴, dvs. i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelserne⁶⁵ i forbindelse med finansforordningen af 21. december 1977.

Kommissionen godkendte Ombudsmandens forslag. Ifølge Kommissionens beregninger udgjorde de renter, der skulle betales, 195,67 €. Den 29. juni 2000 godkendte klagerne Kommissionens forslag.

AFGØRELSEN

1 Kommissionens afslag på at betale morarenter

1.1 Klagerne besluttede at indgive en klage til Den Europæiske Ombudsmand for at få udbetalt morarenter. Klagerne anmodede om at få udbetalt 10% af Europa-Kommissionens endelige bankoverførsel.

1.2 Kommissionen afviste at betale renter på grundlag af klagerens beregning, som var baseret på den kontrakt, der var indgået mellem klagerne og de marokkanske myndigheder.

1.3 Efter Ombudsmandens opfattelse kunne Kommissionen kun gøres ansvarlig for forsinkelser, der skyldtes dens egne aktiviteter. Endvidere var Kommissionen ikke bundet af de konventionalbøder for forsinket færdiggørelse, der var fastsat i førnævnte kontrakt.

1.4 Med henblik på at finde en mindelig løsning foreslog Ombudsmanden derfor i overensstemmelse med statuttens artikel 3, stk. 5, at Kommissionen beregnede de renter, der skulle betales, på grundlag af sit eget interne notat vedrørende forsinket betaling (SEK(97) 1205).

1.5 Kommissionen godkendte efterfølgende Ombudsmandens forslag og indvilligede i at betale morarenter. Klagerne accepterede at få betalt det beløb, som Kommissionen foreslog.

2 Konklusion

Efter Ombudsmandens undersøgelse fremgik det, at der var opnået en mindelig løsning mellem Kommissionen og klagerne. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

⁶⁴ III, stk. 9: "(...) Rentesatsen fastsættes på samme måde som den sats, der anvendes i forbindelse med Kommissionens debitorer (artikel 94 i forordningen om gennemførelsesbestemmelser i forbindelse med finansforordningen (...))."

⁶⁵ Kommissionens forordning (Euratom, EKSF, EF) nr. 3418/93 af 9. december 1993 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i finansforordningen af 21. december 1977, EFT 1993 L 315, s. 1.

Artikel 94

Enhver fordring, der ikke er indfriet på forfaldsdagen, er rentebærende efter følgende bestemmelser:

for fordringer udtrykt i ecu: til den rentesats, som Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde anvender på sine transaktioner i ecu (10), forhøjet med halvandet point

for fordringer udtrykt i national valuta: til satsen for den tremåneders interbankrente (ved salg) på det pågældende marked, forhøjet med halvandet point.

Der anvendes den rentesats, der gælder i den måned, hvor forfaldsdatoen falder.

Rentebeløbet beregnes fra forfaldsdatoen i indtægtsordren til den dato, hvor hele gælden er tilbagebetalt.

3.4 SAGER AFSLUTTET MED EN KRITISK BEMÆRKNING FRA OMBUDS- MANDEN

3.4.1 Europa- Parlamentet

PERSONALE - UKORREKTE OPLYS- NINGER OM DAGPENGE

*Afgørelse om klage
288/99/ME over
Europa-Parlamentet*

KLAGEN

I marts 1999 indgav klageren en klage til Den Europæiske Ombudsmand. Klageren havde arbejdet i Europa-Parlamentets oversættelsesafdeling i knap et år, og havde derefter forladt afdelingen. I sin klage gjorde hun hovedsagelig følgende gældende:

Med skrivelse af 5. december 1997 modtog klageren et tilbud om ansættelse fra Europa-Parlamentet, som hun accepterede. Det fremgik af skrivelserne, at klageren i overensstemmelse med de betingelser og begrænsninger, der er fastlagt i artikel 69 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, ville modtage dagpenge på 2.206 BEF de første 15 dage og derefter til en sats på 1.027 BEF. Klageren gjorde gældende, at hun på intet tidspunkt modtog de i skrivelserne anførte dagpenge. Klageren indgav forgæves en klage til Parlamentet i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtes artikel 90. Klageren vedlagde kopier af sin korrespondance med Parlamentet. Det fremgik af korrespondancen, at Parlamentet havde angivet den dagpengesats, som finder anvendelse for tjenestemænd med ret til et familietillæg. Klageren var dog ikke berettiget til et familietillæg, og Parlamentets administration anvendte derfor en lavere sats. Ifølge Parlamentet fremgår det af Domstolens retspraksis, at oplysninger, der ikke er i overensstemmelse med tjenestemandsvedtægtes bestemmelser, ikke kan skabe berettigede forventninger, som er bindende for Parlamentet. Parlamentet beklagede den fejl, der var sket. Klageren gjorde gældende, at hun var i god tro, eftersom hun ikke havde fået medsendt ansættelsesvilkårene og derfor ikke havde mulighed for at kontrollere, om de i brevet angivne oplysninger var korrekte. Klageren krævede det angivne dagpengebeløb udbetalt.

UNDERSØGELSEN OG OMBUDSMANDENS FORSØG PÅ AT OPNÅ EN MINDELIG LØSNING

Efter en grundig gennemgang af klagen og de dokumenter, klageren havde forelagt i forbindelse hermed, fandt Ombudsmanden, at der forelå et prima facie tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden konkluderede endvidere, at det fortsat var muligt at bringe tilfældet af fejl eller forsømmelser til ophør, og rettede derfor skriftlig henvendelse til Parlamentet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 5, i Ombudsmandens statut⁶⁶ med henblik på at opnå en mindelig løsning på klagen. Eftersom Ombudsmanden fandt, at Parlamentets holdning i sagen allerede klart fremgik af Parlamentets korrespondance med klageren, bad Ombudsmanden Parlamentet arrangere et møde for at drøfte mulighederne for en mindelig løsning. Den 29. juni 1999 afholdtes et møde mellem Ombudsmandens kontor og Parlamentets tjenestegrene. På mødet fremgik det, at Parlamentets repræsentanter ikke var bemyndiget til at indgå en mindelig løsning på vegne af Parlamentet, og at Ombudsmandens repræsentanter endvidere ikke kunne forhandle på vegne af klageren. Parlamentets repræsentanter skulle følgelig undersøge mulighederne for en mindelig løsning og informere Ombudsmanden herom.

Parlamentets udtalelse

I fortsættelse af mødet i juni 1999 forelagde Parlamentet sin udtalelse for Ombudsmanden i december 1999. I udtalelsen anførte Parlamentet, at det var opmærksom på, at klageren ikke var blevet korrekt informeret om dagpengebeløbet i stillingstilbuddet. Dog fremgik det ligeledes af stillingstilbuddet, at dagpengene ville blive ydet i overensstemmelse med de bestemmelser og begrænsninger, der er fastsat i artikel 69 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne. Ifølge retspraksis fra Fællesskabets domstole kunne oplysninger eller løfter, der ikke stemmer overens med tjenestemandsvedtægten, ikke skabe berettigede forventninger. Derfor kunne den kendsgerning, at der blev givet ukor-

⁶⁶ "Så vidt muligt forsøger ombudsmanden sammen med den berørte institution eller det berørte organ at finde en løsning, der kan bringe tilfælde af fejl eller forsømmelser til ophør og imødekomme klagen."

rette oplysninger, ikke medføre, at der blev ydet en erstatning, som var i modstrid med tjenestemandsvedtægten. Som følge heraf var Parlamentet ikke af den overbevisning, at klageren ud fra et juridisk synspunkt kunne gøre krav på udbetaling af et større beløb end det, hun allerede havde fået udbetalt. Det forekom derfor ikke at være i overensstemmelse med retsstatsprincippet, at Parlamentet uden noget retsgrundlag udbetalte klageren et beløb, som denne ikke kunne forlange i medfør af de gældende bestemmelser. Parlamentet var derfor ikke i stand til at foreslå en mindelig løsning på denne tvist. Parlamentet forsikrede imidlertid Ombudsmanden om, at der var truffet foranstaltninger for at undgå, at en lignende situation opstod i fremtiden.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt klagen i sine bemærkninger. Hun understregede desuden, at hun burde kunne sætte sin lid til oplysningerne i stillingstilbuddet, og at hun ikke havde haft nogen mulighed for at kontrollere oplysningerne i brevet, eftersom hun ikke modtog en kopi af de pågældende bestemmelser.

AFGØRELSEN

1 Parlamentets afvisning af klagerens krav om udbetaling af dagpenge som angivet i stillingstilbuddet

1.1 Klageren gjorde gældende, at hun i skrivelsen af 5. december 1997 fik lovning på et vist dagpengebeløb ved indtrædelse i tjeneste i Parlamentets oversættelsesafdeling. Dog modtog hun på intet tidspunkt de i skrivelsen omhandlede dagpenge.

1.2 Parlamentet indrømmede, at det havde givet ukorrekte oplysninger vedrørende klagerens dagpenge. Dog påpegede Parlamentet, at klageren var blevet informeret om, at dagpengene ville blive udbetalt i overensstemmelse med de bestemmelser og begrænsninger, der er fastsat i artikel 69 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne.

1.3 Domstolen og Retten i Første Instans har gentagne gange fastslået, at en virksomhed, der har gjort sig skyldig i en åbenbar overtrædelse af gældende regler, ikke kan påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Domstolen har endvidere fastslået, at løfter, der ikke respekterer gældende bestemmelser, ikke kan skabe en berettiget forventning hos den pågældende person, selv om der foreligger bevis for, at løfterne blev givet⁶⁷. Det må deraf følge, at klageren ikke havde ret til at kræve udbetaling af dagpengene på baggrund af Parlamentets løfte til hende, eftersom det beløb, Parlamentet angav, ikke var i overensstemmelse med artikel 69 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne.

1.4 Uanset, at klageren ikke havde ret til at kræve en betaling fra Parlamentet, er det god forvaltningsskik at forelægge klare og forståelige oplysninger. Dette indebærer selvsagt, at de anførte oplysninger er korrekte. I den foreliggende sag blev det godtgjort, at Parlamentet gav klageren ukorrekte oplysninger. Parlamentet handlede derfor ikke i overensstemmelse med god forvaltningsskik. Ombudsmanden rettede derfor en kritisk bemærkning til Parlamentet.

2 Konklusion

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

⁶⁷ Sag 67/84, *Sideradria mod Kommissionen*, Sml. 1985, s. 3983, præmis 21, sag 162/84, *Vlachou mod Revisionsretten*, Sml. 1986, s. 481, præmis 6, sag T-123/89 *Chomel mod Kommissionen*, Sml. 1990 II, s. 131, præmis 28, og forenede sager T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94, T-234/94, *Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen*, Sml. 1996 II, s. 247, præmis 76.

Uanset, at klageren ikke havde ret til at kræve en betaling fra Parlamentet, er det god forvaltningsskik at forelægge klare og forståelige oplysninger. Dette indebærer selvsagt, at de anførte oplysninger er korrekte. I den foreliggende sag blev det godtgjort, at Parlamentet gav klageren ukorrekte oplysninger. Parlamentet handlede derfor ikke i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

STANDARDSVAR PÅ INDIVIDUELLE KLAGER TIL UDVÆLGESKOMITÉEN FOR EN ALMINDELIG UDVÆLGELSESPRØVE

*Afgørelse om de forenede klager
1260/98/(OV)BB og
1305/98/(OV)BB over
Europa-Parlamentet*

KLAGEN

I november 1998 indgav P. en klage til Den Europæiske Ombudsmand vedrørende almindelig udvælgelsesprøve PE/83/A. I december 1998 indgav A. en lignende klage. Ombudsmanden besluttede derfor at foretage en samlet undersøgelse af de to klager.

Klagerne klagede over, at Parlamentet havde nægtet dem adgang til at deltage i åben udvælgelsesprøve PE/83/A (græksproget fuldmægtig i Generalsekretariatet)⁶⁸, der blev afholdt af Parlamentet, og som de havde søgt om. Den 9. oktober 1998 informerede Parlamentet klagerne om, at deres ansøgninger ikke var kommet i betragtning, da deres erhvervs erfaring ikke kunne anses for at være tilstrækkelig i forhold til udførelsen af de arbejdsopgaver, der var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Klagerne rettede opfordrende skriftlige henvendelser til udvælgelseskomitéen med anmodning om en fornyet vurdering af komitéens afgørelse, men dens afgørelser af 16. november og 17. november 1998 blev fremsendt i en standardskrivelse til begge klagerne uden stillingtagen til de særlige argumenter, der var fremført i klagerens breve.

Klagerne fremsatte følgende påstande:

Udvælgelseskomitéen afviste vilkårligt deres ansøgninger uden at give en tilstrækkelig individuel begrundelse:

- i klage 1260/98/(OV)BB afviste udvælgelseskomitéen klagerens ansøgning, fordi han manglede mindst to års erhvervs erfaring efter afsluttet kandidateksamen på et niveau, som kunne sidestilles med niveauet for de arbejdsopgaver, der var beskrevet i afsnit II i meddelelsen om udvælgelsesprøven (afsnit III.B.2.b i meddelelsen). Klageren gjorde gældende, at komitéen havde undervurderet hans 10 års erhvervs erfaring som tjenestemand i Europa-Kommissionen og oversætter i Oversættelsestjenesten.

- i klage 1305/98/(OV)BB afviste udvælgelseskomitéen klagerens ansøgning af lignende årsager på grundlag af afsnit III.B.2.b i meddelelsen. Klageren gjorde gældende, at komitéen ikke havde taget hensyn til hans erhvervs erfaring som tjenestemand inden for det tekniske og arkitektoniske område. Ifølge klageren havde komitéen ikke præciseret, hvori hans manglende erhvervs erfaring bestod.

Udvælgelseskomitéen svarede med en standardskrivelse på de forskellige argumenter, som klagerne havde fremført i deres individuelle klager af 14. oktober 1998 og 2. november 1998.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Klagen videresendtes til Europa-Parlamentet, som i sin udtalelse i det væsentligste anførte følgende:

⁶⁸ EFT 1998 C 77 A (græsk udgave).

Da Parlamentet ikke havde forudset stopprøver i forbindelse med udvælgelsesprøven, behandlede udvælgelseskomitéen forud for afholdelsen af de skriftlige prøver og i overensstemmelse med tjenstemandsvedtægtens bilag III, artikel 5, ansøgningerne på grundlag af de krav, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven og opstillede i tilslutning hertil listen over ansøgere, der fik adgang til almindelig udvælgelsesprøve PE/83/A.

Med hensyn til P.'s klage traf udvælgelseskomitéen den afgørelse, at hans erhvervs erfaring som oversætter i forbindelse med denne udvælgelsesprøve ikke kunne betragtes som erhvervs erfaring på et niveau, som kunne sidestilles med niveauet for de arbejdsopgaver, der er beskrevet i afsnit II i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Denne afgørelse fandt anvendelse på samtlige ansøgere med denne profil. Ansøgningen blev derfor ikke afvist vilkårligt.

Med hensyn til A.'s klage var det svar, der blev sendt til ham efter hans klage, og som udtrykkeligt henviste til kravene i stillingsbeskrivelsen i afsnit II i meddelelsen om udvælgelsesprøven, udvælgelseskomitéens holdning på grundlag af de oplysninger, klageren havde forelagt.

Parlamentet understregede, at den først for nylig havde modtaget en kopi af Ombudsmandens afgørelse om klage 850/3.9.96/IJH/FIN/KT/BB, hvoraf det fremgår, at udvælgelseskomitéer bør forelægge individuelle begrundelser for ansøgere, som udtrykkeligt anmoder herom. Ombudsmanden kunne være forvisset om, at Europa-Parlamentets fremtidige udvælgelseskomitéer ville blive gjort opmærksom herpå.

Klageres bemærkninger

Klagerne fastholdt deres klager.

AFGØRELSEN

1 Udvalgskomitéen afviste klageres ansøgninger vilkårligt og uden at give en tilstrækkelig individuel begrundelse i forbindelse med åben udvælgelsesprøve PE/83/A

1.1 Klagerne gjorde gældende, at udvælgelseskomitéen afviste deres ansøgninger vilkårligt og uden at give en tilstrækkelig individuel begrundelse.

1.2 Ifølge Fælleskabets Domstoles faste retspraksis har udvælgelseskomitéen for en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver ganske vist skønsmæssige beføjelser ved vurderingen af ansøgernes kvalifikationsbeviser og faglige erfaring, men er alligevel bundet af ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøven. Den væsentlige rolle, meddelelsen om udvælgelsesprøven spiller efter tjenstemandsvedtægten, består i at give ansøgerne så nøjagtige oplysninger som muligt om arten af de betingelser, der netop stilles for at beklæde den stilling, der skal besættes, for dels at sætte dem i stand til at afgøre, om det har noget formål at indgive ansøgning, og dels hvilken dokumentation der er relevant for udvælgelseskomitéens arbejde, og som derfor bør vedlægges ansøgningsakterne⁶⁹.

Når udvælgelseskomitéen beslutter ikke at give en ansøger adgang til prøverne, skal den desuden anføre præcist, hvilke betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven den ikke anser for at være opfyldt af ansøgeren⁷⁰.

⁶⁹ Sag T-158/89, *Van Hecken mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg*, Sml. 1991 II, s. 1341.

⁷⁰ Forenede sager 4, 19 og 28/78, *Salerno m.fl. mod Kommissionen*, Sml. 1978, s. 2403, og sag T-108/84, *De Santis mod Revisionsretten*, Sml. 1985, s. 947.

1.3 Meddelelsen om udvælgelsesprøve PE/83/A indeholdt alle de nødvendige betingelser, som ansøgerne skulle opfylde. En af betingelserne i meddelelsens afsnit III.B.2.b var, at de skulle have mindst to års erhvervs erfaring efter afsluttet kandidateksamen på et niveau, som kunne sidestilles med niveauet for med de arbejdsopgaver, der var beskrevet i afsnit II i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

1.4 Ombudsmanden bemærkede, at det fremgik af oplysningerne fra klagerne og Parlamentet, at udvælgelseskomitéen havde handlet i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven, da den traf afgørelse om, at klagernes ansøgninger ikke kunne imødekommes på grund af, at klagerne ikke opfyldte de stillede betingelser.

1.5 Med hensyn til udvælgelseskomitéens forpligtelse til præcist at anføre, hvilke betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven der ikke anses for at være opfyldt af ansøgeren, bemærkede Ombudsmanden, at udvælgelseskomitéen i sine skrivelser af 9. oktober 1998 og af 16. og 17. november 1998 henviste til de arbejdsopgaver, der er beskrevet i afsnit II i meddelelsen, og over for klagerne begrundede, hvorfor de ikke havde fået adgang til udvælgelsesprøven.

2 Udvalgskomitéen svarede med en standardskrivelse på de forskellige argumenter, som klagerne havde fremført i deres individuelle klager til udvalgskomitéen for åben udvælgelsesprøve PE/83/A

2.1 Klagerne gjorde gældende, at udvalgskomitéen ikke svarede på de forskellige argumenter, de havde fremført i deres individuelle klager til komitéen.

2.2 Udvalgskomitéen havde fremsendt klagerne sin afgørelse i standardskrivelser den 16. og 17. november 1998.

2.3 I forbindelse med udvælgelsesprøver skal en udvalgskomité i sine afgørelser om afslag på ansøgninger anføre, hvilke betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven der ikke er opfyldt⁷¹. Hvis der er et stort antal ansøgere, kan udvalgskomitéen på det første stadium nøjes med blot summarisk at meddele ansøgerne, hvilke grunde der ligger bag afslaget, og kun meddele dem kriterierne og resultatet af udvælgelsen⁷². Udvalgskomitéen er dog ikke desto mindre forpligtet til senere at give individuelle oplysninger til de ansøgere, der udtrykkeligt anmoder herom⁷³.

2.4 I deres breve af 14. oktober 1998 og 2. november 1998 anmodede klagerne udtrykkeligt om, at udvalgskomitéen genovervejede deres erhvervs erfaring i forbindelse med åben udvælgelsesprøve PE/83/A. Udvalgskomitéen svarede den 16. og 17. november 1998 med identiske standardskrivelser, som blot anførte, at spørgsmålet var blevet behandlet på dens møde den 12. november 1998, og at komitéen kun kunne bekræfte sin oprindelige afgørelse om ikke at give klagerne adgang til almindelig udvælgelsesprøve PE/83/A, da klagernes erhvervs erfaring ikke svarede til arten af de arbejdsopgaver, der var beskrevet i afsnit II i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

2.5 Udvalgskomitéens standardskrivelser til klagerne indeholdt ikke tilstrækkelige oplysninger til, at det var muligt for klagerne at forstå de faktorer, som komitéens afgørelse i relation til deres individuelle klager var baseret på, og at muliggøre en fornyet gennemgang af begrundelsen for den afgørelse, der var truffet. Svaret gav derfor ikke klagerne tilstrækkelige individuelle begrundelser for afslaget på deres ansøgninger.

⁷¹ Forenede sager 4, 19 og 28/78, *Salerno m.fl. mod Kommissionen*, Sml. 1978, s. 2403, præmis 26-29.

⁷² Sag 225/82, *Verzyck mod Kommissionen*, Sml. 1983, s. 1991.

⁷³ Sag T-55/91, *Olivier Fascilla mod Parlamentet*, Sml. 1992 II, s. 1757, præmis 34-35.

3 Konklusion

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

I forbindelse med udvælgelsesprøver skal en udvælgelseskomité i sine afgørelser om afslag på ansøgninger anføre, hvilke betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven der ikke er opfyldt. Hvis der er et stort antal ansøgere kan udvælgelseskomitéen på det første stadium nøjes med blot summarisk at meddele ansøgerne, hvilke grunde der ligger bag afslaget, og kun meddele dem kriterierne og resultatet af udvælgelsen. Udvalgseskomitéen er dog ikke desto mindre forpligtet til senere at give individuelle oplysninger til de ansøgere, der udtrykkeligt anmoder herom.

Udvælgelseskomitéens standardskrivelser til klagerne indeholdt ikke tilstrækkelige oplysninger til, at det var muligt for klagerne at forstå de faktorer, som komitéens afgørelse i relation til deres individuelle klager var baseret på, og at muliggøre en fornyet gennemgang af begrundelsen for den afgørelse, der var truffet. Svaret gav derfor ikke klagerne tilstrækkelige individuelle begrundelser for afslaget på deres ansøgninger.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.4.2 Rådet for Den Europæiske Union

UDVÆLGELSESKOMITÉENS BEGRUNDELSE I UOVERENSSTEMMELSE MED MEDDELELSEN OM UDVÆLGELSESPRØVEN

Afgørelse om klage 1011/99/BB over Rådet for Den Europæiske Union

KLAGEN

Klageren havde søgt om at deltage i åben udvælgelsesprøve Rådet/LA/385 (finsksprogede oversættere)⁷⁴ afholdt af Rådet. Klagerens ansøgning blev udelukket fra udvælgelsesprøven, fordi den ikke opfyldte de betingelser, der var fastsat i punkt III.B.b i meddelelsen om udvælgelsesprøven, eftersom ansøgningen hverken viste et "indgående" kendskab til fransk eller et "særdeles godt" kendskab til engelsk, og klageren havde heller ikke tilstrækkelig erhvervs erfaring, hvor brugen af fransk havde været af væsentlig betydning. Denne vurdering var baseret på den dokumentation, som ansøgeren havde vedlagt sin ansøgning.

Han anmodede om at få udvælgelseskomitéens afgørelse taget op til fornyet vurdering og gjorde gældende, at der var begået fejl i forbindelse med behandlingen af hans ansøgning. Komitéen svarede, at han efter en revurdering syntes at have et "særdeles godt" kendskab til engelsk, men ikke et "indgående" kendskab til fransk, og fastholdt sin tidligere afgørelse.

Klageren gjorde gældende, at der var begået fejl i forbindelse med vurderingen af hans sprogkunderskab samt hans erhvervs erfaring på grundlag af hans ansøgning om deltagelse i åben udvælgelsesprøve Rådet/LA/385. Han gjorde endvidere gældende, at udvælgelseskomitéens begrundelse i afslaget var flertydig og i uoverensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven.

UNDERSØGELSEN

Rådets udtalelse

Klagen videresendtes til Rådet til udtalelse. I sin udtalelse pointerede Rådet, at de særlige betingelser for få adgang til at deltage i åben udvælgelsesprøve Rådet/LA/385 var følgende: «fuldstændig beherskelse af finsk, indgående kendskab til fransk eller engelsk, særdeles godt kendskab til det andet af disse to sprog og tilstrækkeligt kendskab til et eller flere andre officielle sprog i EU, dvs. tysk, dansk, spansk, græsk, italiensk, nederlandsk og

⁷⁴ EFT 1998 C 302 A (finsk udgave).

portugisisk ». Endvidere skulle ansøgerne forelægge behørig dokumentation for, at disse betingelser var opfyldt.

Det fremgik af den dokumentation, som klageren havde forelagt, at han ikke opfyldte kravene. Som udvælgelseskomitéen redegjorde for i sin skrivelse af 22. april og mere udførligt i sin skrivelse af 31. maj 1999, var den dokumentation, som klageren havde forelagt, ganske vist tilstrækkelig til at vise et « *særdeles godt* » kendskab til engelsk, men ikke tilstrækkelig til at vise et indgående kendskab til fransk, som han havde valgt som sit første sprog, og hvori der skulle aflægges prøve.

For at dokumentere et « *indgående* » kendskab til enten engelsk eller fransk fandt udvælgelseskomitéen, at en ansøger til en oversætterstilling i Generalsekretariatet for Rådet skulle have en uddannelsesmæssig baggrund, som mindst omfattede et udvidet kursus på gymnasieniveau i det pågældende sprog. Klageren havde imidlertid ikke læst fransk, ikke engang på gymnasieniveau. Klagerens eneste forbindelse til fransk var etableret via hans arbejde på et videnskabeligt forskningscenter i Frankrig mellem april 1993 og juli 1994. Det fremgik imidlertid, at fransk ikke havde haft en central placering i forbindelse med hans stilling, hvilket f.eks. dokumenteredes af, at klagerens publikationer var udarbejdet på engelsk. Det samme var tilfældet med ansøgerens erhvervs erfaring hos Oversættelse-scentret i Luxembourg. Udvalgskomitéen fandt derfor, at ansøgerens erhvervs erfaring ikke var tilstrækkelig til at dokumentere det erfaringsniveau inden for fransk, som krævedes med henblik på oversættelse af vanskelige tekster fra det pågældende sprog til finsk.

Ifølge Rådet var vurderingen af klagerens ansøgning hverken flertydig eller i strid med den meddelelse, der var offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Som en generel bemærkning blev det understreget, at udvælgelseskomitéen handler fuldstændig uafhængigt. Generalsekretæren er i sin egenskab af ansættelsesmyndighed derfor ikke i stand til at tilsidesætte afgørelser truffet af udvælgelseskomitéen, medmindre der foreligger stærke beviser for en ulovlig afgørelse, som berører lovligheden af udvælgelsesprøven som helhed. Ifølge Rådet indikerede de i den foreliggende sag fulgte kriterier og procedurer ikke noget sådant.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage. Klageren pegede på, at det fremgik af Rådets udtalelse, at ansøgerne skulle have en uddannelsesmæssig baggrund, som mindst omfattede et udvidet kursus på gymnasieniveau i fransk og engelsk. Dette fremgik ikke af meddelelsen om udvælgelsesprøven. Udvalgskomitéen kunne have vurderet ansøgernes sprogkundskaber ved at afholde en sprogsprøve.

AFGØRELSEN

1 Påstand om fejl i forbindelse med vurderingen af klagerens ansøgning om deltagelse i åben udvælgelsesprøve Rådet/LA/385 og om flertydig begrundelse, som var i uoverensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven

1.1 Klageren gjorde gældende, at der var begået fejl i forbindelse med vurderingen af hans sprogkundskaber samt hans erhvervs erfaring på grundlag af hans ansøgning om deltagelse i åben udvælgelsesprøve Rådet/LA/385. Han gjorde endvidere gældende, at udvælgelseskomitéens begrundelse var flertydig og i uoverensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven.

1.2 De særlige betingelser for at opnå adgang til at deltage i åben udvælgelsesprøve Rådet/LA/385 var følgende: « fuldstændig beherskelse af finsk, indgående kendskab til fransk eller engelsk, særdeles godt kendskab til det andet af disse to sprog og tilstrække-

ligt kendskab til et eller flere andre officielle sprog i EU, dvs. tysk, dansk, spansk, græsk, italiensk, nederlandsk og portugisisk ». Endvidere skulle ansøgerne forelægge behørig dokumentation for, at disse betingelser var opfyldt.

1.3 For at dokumentere et «*indgående*» kendskab til enten engelsk eller fransk fandt udvælgelseskomitéen, at en ansøger til en oversætterstilling i Generalsekretariatet for Rådet skulle have en uddannelsesmæssig baggrund, som mindst omfattede et udvidet kursus på gymnasieniveau i det pågældende sprog. Klageren havde imidlertid ikke læst fransk, ikke engang på gymnasieniveau. Udvalgskomitéen fandt desuden, at ansøgerens erhvervs erfaring ikke var tilstrækkelig til at dokumentere det fornødne erfaringsniveau inden for fransk.

1.4 Ifølge retspraksis fra Fællesskabets domstole har udvælgelseskomitéer omfattende skønsbeføjelser. Under udøvelsen af disse beføjelser skal udvælgelseskomitéer overholde de retslige rammer for deres aktiviteter, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

1.5 God forvaltningsskik kræver, at der gives så nøjagtige oplysninger som muligt om arten af de betingelser, der stilles for at beklæde en stilling. Disse oplysninger skulle sætte ansøgeren i stand til dels at afgøre, om det har noget formål at indgive ansøgning, og dels hvilken dokumentation der er relevant for udvælgelseskomitéens arbejde, og som derfor bør vedlægges ansøgningsakterne.⁷⁵ Meddelelsen om udvælgelsesprøven har til formål at give ansøgeren til den pågældende udvælgelsesprøve behørig oplysninger om de krav og betingelser, der skal opfyldes. I den foreliggende sag indeholdt meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke udtrykkeligt kravet om, at der skulle forelægges dokumentation for “*en uddannelsesmæssig baggrund, som mindst omfattede et udvidet kursus på gymnasieniveau*”. Under disse omstændigheder gav udvælgelseskomitéen ikke klageren klare og nøjagtige oplysninger om, at kendskabet til fransk eller engelsk skulle dokumenteres af mindst et udvidet kursus på gymnasieniveau. Udvalgskomitéens afgørelse fik derfor klageren til at tvivle på, om hans sprogkundskaber og erhvervs erfaring var blevet vurderet behørigt i overensstemmelse med de kriterier, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og dette udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

2 Konklusion

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at der gives så nøjagtige oplysninger som muligt om arten af de betingelser, der stilles for at beklæde en stilling. Disse oplysninger skulle sætte ansøgeren i stand til dels at afgøre, om det har noget formål at indgive ansøgning, og dels hvilken dokumentation der er relevant for udvælgelseskomitéens arbejde, og som derfor bør vedlægges ansøgningsakterne. Meddelelsen om udvælgelsesprøven har til formål at give ansøgeren til den pågældende udvælgelsesprøve behørig oplysninger om de krav og betingelser, der skal opfyldes. I den foreliggende sag indeholdt meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke udtrykkeligt kravet om, at der skulle forelægges dokumentation for “en uddannelsesmæssig baggrund, som mindst omfattede et udvidet kursus på gymnasieniveau”. Under disse omstændigheder gav udvælgelseskomitéen ikke klageren klare og nøjagtige oplysninger om, at kendskabet til fransk eller engelsk skulle dokumenteres af mindst et udvidet kursus på gymnasieniveau. Udvalgskomitéens afgørelse fik derfor klageren til at tvivle på, om hans sprogkundskaber og erhvervs erfaring var blevet vurderet behørigt i overensstemmelse med de kriterier, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og dette udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

⁷⁵ Sag T-158/89, *Van Hecken mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg*, Sml. 1991 II, s. 1341.

3.4.3 Europa-Kommissionen

BETALING I HENHOLD TIL EN TACIS-KONTRAKT

Afgørelse om klage 161/98/ME over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1998 indgav et konsulentfirma en klage til Den Europæiske Ombudsmand. Klageren havde indgået en Tacis-kontrakt med Europa-Kommissionen vedrørende etablering af en rådgivningstjeneste på fødevarer- og landbrugsområdet i Usbekistan. Projektet skulle efter planen afsluttes i slutningen af august 1997. Det blev aftalt, at der skulle udfærdiges et tillæg til kontrakten med henblik på at forlænge den med tre måneder. I juli 1997 udfærdigede Kommissionen tillægget til kontrakten. Kommissionen underskrev tillægget og sendte det derpå til klageren til underskrift. Tillægget henviste imidlertid ikke til en yderligere betaling, som klageren havde anmodet om. Klageren kontaktede derfor mange gange Kommissionen pr. fax vedrørende dette spørgsmål. Efter disse forespørgsler modtog klageren et telefonopkald fra Kommissionen. Ifølge klageren tilkendegav den ansvarlige tjenestemand i Kommissionen, at der ville være mulighed for en yderligere betaling, og gav klageren besked på, på grund af den korte tid inden den oprindelige kontrakt ville udløbe, at tilføje den pågældende ændring i det eksisterende tillæg i hånden, derpå underskrive det og returnere det til Kommissionen. På grundlag af dette tillæg sendte klageren fakturaer i september 1997 og anmodede om betaling. Da der ikke var foretaget betaling efter den i kontrakten fastsatte frist på 60 dage, tog klageren flere gange kontakt til Kommissionen og anmodede om såvel betaling som oplysninger om, hvorvidt fakturaerne var blevet godkendt. Først i januar 1998 (ca. 130 dage senere) og efter mange anmodninger om betaling og/eller oplysninger om udviklingen meddelte Kommissionen klageren, at de fakturaer, der var indsendt i september 1997, var formelt afvist. Begrundelsen for afvisningen var, at klageren kun havde én faktureringsmulighed tilbage, dvs. ved afslutningen af projektet, og fakturaerne fra september skulle derfor indsendes igen ved afslutningen af projektet.

På den baggrund indgav klageren en klage til Ombudsmanden. Klageren gjorde gældende, at ingen af fakturaerne i henhold til kontrakten var blevet betalt inden for den i kontrakten fastsatte frist på 60 dage, og forelagde en oversigt over forsinkelserne. Oversigten viste forsinkelser på indtil 223 dage. Klageren gjorde desuden gældende, at de forelagte oplysninger om, hvordan der gøres krav på renter, var usammenhængende, utilstrækkelige og forvirrende. Med hensyn til dette spørgsmål vedlagde klageren en brevveksling, hvoraf det fremgik, at klageren havde søgt en præcisering fra Kommissionen, efter at det ikke var lykkedes ham at opnå renter. Klageren anførte imidlertid, at Kommissionen forelagde forskellige oplysninger. Som følge heraf var klageren af den opfattelse, at det ikke havde været muligt at kræve morarenter i kontraktens løbetid.

Klageren gjorde krav på betaling af alle ikke-betalte honorarer og renter samt erstatning.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Europa-Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

I forbindelse med Tacis-programmer udarbejdes kontrakterne efter en standardmodel bestående af kontrakten samt de "almindelige betingelser". Hver kontrakt indeholder også særlige retningslinjer for udformningen og indgivelsen af fakturaer.

Ifølge artikel 13 i kontrakten skal enhver ændring af kontrakten behørigt aftales skriftligt, herunder ændringer af den fastsatte betalingsplan. Artikel 46 i de almindelige betingelser foreskriver, at sådanne ændringer skal være i form af en supplerende aftale, som underskrives af begge parter.

Kontraktens artikel 6 fastsætter en specifik betalingsplan, hvor den endelige betaling først forfalder, når kontrahentens endelige rapport er godkendt. Tjenestegrenene i GD 1A har

desuden fået pålæg om kun i undtagelsestilfælde at godkende ændringer af de oprindeligt aftalte betalingsbetingelser, og endvidere fremgår det af GD 1A's "Addenda aux Contrats", at ændringer af betalingsplanen ikke kan føre til, at antallet af fastsatte betalinger øges. Finansdirektorat F nægtede således at gennemføre betalinger, som ikke var fastsat i den oprindelige betalingsplan.

Med hensyn til de fakturaer, som klageren fremsendte i september 1997, forklarede Kommissionen, at den oprindelige kontrakt udløb den 18. juli 1997, men blev forlænget to gange (tillæg nr. 4 og 5) indtil den 18. december 1997 til sikring af, at projektet blev korrekt afsluttet. I overensstemmelse med "Addenda aux Contrats" blev anmodningen om en yderligere, særskilt betaling imidlertid ikke godkendt. Kommissionen afviste, at den telefonisk havde givet klageren besked på selv at ændre teksten i tillæg nr. 4, og da slet ikke den af klageren nævnte tjenestemand, som var på ferie på daværende tidspunkt.

Med hensyn til betalingen af renter understregede Kommissionen, at artikel 31 i de almindelige betingelser fastsætter en betalingsfrist på 60 dage fra modtagelsen af betalingsanmodningen. Hvis denne tidsfrist overskrides, har kontrahenten ret til morarenter. Morarenter udgør imidlertid et kontraktligt krav, som er betinget af betalingsplanen i kontrakten. Såfremt ingen betaling er forfalden for fakturaer, der fremsendes uden for denne aftalte plan, kan der ikke påløbe morarenter. Endvidere fastsætter artikel 31 i de almindelige betingelser, at Kommissionen ikke er ansvarlig for forsinkelser, som skyldes kontrahentens egne udeladelser og fejl ved udfærdigelsen af fakturaerne. Kommissionen anførte også, at alle krav på honorarer og direkte udgifter i forbindelse med dette projekt var blevet betalt fuldt ud, og at en enkelt faktura, som igen var blevet fremsendt i april 1998 efter korrektioner, var ved at blive behandlet.

Med hensyn til klagerens erstatningskrav anså Kommissionen ikke spørgsmålet om erstatning for at være relevant, og under alle omstændigheder havde klageren ikke forelagt beviser for skader.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger anførte klageren, at den håndskrevne ændring af tillæg nr. 4 kun blev foretaget som et direkte resultat af de mundtlige anvisninger, han havde modtaget af Kommissionen. Uden at have fået besked på at gøre dette af en person, der repræsenterede Kommissionen, ville klageren ikke have taget dette skridt.

Vedrørende de forsinkede betalinger påpegede klageren, at Kommissionen ikke kom ind på dette spørgsmål, men blot henviste til kontrahenters udeladelser og fejl. Det forhold, at der senere var blevet betalt morarenter, betød, at Kommissionen erkendte, at den ikke havde overholdt kontraktbetingelserne. Kommissionen gav imidlertid ingen forklaring på de vedvarende forsinkelser i forbindelse med behandlingen af rentebetalinger.

Med hensyn til påstanden vedrørende usammenhængende, utilstrækkelige og forvirrende oplysninger om, hvordan der gøres krav på renter, understregede klageren, at Kommissionen ikke kommenterede dette punkt.

Kommissionens udtalelse om, at alle krav på honorarer og direkte udgifter var blevet betalt fuldt ud, var faktisk ukorrekt, da klagerens seneste faktura stadig ikke var betalt. Den måtte fremsendes igen, fordi Kommissionen ikke havde anvendt de aftalte ændringer af et tillæg til kontrakten.

Med hensyn til erstatningskravet mente klageren, at en erstatning var relevant for morarenter i forbindelse med fakturaer indsendt i september 1997, som blev afvist, og i betragtning af, at det ikke havde været muligt for klageren at gøre krav på renter i de første 18 måneder af kontraktens løbetid på grund af forvirrende oplysninger, samt også for den overordentlig megen tid, som klagerens personale havde brugt på at følge op på forsinkelser og modstridende oplysninger fra Kommissionen.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en omhyggelig undersøgelse af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger besluttede Ombudsmanden at anmode Kommissionen om yderligere oplysninger med hensyn til for det første, om Kommissionen havde skriftlige instrukser til ansatte, der er i telefonisk kontakt med kontrahenter, og for det andet, om Kommissionen havde et standardoplysningsskema eller lignende med henblik på at informere kontrahenter om de betingelser, hvorpå der kan udbetales renter, og de procedurer, der skal anvendes for at gøre krav på renter. Ombudsmanden opfordrede desuden Kommissionen til at kommentere klagerens bemærkninger.

I sit svar anførte Kommissionen, at med hensyn til klagerens bemærkninger var disse koncentreret om anmodningen om en yderligere betaling. Kommissionen gentog, at den ikke havde fundet bevis for, at klageren telefonisk havde fået besked på selv at tilføje en ændring i tillæg nr. 4. Kommissionen vedlagde et notat fra den tjenestemand, som havde talt med klageren, hvorefter det fremgik, at der ikke var givet en sådan besked. Kommissionen oplyste, at den ikke havde skriftlige instrukser til ansatte, der er i telefonisk kontakt med kontrahenter, men at den havde særlige instrukser for behandlingen af anmodninger om yderligere betalinger. Med hensyn til oplysninger til kontrahenter om betaling af renter henviste Kommissionen til artikel 31 i de almindelige betingelser (som var en del af kontrakten) og artikel 30 i den reviderede udgave af de almindelige betingelser og anførte, at disse ikke krævede nogen nærmere forklaring. Kommissionen henviste endvidere til en vejledning, som den udleverede til kontrahenter, og hvorefter det fremgik, hvordan fakturaer skulle indgives.

Kommissionens anden udtalelse videresendtes til klageren. I sine yderligere bemærkninger anførte klageren igen, at den håndskrevne ændring var et direkte resultat af de anvisninger, han havde fået af en kommissionstjenestemand. Klageren var imidlertid ikke i stand til at dokumentere dette, men understregede, at han tilbageviste kommissionstjenestemandens udtalelse, og desuden beviste et internt notat i Kommissionen med instrukser for behandlingen af anmodninger om yderligere betalinger ikke, at den anbefalede procedure i realiteten var blevet fulgt. Klageren understregede, at de artikler, der forklarer procedurerne for at kræve renter, ikke er umiddelbart forståelige, men forvirrende. Kommissionen tog ikke denne påstand om fejl eller forsømmelser op. Den seneste faktura var stadig ikke betalt til klageren, og Kommissionen besvarede ikke nogen af de spørgsmål, der var rejst med hensyn til erstatning.

Under en telefonsamtale i oktober 1999 mellem klageren og Ombudsmandens tjenestegrene bekræftede klageren, at den sidste ubetalte faktura var blevet betalt. Kommissionen havde imidlertid ikke betalt det beløb, som var bekræftet skriftligt af Kommissionen i marts 1998, men et nedsat beløb på grundlag af senere beregninger. Klageren gik ud fra, at den nedsatte betaling var i overensstemmelse med Kommissionens regler, men fandt det uacceptabelt, at Kommissionen formelt informerede ham om, at han ville modtage et vist beløb, når den senere nedsatte dette.

AFGØRELSEN

1 Anmodning om en yderligere betaling

1.1 Ifølge klageren udfærdigede Kommissionen tillæg nr. 4 til kontrakten, underskrev det og sendte det derpå til klageren til underskrift. Da tillægget imidlertid ikke indeholdt en henvisning til en yderligere betaling, som klageren havde anmodet om, kontaktede klageren Kommissionen. Klageren gjorde gældende, at han under en telefonsamtale fik besked på at tilføje den pågældende ændring i det eksisterende tillæg i hånden, derpå underskrive det og returnere det til Kommissionen. I overensstemmelse med den håndskrevne ændring til tillæg nr. 4 sendte klageren fakturaer i september 1997.

1.2 Kommissionen nægtede at betale fakturaerne med henvisning til, at den ikke godkendte den håndskrevne ændring. Den afviste endvidere, at den telefonisk havde givet klageren besked på selv at tilføje ændringen. Den fremlagde en udtalelse fra den pågældende tjenestemand og et notat fra GD 1A med regler vedrørende kontraktændringer.

1.3 Kontrakten mellem Kommissionen og klageren indeholdt bl.a. betalingsplanen og antallet af betalinger. Ifølge artikel 13 i kontrakten skal enhver ændring af kontrakten aftales skriftligt. Ifølge artikel 46 i bilag E (almindelige betingelser for tjenesteydelseskontrakter finansieret over Tacis-midler) i kontrakten kan bestemmelserne i kontrakten og bilagene dertil kun ændres gennem en supplerende aftale, som underskrives af begge parter.

1.4 Til sikring af, at projektet blev korrekt afsluttet, blev tillæg nr. 4 udfærdiget med henblik på at forlænge kontrakten og ændre prisfordelingen. Det blev underskrevet af Kommissionen og derpå sendt til klageren til underskrift. Inden klageren underskrev det, tilføjede denne imidlertid en ændring skrevet i hånden, hvorefter en foreløbig faktura kunne fremsendes i august 1997.

1.5 Med hensyn til den håndskrevne ændring forelagde Kommissionen et notat fra den tjenestemand, som havde talt med klageren, hvoraf det fremgik, at tjenestemanden ikke havde givet klageren besked på selv at tilføje en ændring i tillægget. Klageren afviste denne udtalelse. Kommissionen forelagde desuden et notat vedrørende de tillægskontrakter, som GD 1A indgår. Ifølge notatet kunne ændringer af betalingsplanen ikke føre til, at antallet af fastsatte betalinger øges. Klageren gjorde gældende, at et internt notat ikke beviser, at den anbefalede procedure i realiteten var blevet fulgt. Med hensyn til dette aspekt af sagen, er der derfor tale om påstand mod påstand. På baggrund af ovenstående og da der i henhold til reglerne i kontrakten ikke blev foretaget en formel ændring med hensyn til en yderligere betaling, har klageren ikke bevist, at Kommissionen gav ham besked på selv at tilføje ændringen i tillæg nr. 4.

1.6 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Forsinkede betalinger

2.1 Klageren gjorde gældende, at alle betalinger i henhold til kontrakten havde været forsinkede og ikke var blevet betalt inden for den i kontrakten fastsatte frist på 60 dage, og forelagde en oversigt over forsinkelserne, som var på indtil 223 dage. Klageren gjorde også senere gældende, at Kommissionen ikke havde givet nogen forklaring på forsinkelserne.

2.2 Kommissionen kommenterede ikke denne påstand fra klagerens side, hverken i sin første eller i sin anden udtalelse, men anførte kun, at betalingerne i mellemtiden var blevet foretaget.

2.3 God forvaltningsskik kræver, at der handles i overensstemmelse med en kontrakt, og at betalinger foretages inden for en rimelig tidsfrist. I den foreliggende sag kommenterede Kommissionen ikke klagerens påstand med hensyn til forsinket betaling. Ombudsmanden fandt, at selv om betalingerne nu er foretaget, fremgik det klart af de oplysninger, som klageren fremlagde, at der forekom forsinkelser, som der ikke var nogen behørig begrundelse for. Dette udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fremsatte derfor en kritisk bemærkning over for Kommissionen.

3 Oplysninger om, hvordan der gøres krav på renter

3.1 Klageren gjorde gældende, at de oplysninger, som Kommissionen havde givet med hensyn til, hvordan der gøres krav på renter, var usammenhængende, utilstrækkelige og

forvirrende med det resultat, at klageren havde problemer med at kræve morarenter. Med hensyn til dette spørgsmål vedlagde klageren en brevveksling med Kommissionen.

3.2 Kommissionen kommenterede ikke udførligt klagerens påstande med hensyn til usammenhængende og forvirrende oplysninger, men henviste til artikel 31 i de almindelige betingelser (som var en del af kontrakten) og artikel 30 i den reviderede udgave af de almindelige betingelser og anførte, at disse ikke krævede nogen nærmere forklaring. Kommissionen henviste endvidere til en vejledning i, hvordan fakturaer skulle indgives.

3.3 Artikel 31 i de almindelige betingelser vedrører "betalingsplan". Det hedder heri, at betaling sker inden for 60 dage fra modtagelsen af betalingsanmodningen. Artikel 31, stk. 5, vedrører renter og fastsætter:

Hvis betalingsfristen overskrides, og kontrakten ikke har dannet grundlag for noget krav, har kontrahenten automatisk og uden varsel ret til renter, som beregnes forholdsmæssigt på grundlag af det antal kalenderdage, hvormed betalingen er forsinket, til den sats, der anvendes af den udstedende institution i den stat, hvori kontrahenten har anmodet om, at betalingen skal finde sted.

Artikel 31 i de almindelige betingelser indeholder således den oplysning, at kontrahenten, dvs. i det foreliggende tilfælde klageren, har ret til renter, hvis betalingsfristen overskrides.

3.4 God forvaltningsskik kræver, at der efter anmodning stilles oplysninger til rådighed. Klageren forsøgte at få præciseret hos Kommissionen, hvordan der kunne kræves renter, og ved mindst to lejligheder gav Kommissionen forskellige oplysninger. Kommissionen fremsatte ingen bemærkninger i sine udtalelser til Ombudsmanden om klagen, for så vidt angår dette aspekt. Ombudsmanden fandt, at klagen viste, at Kommissionen efter klagerens rimelige anmodning ikke stillede klare oplysninger til rådighed inden for en rimelig tidsfrist. Dette udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fremsatte derfor en kritisk bemærkning over for Kommissionen.

4 Konklusion

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at der handles i overensstemmelse med en kontrakt, og at betalinger foretages inden for en rimelig tidsfrist. I den foreliggende sag kommenterede Kommissionen ikke klagerens påstand med hensyn til forsinket betaling. Ombudsmanden fandt, at selv om betalingerne nu er foretaget, fremgik det klart af de oplysninger, som klageren fremlagde, at der forekom forsinkelser, som der ikke var nogen behørig begrundelse for. Dette udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

God forvaltningsskik kræver, at der efter anmodning stilles oplysninger til rådighed. Klageren forsøgte at få præciseret hos Kommissionen, hvordan der kunne kræves renter, og ved mindst to lejligheder gav Kommissionen forskellige oplysninger. Kommissionen fremsatte ingen bemærkninger i sine udtalelser til Ombudsmanden om klagen, for så vidt angår dette aspekt. Ombudsmanden fandt, at klagen viste, at Kommissionen efter klagerens rimelige anmodning ikke stillede klare oplysninger til rådighed inden for en rimelig tidsfrist. Dette udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da disse aspekter af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

GODKENDELSE AF EN KONTRAKT OG EFTERFØLGENDE AFSLAG PÅ FINANSIERINGEN HERAF

Afgørelse om klage 540/98/(XD)ADB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren, SYSTEMS EUROPE S.A. (i det følgende benævnt SE), blev tildelt en leveringskontrakt SEM/03/608/010, der blev indgået som led i et støtteprogram på elektricitetsområdet i Syrien, som blev støttet af Europa-Kommissionen (udbudsreference IB/0028). Denne kontrakt blev underskrevet af SE og den syriske regering den 11. september 1997 og blev godkendt af Kommissionens delegation i Syrien (i det følgende benævnt delegationen) den 18. september 1997.

Den 20. oktober 1997 informerede delegationen SE om, at Kommissionens Generaldirektorat IB (i det følgende benævnt GD IB) ikke var i stand til at godkende kontrakten på daværende tidspunkt. SE skulle ikke videreføre arbejdet, inden en sådan godkendelse forelå. Virksomheden besluttede ikke at indstille arbejdet af følgende grunde:

- SE havde allerede påbegyndt arbejdet og mobiliseret væsentlig arbejdskraft.
- Tidsplanen var meget stram (projektets forskellige faser skulle være afsluttet henholdsvis 4, 5 og 6 måneder efter datoen for underskrivelse af kontrakten).
- En standsning af arbejdet ville have været forbundet med betydelige ulemper.
- Kommissionen burde have haft kendskab til eventuelle fejl i udbudsproceduren inden kontraktens godkendelse.

Den 12. januar 1998 informerede delegationen skriftligt SE om, at Kommissionen ikke kunne godkende finansieringen af kontrakten, og at den ville anmode de syriske myndigheder om at annullere den. Dette skete den 19. januar 1998. Ifølge kontrakten skulle en betydelig del af arbejdet imidlertid være fuldført på det tidspunkt. SE gjorde gældende, at Kommissionen ikke begrundede anmodningen om annullering.

På baggrund af SE's anmodning om en redegørelse forklarede en kommissionstjenestemand, at SE ikke havde noget ansvar for de omstændigheder, der førte til annulleringen. Denne situation var tilsyneladende resultatet af interne fejltagelser i institutionen. Kommissionen forsikrede, at der ikke var rejst tvivl om kvaliteten af SE's arbejde, og at virksomheden fortsat ville være opført på listen over mulige leverandører.

Efter at have lidt et betydeligt økonomisk tab og i betragtning af de dramatiske konsekvenser for sit faglige omdømme forsøgte SE forgæves at opnå erstatning og indgav derfor en klage til Den Europæiske Ombudsmand.

Klageren fremsatte følgende påstande:

- 1 SE gjorde gældende, at Europa-Kommissionen nægtede at finansiere en kontrakt, selv om den var blevet godkendt af Kommissionens delegation i Syrien uden betingelser.
- 2 SE gjorde gældende, at virksomheden hverken havde fået oplyst grundene til Kommissionens anmodning om kontraktens annullering, eller havde fået mulighed for at forsvare sig.
- 3 SE gjorde gældende, at Kommissionen nægtede at påtage sig noget ansvar for kontraktens annullering og at betale erstatning til SE.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse om klagen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Udbuddet blev forestået af de syriske myndigheder som led i en finansprotokol, der var indgået mellem Syrien og EØF. Inden finansieringen af en kontrakt kontrollerer Kommissionen udbudsproceduren.

Kommissionen fandt, at den pågældende udbudsprocedure var behæftet med betydelige uregelmæssigheder. De to eneste ansøgere (ÉLECTRICITÉ DE FRANCE og SE) deltog i det syriske projekt som konsulenter. Da de formentlig havde deltaget i udformningen af udbuddet, nærede Kommissionen mistanke om, at der forelå interessekonflikter.

Den rapport, som de syriske myndigheder havde udarbejdet, nævnte desuden ingen pris-sammenligning. Endelig var SE under udbudsproceduren to gange blevet indkaldt til forhandlinger med de syriske myndigheder, hvilket efter Kommissionens opfattelse kunne tyde på interessekonflikter.

På baggrund heraf meddelte Kommissionen de syriske myndigheder, at den ikke ville være i stand til at finansiere kontrakten. De syriske myndigheder besluttede på eget initiativ at annullere kontrakten, men kunne have finansieret den af egne midler uden bistand fra EU. Så snart kontrakten var annulleret, blev SE's ledelse informeret om grundene til anmodningen om annullering.

Kommissionen afviste ethvert ansvar. Den fandt, at erstatningskravet burde rettes mod SE's medkontrahent, dvs. de syriske myndigheder.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden videresendte Kommissionens udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. I sit svar af 28. oktober 1998 gjorde SE gældende, at Kommissionens udtalelse indeholdt juridiske og faktuelle fejl. Klagerens bemærkninger kan sammenfattes på følgende måde:

Kontrakten blev ganske vist indgået mellem SE og de syriske myndigheder, men den var også blevet godkendt af delegationen. Kommissionen var derfor part i kontrakten og forpligtet til at finansiere den. Endvidere besluttede de syriske myndigheder at annullere kontrakten på Kommissionens udtrykkelige anmodning og ikke, som Kommissionen fejlagtigt påstod, på eget initiativ. SE fandt derfor, at virksomheden havde lidt skade som følge af Kommissionens ensidige beslutning om at løbe fra sin forpligtelse.

De faktuelle omstændigheder i forbindelse med udbudsproceduren, hvilke Kommissionen betragtede som uregelmæssigheder, var alle kendte for Kommissionen inden den formelle godkendelse. De kunne således ikke påvirke Kommissionens indvilligelse i at yde finansiel bistand.

SE var ganske vist konsulent i forbindelse med programmet, men deltog aldrig i den del af programmet, som virksomheden fik tildelt i kontrakten. SE mødtes heller ikke med de syriske myndigheder, der havde ansvaret for udbudsproceduren, for at forhandle med dem, men blot for at forelægge tekniske oplysninger i forbindelse med sin ansøgning.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

1 Ombudsmanden anmodede Kommissionen om at meddele ham, om den var blevet opmærksom på de påståede uregelmæssigheder inden godkendelsen.

Kommissionens supplerende udtalelse

Kommissionen gentog, at den hverken havde indgået eller annulleret en kontrakt med SE. Delegationen havde været af den opfattelse, at betingelserne for finansiel bistand var opfyldt. Den 18. september 1997 blev kontrakten foreløbig godkendt, selv om der forinden var mistanke om uregelmæssigheder. Sagsakten blev efterfølgende fremsendt til Kommis-

sionens GD IB til endelig afgørelse. Den 20. oktober 1997 blev SE anmodet om ikke at påbegynde arbejdet inden den endelige godkendelse. Både SE og de syriske myndigheder blev den 12. januar 1998 underrettet om, at GD IB havde nægtet at finansiere projektet.

Klagerens supplerende bemærkninger

SE fik mulighed for at kommentere Kommissionens supplerende udtalelse. SE gjorde gældende, at virksomheden ikke havde fået oplyst, at delegationens godkendelse angiveligt skulle have været foreløbig. SE var derfor i god tro når den opfattede delegationen som værende beføjet til at indgå forpligtelser på Kommissionens vegne. Den manglende gennemsigtighed med hensyn til ansvarsfordelingen i forbindelse med denne form for procedure var allerede blevet godtgjort af Revisionsretten i 1991⁷⁶. Delegationens godkendelse havde retsvirkninger for SE, tilbagekaldelsen heraf skabte på sin side en situation, hvor det almindelige princip om beskyttelse af god tro blev tilsidesat. Endvidere traf Kommissionen en foranstaltning, som påvirkede SE negativt, men begrundede den ikke og gav ikke SE mulighed for at forsvare sig.

2 For at afklare beslutningsprocessen i denne sag og fastslå den faktiske besluttende myndighed i Kommissionen anmodede Ombudsmanden Kommissionen om yderligere oplysninger om retsgrundlaget for den procedure, der var blevet fulgt. Han forhørte sig endvidere om forsinkelsen i denne procedure.

Kommissionens supplerende udtalelse

Kommissionen informerede Ombudsmanden om, at den i overensstemmelse med EF's finansforordning, afsnit IX, bistand til tredjelande, førte kontrol med hele proceduren for indgåelse af kontrakten, som gennemførtes af den lokale kontrahent (i dette tilfælde PEGTE⁷⁷). Aftalen om at finansiere en kontrakt antager konkret form ved "godkendelsen" heraf. Ansvar for at træffe denne afgørelse er fordelt mellem delegationen og "hovedkvarteret" i Bruxelles (dvs. GD IB). I den foreliggende sag skulle godkendelsen, som fastsat i GD IB's vejledning af 30. september 1996⁷⁸ om leveringskontrakter på over 137.000 ECU, have været givet af delegationen efter udtrykkelig bemyndigelse fra "hovedkvarteret". Delegationen godkendte i realiteten kontrakten, inden den fremsendte sagsakten til GD IB-E/2 i Bruxelles, og inden den fik bemyndigelse hertil fra Bruxelles.

Med hensyn til forsinkelsen i proceduren, som Ombudsmanden havde nævnt, gentog Kommissionen, at SE var blevet anmodet om ikke at videreføre arbejdet en måned efter kontraktens godkendelse. Den tid (4 måneder), der var blevet anvendt på at analysere en så kompliceret sag og træffe afgørelse om ikke at finansiere kontrakten, anså Kommissionen ikke for at være urimelig lang.

Endelig oplyste Kommissionen Ombudsmanden om, at den "[anfægtede] klagerens argumenter med hensyn til sit finansielle ansvar set ud fra princippet om beskyttelse af god tro og med tiden ville tage dem op ved passende lejlighed."

Klagerens supplerende bemærkninger

SE blev informeret om Kommissionens supplerende udtalelse. Klageren fastholdt sin klage og gjorde gældende, at afslaget på at finansiere kontrakten syntes vilkårligt. SE fastholdt denne påstand ved at nævne, at to virksomheder i en lignende situation fik lov til at deltage i et udbud i forbindelse med samme program. Trods deres tidligere deltagelse i det syriske program havde man ikke næret mistanke om nogen interessekonflikter.

⁷⁶ Revisionsrettens særberetning nr. 3/91.

⁷⁷ Public Establishment for Generation and Transmission of Electrical Energy (PEGTE).

⁷⁸ Notat til hr. Anacoreta, hr. Defraigne, hr. Frossati, hr. Rhein, kontorchefer og delegationsledere: "Kontrakter vedrørende tjenesteydelser, bygge- og anlægsarbejder og leverancer, herunder lokale indkøb, på vegne af modtageren som led i finansieringsaftaler eller aftaler om gavebistand." - 30. september 1996.

3 Kommissionen havde nægtet at kommentere SE's argumenter med hensyn til sit finansielle ansvar som led i Ombudsmandens undersøgelse. Ombudsmanden anmodede derfor Kommissionen om at tage sit standpunkt op til fornyet overvejelse eller at oplyse ham om grundene til dens nægtelse heraf.

Kommissionens endelige udtalelse

Kommissionen bekræftede sit standpunkt med hensyn til klagen. Den fremsendte en detaljeret redegørelse for grundene til GD IB's formodning for interessekonflikter. Den understregede endvidere, at de virksomheder, der deltog i det andet udbud, i modsætning til SE's påstande befandt sig i en helt anden situation.

Klagerens endelige bemærkninger

I sine endelige bemærkninger gentog SE, at Kommissionen endnu en gang nægtede at kommentere SE's argumenter med hensyn til sit finansielle ansvar. SE anfægtede desuden en del af de forklaringer, som Kommissionen havde givet i sin sidste udtalelse.

AFGØRELSEN

1 Afslag på finansiering af kontrakt trods godkendelse heraf uden betingelser

1.1 SE gjorde gældende, at Europa-Kommissionen nægtede at finansiere en kontrakt, selv om den var blevet godkendt af Kommissionens delegation i Syrien uden betingelser.

1.2 Kommissionen indvendte, at kontrakten ikke kunne finansieres på grund af uregelmæssigheder i udbudsproceduren.

1.3 Under Ombudsmandens undersøgelse anførte Kommissionen, at de påståede uregelmæssigheder, som lå til grund for Kommissionens afslag på at finansiere kontrakten, var kendte inden godkendelsen. Kommissionen gjorde imidlertid gældende, at godkendelsen var foreløbig. Endelig erkendte Kommissionen i sin tredje udtalelse, at delegationen ikke havde handlet i overensstemmelse med den gældende interne procedure.

1.4 Ombudsmanden fandt, at det ikke fremgik af den godkendte kontrakt, at delegationens godkendelse var foreløbig. En grundig gennemgang af den gældende interne procedure⁷⁹, som Kommissionen fremlagde, viste, at det i dette tilfælde var GD IB-E/2's⁸⁰ ansvar at godkende kontrakten og ikke delegationens. Proceduren indeholder ikke mulighed for en foreløbig godkendelse.

1.5 I løbet af undersøgelsen forklarede Kommissionen, at aftalen om at finansiere en kontrakt antager konkret form ved godkendelsen heraf. Der er intet i sagsakten, som peger på, at SE havde kendskab til Kommissionens interne godkendelsesprocedure. Der er heller intet, der tyder på, at SE kunne have været klar over, at delegationen ikke rettede sig efter denne procedure.

1.6 Kommissionen gjorde gældende, at delegationen den 20. oktober 1997 havde anmodet SE om ikke at videreføre arbejdet, inden GD IB's formelle afgørelse forelå. Det skal i denne forbindelse imidlertid bemærkes, at kontrakten var blevet underskrevet den

⁷⁹ Bilag XV - Leveringskontrakter - kontraktens værdi: over 137.000 ecu af notatet til hr. Anacoreta, hr. Defraigne, hr. Frossati, hr. Rhein, kontorchefer og delegationsledere: "Kontrakter vedrørende tjenesteydelser, bygge- og anlægsarbejder og leverancer, herunder lokale indkøb, på vegne af modtageren som led i finansieringsaftaler eller aftaler om gavebistand." - 30. september 1996.

⁸⁰ "Procedure (...)

7. Delegationen sender vurderingsrapport med bemærkninger til GD IB-E/2.

8. GD IB-E/2 godkender tildelingen af kontrakten.

9. Kontrakten underskrives af den kontraherende myndighed og derpå af den bydende, hvis bud er blevet antaget.(...)"

11. september 1997 og godkendt den 18. september 1997, og at SE med det samme var underlagt kontraktlige forpligtelser, navnlig korte frister. SE blev først underrettet om Kommissionens formelle afslag på at finansiere kontrakten den 12. januar 1998.

1.7 God forvaltningsskik kræver, at institutionen handler konsekvent. I den foreliggende sag anvendte Kommissionen ikke sin egen interne procedure og gennemførte ikke alle de relevante kontrolforanstaltninger inden kontraktens godkendelse, selv om den havde kendskab til påståede uregelmæssigheder. Der er intet i sagsakten, der peger på, at klageren skulle have været klar over, at Kommissionen ikke gennemførte den korrekte godkendelsesprocedure. SE havde derfor med rimelighed kunnet gå ud fra, at virksomheden var i besiddelse af en behørigt godkendt kontrakt, der ville blive finansieret af Kommissionen. Kommissionens handlemåde udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

2 Undladelse af at informere klageren og at give denne mulighed for at forsvare sig

2.1 SE gjorde gældende, at virksomheden hverken havde fået oplyst grundene til Kommissionens anmodning om kontraktens annullering, eller havde fået mulighed for at forsvare sig.

2.2 Ifølge Kommissionen havde SE fået oplyst, at anmodningen om annullering skyldtes uregelmæssigheder i udbudsproceduren.

2.3 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen fire måneder efter delegationens godkendelse af kontrakten informerede SE om, at den ville anmode om annullering af kontrakten, uden at give begrundelser for dette. På dette tidspunkt fik SE oplyst, at virksomheden ikke havde noget ansvar i den proces, der førte til denne anmodning om annullering.

2.4 Det fremgik, at SE først havde fået oplyst de faktiske grunde til Kommissionens anmodning om kontraktens annullering (dvs. mulige interessekonflikter) under Ombudsmandens undersøgelse. Selv om Kommissionens afslag til dels skyldtes SE's handlinger (dvs. påståede forhandlinger med de syriske myndigheder og interessekonflikter), fik SE derudover ikke mulighed for at forsvare sig.

2.5 God forvaltningsskik kræver, at institutionen handler retfærdigt og tilgodeser berettigede forventninger, som dens handlinger skaber. I den foreliggende sag har Kommissionen haft mange direkte kontakter med SE. Den fungerede som forhandlingsparter og skabte derved berettigede forventninger hos klageren. SE kunne have forventet at få oplyst de faktiske grunde til Kommissionens afgørelse. Desuden burde SE rimeligvis have haft mulighed for at kommentere de påståede uregelmæssigheder som følge af SE's handlinger. Det forhold, at Kommissionen undlod dette, udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Kommissionens økonomiske ansvar

3.1 SE gjorde gældende, at Kommissionen nægtede at påtage sig noget ansvar for kontraktens annullering og at betale erstatning til SE. Under Ombudsmandens undersøgelse fremførte klageren en lang række juridiske argumenter med hensyn til Kommissionens økonomiske ansvar på grundlag af kontraktens godkendelse. Kommissionen undlod to gange at inkludere sig i diskussionen om disse spørgsmål og erklærede, at den "med tiden ville tage dem op ved passende lejlighed".

3.2 Kommissionen nægtede at inkludere sig i diskussionen om klagerens argumenter med hensyn til Kommissionens økonomiske ansvar. Kommissionen gav derfor ikke Ombudsmanden en sammenhængende og rimelig redegørelse for retsgrundlaget for sine handlinger og for, hvorfor den anser sin opfattelse af spørgsmålet om ansvar for at være berettiget. Kommissionen syntes at tilkendegive, at den ville være rede til at fremføre de relevante argumenter for en domstol.

3.3 Ombudsmanden afsluttede derfor sagen ved at henvise til parternes ret til at få deres tvist undersøgt og endeligt afgjort ved en kompetent domstol.

4 Konklusion

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at institutionen handler konsekvent. I den foreliggende sag anvendte Kommissionen ikke sin egen interne procedure og gennemførte ikke alle de relevante kontrolforanstaltninger inden kontraktens godkendelse, selv om den havde kendskab til påståede uregelmæssigheder. Der er intet i sagsakten, der peger på, at klageren skulle have været klar over, at Kommissionen ikke gennemførte den korrekte godkendelsesprocedure. SE havde derfor med rimelighed kunnet gå ud fra, at virksomheden var i besiddelse af en behørigt godkendt kontrakt, der ville blive finansieret af Kommissionen. Kommissionens handlemåde udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

God forvaltningsskik kræver, at institutionen handler retfærdigt og tilgodeser berettigede forventninger, som dens handlinger skaber. I den foreliggende sag har Kommissionen haft mange direkte kontakter med SE. Den fungerede som forhandlingspartner og skabte derved berettigede forventninger hos klageren. SE kunne have forventet at få oplyst de faktiske grunde til Kommissionens afgørelse. Desuden burde SE rimeligvis have haft mulighed for at kommentere de påståede uregelmæssigheder som følge af SE's handlinger. Det forhold, at Kommissionen undlod dette, udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da Kommissionen under Ombudsmandens undersøgelser nægtede at inkludere sig i diskussionen om sit ansvar, afsluttede Ombudsmanden sagen med disse kritiske bemærkninger.

PÅSTAND OM MANGLENDE SVAR OG AFSLAG PÅ AKTINDSIGT I EKSPERTGRUPPES MØDEREFERATER

*Afgørelse om klage
1346/98/OV over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I december 1998 indgav G. klage til Den Europæiske Ombudsmand, idet han gjorde gældende, at Kommissionen (GD VII – Transport) siden 1997 ikke havde besvaret hans korrespondance med hensyn til fortolkningen af Kommissionens forordning (EF) nr. 2812/94 af 18. november 1994 vedrørende indlandsskibsfart⁸¹. Klageren skrev til Kommissionen den 30. juli og den 8. september 1997 vedrørende Kommissionens holdning med hensyn til fortolkningen af forordningen.

I forbindelse med Den Europæiske Ombudsmands forudgående indgriben sendte Kommissionen den 27. oktober 1998 et svar på klagerens brev af 2. september 1998. Klageren var imidlertid ikke tilfreds med svaret, da Kommissionen henviste til referater af møder i en ekspertgruppe (vedrørende strukturel omorganisering inden for indlandsskibsfart), som klageren havde fået afslag på aktindsigt i på grund af referaternes fortrolige karakter. Den 6. november 1998 mødtes klageren med tjenestemænd fra Kommissionens GD VII, som gav ham dokumenter (forordningstekster), men ikke ekspertgruppens mødereferater om emnet.

Klageren indgav derfor klage til Ombudsmanden, idet han gjorde gældende, at 1) Kommissionen ikke havde besvaret hans korrespondance med hensyn til fortolkningen af forordning (EF) nr. 2812/94 af 18. november 1994, og 2) at han fik afslag på aktindsigt i ekspertgruppens mødereferater på grund af den fortrolige karakter af disse mødereferater.

⁸¹ Kommissionens forordning (EF) nr. 2812/94 af 18. november 1994 om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1101/89, for så vidt angår betingelserne for ibrugtagning af ny kapacitet inden for indlandsskibsfarten.

*UNDERSØGELSEN***Kommissionens udtalelse**

Med hensyn til påstanden om, at Kommissionen ikke havde besvaret klagerens korrespondance med hensyn til fortolkningen af forordning (EF) nr. 2812/94 af 18. november 1994, opsummerede Kommissionen de faktiske omstændigheder i forbindelse med klagen og fremsatte følgende bemærkninger:

Den 10. marts 1997 aflagde den nederlandske ophugningsfond besøg hos GD VII og oplyste, at klageren havde indgivet en klage til den nederlandske ombudsmand på grund af den nævnte fonds dårlige behandling af hans sag i 1994. Efter dette møde forespurgte det nederlandske transportministerium ved skrivelse af 13. marts 1997 Kommissionen om betydningen af og formålet med den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 2 i forordningen.

Ved notat af 24. marts 1997 rådførte GD VII sig med Kommissionens Juridiske Tjeneste om fortolkningen af forordningen samt om udkastet til svar til de nederlandske myndigheder. Den Juridiske Tjeneste svarede ved notat af 10. april 1997, og GD VII sendte svaret til direktøren for den nederlandske ophugningsfond den 6. maj 1997.

Tre måneder senere sendte klageren en fax til GD VII den 30. juli 1997 og to rykkerskrivelser den 3. august og 8. september 1997. GD VII havde imidlertid aftalt med de nederlandske myndigheder, at et eventuelt svar til klageren skulle udskydes, indtil det modtog den officielle anmodning om oplysninger fra den nederlandske ombudsmand for at kunne give fuldstændige og begrundede svar i sagen.

Den 5. december 1997 besvarede GD VII den nederlandske ombudsmands skrivelse af 24. oktober 1997. GD VII antog, at det på daværende tidspunkt havde besvaret alle klagerens spørgsmål vedrørende fortolkningen af forordningen. GD VII modtog imidlertid endnu et brev fra klageren den 30. juli 1998, hvori klageren stillede spørgsmål vedrørende den fortolkning, som GD VII havde givet af forordningen i sit brev til den nederlandske ombudsmand. Den 13. august 1998 besvarede GD VII klagerens 5 spørgsmål.

Den 2. september 1998 sendte klageren et nyt brev til GD VII, hvori han igen stillede lignende spørgsmål. Klageren sendte også en fax den 26. oktober 1998. Ved skrivelse af 27. oktober 1998 besvarede GD VII alle spørgsmålene vedrørende fortolkningen.

Efter at klageren havde indgivet klagen til Den Europæiske Ombudsmand, modtog GD VII fortsat breve fra klageren, som blev besvaret den 9. december 1998 og 29. januar 1999. Kommissionen konkluderede derfor, at der ikke kunne herske tvivl om, at GD VII havde besvaret spørgsmålene i forbindelse med fortolkningen af forordningen.

Med hensyn til afslaget på aktindsigt i referaterne af møderne i ekspertgruppen vedrørende strukturomlægning inden for indlandsskibsfart fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

Ved fax af 28. oktober 1998 anmodede klageren GD VII om alle referater af møderne i ekspertgruppen efter december 1994 og om et møde i GD VII's lokaler.

Den 6. november 1998 mødtes klageren med GD VII i Bruxelles og fik udleveret samtlige dokumenter i sagen med alle notater vedrørende den ensartede anvendelse af forordning nr. 1101/89 samt to sæt referater af møder i ekspertgruppen, som indeholdt gruppens konklusioner om forberedelsen af forordning (EF) nr. 2812/94. GD VII informerede ham også om, at af fortrolighedshensyn, men også efter at have foretaget en afvejning mellem på den ene side klagerens interesse i at få udleveret dokumenterne og på den anden side institutionens interesse i at bevare fortroligheden i sit arbejde var det ikke muligt at stille alle referater af møderne i ekspertgruppen til rådighed for ham, da man på ingen af møder-

ne havde undersøgt hans sag, som var blevet behandlet direkte med den nederlandske ophugningsfond.

I en række e-mails mellem klageren og GD VII havde Kommissionen senere mindet om, at Kommissionen ved anvendelse af adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens dokumenter af 8. februar 1994 kun giver aktindsigt i sine egne dokumenter. Når begæringen vedrører et dokument fra en tredjemand, f.eks. en skrivelse fra en medlemsstat, bør den, der begærer aktindsigt, stille begæringen til dokumentets ophavsmand. Med hensyn til ekspertgruppens mødereferater gjorde GD VII i en e-mail af 13. november 1998 klageren opmærksom på principperne og henvisningerne i adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens dokumenter (EFT 1994 L 46, s. 58, og EFT 1996 L 247, s. 45).

På baggrund af ovennævnte konkluderede Kommissionen, at den ikke kunne give aktindsigt i alle referaterne af møderne i ekspertgruppen, som er sammensat af erhvervsammenslutninger. Kommissionen vedlagde kopi af alle de skrivelser, faxer og e-mails, som den havde sendt til klageren.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage. Ifølge klageren støttede Kommissionen en fortolkning af forordningen, som var fordelagtig for de nederlandske myndigheder, men ikke for klageren. Klageren bemærkede desuden, at Kommissionens fortolkning ikke kunne baseres på juridiske argumenter, og at Kommissionens tjenestemænd var blevet fejlinformeret af repræsentanterne for den nederlandske ophugningsfond.

AFGØRELSEN

1 Påstand om manglende svar fra Kommissionens GD VII på forskellige spørgsmål stillet af klageren

1.1 Klagen gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret hans korrespondance, hvori han stillede spørgsmål vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning (EF) nr. 2812/94 af 18. november 1994. Under henvisning til de forskellige skrivelser, som den havde sendt til klageren, og som var vedføjet dens udtalelse, konkluderede Kommissionen, at der ikke kunne herske tvivl om, at GD VII havde besvaret spørgsmålene i forbindelse med fortolkningen af forordningen.

1.2 Ombudsmanden bemærkede, at det fremgik af de forskellige skrivelser, som Kommissionen vedføjede sin udtalelse, at GD VII ved mange lejligheder havde besvaret klagerens forskellige spørgsmål. GD VII havde bl.a. sendt svar til klageren den 13. august og 27. oktober 1998 samt, efter indgivelsen af klagen til Ombudsmanden, den 9. december 1998 og 29. januar 1999.

1.3 I sit svar af 13. august 1998 besvarede GD VII 5 spørgsmål, som klageren havde stillet vedrørende GD VII's fortolkning af forordning nr. 1101/89 som ændret ved forordning nr. 2812/94, i sin skrivelse af 5. december 1997 til L. De Bruin, den nederlandske viceombudsmand.

1.4 Forordning nr. 2812/94 fastsætter en overgangsforanstaltning vedrørende den såkaldte "gammelt for nyt"-regel og opstiller tre betingelser⁸². Ifølge artikel 2 i forordningen

⁸² Det hedder i artikel 2 i forordning nr. 2812/94: "For fartøjer, for hvilke ejeren kan bevise, - at bygningen var i gang på tidspunktet for denne forordnings offentliggørelse - at det arbejde, der allerede var udført på tidspunktet for denne forordnings offentliggørelse svarer til anvendelsen af mindst 20% af den nødvendige stålmenge eller 50 tons samt - at leveringen og ibrugtagningen sker inden for seks måneder efter denne forordnings ikrafttrædelse, kan betingelserne i artikel 8, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1101/89, således som de fandt anvendelse inden denne forordnings ikrafttrædelse, fortsat anvendes efter ansøgning, der indsendes til myndighederne for den fond, fartøjet henhører under".

gælder forholdet mellem den gamle og den nye tonnage på 1:1 (i stedet for det indbyrdes forhold 1,5:1) fortsat for fartøjer, hvis bygning har overskredet et bestemt stade, og hvis ibrugtagning finder sted inden for seks måneder efter forordningens ikrafttrædelse (dvs. den 9. juni 1995). I sin skrivelse af 13. august 1998 til klageren svarede GD VII, at lovgiveren med indførelsen af overgangsforanstaltningen ikke tog sigte på at skade de fartøjsejere, som havde investeret i bygningen af et fartøj og i forbindelse med bygningsomkostningerne var gået ud fra et forhold på 1:1 i forbindelse med "gammelt for nyt"-reglen, ved straks at indføre forholdet på 1,5:1, da bygningen af fartøjet stadig var i gang. GD VII oplyste klageren om, at ophugningsfonden kun kunne vurdere situationen med hensyn til bygningen og ibrugtagningen inden den 9. juni 1995. GD VII svarede ligeledes klageren, at når fartøjet forblev på skibsværftet, blev det ikke taget i brug inden den 9. juni 1995, og én af betingelserne for overgangsforanstaltningen var således ikke opfyldt.

1.5 Et nyt brev fra klageren af 2. september 1998 blev den 27. oktober 1998 besvaret af GD VII, som bekræftede det standpunkt, det havde givet udtryk for i sin skrivelse af 5. december 1997 til den nederlandske ombudsmand og i sin skrivelse af 13. august 1998 til klageren. Den 9. december 1998 og 29. januar 1999 sendte GD VII yderligere to skrivelser til klageren vedrørende begreberne "fartøj under bygning" og "ejereren" af fartøjet.

1.6 På baggrund af ovenstående konkluderede Ombudsmanden, at Kommissionen havde svaret tilstrækkeligt på klagerens spørgsmål vedrørende fortolkningen af forordningen ved at give ham de nødvendige oplysninger, der lå til grund for fortolkningen. Med hensyn til dette aspekt af sagen fandt Ombudsmanden derfor intet tilfælde af fejl eller forsømmelser.

1.7 Med hensyn til Kommissionens fortolkning gjorde klageren gældende, at den ikke kunne baseres på juridiske argumenter, og at den var fordelagtig for de nederlandske myndigheder, men ikke for klageren. Ombudsmanden bemærker, at inden GD VII svarede den nederlandske ophugningsfond den 6. maj 1997, havde det forinden rådført sig med Den Juridiske Tjeneste om fortolkningen af forordningen, idet denne blev anmodet om at udtale sig om udkastet til svar på den skrivelse, der skulle sendes til den nederlandske ophugningsfond. Ombudsmanden vil imidlertid gerne minde om, at Domstolen er højeste myndighed, hvad angår spørgsmål om anvendelse og fortolkning af fællesskabsretten.

2 Påstand om afslag på aktindsigt i ekspertgruppens mødereferater

2.1 Klageren gjorde gældende, at han fik afslag på aktindsigt i referaterne fra møderne i ekspertgruppen vedrørende strukturlægning inden for indlandsskibsfart. Kommissionen bemærkede, at klageren, som havde anmodet om aktindsigt i alle ekspertgruppens mødereferater siden december 1994, havde mødt med GD VII den 6. november 1998, hvor han fik udleveret samtlige dokumenter i sagen med alle notater vedrørende den ensartede anvendelse af forordning nr. 1101/89 samt to sæt referater af møder i ekspertgruppen, som indeholdt gruppens konklusioner om forberedelsen af forordning (EF) nr. 2812/94.

2.2 Med hensyn til de øvrige mødereferater gjorde Kommissionen i første række gældende, at af fortrolighedshensyn, men også efter at have foretaget en afvejning mellem på den ene side klagerens interesse i at få udleveret dokumenterne og på den anden side institutionens interesse i at bevare fortroligheden i sit arbejde var det ikke muligt at stille alle referater af møderne i ekspertgruppen til rådighed for ham, da man på ingen af møderne havde undersøgt hans sag, som var blevet behandlet direkte af den nederlandske ophugningsfond. Senere mindede Kommissionen om, at Kommissionen ved anvendelse af adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens dokumenter kun giver aktindsigt i sine egne dokumenter. Når begæringen vedrører et dokument fra en tredjemand, bør den, der begærer aktindsigt, stille begæringen til dokumentets ophavsmand.

2.3 Det fremgik af de yderligere oplysninger, som klageren sendte til Ombudsmanden den 19. januar 1999, at klageren i sidste instans fik aktindsigt i ekspertgruppens mødereferater. I sit brev af 13. januar 1999 til Kommissionen informerede klageren GD VII om, at han på grundlag af den nederlandske lov om åbenhed i forvaltningen via det neder-

landske transportministerium havde fået aktindsigt i alle referaterne siden 1994. Ombudsmanden fandt det derfor ikke nødvendigt at undersøge dette aspekt af klagen yderligere.

2.4 Ombudsmanden fremsatte imidlertid følgende bemærkninger vedrørende Kommissionens begrundelse for ikke at give klageren aktindsigt i de pågældende mødereferater. God forvaltningsskik kræver, at der i en afgørelse, som krænker en privatperson, gives oplysninger om de for afgørelsen tilgrundliggende årsager *gennem tydelig anførelse af de relevante kendsgerninger og retsgrundlaget for afgørelsen*⁸³. Ombudsmanden bemærkede imidlertid, at Kommissionen ved forskellige lejligheder faktisk havde angivet forskellige årsager til at give klageren afslag på aktindsigt.

2.5 Kommissionen bemærkede i første række, at der ikke kunne gives aktindsigt af fortrolighedshensyn og efter at have foretaget afvejningen mellem på den ene side klagerens interesse i at få udleveret dokumenterne og på den anden side institutionens interesse i at bevare fortroligheden i sit arbejde, og fordi man på ingen af møderne havde behandlet klagerens sag. Senere, i e-mailen af 14. november 1998, anførte Kommissionen imidlertid et andet argument for at afslå at give aktindsigt, dvs. at den kun kunne give aktindsigt i sine egne dokumenter, og at når begæringen vedrører et dokument fra en tredjemand, bør den, der begærer aktindsigt, stille begæringen til dokumentets ophavsmand.

2.6 Ombudsmanden konkluderede derfor, at begrundelserne under ét var utilstrækkelige til at forklare afslaget på klagerens begæring om aktindsigt i ekspertgruppens mødereferater. Ombudsmanden fremsatte derfor nedenstående kritiske bemærkning.

3 Konklusion

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af anden del af denne klage var det nødvendigt af fremsætte følgende kritiske bemærkning:

*God forvaltningsskik kræver, at der i en afgørelse, som krænker en privatperson, gives oplysninger om de for afgørelsen tilgrundliggende årsager gennem tydelig anførelse af de relevante kendsgerninger og retsgrundlaget for afgørelsen*⁸⁴. Ombudsmanden bemærker imidlertid, at Kommissionen ved forskellige lejligheder faktisk har angivet forskellige årsager til at give klageren afslag på aktindsigt.

Kommissionen bemærkede i første række, at der ikke kunne gives aktindsigt af fortrolighedshensyn og efter at have foretaget afvejningen mellem på den ene side klagerens interesse i at få udleveret dokumenterne og på den anden side institutionens interesse i at bevare fortroligheden i sit arbejde, og fordi man på ingen af møderne havde behandlet klagerens sag. Senere, i e-mailen af 14. november 1998, anførte Kommissionen imidlertid et andet argument for at afslå at give aktindsigt, dvs. at den kun kunne give aktindsigt i sine egne dokumenter, og at når begæringen vedrører et dokument fra en tredjemand, bør den, der begærer aktindsigt, stille begæringen til dokumentets ophavsmand.

Ombudsmanden konkluderede derfor, at det forhold, at der gives forskellige begrundelser for en afgørelse ved forskellige lejligheder, er en praksis, som kan forvirre borgeren, og som ikke angiver de egentlige begrundelser for afgørelsen. Det udgjorde således et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I betragtning af, at klageren i sidste instans faktisk fik adgang til de oplysninger, der var anmodet om, var det ikke nødvendigt at foretage flere undersøgelser af dette aspekt af klagen. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

⁸³ Jf. artikel i 18 i Den Europæiske Ombudsmands adfærdskodeks for god forvaltningspraksis.

⁸⁴ Jf. artikel 18 i Den Europæiske Ombudsmands adfærdskodeks for god forvaltningspraksis.

ÅBEN UDVÆLGELSESPRØVE: OPLYSNINGER, DER SKAL FORELÆGGES AF EF-TJENESTEMÆND OG ØVRIGE ANSATTE SOM DOKUMENTATION FOR DERES STATUS

Afgørelse om klage 198/99/(PD)JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren søgte om at deltage i åben udvælgelsesprøve EUR/A/123, men udvælgelseskomitéen gav hende ikke adgang til prøverne. I en skrivelse fra Kommissionens tjenestegrene af 25. februar 1998 fik hun oplyst, at hun ikke opfyldte de betingelser, der var fastsat for EF-tjenestemænds og øvrige ansattes deltagelse i udvælgelsesprøven. Det fremgik af skrivelserne, at klageren ved ikke at have vedlagt dokumentation, ikke havde opfyldt betingelserne i punkt IV.3 og X.1 i meddelelsen om udvælgelsesprøven. I et supplerende svar fra institutionen af 16. april 1998 forklarede Kommissionen, at klageren ikke havde vedlagt sit ansøgningsskema dokumentation for sin status som EF-tjenestemand.

Den 12. marts 1998 anfægtede hun afgørelsen, idet hun understregede, at punkt IV.3 og X.1 i meddelelsen vedrørte betingelser, der gjaldt for alle ansøgere, mens de særlige betingelser for tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber var anført som et bilag til meddelelsen. Klageren forklarede, at aldersgrænsen var den eneste betingelse, som hun ikke opfyldte. Som anført i punkt 1 i bilaget til meddelelsen, var EF-tjenestemænd imidlertid ikke omfattet af dette krav. Endvidere gjorde hun gældende, at det i skrivelserne fra Kommissionen ikke klart var begrundet, hvorfor hendes ansøgning var blevet afvist.

I klagen til Ombudsmanden tilføjede klageren, at andre ansøgere med lignende forhold havde fået adgang til prøverne, og at den omstændighed, at hun ikke havde fået adgang, derfor udgjorde et tilfælde af diskrimination fra Kommissionens side. Klageren fandt det urimeligt, at Kommissionen anmodede om faglige oplysninger fra sine egne ansatte, navnlig da institutionen i sin egenskab af arbejdsgiver bedre kunne fremskaffe de pågældende oplysninger.

Klageren vedlagde sin klage en kopi af en skrivelse fra Kommissionen til en anden ansøger. Skrivelserne oplyste ansøgeren om, at han havde fået adgang til prøverne som led i udvælgelsesprøven, og fastsatte en ny frist for forelæggelse af yderligere materiale som kunne dokumentere hans status som EF-tjenestemand. Hun vedlagde endvidere en kopi af udvælgelsesprøve (KOM/A/11-12/98), som var offentliggjort i EFT 1998 C 97 A af 31. marts 1998, og som indeholdt lignende bestemmelser for EF-tjenestemænd og øvrige ansatte. Teksten var imidlertid mere præcis og angav i enkeltheder de særlige oplysninger, som EF-tjenestemænd og øvrige ansatte skulle forelægge som dokumentation for deres status.

Klageren konkluderede, at Kommissionens afgørelse om ikke at lade hende få adgang til udvælgelsesprøven var ulovlig og diskriminerende på baggrund af:

- (i) at afsnit 5 i bilaget til meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke nævnte, at der skulle vedlægges yderligere dokumenter, men blot, at tjenestemænd og øvrige ansatte skulle "fremskaffe de oplysninger, der er nødvendige"
- (ii) og at andre ansøgere med samme status havde fået adgang til udvælgelsesprøven og fået en yderligere frist til at forelægge supplerende oplysninger.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse redegjorde Kommissionen for den generelle baggrund for sagen. Klageren havde søgt om at deltage i almindelig udvælgelsesprøve EUR/A/123, som blev afholdt af Europa-Kommissionen og Revisionsretten i fællesskab.⁸⁵

⁸⁵ EFT 1997 C 288 A, s. 15.

Punkt III i meddelelsen om udvælgelsesprøven fastsætter de betingelser, der var gældende generelt for alle ansøgere: punkt III.A indeholder de generelle betingelser; punkt III.B henviser til særlige bestemmelser, mens punkt III.C henviser til betingelser specifikt gældende for EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, som formuleret i bilaget. I sidstnævnte tilfælde indeholdt bestemmelsen en række dispensationer med hensyn til aldersgrænser, erhvervs erfaring og uddannelse. Det hedder i punkt 5 i bilaget, at “*tjenestemænd og øvrige ansatte der er ansøgere til udvælgelsesprøven, skal selv fremskaffe de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, om det i punkt 1, 2 eller 3 anførte anciennitetskrav er opfyldt*”.

Kommissionen forklarede, at det fremgik af den vejledning for ansøgere til udvælgelsesprøven, der blev offentliggjort sammen med meddelelsen om udvælgelsesprøven, at ansøgere ikke ville få adgang til udvælgelsesprøven, medmindre den krævede dokumentation blev vedlagt ansøgningskemaet.

Selv om klageren havde fremsendt en række supplerende dokumenter til komitéen den 12. marts 1998 vedrørende sin status som EF-tjenestemand, kunne disse dokumenter ikke tages i betragtning, da de var blev fremsendt efter udløbet af den ansøgningsfrist, der var fastsat i meddelelsens afsnit IV.3.

Med hensyn til den yderligere frist, der var givet andre EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, som også havde været ansøgere til udvælgelsesprøven, forklarede Kommissionen, at komitéen kun havde givet denne mulighed til de EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, som allerede havde fremsendt *prima facie* dokumentation for deres status.

Kommissionen afsluttede med at understrege, at da ansøgningskemaet ikke var vedlagt nogen dokumentation, som kunne have gjort det muligt for udvælgelseskomitéen at kontrollere ansøgerens status som EF-tjenestemand, kunne der ikke ses bort fra det generelle alderskriterium, og hendes ansøgning måtte derfor afvises.

På en særskilt side, der var vedføjet Kommissionens udtalelse og stemplet fortrolig, anførte Kommissionen en række yderligere oplysninger til Ombudsmanden. Oplysningerne vedrørte antallet af ansøgere og de af disse ansøgere, der var EF-tjenestemænd. De henviste endvidere det antal EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, som ikke havde fået adgang til prøverne, fordi de ikke havde vedlagt fyldestgørende dokumentation for deres status, de, der ankede afgørelsen, og det antal tjenestemænd, som i første omgang fik adgang til udvælgelsesprøven på betingelse af, at der blev fremsendt yderligere dokumentation for deres status til Kommissionen.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden videresendte Kommissionens udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. I sit svar fastholdt klageren generelt de argumenter, der allerede var fremført i den oprindelige klage.

Klageren understregede, at hun sammen med ansøgningskemaet havde forelagt alle de krævede personlige oplysninger samt oplysningerne vedrørende hendes faglige status som EF-tjenestemand såsom hendes personnummer, kontoradresse og telefonnummer. Hun anførte, at de fremsendte oplysninger omfattede fyldestgørende dokumentation for, at hun opfyldte de betingelser, der var fastsat i bilaget til meddelelsen om udvælgelsesprøven. Med hensyn til henvisningen til den vejledning for ansøgere, der var offentliggjort sammen med meddelelsen, var klageren af den opfattelse, at vejledningen i modsætning til meddelelsen udelukkende var et informationsdokument uden juridisk værdi.

Efter klagerens opfattelse var punkt 5 i Kommissionens udtalelse selvmodsigende. Kommissionen havde understreget, at den kun havde givet adgang til de EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, som havde forelagt *prima facie* dokumentation som f.eks. en kopi af “*en arbejdsattest, kopi af erklæring om fastansættelse, kopi af kontrakt, seneste lønseddel eller*

kopi af ID-kortet". Klageren pointerede, at Kommissionen havde taget samme aspekter i betragtning, da den gav nogle EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, som først på et senere tidspunkt skulle forelægge yderligere dokumentation for deres status, foreløbig adgang til udvælgelsesprøven.

AFGØRELSEN

1 Oplysninger, som skulle forelægges af EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, der var ansøgere til udvælgelsesprøve EUR/A/123

1.1 Klageren gjorde gældende, at hun uretmæssigt ikke havde fået adgang til almindelig udvælgelsesprøve EUR/A/123, da hun som EF-tjenestemand havde fremsendt de oplysninger, der krævedes i afsnit 5 i bilaget til meddelelsen om udvælgelsesprøven. Efter hendes opfattelse var de oplysninger, hun havde medtaget i sin ansøgning, dvs. hendes personnummer, kontoradresse, nuværende stilling og tjenestegren, tilstrækkelige til, at institutionen kunne kontrollere, at hun opfyldte anciennitetskravene.

1.2 Kommissionen fortolkede det således, at henvisningen i afsnit 5 i bilaget til meddelelsen til "de oplysninger, der er nødvendige", betød visse dokumenter, som i kraft af deres art er dokumentation for den krævede anciennitet. Disse dokumenter kunne *bl.a.* omfatte en arbejdsattest, kopi af erklæring om fastansættelse, kopi af kontrakt eller seneste lønseddel.

Til støtte for sin fortolkning understregede Kommissionen, at det fremgik af den vejledning for ansøgere til udvælgelsesprøven, der blev offentliggjort sammen med meddelelsen om udvælgelsesprøven, at ansøgere ikke ville få adgang til udvælgelsesprøven, medmindre den krævede dokumentation blev vedlagt ansøgningskemaet.

1.3 Ifølge retspraksis fra Fællesskabets domstole udgør meddelelsen om udvælgelsesprøven både retsgrundlaget og bedømmelsesgrundlaget for udvælgelseskomitéen. Formålet med meddelelsen er at give ansøgerne så nøjagtige oplysninger som muligt om arten af de betingelser, der stilles for at beklæde den ledige stilling, for at sætte dem i stand til dels at afgøre, om det har noget formål at indgive ansøgning, og dels hvilken dokumentation der er relevant for udvælgelseskomitéens arbejde, og som derfor bør vedlægges ansøgningsakterne⁸⁶.

1.4 De betingelser, der skulle opfyldes af ansøgere til almindelig udvælgelsesprøve EUR/A/123, var fastsat i punkt III i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Særlige betingelser for tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber var anført i bilaget til meddelelsen. For at kunne blive omfattet af dispensationerne i dette bilag var der anført følgende i afsnit 5 heri:

"Tjenestemænd og øvrige ansatte, der er ansøgere til udvælgelsesprøven, skal selv fremskaffe de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere, om det i punkt 1, 2 eller 3 anførte anciennitetskrav er opfyldt".

1.5 Ombudsmanden bemærkede, som påpeget af klageren og ikke tilbagevist af Kommissionen, at ordlyden i lignende bestemmelser i senere udvælgelsesprøver er blevet ændret, og at det nu fremgår mere præcist, hvilken form for materiale EF-tjenestemænd og øvrige ansatte bør forelægge som dokumentation for deres status. Kommissionen kræver således nu, at EF-tjenestemænd og øvrige ansatte vedlægger deres ansøgning visse dokumenter som f.eks. kopi af erklæring om fastansættelse eller kopi af kontrakt og seneste lønseddel.

⁸⁶ Jf. T-158/89, *Van Hecken mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg*, Sml. 1991 II, s. 1341, præmis 23; T-54/91, *Almeida Antunes mod Parlamentet*, Sml. 1992 II, s. 1739, præmis 39.

I modsætning hertil skulle EF-tjenestemænd og øvrige ansatte ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøve EUR/A/123, som udgjorde det eneste retsgrundlag for den pågældende udvælgelsesprøve, kun fremlægge de oplysninger, der var nødvendige for at kontrollere, om anciennitetskravene i bilaget var opfyldt. Oplysninger er en uspecifik betegnelse, som kan omfatte dokumenter eller kopier heraf, men også fakta, der fortælleres, høres eller opdages.

1.6 Klageren havde sammen med sit ansøgningsskema forelagt oplysninger om sin karriere som EF-tjenestemand. I betragtning af de oplysninger, der blev forelagt, kunne de kompetente tjenestegrene i Kommissionen let have kontrolleret hendes anciennitet i institutionen.

Ombudsmanden er klar over, at det ikke tilkommer Kommissionens personaleafdeling at tilstille udvælgelseskomitéer den fuldstændige aktmappe for nogle ansøgere til udvælgelsesprøver, da dette ville være forbundet med en betydelig arbejdsbyrde og, som Fællesskabets domstole har påpeget, være i strid med overholdelsen af princippet om god forvaltningsskik⁸⁷. I den foreliggende sag ville Kommissionens tjenestegrene imidlertid udelukkende være blevet anmodet om at verificere visse oplysninger som fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

1.7 Ombudsmanden konkluderede derfor, at klageren ved at indsende oplysninger om personnummer, kontoradresse, nuværende stilling og tjenestegren havde opfyldt betingelserne som angivet i bilaget til meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Det forhold, at Kommissionen ikke havde ladet klageren få adgang til udvælgelsesprøven, udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I betragtning af den konklusion, som Ombudsmanden nåede til med hensyn til dette foregående spørgsmål, var det ikke påkrævet at vurdere klagerens yderligere påstand om, at hun havde været udsat for diskrimination i forhold til andre EF-tjenestemænd, som havde fået adgang til udvælgelsesprøven.

2 Konklusion

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

Klageren havde sammen med sit ansøgningsskema forelagt oplysninger om sin karriere som EF-tjenestemand. De kompetente tjenestegrene i Kommissionen kunne let have kontrolleret hendes anciennitet i institutionen.

Ombudsmanden konkluderede derfor, at klageren ved at indsende oplysninger om personnummer, kontoradresse, nuværende stilling og tjenestegren havde opfyldt betingelserne som angivet i bilaget til meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Det forhold, at Kommissionen ikke havde ladet klageren få adgang til udvælgelsesprøven, udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da disse aspekter af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Efter at have vurderet det materiale, der var angivet som fortroligt i Kommissionens udtalelse, konkluderede Ombudsmanden, at dette materiale ikke havde nogen direkte forbindelse til klagens genstand, og derfor ikke blev inddraget i beslutningsgrundlaget for konklusionerne i forbindelse med denne afgørelse.

⁸⁷ Sag T-133/89, *Jean-Louis Burban mod Parlamentet*, Sml. 1990 II, s. 245, præmis 31.

På baggrund af indholdet af dette materiale kunne Ombudsmanden ikke forstå den begrundelse, som kunne have fået Kommissionen til at klassificere det som fortroligt. Ombudsmanden delte ikke Kommissionens opfattelse med hensyn til, at en offentliggørelse af statistiske oplysninger om antallet af ansøgere, som fik adgang til udvælgelsesprøven, antallet af EF-tjenestemænd og øvrige ansatte, som ikke fik adgang til prøverne, fordi de ikke havde vedlagt tilstrækkelig dokumentation for deres status, eller antallet af de, der ankede afgørelsen, på nogen måde kunne gøre indgreb i den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde.

**MANGLENDE
MULIGHED FOR AT
OPNÅ ET STUDEN-
TERJOB HOS
KOMMISSIONEN**

*Afgørelse om klage
890/99/BB over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I juli 1999 indgav L. på sin datters vegne klage til Den Europæiske Ombudsmand over en afgørelse truffet af Europa-Kommissionens GD IX (Personale og Administration). Klageren gjorde gældende, at der var tale om et tilfælde af fejl eller forsømmelser, idet muligheden for at opnå et studenterjob hos Kommissionen i sommerferien udelukkende er forbeholdt børn af ansatte i Kommissionen. I maj 1999 havde klagerens datter søgt om et studenterjob hos Kommissionen i sommerferien, men kunne ikke opnå et sådant, da disse sommerferiejobs er forbeholdt børn af tjenestemænd i Kommissionen. Klageren er ansat i Europa-Parlamentet.

Klageren gjorde desuden gældende, at der ikke var svaret på den fax, han sendte til GD IX den 10. juni 1999. I sin fax anmodede klageren GD IX om at undersøge den måde, hvorpå der ansættes personale i sommerferiejobs hos Kommissionen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse fremsatte Kommissionen i det væsentlige følgende:

(i) Studenterjobbene blev opslået via interne informationskanaler til personale i Europa-Kommissionen.

Det er rigtigt, at studenterjobs hos Kommissionen i sommerferien er forbeholdt børn af tjenestemænd og ansatte i Kommissionen. Kommissionen beklagede, at børn af ansatte i andre institutioner på denne måde udelukkes. Kommissionen var imidlertid af den opfattelse, at enhver ændring af denne praksis ville være uhensigtsmæssig og i modstrid med principperne om proportionalitet og omkostningseffektivitet.

I betragtning af det begrænsede antal jobs (ca. 60 i juli og 60 i august) ville det medføre en stort antal ansøgninger og unødvendig skuffelse for ansøgere, hvis der blev åbnet mulighed herfor for alt personale ved fællesskabsinstitutionerne.

Dagslønnen (1.500 BEF) er ringere end vilkårene på arbejdsmarkedet i Bruxelles, og kan derfor ikke betragtes som en fordel til gunst for tjenestemænd og ansatte i Kommissionen.

Den begrænsede adgang reducerer omkostningerne og administrationen i forbindelse med aktiviteten. Dette ville ikke være tilfældet, hvis ordningen stod åben for alle studerende i Den Europæiske Union.

Kommissionen agter ikke på nuværende tidspunkt at ændre reglerne for opnåelse af de få studenterjobs i sine tjenestegrene. Kommissionen er af den opfattelse, at hver enkelt institution selv må afgøre, om den ønsker at tilbyde studenterjobs, og hvordan dette skal ske. Alternativet ville formentlig blive blot at afskaffe denne form for jobs.

(ii) Med hensyn til faxen af 10. juni 1999 beklagede Kommissionen, at klageren ikke modtog et formelt svar, som på et højere plan bekræftede det negative svar, han samme dag havde modtaget telefonisk.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage. Han fandt, at Kommissionens forklaringer var selvmodsigende. Hvis lønnen var beskeden, ville de eneste interesserede studerende være studerende i Bruxelles-området. Det ville under alle omstændigheder ikke være nødvendigt at arrangere en omfattende hvervekampagne.

AFGØRELSEN

1 Manglende mulighed for at opnå et studenterjob hos Europa-Kommissionen

1.1 Klageren gjorde gældende, at der var tale om et tilfælde af fejl eller forsømmelser, idet muligheden for at opnå et studenterjob hos Kommissionen i sommerferien udelukkende er forbeholdt børn af ansatte i Kommissionen.

1.2 I sin udtalelse anførte Kommissionen, at det er sandt, at studenterjobs hos Kommissionen i sommerferien er forbeholdt børn af tjenestemænd og ansatte i Kommissionen. Kommissionen beklagede, at børn af ansatte i andre institutioner på denne måde udelukkes. Kommissionen var imidlertid af den opfattelse, at enhver ændring af denne praksis ville være uhensigtsmæssig og i modstrid med principperne om proportionalitet og omkostningseffektivitet.

1.3 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen iagttager princippet om ligebehandling i sine aktiviteter. Medlemmer af offentligheden, som er i samme situation, skal behandles på lignende måde. Såfremt der gøres forskel i behandlingen, skal Kommissionen sikre, at dette er begrundet i objektivt relevante forhold i den pågældende sag. At gøre muligheden for lønnet beskæftigelse hos en offentlig myndighed afhængig af en familieforbindelse er i modstrid med princippet om ligebehandling.

1.4 Kommissionens udtalelse henviste til principperne om proportionalitet og omkostningseffektivitet. Disse principper er imidlertid uden relevans i en sag, hvor der er tale om en diskriminerende praksis udøvet af en offentlig myndighed, der anvender offentlige midler.

1.5 Ombudsmanden fandt derfor, at det forhold, at studenterjobs i sommerferien hos Kommissionen som en offentlig myndighed, der anvender offentlige midler, udelukkende er forbeholdt børn af tjenestemænd og ansatte i Kommissionen, udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

2 Påstand om manglende svar

2.1 Klageren gjorde gældende, at han ikke havde modtaget et svar fra Kommissionens tjenestegrene på sin fax af 10. juni 1999.

2.2 I sin udtalelse beklagede Kommissionen, at klageren ikke modtog et formelt svar, som på et højere plan bekræftede det negative svar, han samme dag havde modtaget telefonisk.

2.3 God forvaltningsskik kræver, at breve fra borgerne til Kommissionens administration besvares inden for en rimelig frist. Kommissionen besvarede imidlertid klagerens fax af 10. juni 1999 samme dag telefonisk, og den beklagede, at klageren ikke modtog et formelt skriftligt svar. Ombudsmandens undersøgelser afslørede derfor intet tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

3 Konklusion

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen iagttager princippet om ligebehandling i sine aktiviteter. Medlemmer af offentligheden, som er i samme situation, skal behandles på lignende måde. Såfremt der gøres forskel i behandlingen, skal Kommissionen sikre, at dette er begrundet i objektivt relevante forhold i den pågældende sag. At gøre muligheden for lønnet beskæftigelse hos en offentlig myndighed afhængig af en familieforbindelse er i modstrid med princippet om ligebehandling.

Kommissionens udtalelse henviste til principperne om proportionalitet og omkostningseffektivitet. Disse principper er imidlertid uden relevans i en sag, hvor der er tale om en diskriminerende praksis udøvet af en offentlig myndighed, der anvender offentlige midler.

Ombudsmanden fandt derfor, at det forhold, at studenterjobs i sommerferien hos Kommissionen som en offentlig myndighed, der anvender offentlige midler, udelukkende er forbeholdt børn af tjenestemænd og ansatte i Kommissionen, udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da klagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

N.B. Efter at Den Europæiske Ombudsmand havde kritiseret Europa-Kommissionen for, at sommerferiejobbene var forbeholdt dens ansattes børn, besluttede Kommissionen fuldstændig at afskaffe ordningen. Tjenestemændene gav udtryk for, at arbejdet kunne udføres mere effektivt og billigere af fuldtidsansat personale.

MANGLENDE ADGANG TIL EN ÅBEN UDVÆLGELSES- SPRØVE AFHOLDT AF EUROPA-KOMMIS- SIONEN

*Afgørelse om klage
1305/99/IP (fortrolig)
over Europa-
Kommissionen*

KLAGEN

I november 1999 indgav X en klage til Den Europæiske Ombudsmand over, at Europa-Kommissionen ikke havde givet ham adgang til udvælgelsesprøve EUR/B/136, fordi han ud fra sit eksamensbevis ikke opfyldte betingelserne for udvælgelsesprøven.

Klageren søgte om at deltage i udvælgelsesprøve EUR/B/136 (EFT 1998 C 146 A, s. 10), der afholdtes af Europa-Kommissionen med henblik på oprettelse af en reserveliste for assistenter (B5/B4) inden for edb/telekommunikation.

Den 14. juni 1999 meddelte udvælgelseskomitéen klageren, at man efter en gennemgang af ansøgningen havde afvist denne, fordi klagerens kvalifikationer ikke var i overensstemmelse med de betingelser, der var fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven, navnlig "en supplerende uddannelse inden for edb og/eller telekommunikation af mindst to års varighed", som fastsat i punkt III.B.2.

Klageren, som fandt denne afgørelse urimelig og diskriminerende, anmodede i juli 1999 udvælgelseskomitéen om at få ansøgningen genbehandlet. Klageren gjorde gældende, at han havde gennemført en fuldstændig uddannelse på gymnasieniveau (fem år), der blev afsluttet med et *Diploma di Ragioniere perito commerciale e programmatore*, som krævede indgående studier inden for datalogi. X anmodede derfor Kommissionen om at tage hensyn til, at det pågældende eksamensbevis kunne anses for at omfatte både en almen uddannelse på gymnasieniveau og to års supplerende uddannelse.

Ved skrivelse af 3. september 1999 meddelte formanden for udvælgelseskomitéen klageren, at der efter en fornyet behandling ikke var noget grundlag for, at udvælgelseskomitéen tilbagekaldte sin oprindelige afgørelse.

Da klageren ikke var tilfreds med udvælgelseskomitéens afgørelse, skrev han endnu et brev til Kommissionen den 14. september 1999 og anmodede om at få oplyst mulighederne for at indgive en formel klage over denne afgørelse. Udvalgelseskomitéen svarede klageren ved skrivelse af 20. september 1999, hvori den bekræftede indholdet af den tidligere korrespondance. Den kom ikke ind på klageren anmodning om at få oplyst mulighederne for at anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse.

Den 8. og 28. oktober 1999 skrev klageren endnu en gang til Kommissionen og understregede, at det hastede at få de oplysninger, han havde anmodet om, men han modtog intet svar. Klageren indgav således en klage til Ombudsmanden, hvori følgende påstande blev fremsat:

1 Det var urimeligt, at klageren ikke fik adgang til udvælgelsesprøve EUR/B/136, som afholdtes af Europa-Kommissionen.

2 Det forhold, at Kommissionen ikke oplyste klageren om mulighederne for at anfægte udvælgelseskomitéens endelige afgørelse, trods gentagne anmodninger herom, forhindrede klageren i at udøve sine rettigheder.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Europa-Kommissionen. I sin udtalelse redegjorde den for baggrunden for sagen og henviste til brevvækslingen mellem sine tjenestegrene og klageren.

Den understregede, at klageren ikke var i besiddelse af det eksamensbevis, der krævedes i meddelelsen om udvælgelsesprøven og derfor ikke fik adgang dertil.

Det hed i meddelelsens punkt III.B.2:

“2. Uddannelse og erhvervs erfaring

Ansøgerne skal have gennemgået en fuldstændig uddannelse på gymnasieniveau, der er afsluttet med et eksamensbevis, samt have en supplerende uddannelse inden for edb og/eller telekommunikation af mindst to års varighed, som er afsluttet med et eksamensbevis, som er anerkendt af en kompetent myndighed, og en erhvervs erfaring på mindst to år inden for udvælgelsesprøvens områder.”

Med hensyn til, at det angiveligt var umuligt at deltage i en sådan uddannelse i Italien, anførte Kommissionen, at det rent faktisk var muligt, og gav eksempler herpå. Institutionen vedlagde desuden oplysninger om det samlede antal ansøgninger, der var modtaget i forbindelse med udvælgelsesprøve EUR/B/136, og antallet af ansøgere fra hver nationalitet, som havde fået adgang til prøverne. 165 af i alt 1.375 var af italiensk nationalitet.

Kommissionen understregede, at udvælgelseskomitéen korrekt havde fulgt meddelelsen om udvælgelsesprøven, som den ikke kunne fravige. Kommissionen understregede desuden, at selv hvis den anerkendte klagerens relevante erhvervs erfaring, kunne en sådan erfaring aldrig træde i stedet for de krævede eksamensbeviser.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden videresendte Kommissionens udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger.

Med hensyn til den udelukkelse fra udvælgelsesprøven udtrykte klageren bekymring med hensyn til det faktum, at han oprindeligt havde fået adgang og først på et senere tidspunkt alligevel blev udelukket fra udvælgelsesprøven.

Klageren påpegede desuden, at kun en del af brevvekslingen med Kommissionen var blevet nævnt af institutionen. I sin udtalelse til Ombudsmanden vedlagde Kommissionen faktisk kun kopier af de skrivelser, som dens tjenestegrene havde sendt til klageren, men ikke faxer og breve, som klageren havde sendt til institutionen.

Klageren gjorde endvidere gældende, at Kommissionen i skrivelsen af 20. september 1999 ikke svarede på alle de spørgsmål, der var rejst i brevet af 14. september 1999. Kommissionen oplyste faktisk først klageren om mulighederne for at anfægte udvælgelseskomitéens negative afgørelse i sin skrivelse af 7. december, dvs. efter at Ombudsmanden havde indledt en undersøgelse i sagen. I denne skrivelse henviste Kommissionen til klagerens brev af 8. oktober 1999 og informerede klageren om, at fristen til at indgive en klage på grundlag af tjenestemandsvedtægtens artikel 90 eller til Retten i Første Instans allerede var udløbet.

Klageren bekræftede, at han havde anmodet om at få oplyst mulighederne for at indgive en klage den 14. september, på hvilket tidspunkt det stadig havde været muligt at indgive en klage. Klageren fandt derfor, at han var afskåret fra muligheden for at udøve sine rettigheder på grund af, at Kommissionen ikke behandlede hans anmodning om oplysninger.

AFGØRELSEN

1 Påstand om manglende adgang til udvælgelsesprøve på et urimeligt grundlag

1.1 Klageren gjorde gældende, at udvælgelseskomitéens afvisning af hans ansøgning om at deltage i udvælgelsesprøve EUR/B/136 på grund af, at han ikke var i besiddelse af de eksamensbeviser, der krævedes i meddelelsen om udvælgelsesprøven, var urimelig.

1.2 Kommissionen anførte, at udvælgelseskomitéen udelukkende baserede sin afgørelse på de betingelser, der var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Da ansøgeren ikke opfyldte dem, kunne klagerens ansøgning ikke imødekommes.

1.3 Ifølge Fællesskabets domstoles retspraksis har udvælgelseskomitéen for en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver ganske vist skønsmæssige beføjelser ved vurderingen af ansøgernes kvalifikationsbeviser og faglige erfaring, men den er alligevel bundet af ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøven. Den grundlæggende rolle, som meddelelsen om udvælgelsesprøven spiller iht. tjenestemandsvedtægten, består i at give ansøgerne så nøjagtige oplysninger som muligt om arten af de betingelser, der stilles for at beklæde den pågældende stilling, for at sætte dem i stand til at afgøre, om det har noget formål at indgive ansøgning, og hvilken dokumentation der er relevant for udvælgelseskomitéens arbejde og som derfor bør vedlægges ansøgningen⁸⁸.

Når udvælgelseskomitéen beslutter ikke at give en ansøger adgang til prøverne, skal den desuden anføre præcist, hvilke betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven den ikke anser for at være opfyldt af ansøgeren⁸⁹.

1.4 Meddelelsen om udvælgelsesprøve EUR/B/136 indeholdt alle de nødvendige betingelser, som ansøgerne skulle opfylde. En af betingelserne i meddelelsens punkt III B.2 var, at de skulle have gennemført en fuldstændig uddannelse på gymnasieniveau samt en supplerende uddannelse inden for edb og/eller telekommunikation af mindst to års varighed, som var afsluttet med et eksamensbevis, som var anerkendt af en kompetent myndighed. Klageren forelagde ingen dokumentation for, at han var i besiddelse af sådanne kvalifikationer.

⁸⁸ Sag T-158/89, *Van Hecken mod Det Økonomiske og Sociale Udvalg*, Sml. 1991 II, s. 1341.

⁸⁹ Forenede sager 4, 19 og 28/78, *Salerno m.fl. mod Kommissionen*, Sml. 1978, s. 2403, sag 108/84, *De Santis mod Revisionsretten*, Sml. 1985, s. 947.

1.5 Ombudsmanden bemærkede, at det fremgik af oplysningerne fra klageren og Kommissionen, at udvælgelseskomitéen havde handlet i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven, da den traf afgørelse om, at klagerens ansøgning ikke kunne imødekommes på grund af, at klageren ikke opfyldte betingelserne.

1.6 Med hensyn til udvælgelseskomitéens forpligtelse til præcist at anføre, hvilke betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven der ikke anses for at være opfyldt af ansøgeren, bemærkede Ombudsmanden, at udvælgelseskomitéen i sine skrivelser af 14. juni, 3. og 20. september og 7. december 1999 specifikt henviste til punkt III.B 2 og over for klageren begrundede, hvorfor han ikke havde fået adgang til udvælgelsesprøven.

1.7 Det skal endvidere tages i betragtning, at ansøgere på ethvert tidspunkt kunne udelukkes fra udvælgelsesprøven i overensstemmelse med punkt IV.6 i meddelelsen om udvælgelsesprøve EUR/B/136: *“Hvis det på et senere tidspunkt under udvælgelseskomitéens arbejde konstateres, at (...) oplysningerne i ansøgningsskemaet ikke er behørigt dokumenteret, får ansøgeren ikke adgang til udvælgelsesprøven”*.

1.8 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Kommissionens manglende oplysninger til klageren om ankemuligheder

2.1 Klageren understregede, at han ved brev af 14. september 1999 havde anmodet Kommissionen om at få oplyst mulighederne for at anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at lade klageren få adgang til udvælgelsesprøve EUR/B/136. I sit svar af 20. september 1999 bekræftede Kommissionen imidlertid kun, at han ikke havde fået adgang, uden nogen henvisning til klagerens anmodning med hensyn til mulighederne for at anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse.

2.2 I sin udtalelse til klagen behandlede Kommissionen ikke denne påstand.

2.3 Ombudsmanden havde omhyggeligt undersøgt al korrespondance mellem Kommissionen og klageren. Det fremgik af de forelagte dokumenter, at klageren i brevet af 14. september 1999 (sendt pr. fax og pr. brev) havde anmodet Kommissionen om at få oplyst mulighederne for at anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse med henblik på at indgive en klage til de kompetente myndigheder:

“...fa presente che è intenzione di X ricorrere ad un'autorità ... in grado di esprimersi sull'oggetto del contenzioso. X richiede quindi gentilmente che vengano fornite, nel più breve tempo possibile, informazioni il più possibile dettagliate sull'organo al quale presentare istanza, sulla procedura e tempestività dell'intervento”

2.4 Eftersom Kommissionen i sin skrivelse af 20. september 1999 ikke besvarede klagerens anmodning, skrev han endnu en gang til institutionen den 8. oktober 1999 (også sendt pr. fax og pr. brev), på hvilket tidspunkt det efter hans mening stadig havde været muligt at indgive en klage til den kompetente myndighed. Fristen var faktisk, som Kommissionen senere anførte i sit brev af 7. december 1999, den 28. september 1999.

2.5 Principperne for god forvaltningsskik foreskriver, at myndighederne behørigt besvarer borgernes forespørgsler og giver dem så nøjagtige oplysninger som muligt. I den foreliggende sag hersker der ingen tvivl om, at Kommissionen ikke besvarede klagerens specifikke anmodning i begge breve af 14. september og 8. oktober 1999, som Kommissionen burde have besvaret.

Ved først at oplyse klageren om ankemulighederne, efter at fristen allerede var udløbet, og trods to anmodninger herom, gav Kommissionen ham ikke mulighed for at anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse, hvis han ønskede dette. Denne adfærd fra Kommissionens side udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Konklusion

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Principperne for god forvaltningsskik foreskriver, at myndighederne behørigt besvarer borgernes forespørgsler og giver dem så nøjagtige oplysninger som muligt. I den foreliggende sag hersker der ingen tvivl om, at Kommissionen ikke besvarede klagerens specifikke anmodning i begge breve af 14. september og 8. oktober 1999, som Kommissionen burde have besvaret.

Ved først at oplyse klageren om ankemulighederne, efter at fristen allerede var udløbet, og trods to anmodninger herom, gav Kommissionen ham ikke mulighed for at anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse, hvis han ønskede dette. Denne adfærd fra Kommissionens side udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

N.B. Den 29. juni 2000 sendte Europa-Kommissionen yderligere bemærkninger til den kritiske bemærkning, som Ombudsmanden havde fremsat. Kommissionen oplyste Ombudsmanden om, at den havde besluttet at lade de relevante oplysninger om, hvordan en afgørelse fra en udvælgelseskomité kan anfægtes, indgå i den vejledning for ansøgere, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, i forbindelse med interne og eksterne udvælgelsesprøver.

MANGLENDE SVAR I FORBINDELSE MED KLAGERENS KLAGE I HENHOLD TIL TJENESTEM- ANDSVEDTÆGTENS ARTIKEL 90

*Afgørelse om klage
1479/99/(OV)/MM
over Europa-
Kommissionen*

KLAGEN

I oktober 1999 indgav S. en klage til Ombudsmanden vedrørende påstået uberettiget forsinkelse af hans karriereudvikling og manglende svar fra Europa-Kommissionen på den klage, han havde indbragt i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse fremlagde Kommissionen baggrunden for dens afvisning af klagerens klage og anførte, at den hverken havde tilsidesat klagerens rettigheder eller en vedtægtsbestemmelse. Ifølge tjenestemandsvedtægtens artikel 90 anses et manglende svar som en stiltiende afvisning af klagen. Kommissionen kunne derfor ikke holdes ansvarlig for fejl eller forsømmelser over for klageren.

AFGØRELSEN

1 Uberettiget forsinkelse i klagerens karriereudvikling

1.1 Klageren gjorde gældende, at hans situation vedblev uforandret siden 1994 på trods af hans fortjenester, og at han var den ældste person i sin lønklasse ved Miljøinstituttet (MI).

1.2 Kommissionen anførte, at klageren var blevet yderligere forfremmet i 1996, og at det derfor var ukorrekt at påstå, at hans situation havde været uforandret siden 1994. Derudover var den gennemsnitlige anciennitet i B3 lønklassen indenfor Det Fælles Forskningscenter (FFC) 5,37 år, hvorfor forsinkelsen i hans karriereudvikling ikke kunne anses for at

være usædvanlig. Derudover var han blevet indstillet til forfremmelse i 1999, hvilket der afslutningsvis heller ikke var blevet taget hensyn til.

1.3 Ombudsmanden fandt, at klageren ikke havde forelagt den nødvendige dokumentation til støtte for sin påstand. I sin udtalelse fremlagde Kommissionen begrundelsen for, hvorfor den ikke anså forsinkelsen i klagerens karriereudvikling for at være usædvanlig. På baggrund af ovenstående fremgik det, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser for så vidt angik den første påstand, som klageren havde fremført.

2 Manglende svar i forbindelse med klagerens klage i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90

2.1 Klageren gjorde gældende, at han ikke modtog noget svar på den klage, han havde indbragt den 19. august 1998 i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90.

2.2 Kommissionen fandt ikke, at det manglende svar udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser, da det i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 anses som en stiltiende afvisning af ansøgningen, hvis der ikke er afgivet svar inden fire måneder efter ansøgningens indsendelse. Kommissionen var af den opfattelse, at tjenestemandsvedtægten udtrykkeligt giver mulighed for ikke at svare, og at den derfor hverken havde tilsidesat klagerens rettigheder eller en vedtægtsbestemmelse.

2.3 I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, skal myndigheden meddele den pågældende sin begrundede beslutning inden fire måneder. Dette er i overensstemmelse med principperne for god forvaltningsskik. Hvis myndigheden ikke handler på denne måde, dvs. hvis den ikke følger principperne for god forvaltningsskik, er den pågældende beskyttet mod en yderligere forsinkelse på grundlag af bestemmelsen om, at et manglende svar udgør en negativ beslutning. Formålet med denne sidstnævnte bestemmelse er at give en borger et muligt retsmiddel, selv i de tilfælde, hvor en myndighed ikke overholder sine retslige forpligtelser. Den giver på ingen måde myndigheden ret til fritagelse fra forpligtelsen til at følge principper for god forvaltningsskik.

2.4 Under disse omstændigheder konkluderede Ombudsmanden, at Kommissionens manglende reaktion på klagerens klage af 19. august 1998 i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90 udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. I sin udtalelse begrundede Kommissionen, hvorfor den havde afvist klagerens klage, men undskyldte ikke, at den havde undladt at svare på et tidligere tidspunkt. Ombudsmanden fandt det derfor påkrævet at fremsætte en kritisk bemærkning i denne henseende.

3 Konklusion

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, skal myndigheden meddele den pågældende sin begrundede beslutning inden fire måneder. Dette er i overensstemmelse med principperne for god forvaltningsskik. Hvis myndigheden ikke handler på denne måde, dvs. hvis den ikke følger principperne for god forvaltningsskik, er den pågældende beskyttet mod en yderligere forsinkelse på grundlag af bestemmelsen om, at et manglende svar udgør en negativ beslutning. Formålet med denne sidstnævnte bestemmelse er at give en borger et muligt retsmiddel, selv i de tilfælde, hvor en myndighed ikke overholder sine retslige forpligtelser. Den giver på ingen måde myndigheden ret til fritagelse for forpligtelsen til at følge principper for god forvaltningsskik.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

**MANGLLENDE
OPLYSNINGER I
FORBINDELSE MED
TILSKUD YDET AF
KOMMISSIONEN**

*Afgørelse om klage
422/2000/GG over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I juni/juli 1997 søgte klageren, en organisation, der forsvarer interesserne blandt personer med et bestemt handicap, om et tilskud til et seminar og to kurser for handicappede (projekt 97/E3/II/047). Ifølge det af klageren fremlagte budget, udgjorde udgifterne til seminaret 14.300 €, mens udgifterne til de to kurser var sat til 50.560 €. Klageren anmodede om et tilskud på 45.400 €, dvs. 70% af de forventede samlede udgifter. Ifølge klageren blev denne anmodning imødekommet af Kommissionen.

I begyndelsen af 1998 modtog klageren 22.700 €, dvs. halvdelen af det samlede tilskud på 45.400 €. Klageren oplyste efterfølgende Kommissionen om, at de faktiske udgifter havde været lavere end forventet og kun havde udgjort 36.323 €. Som følge heraf forventede klageren at modtage en endelig betaling på 2.726 € fra Kommissionen (dvs. 70% af 36.323 € minus de 22.700 €, der allerede var modtaget). I stedet modtog klageren i begyndelsen af 1999 en udateret faktura på fransk, som ikke indeholdt nogen henvisning til projektet. Af fakturaen fremgik en 'faktisk andel' på 21.078,30 € (som udgjorde 89,7943% af de 'faktiske udgifter'), og dette beløb var fratrukket det beløb, som Kommissionen allerede havde udbetalt. Klageren blev anmodet om at tilbagebetale forskelsbeløbet på 1.621,69 €.

Efter at klageren havde sat spørgsmålstegn ved denne faktura, forklarede Kommissionen i en skrivelse af 16. marts 1999, at beregningen havde været korrekt. Ifølge Kommissionen var det blevet aftalt ved kontraktens indgåelse, at udgifter på 14.300 € til afholdelse af seminaret ikke skulle tages i betragtning. Som følge heraf var ordlyden "montant rejeté" blevet tilføjet ud for den pågældende post, og klagerens repræsentant havde på daværende tidspunkt underskrevet denne side af kontrakten.

Klageren tilbagebetalte senere det pågældende beløb, men spurgte flere gange (især i et brev af 15. juni 1999), hvorfor beskrivelsen "uddannelseskurser og et seminar for [handicappede]" var blevet anvendt, hvorfor den første rate af tilskuddet havde været baseret på de anslåede samlede projektkomkostninger, og hvorfor Kommissionen senere stillede et spørgsmål vedrørende seminaret, hvis det pågældende seminar overhovedet ikke havde været en del af projektet. Klageren anmodede desuden om en kopi af den side, der var nævnt i Kommissionens skrivelse af 16. marts 1999.

I en kortfattet skrivelse af 11. januar 2000 fastholdt Kommissionen sit standpunkt og understregede, at den kun havde godkendt de anslåede udgifter til to kurser på 50.560 € ved beregningen af sit tilskud.

I sin klage til Ombudsmanden fremsatte klageren følgende påstande:

- 1 Kommissionen burde have udbetalt et yderligere beløb på 2.726 € til klageren i stedet for at kræve beløbet på 1.621,69 € tilbagebetalt.
- 2 Kommissionen havde ikke givet tilstrækkelige forklaringer på, hvorfor den havde krævet beløbet på 1.621,69 € tilbagebetalt.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse gjorde Kommissionen gældende, at den havde accepteret at yde et tilskud på højst 45.400 €, idet projektkomkostningerne blev anslået til at udgøre 50.560 €. En første rate på 50% af dette beløb var blevet udbetalt i overensstemmelse med artikel 4 i aftalen. Aftalen, som var underskrevet af begge parter, dækkede perioden fra den 16. juni 1997 til den 16. maj 1998. Kun udgifter, der var afholdt i denne periode, blev taget i betragtning ved fastsættelsen af de faktiske udgifters samlede beløb. Seminaret var blevet planlagt til den 30.-31. maj 1997, dvs. uden for den

omfattede periode. Udgifterne til seminaret var derfor blevet fratrukket de udgifter, der skulle tages i betragtning.

Kommissionen understregede endvidere, at budgetoverslagene i bilag II til aftalen udgjorde en integreret del heraf. Der var på den pågældende side ud for posten for udgifterne til seminaret blevet tilføjet ordene 'montant rejeté' for at indikere, at der sås bort fra denne post. Klagerens repræsentant havde på daværende tidspunkt underskrevet denne side af kontrakten.

Kommissionen fremsendte en kopi af aftalen og nævnte, at originalen var i dens besiddelse.

Kommissionen gjorde gældende, at den ved flere lejligheder havde forklaret klageren disse faktiske omstændigheder.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og understregede, at den kopi af aftalen, som Kommissionen havde fremsendt, ikke beviste, at den var blevet underskrevet af organisationens repræsentant.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

I betragtning af, at det ikke fremgik af den af Kommissionen fremsendte kopi af aftalen, at klagerens repræsentant havde underskrevet denne, foretog Ombudsmanden inspektion af sagsakten. Ombudsmandens medarbejdere fik ved den lejlighed forevist den originale aftale, som Kommissionen havde henvist til.

AFGØRELSEN

1 Kommissionens manglende betaling af et yderligere beløb på 2.726 €

1.1 Klageren var af den opfattelse, at Kommissionen burde have udbetalt et yderligere beløb på 2.726 € til klageren i stedet for at kræve beløbet på 1.621,69 € tilbagebetalt.

1.2 Kommissionen gjorde gældende, at den havde accepteret at yde et tilskud på højst 45.400 €, idet projektkostningerne blev anslået til at udgøre 50.560 €. Ifølge Kommissionen kunne udgifterne til seminaret ikke tages i betragtning, da dette seminar var blevet planlagt til den 30.-31. maj 1997, mens det ifølge aftalen, som dækkede perioden fra den 16. juni 1997 til den 16. maj 1998, kun var udgifter, der var afholdt i denne periode, der skulle tages i betragtning. Endelig gjorde Kommissionen gældende, at der var blevet set bort fra udgifterne til seminaret, eftersom ordene 'montant rejeté' var blevet tilføjet på den pågældende side af kontrakten, og eftersom klagerens repræsentant havde underskrevet denne side.

1.3 På grundlag af en inspektion af den originale aftale mellem klageren og Kommissionen nåede Ombudsmanden til den konklusion, at Kommissionens holdning syntes at være korrekt. Denne aftale var dateret den 27. november 1997 og var blevet underskrevet af C. W. på vegne af klageren. Alle sider i aftalen og bilagene hertil var blevet forsynet med initialer, og det fremgik, at disse initialer var "CW".

1.4 I henhold til artikel 3 i aftalen accepterede Kommissionen at yde et tilskud på højst 45.400 €, mens projektkostningerne var anslået til 50.560 €. Tilskudsbeløbet stod i forhold til de anslåede projektkostninger og skulle nedsættes forholdsmæssigt, hvis de faktiske udgifter blev lavere end de anslåede udgifter. Det fremgik af artikel 2 i aftalen, at det kun var de udgifter, der var afholdt i den i aftalen omfattede periode (16. juni 1997 til den 16. maj 1998), der skulle tages i betragtning ved fastsættelsen af omkostningerne.

Ifølge planen i bilag I til aftalen skulle seminaret imidlertid finde sted den 30.-31. maj 1997.

1.5 Budgetoverslagene fremgik af bilag II til aftalen, som udgjorde en integreret del af denne aftale (jf. artikel 3 i aftalen). På anden side i dette bilag var ordene “*éléments considérés*” blevet tilføjet ud for beløbet på 50.560 € for de to kurser og ordene “*éléments rejetés*” ud for beløbet på 14.300 € til seminaret. Den pågældende side i den kopi af aftalen, som Ombudsmanden inspicerede, syntes at være en fotokopi. Denne side (såvel som alle de øvrige sider i aftalen og bilagene dertil) var blevet forsynet med initialer påført med kuglepen. Det syntes således klart, at den førnævnte ordlyd var blevet tilføjet, inden siden var blevet forsynet med initialer.

1.6 Under disse omstændigheder konkluderede Ombudsmanden, at Kommissionens standpunkt syntes at være i overensstemmelse med aftalebetingelserne.

1.7 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, for så vidt angik den første påstand, som klageren havde fremsat.

2 Påstand om utilstrækkelige forklaringer

2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde givet tilstrækkelige forklaringer på, hvorfor den havde krævet beløbet på 1.621,69 € tilbagebetalt.

2.2 Kommissionen svarede, at den ved flere lejligheder havde forklaret klageren de faktiske omstændigheder.

2.3 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen i en skrivelse af 16. marts 1999 faktisk havde angivet hovedårsagen til, at den havde anmodet klageren om at tilbagebetale en del af tilskuddet. Det blev understreget i denne skrivelse, at det ved kontraktens indgåelse var blevet aftalt, at udgifterne på 14.300 € til afholdelse af seminaret ikke skulle tages i betragtning, og at ordene “*montant rejeté*” som følge heraf var blevet tilføjet ud for den pågældende post. Kommissionen forklarede endvidere, at klagerens repræsentant på daværende tidspunkt havde underskrevet denne side af kontrakten.

2.4 Det skulle imidlertid bemærkes, at klageren efterfølgende i sit brev af 15. juni 1999 havde stillet en række spørgsmål vedrørende grundene til Kommissionens afgørelse og navnlig havde anmodet om at få en kopi af den side i aftalen, som Kommissionen havde henvist til. Det fremgik, at det eneste skriftlige svar på dette brev var en kortfattet skrivelse, der blev sendt den 11. januar 2000, og hvori Kommissionen blot bekræftede sit standpunkt. Ingen af klagerens spørgsmål i brevet af 15. juni 1999 blev besvaret. Det fremgik endvidere, at klageren aldrig modtog den kopi af siden, der var anmodet om i brevet.

2.5 God forvaltningsskik kræver, at myndighederne inden for en rimelig frist giver et fyldestgørende svar på de breve, de modtager. Efter Ombudsmandens opfattelse blev denne standard ikke opfyldt i den foreliggende sag i betragtning af, at Kommissionen først besvarede klagerens brev skriftligt mere end seks måneder efter dets afsendelse, ikke besvarede spørgsmålene deri og ikke fremsendte et dokument, som klageren havde anmodet om.

2.6 Under disse omstændigheder konkluderede Ombudsmanden, at den måde, hvorpå Kommissionen havde behandlet klagerens brev af 15. juni 1999, udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fandt det derfor nødvendigt at fremsætte en kritisk bemærkning i denne henseende.

3 Konklusion

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt af fremsætte følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at myndighederne inden for en rimelig frist giver et fyldestgørende svar på de breve, de modtager. Efter Ombudsmandens opfattelse blev denne standard ikke opfyldt i den foreliggende sag i betragtning af, at Kommissionen først besvarede klagerens brev skriftligt mere end seks måneder efter dets afsendelse, ikke besvarede spørgsmålene deri og ikke fremsendte et dokument, som klageren havde anmodet om.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGLENDE BEHANDLING AF ANSØGERS ANMODNING

*Afgørelse om klage
500/2000/IP (fortrolig)
over Europa-
Kommissionen*

KLAGEN

Det europæiske net for virksomhedssamarbejde, Business Cooperation Network (i det følgende benævnt BC-NET), blev oprettet ved Rådets resolution af 3. november 1986⁹⁰ med henblik på at bistå små og mellemstore virksomheder i at blive stærkere via tværnationale samarbejdsaftaler. Medlemmerne af nettet er private konsulenter, handels- og industrikamre, erhvervs sammenslutninger, konsulentgrupper, banker eller medlemmer af andre net.

Den 13. januar 2000 sendte klageren, en italiensk advokat, en fax til BC-NET's sekretariat og anmodede om et ansøgningsskema til brug for den indkaldelse, der var offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 3. juli 1999⁹¹. Fristen i De Europæiske Fællesskabers Tidende, som skulle have været anvendt, var den 31. december 2001. I sit svar af 25. februar 2000 informerede Kommissionen imidlertid klageren om, at indkaldelsen i forbindelse med det pågældende BC-NET var blevet afsluttet.

Eftersom Kommissionen ikke i sit svar anførte, hvilken retsgrundlag beslutningen om at afkorte fristen var baseret på, skrev klageren til institutionen den 21. marts 2000. Den 22. marts 2000 modtog han et svar med samme indhold som skrivelsen af 25. februar 2000.

Klageren indgav derfor en klage til Ombudsmanden, hvori han gjorde følgende gældende: (i) Kommissionens beslutning om at fastsætte en tidligere frist end den, der oprindeligt var fastsat i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 3. juli 1999, burde have været meddelt de potentielle ansøgere gennem en meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende, (ii) Kommissionen behandlede ikke hans anmodning af 13. januar 2000 behørigt.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen til udtalelse. Kommissionen understregede, at klagerens fax af 13. januar 2000, hvori han anmodede om ansøgningsskemaet i forbindelse med BC-NET, blev registreret den 24. januar 2000.

Den 25. februar svarede Generaldirektoratet for Industri klageren. Kommissionen forklarede, at BRE's (Bureau de rapprochement des entreprises) og BC-NET's struktur og funktion for øjeblikket var ved at blive genvurderet. Formålet var at analysere, hvorledes der kunne opnås tættere forbindelser mellem BRE, BC-NET og Euro Info Centre samt andre EF-netværk, som arbejder til fordel for små og mellemstore virksomheder. Da BRE- og BC-NET-nettenes struktur og organisation ville blive væsentligt ændret i løbet af 2000, forklarede Kommissionen, at den derfor ikke ville behandle nye ansøgninger om deltagelse i nettet, og at programmet var afsluttet.

⁹⁰ EFT 1986 C 287.

⁹¹ EFT 1999 S 127.

Med hensyn til klagerens klage over, at beslutningen om at fastsætte en tidligere frist for at ansøge om deltagelse i BC-NET-programmet burde have været meddelt, understregede Kommissionen, at denne beslutning var blevet offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 18. februar 2000⁹². Institutionen gjorde endvidere opmærksom på, at hvis klageren havde spurgt, var han blevet informeret herom.

Med hensyn til grundene til at afslutte programmet forklarede Kommissionen, at det svar, som klageren havde fået, var den samme standardskrivelse, som var blevet sendt til alle ansøgere, der havde tilkendegivet interesse ("*...qui se sont manifestés après...*") efter programmets afslutning.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden videresendte Kommissionens udtalelse til klageren med opfordring til at fremsætte bemærkninger.

Klageren understregede, at Kommissionen aldrig havde henvist til De Europæiske Fællesskabers Tidende af 18. februar 2000 i nogen korrespondance med ham, men først i sit svar til Ombudsmanden.

Med hensyn til Kommissionens forklaring om, at det svar, som den havde givet klageren den 25. februar 2000, var den samme standardskrivelse, som var blevet sendt til alle ansøgere, der havde tilkendegivet interesse ("*...qui se sont manifestés après...*") efter programmets afslutning, gjorde klageren gældende, at han havde tilkendegivet interesse mere end en måned inden fastsættelsen af den nye frist. Kommissionens påstand kunne derfor ikke gælde for hans tilfælde. Tværtimod fik klageren som følge af Kommissionens forsømmelse ikke mulighed for at indgive sin ansøgning rettidigt og eventuelt blive udvalgt.

AFGØRELSEN

1 Kommissionens beslutning om at fastsætte en ny frist

1.1 Klageren gjorde gældende, at da Kommissionen besluttede at fastsætte en tidligere frist end den, der oprindeligt var fastsat i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 3. juli 1999, burde det have været meddelt i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

1.2 Kommissionen forklarede, at den pågældende beslutning blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 18. februar 2000. Kommissionen erkendte, at den i sit svar til klageren af 25. februar 2000, ikke anførte, at beslutningen var blevet offentliggjort. Institutionen understregede imidlertid, at klageren i sin efterfølgende korrespondance ikke udtrykkeligt anmodede om sådanne oplysninger.

1.3 Da det fremgik, at Kommissionen havde offentliggjort sin beslutning i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 18. februar 2000, hvorved denne beslutning blev tilgængelig for alle potentielle ansøgere, syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Kommissionens behandling af klagerens anmodning

2.1 Den 13. januar 2000 anmodede klageren Kommissionen om at sende ham ansøgningskemaet i forbindelse med det BC-NET-program, der var offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 3. juli 1999 med frist den 31. december 2001.

2.2 I sin udtalelse forklarede Kommissionen, at det svar, som var sendt til klageren den 25. februar 2000, var den samme standardskrivelse, som var blevet sendt til alle ansøgere, der havde tilkendegivet interesse efter programmets afslutning.

⁹² EFT 2000 S 34.

2.3 I sine bemærkninger gjorde klageren gældende, at fristen ikke var udløbet på det tidspunkt, hvor han anmodede Kommissionens tjenestegrene om ansøgningsskemaet. Beslutningen om at afslutte programmet blev faktisk truffet mere end en måned senere.

2.4 God forvaltningsskik kræver, at myndighederne behørigt besvarer borgernes forespørgsler indenfor rimelig tid. Kommissionen svarede først på klagerens anmodning af 13. januar, da det program, som klageren havde ansøgt om, allerede var afsluttet, dvs. den 25. februar 2000.

2.5 Ombudsmanden fandt, at da programmet stadig var åbent på det tidspunkt, hvor klageren fremsatte sin anmodning, burde han have haft mulighed for at indgive sin ansøgning.

2.6 Af hensyn til god forvaltningsskik burde Kommissionen derfor have behandlet anmodningen, således at klageren kunne have indgivet sin ansøgning. Ombudsmanden fandt, at Kommissionens handling i forbindelse med dette aspekt af sagen udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Konklusion

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Af hensyn til god forvaltningsskik burde Kommissionen have behandlet anmodningen, således at klageren kunne have indgivet sin ansøgning.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.4.4 EF-Domstolen

KLAGEN

I april 1999 indgav S. en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Domstolen vedrørende hans eksklusion fra udvælgelsesprøve CJ/LA/30 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af græksprogede juridiske sprogeksperter. Udvalgsprøven blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende (EFT 1998 C 303 A (græsk udgave)) og i den græske avis "To Vima". Med hensyn til ansøgernes uddannelse var betingelserne "en afsluttet juridisk embedseksamen fra et græsk universitet eller en tilsvarende juridisk embedseksamen".

Udvælgelsesprøven blev afholdt i 2 etaper. I første etape indgik en udvælgelse på grundlag af kvalifikationer. De ansøgere, der blev udvalgt i denne etape, kunne derpå deltage i den efterfølgende etape, de skriftlige prøver. Klageren anførte, at han indgav sin ansøgning vedlagt kopier af de relevante dokumenter. Den 5. februar 1999 modtog han en skrivelse fra Domstolens personaleafdeling, hvori klageren blev anmodet om inden den 24. februar 1999 at sende en DI.KA.TSA-attest (græsk universitetscenter for anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser). Attesten, som skulle dokumentere, at klagerens udenlandske juridiske embedseksamen var ligestillet med en græsk juridiske embedseksamen, skulle udstedes inden den 13. november 1998.

Klageren anfægtede denne afgørelse ved brev af 15. februar 1999. I brevet anførte han, at selv om hans universitetsuddannelser var fra statslige universiteter i EU-medlemsstaterne, havde han endnu ikke forsøgt at få uddannelsen anerkendt som ligestillet af DI.KA.TSA. Eftersom han på daværende tidspunkt fulgte et videregående studium ved Amsterdam Universitet, havde dette ikke været nødvendigt.

PÅSTAND OM URIMELIG OG DISKRIMINERENDE AFGØRELSE TRUFFET AF UDVÆLGELSESKOMITÉ VEDRØRENDE LIGESTILLING AF JURIDISKE EMBEDSEKSAMENER

Afgørelse om klage 408/99/VK over Domstolen

Domstolens personaleafdeling svarede ved skrivelse af 8. marts 1999. I denne skrivelse anførte Domstolen, at klageren ikke kunne få adgang til udvælgelsesprøven, da han ikke havde fremsendt den krævede attest fra DI.KA.TSA.

Klageren anmodede derefter om at få sin ansøgning behandlet på ny. I sit brev anførte han, at Grækenland ved Domstolens dom blev dømt, fordi det nægtede at gennemføre direktiv 89/48 vedrørende gensidig anerkendelse af eksamensbeviser i EU⁹³. Klageren gjorde gældende, at Domstolen ikke handlede i overensstemmelse med sine egne afgørelser, når det drejede sig om at ansætte dens egen arbejdsstyrke. Klageren anførte endvidere, at der hverken ifølge de almindelige eller de særlige betingelser for udvælgelsesprøven var krav om, at ansøgere fra andre medlemsstater skulle forelægge en attest for eksamensbevisets ligestilling, selv om dette krav udtrykkeligt blev nævnt overfor ansøgere med uddannelse fra tredjelande.

Ifølge klageren modtog han ikke svar på dette brev fra Domstolen.

Klageren indgav derefter en klage til Ombudsmanden.

Med hensyn til “vilkårene og betingelserne” for udvælgelsesprøven som offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende anførte klageren i sin klage til Ombudsmanden, at der rent faktisk var et krav om, at udenlandske eksamener skulle kunne ligestilles med græske juridiske embedseksamener, men at der ikke var noget krav om, at der *konkret skulle forelægges* en attest fra DI.KA.TSA for eksamensbevisets ligestilling. Han anførte endvidere, at ifølge punkt B.3. a og b i vejledningen for ansøgere var meddelelsen om udvælgelsesprøven rettet til borgere i alle 15 medlemsstater og skulle dække samtlige uddannelsessystemer på forskellige niveauer i alle medlemsstater med forskellige uddannelsessystemer. Klageren fandt Domstolens praksis urimelig og diskriminerende.

UNDERSØGELSEN

Domstolens udtalelse

I sin udtalelse fremsatte Domstolen følgende bemærkninger med hensyn til de forskellige aspekter af klagen:

I henhold til artikel 22 i procesreglementet for Domstolen skal Domstolen oprette en sprogteneste bestående af særligt kvalificerede medarbejdere, som godtgør at have en fyldestgørende juridisk uddannelse og et grundigt kendskab til flere af Domstolens officielle sprog.

Domstolens havde gjort den erfaring, at dens behov i denne henseende bedst kunne imødekommes af personer med et indgående kendskab til retssystemet i medlemsstater samt terminologien i forbindelse med dette retssystem.

Ifølge meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle ansøgerne derfor have en afsluttet juridisk embedseksamen dokumenteret ved “ptychion”, en græsk kandidatuddannelse, eller en tilsvarende juridisk embedseksamen.

I forbindelse med sammenligningen af andre eksamensbeviser end “ptychion” skulle udvælgelseskomitéen afgøre, om den viden og de kvalifikationer, der er dokumenteret ved disse eksamensbeviser, svarer til dem, der kræves for udstedelsen af “ptychion”.

Udvælgelseskomitéen fandt, at det mest objektive og pålidelige kriterium var en attest fra den græske myndighed, der er ansvarlig for at anerkende udenlandske eksamensbeviser, nemlig DI.KA.TSA.

⁹³ Sag C-365/93, *Kommissionen mod Den Helleniske Republik*, Sml. 1995 I, s. 499.

Personaleafdelingen opfordrede derfor ved skrivelse af 5. februar 1999 klageren til at forelægge et attest udstedt af DI.KA.TSA. Da udvælgelseskomitéen ikke modtog en sådan, afviste den klagerens ansøgning på dette grundlag.

I meddelelsen om udvælgelsesprøven var der imidlertid ikke udtrykkeligt krav om en sådan attest, som kunne gøre det muligt for udvælgelseskomitéen at vurdere, om andre juridiske embedseksamener end “ptychion” kunne anses for at være ligestillet hermed. Udvalgskomitéen burde således have undersøgt, om det eksamensbevis, som klageren havde forelagt, kunne have været anset for at være ligestillet med “ptychion” på grundlag af andre kriterier.

Endelig nævnte Domstolen, at ansøgere, som ikke har fået adgang til at deltage i en udvælgelsesprøve, kan anke denne afgørelse til Retten i Første Instans i henhold til artikel 91, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten eller indbringe en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i den nævnte vedtægt.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage.

AFGØRELSEN

1 Påstand om urimelig og diskriminerede afgørelse truffet af udvælgelseskomitéen, for så vidt angår dens manglende godkendelse af klagerens eksamensbevis som værende ligestillet med den græske juridiske embedseksamen

1.1 Klageren fandt, at han ikke burde have været udelukket fra udvælgelsesprøven med den begrundelse, at han ikke var i besiddelse af en DI.KA.TSA-attest fra den græske myndighed med ansvar for anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser. Da dette kriterium ikke var nævnt i hverken de almindelige eller de særlige betingelser for udvælgelsesprøven gjorde klageren gældende, at afgørelsen var urimelig og diskriminerende.

1.2 Domstolen bekræftede, at udvælgelsesprøven var rettet til borgere fra alle 15 medlemsstater, og at der skulle tages hensyn til kandidatuddannelserne i medlemsstaterne. Da udvælgelsesprøven vedrørte græksprogede juridiske sprogeksperter, skulle udvælgelseskomitéen afgøre, om den viden og de kvalifikationer, der er dokumenteret ved disse eksamensbeviser, svarede til dem, der kræves i forbindelse med den pågældende græske kandidatuddannelse. For at få et mere objektivt og pålideligt sammenligningsgrundlag besluttede udvælgelseskomitéen at opfordre ansøgere med kandidatuddannelser fra andre medlemsstater til at fremsende DI.KA.TSA.-attesten. Da udvælgelseskomitéen ikke modtog en sådan, ekskluderedes klageren fra udvælgelsesprøven.

1.3 I sin udtalelse erkendte Domstolen, at meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke udtrykkeligt indeholdt krav om, at ansøgerne skulle forelægge en sådan DI.KA.TSA.-attest, og at udvælgelseskomitéen derfor burde have undersøgt, om de eksamensbeviser, som klageren havde forelagt, kunne have været anset for at være ligestillet med den græske kandidatuddannelse på grundlag af andre kriterier. Udvalgskomitéen behandlede derfor ikke klagerens ansøgning behørigt, og dette udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

2 Manglende besvarelse af klagerens brev

2.1 Klageren gjorde gældende, at hans brev til Domstolen, hvori han anmodede om en fornyet behandling af sin ansøgning, ikke blev besvaret.

2.2 I sin udtalelse forklarede Domstolen ikke, hvorfor klagerens brev ikke var blevet besvaret. Domstolen nævnte desuden muligheden for, at klageren kunne indbringe en klage i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 90. Den forklarede imidlertid ikke,

hvorfor den ikke behandlede klagerens brev som en sådan klage. Domstolen behandlede derfor ikke klagerens brev behørigt, og dette udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Konklusion

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af denne sag var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

Udvælgelseskomitéen burde have undersøgt, om de eksamensbeviser, som klageren havde forelagt, kunne have været anset for at være ligestillet med den græske kandidatuddannelse på grundlag af andre kriterier. Det forhold, at udvælgelseskomitéen ikke behandlede klagerens ansøgning behørigt, udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Domstolen forklarede ikke, hvorfor klagerens brev ikke var blevet besvaret. Domstolen nævnte desuden muligheden for, at klageren kunne indbringe en klage i henhold til tjenstemandsvedtægts artikel 90. Den forklarede imidlertid ikke, hvorfor den ikke behandlede klagerens brev som en sådan klage. Det forhold, at Domstolen ikke behandlede klagerens brev behørigt, udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.4.5 Det Europæiske Miljøagentur

BEHANDLINGEN AF EN UDBUDSPROCEDURE

Afgørelse om klage 608/98/ME over Det Europæiske Miljøagentur

KLAGEN

I juni 1998 indgav klageren en klage til Den Europæiske Ombudsmand. Ifølge klageren deltog han i et offentligt udbud afholdt af Det Europæiske Miljøagentur (EEA) i 1996 og var pr. telefon blevet informeret om, at han havde vundet udbuddet. EEA havde anmodet om at få præciseret hans skattemæssige hjemsted, som var på Kanaløerne, samt hans socialsikringsnummer for at kunne udarbejde kontrakten. Senere i 1996 blev klageren i en skrivelse fra EEA informeret om, at kontrakten var blevet tildelt en anden. Klageren forsøgte forgæves at få en forklaring. Endelig blev han som kompensation tilbudt en anden kontrakt, dvs. udarbejdelse af en rapport for EEA. Denne blev imidlertid aldrig virkeliggjort. Han forsøgte desuden at få dokumenter, som var relevante for udbudsproceduren, men de dokumenter, som EEA sendte, var ikke relevante for de omstridte spørgsmål.

I sin klage til Ombudsmanden fremsatte klageren tre påstande. For det første gjorde han gældende, at EEA i september 1996 havde informeret ham om, at han havde vundet udbuddet, men at han senere fik at vide, at en anden havde fået tildelt kontrakten. For det andet havde EEA oplyst, at agenturet ville tilbyde ham en mindre kontrakt ved underhåndsaftale, som dog aldrig blev virkeliggjort. Endelig havde EEA uberettiget afvist en begæring om aktindsigt i dokumenter vedrørende udbudsproceduren.

UNDERSØGELSEN

Det Europæiske Miljøagents udtalelse

Klagen videresendtes til EEA. I sin udtalelse anførte EEA, at klagerens ansøgning var blevet behandlet behørigt. Dog var klageren i modsætning til dennes påstand aldrig blevet informeret om, at han havde vundet udbuddet. På et tidligt tidspunkt i udvælgelsesproceduren var det opfattelsen, at klageren kunne få tildelt en kontrakt. Efter en yderligere kvalitetskontrol af klageren besluttede EEA imidlertid at tildele en anden kontrakten. Desuden gav beliggenheden af klagerens virksomhed anledning til forvirring som følge af registreringen på Kanaløerne. Med hensyn til den anden påstand gjorde EEA gældende, at agenturet aldrig havde forpligtet sig til at tilbyde klageren en mindre kontrakt. Med hensyn til

den tredje påstand understregede EEA, at agenturet ved to lejligheder havde givet klageren oplysninger.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en grundig gennemgang af EEA's udtalelse og klagerens bemærkninger foretog Ombudsmanden yderligere undersøgelser. De væsentligste oplysninger, som fremgik af EEA's yderligere udtalelse, var, at EEA havde rettet henvendelse til klageren for at kontrollere det juridiske grundlag for klagerens virksomhed og få alle de oplysninger, der var nødvendige for at kunne færdigbehandle sagen, hvis der skulle blive indgået en kontrakt med klageren. EEA var også forvirret over klagerens hjemsted på Kanalørerne, som er kendt som et "skattely". Grundlaget for, at klageren ikke fik tildelt kontrakten, var, at EEA via sine kontakter med Kommissionen, hovedsagelig GD XII og GD XIII, var blevet klar over, at den form for tjenesteydelser, som klageren tidligere havde leveret, egentlig ikke var de tjenesteydelser, som EEA havde behov for. Kontakterne med Kommissionen var udelukkende foregået telefonisk.

Med hensyn til EEA's yderligere udtalelse fastholdt klageren fortsat sin klage. Han understregede især, at EEA ikke måtte rette henvendelse til ham, medmindre han havde fået tildelt kontrakten, og at hans registrering på Kanalørerne aldrig havde været et problem i forbindelse med hans tidligere kontrakter med Europa-Kommissionen. For så vidt angik GD XII, havde klageren ikke arbejdet dér, siden han var tjenestemand i 1982. Direktøren, som han arbejdede for, og som nu var medlem af EEA's bestyrelse, nærede på daværende tidspunkt uvilje mod klageren. Efter at have fremsendt sine bemærkninger fortsatte klageren med at sende oplysninger, som hovedsagelig vedrørte de forsøg, som han siden januar 2000 havde gjort for at få en række nye dokumenter fra EEA.

AFGØRELSEN

1 Udvælgelsen efter udbudsproceduren; den påståede meddelelse til klageren og grundlaget for afgørelsen

Med hensyn til denne påstand fandt Ombudsmanden det nødvendigt at fremsætte følgende to kritiske bemærkninger over for EEA:

God forvaltningsskik kræver, at der gives klare og forståelige oplysninger. I den foreliggende sag rettede EEA henvendelse til klageren og gav ham holdepunkter for at antage, at han ville få tildelt kontrakten, selv om der rent faktisk endnu ikke var truffet en endelig afgørelse. EEA handlede derfor ikke i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

God forvaltningsskik kræver, at en afgørelse begrundes. Begrundelsen skal være fyldestgørende, klar og tilstrækkelig, den vil desuden sædvanligvis indeholde de væsentligste faktiske omstændigheder, argumenter og beviser. I den foreliggende sag anførte EEA ved tre lejligheder forskellige begrundelser. Det fremgik endvidere, at EEA baserede sin afgørelse på oplysninger, som agenturet indhentede, efter at buddene var indgivet. EEA har ikke været i stand til at forelægge nogen dokumentation for de indhentede oplysninger eller sine kontakter, selv om de pågældende oplysninger var af stor betydning for agenturets endelige afgørelse. Det fremgik, at EEA ikke klart begrundede sin afgørelse og endvidere baserede den på faktiske omstændigheder, som der ikke forelå nogen synlig dokumentation for. EEA handlede derfor ikke i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

2 Det påståede tilbud om en mindre kontrakt som kompensation

Med hensyn til denne påstand fandt Ombudsmanden, at klageren ikke i tilstrækkelig grad havde været i stand til at forelægge beviser til støtte for sin påstand.

3 Begæring om aktindsigt

Med hensyn til denne påstand fandt Ombudsmanden det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning over for EEA:

God forvaltningsskik kræver, at loven overholdes, og at de bestemmelser og procedurer, der er fastsat i fællesskabslovgivningen, anvendes. Retten til aktindsigt i EEA's dokumenter er reguleret i afgørelsen af 21. marts 1997 om aktindsigt i Det Europæiske Miljøagentur dokumenter⁹⁴. EEA dokumenterede ikke over for Ombudsmanden, at agenturet rent faktisk havde fulgt sine egne bestemmelser om aktindsigt i dokumenter.

Da Ombudsmanden desuden af klageren blev gjort opmærksom på, at denne siden januar 2000 havde forsøgt at få en række nye dokumenter, bemærkede Ombudsmanden, at spørgsmålet om aktindsigt i disse dokumenter faldt uden for den foreliggende undersøgelses rammer og derfor ikke blev behandlet i forbindelse med denne afgørelse. Ombudsmanden bemærkede endvidere, at det var EEA's opgave at anvende sine bestemmelser om aktindsigt i dokumenter og videregive resultatet til klageren.

Da disse aspekter af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at søge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

Bemærkning: Den fulde tekstudgave af afgørelsen om denne klage (12 sider) kan findes på Den Europæiske Ombudsmands hjemmeside (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>) eller fås ved at rette henvendelse til Ombudsmandens sekretariat.

⁹⁴ EFT 1997 C 282, s. 5.

3.5 FORSLAG TIL HENSTILLINGER, DER ER GODKENDT AF INSTITUTIONEN

KLAGERNE

I maj og juli 1998 indgav W. en klage (507/98/OV) til Den Europæiske Ombudsmand over manglende oplysninger fra Europa-Parlamentet i forbindelse med projektkonkurrence (ref. 96/S 195-116670) vedrørende anlægsarbejder i Europa-Parlamentets Leopold-Bygning i Bruxelles. Henholdsvis den 13. maj 1998 (515/98/OV), den 1. juni 1998 (576/98/OV) og den 29. april 1998 (818/98/OV) indgav andre personer lignende klager. De fire klager blev derfor behandlet under ét.

3.5.1 Europa-Parlamentet

FORSLAG TIL HENSTILLING

Ombudsmandens årsberetning for 1999 indeholder nærmere oplysninger om afgørelserne og om det forslag til henstilling, der blev fremsat over for Parlamentet den 17. december 1999 i henhold til artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut⁹⁵. Forslaget til henstilling havde følgende indhold:

Af hensyn til god forvaltningsskik bør Parlamentet over for klagerne undskylde den unødige forsinkelse med hensyn til at informere dem om resultaterne af konkurrencen og for ikke at have besvaret klagernes forskellige breve, hvori de udtrykkeligt anmodede om oplysninger om resultaterne af konkurrencen.

Ombudsmanden oplyste Parlamentet om, at det i henhold til statuttens artikel 3, stk. 6, skulle fremsætte en detaljeret udtalelse inden den 31. marts 2000, og at den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og en beskrivelse af, hvordan henstillingen er blevet gennemført.

Parlamentets detaljerede udtalelse

Den 9. marts 2000 sendte Parlamentets formand dets detaljerede udtalelse. Formanden meddelte Ombudsmanden, at Parlamentet godkendte forslaget til henstilling, og at det havde sendt et undskyldende brev til de forskellige klager. Disse breve havde følgende ordlyd:

“På baggrund af den klage, De indgav til Ombudsmanden med hensyn til projektkonkurrencen vedrørende VIP-indgangen til D1-Bygningen og indgangen til D1-Bygningen fra D3-Bygningen, vil Europa-Parlamentet gerne informere Dem om, at udvælgelseskomitéen for projektkonkurrencen, som den 17. april 1997 var af den opfattelse, at ingen af de forelagte projekter var egnede, besluttede at tage resultaterne op til fornyet overvejelse ud fra hensynet til en forsvarlig forvaltning. En anden vurdering blev foretaget i februar 1998, og resultatet heraf fremgik at dens formelle bekræftelse af 29. maj 1998. Denne afgørelse blev meddelt deltagerne den 17. juni og 4. august 1998.

I overensstemmelse med den henstilling, som Ombudsmanden sendte Europa-Parlamentet den 17. december 1999, erkender Parlamentet dog, at konkurrenceproceduren tog for lang tid, og at den heraf følgende forsinkelse med hensyn til meddelelsen af resultaterne var uacceptabel. Europa-Parlamentet vil derfor gerne oprigtigt undskylde dette.

Europa-Parlamentet erkender også, at de svar, som dets relevante afdelinger gav telefonisk på skriftlige forespørgsler fra deltagerne, ikke udgjorde en passende form for svar, og at der i betragtning af procedurens varighed var tale om en uprofessionel adfærd fra Europa-Parlamentets side, at det ikke sendte skriftlige bekræftelser af modtagelsen af de forskellige breve, hvori De specifikt anmodede om oplysninger om resultaterne af konkurrencen”.

⁹⁵ Årsberetning for 1999, s. 227.

MANGLENDE
OPLYSNINGER FRA
EUROPA-PARLA-
MENTET OM
RESULTATET AF EN
PROJEKTKONKUR-
RENCE

Afgørelse om de fore-
nede klager
507/98/OV,
515/98/OV, 576/98/OV
og 818/98/OV over
Europa-Parlamentet

Efter en omhyggelig undersøgelse af Parlamentets detaljerede udtalelse fandt Ombudsmanden, at de beskrevne foranstaltninger var tilstrækkelige til at gennemføre forslaget til henstilling.

Klagerne fremsatte ingen bemærkninger til Parlamentets detaljerede udtalelse.

AFGØRELSEN

1 Den 17. december 1999 fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Parlamentet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i statuten:

Af hensyn til god forvaltningsskik bør Parlamentet over for klagerne undskylde den unødige forsinkelse med hensyn til at informere dem om resultaterne af konkurrencen og for ikke at have besvaret klagernes forskellige breve, hvori de udtrykkeligt anmodede om oplysninger om resultaterne af konkurrencen.

2 Den 9. marts 2000 meddelte Parlamentets formand Ombudsmanden, at Parlamentet godkendte forslaget til henstilling, og vedlagde kopi af de undskyldende breve til de forskellige klagere. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.5.2 Europa-Kommissionen

KLAGEN

De væsentligste *faktiske omstændigheder*, som klageren gjorde gældende i sin klage indgivet i maj 1997, kan sammenfattes på følgende måde:

Klageren søgte arbejde hos Kommissionen og blev tilbudt en stilling i Kommissionens Generaldirektorat V, som er placeret i Luxembourg. Klageren fik af Kommissionen oplyst, at han af budgetmæssige årsager ville blive aflønnet af en privat virksomhed, som havde indgået en kontrakt med Kommissionen, og at kontraktens varighed i første omgang ville være begrænset til udgangen af året. Kontrakten blev udleveret til klageren af den private virksomhed i Kommissionens lokaler. I denne kontrakt optrådte virksomheden som arbejdsgiver. Hverken arbejdets art eller det sted, hvor det skulle udføres, var specificeret, men det var anført, at arbejdstagerens opgaver ville blive fastsat direkte af Kommissionen. Klageren påbegyndte arbejdet i april 1994. Efter en omstrukturering af de pågældende tjenestegrene fik klageren nogle få måneder senere til opgave at føre kontrol med direktiv 92/29/EØF's gennemførelse i national lovgivning og behandle juridiske og andre beslægtede spørgsmål.

I december 1994 modtog klageren en ny kontrakt, der var begrænset til tre måneder (januar-marts 1995). Kontrakten svarede til den, han tidligere havde underskrevet. I kontrakten var der imidlertid som arbejdsgiver anført en anden virksomhed, som klageren indtil det tidspunkt ikke havde haft nogen kontakt med. Tre måneder senere sendte den samme virksomhed klageren en lignende kontrakt for en periode af yderligere ni måneder.

I begyndelsen af 1996 modtog klageren en ny kontrakt. Denne kontrakt henviste for første gang ikke til Kommissionen og nævnte virksomhedens hjemsted (Senningerberg i Luxembourg) som værende arbejdsstedet. Klageren beholdt imidlertid sit kontor hos Kommissionen.

Klageren modtog udelukkende sine arbejdsinstrukser fra Kommissionen. Hans arbejde indgik i tjenestegrenens almindelige arbejdsopgaver. De virksomheder, som han havde indgået de førnævnte kontrakter med, havde kun til opgave at overføre hans månedsløn, betale skatter og socialsikringsbidrag og modtage hans feriedokumenter, som blev fremsendt pr. post.

ULOVLIG ANSÆTTELSSESITUATION FOR EKSTERNT PERSONALE

Afgørelse om klage 398/97/(VK)/GG over Europa-Kommissionen

Efter at klageren i sit direktorat havde rejst problemet med hensyn til lovligheden af hans ansættelse, fik han oplyst, at hans kontrakt ikke ville blive forlænget. Klageren henvendte sig forgæves til generaldirektøren for GD V og Kommissionens formand.

På baggrund af ovenstående fremsatte klageren følgende påstande:

Hans ansættelsessituation måtte betragtes som ulovlig fra og med senest november 1994. Mens han officielt arbejdede som arbejdstager i en virksomhed, som havde indgået en kontrakt med Kommissionen om levering af tjenesteydelser, udførte han i realiteten arbejdsopgaver, som burde have været udført af Kommissionens personale. Kommissionen havde valgt at ansætte ham på den pågældende måde for at undgå at skulle anvende tjenstemandsvedtægten eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. Kommissionen havde således overtrådt fællesskabsretten, for så vidt angik hans ansættelsessituation. Kommissionen havde endvidere overtrådt den luxembourgske arbejdsmarkedslovgivning.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse gjorde Kommissionen gældende, at klageren havde indgået forskellige tidsbegrænsede kontrakter med virksomheder uden for Kommissionen, som tog sigte på at stille "specifik supplerende faglig ekspertise" til rådighed for Kommissionen for at bistå den i udførelsen af sine arbejdsopgaver i overensstemmelse med bestemmelserne i dens "adfærdskodeks"⁹⁶. Disse virksomheder arbejdede fuldt ud uafhængigt. Klageren havde ikke været ansat af Kommissionen.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Han erkendte, at Kommissionens "adfærdskodeks" indeholdt meget gode bestemmelser, men fastholdt, at disse ikke var blevet overholdt i hans tilfælde. Han havde ikke arbejdet "uafhængigt", men havde haft en position som de facto-ansat i Kommissionen. Efter hans opfattelse behandlede Kommissionens svar ikke de relevante spørgsmål.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

På baggrund af ovenstående nåede Ombudsmanden til den konklusion, at han behøvede yderligere oplysninger fra Kommissionen for at kunne behandle den foreliggende sag. Der blev anmodet om disse oplysninger i januar 1999.

Kommissionens svar på Ombudsmandens første anmodning om yderligere oplysninger

I sit svar på anmodningen om yderligere oplysninger fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

Ifølge Domstolens dom i *Mulfinger*-sagen⁹⁷ var kriteriet for at vurdere lovligheden af en underhåndsftale på grundlag af national lovgivning, om der i forbindelse med de arbejdsopgaver, der var overdraget arbejdstageren, var tale om permanente opgaver, som var af afgørende betydning for fællesskabsinstitutionernes funktion. Klageren havde imidlertid kun ydet "midlertidig assistance"⁹⁸. For så vidt angik de generelle bestemmelser for forholdet mellem Kommissionen og visse personalekategorier, krævede de arbejdsop-

⁹⁶ Adfærdskodeks indeholdende generelle bestemmelser for forholdet mellem Kommissionens tjenestegrene og visse personalekategorier, vedtaget i oktober 1994.

⁹⁷ Sag C-249/87, *Mulfinger m.fl. mod Kommissionen*, Sml. 1989, s. 4127.

⁹⁸ I den franske originaludgave: "une assistance ponctuelle".

gaver, som klageren udførte, midlertidig og specifik ekspertise, som helt var i overensstemmelse med afsnit II og III i adfærdskodeksen fra oktober 1994. Arbejdsvilkårene på grundlag af kontrakten var *extra muros*. Der var ikke tale om et arbejdsgiver-/arbejdstagerforhold mellem Kommissionen og klageren. De relevante bestemmelser i den luxembourgske arbejdsmarkedslovgivning var gældende for den virksomhed, der havde ansat klageren, og ikke for Kommissionen.

Klagerens bemærkninger til Kommissionens svar på den første anmodning om yderligere oplysninger

I sine bemærkninger til Kommissionens skrivelse fastholdt klageren sin påstand om, at Kommissionen havde anvendt private virksomheder for at undgå at skulle henholde sig til tjenestemandsvedtægten. Han gav udtryk for det synspunkt, at kontrollen af gennemførelsen af direktiver ikke var en arbejdsopgave af midlertidig karakter. Klageren fastholdt, at hans arbejdsvilkår på intet tidspunkt havde været *extra muros*.

Klageren forelagde endvidere kopier af en række dokumenter.

Ombudsmanden besluttede derefter at rette endnu en anmodning om yderligere oplysninger til Kommissionen. Denne anmodning blev sendt i juni 1999.

Kommissionens svar på Ombudsmandens anden anmodning om yderligere oplysninger

I sit svar på den anden anmodning om yderligere oplysninger fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

Dokumenterne i forbindelse med sagen, herunder de dokumenter, som klageren havde forelagt, støttede fuldt ud Kommissionens holdning. Ansvar for at føre kontrol med medlemsstaternes gennemførelse af direktiver lå hos kommissionstjenestemænd og kunne ikke overdrages. De oplysninger, som klageren var fremkommet med, viste ikke, at der havde fundet noget sådant sted i denne forbindelse. Klageren stillede faglig assistance til rådighed for de ansvarlige tjenestemænd. Der blev netop antaget eksterne rådgivere, fordi de havde en ekspertise, som ikke systematisk var til rådighed i fællesskabsinstitutionerne.

Klagerens bemærkninger til Kommissionens svar på den anden anmodning om yderligere oplysninger

I sine bemærkninger udtrykte klageren håb om, at den nye formand for Kommissionen ville gøre sit bedste for at styrke ansvarlighed (pligt til at stå til regnskab) og politisk ansvar på alle niveauer i Kommissionen. Han beklagede den måde, hvorpå Kommissionen fortsat "spillede pingpong" med ham. Han gentog sin opfattelse af, at Kommissionen havde tilsidesat sin egen adfærdskodeks, hvilken understregede, at Kommissionen skulle overholde de relevante bestemmelser i den nationale lovgivning. Klageren understregede, at han ikke var enig i Kommissionens fortolkning af den juridiske betydning af ordet "tilsyn". Endelig gav han udtryk for, at der i juridisk henseende ikke var noget til hinder for, at Kommissionen kunne udfærdige en reference vedrørende hans arbejde for Kommissionen.

FORSLAGET TIL HENSTILLING

Ved afgørelse af 4. november 1999 fremsatte Ombudsmanden et forslag til henstilling over for Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut⁹⁹. Grundlaget for forslaget til henstilling var følgende:

⁹⁹ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv (EFT 1994 L 113, s. 15).

Klageren gjorde gældende, at hans ansættelsessituation (dvs. det forhold, at han arbejdede for Kommissionen på grundlag af en ansættelseskontrakt, der var indgået med en privat virksomhed, som på sin side havde indgået en kontrakt med Kommissionen) havde været ulovlig i henhold til EU-lovgivningen. Han gjorde gældende, at det arbejde, han havde udført, burde have været udført af Kommissionens personale.

Kommissionen svarede, at klageren kun havde stillet "midlertidig" faglig assistance til rådighed for de ansvarlige tjenestemænd, havde arbejdet under sidstnævntes tilsyn og på intet tidspunkt havde været inddraget i de efterfølgende afgørelser med hensyn til den nationale lovgivnings overensstemmelse med fællesskabsretten. Kommissionen gjorde endvidere gældende, at den i den foreliggende sag fuldt ud havde overholdt bestemmelserne i sin adfærdskodeks, der blev vedtaget i oktober 1994.

Ifølge Kommissionens adfærdskodeks skal Fællesskabets opgaver som led i offentlig tjeneste udelukkende udføres af tjenestemænd eller midlertidigt ansatte ved Fællesskaberne. I henhold til kodeksen er "opgaver som led i offentlig tjeneste" "opgaver, som er relateret til institutionens funktioner på grundlag af de beføjelser, den har fået tildelt ved traktaterne eller sekundær lovgivning." Ifølge kodeksen indgår heri "opgaver, som omfatter (...) kontrol (navnlig overvågning af overholdelsen af fællesskabsretten)"¹⁰⁰. Det afgørende kriterium for at kunne konkludere, om der var tale om en opgave som led i offentlig tjeneste eller ej, fremgik således af de pågældende tjenesteydelsers karakter.

Den opgave, som EF-traktatens artikel 211 (tidl. artikel 155) pålægger Kommissionen med hensyn til at drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne, udgjorde en af de funktioner, som var overdraget til Kommissionen og således skulle udføres af Kommissionens ansatte, dvs. af personale ansat på grundlag af tjenestemandsvedtægten eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte. På den anden side gjorde Kommissionen gældende, at selv på dette område kunne den gøre brug af andre midler for at fremskaffe "ekspertise, som ikke (...) er til rådighed i fællesskabsinstitutionerne".

Kommissionen gjorde gældende, at klageren havde udført sine arbejdsopgaver under ledelse af kommissionstjenestemænd, og at hans arbejde derfor ikke kun anses for at udgøre en opgave som led i offentlig tjeneste. Det forhold, at klageren havde arbejdet under ledelse eller tilsyn af kommissionstjenestemænd, syntes ikke at være uforeneligt med hans påstand om, at han havde deltaget i en funktion, der var overdraget Kommissionen på grundlag af EF-traktaten. I betragtning af, at Kommissionen havde en hierarkisk struktur, var tilsyn et iboende element i den proces, der førte til vedtagelsen af et standpunkt eller en afgørelse. En tjenestemand i Kommissionen, hvis arbejde bestod i at føre kontrol med gennemførelsen af et givet direktiv, skulle absolut også arbejde under tilsyn af sine overordnede. Spørgsmålet om, hvorvidt klagerens arbejdsopgaver havde en "permanent" karakter, eller hvorvidt klageren ydede det, som Kommissionen betegnede som "midlertidig assistance", syntes heller ikke at være relevant. Retspraksis fra Fællesskabets domstole henviste til arbejdsopgavens *karakter* og ikke dens varighed som det afgørende kriterium¹⁰¹. Dette syntes også at være den holdning, som Kommissionen selv havde indtaget i sin adfærdskodeks, hvor den sondrede mellem "opgaver som led i offentlig tjeneste" (som skulle forbeholdes Kommissionens personale) og "ikke-permanente opgaver", hvilket gjorde det klart, at sidstnævnte var *andre* opgaver end "opgaver som led i offentlig tjeneste"¹⁰².

Det var derfor væsentligt at se nærmere på karakteren af det arbejde, som klageren udførte i forbindelse med kontrollen af gennemførelsen af direktiv 92/29. Kommissionen havde

¹⁰⁰ Afsnit II i adfærdskodeksen.

¹⁰¹ Jf. *Mulfinger*-dommen loc. cit., præmis 14.

¹⁰² Afsnit II i adfærdskodeksen.

ved flere lejligheder understreget, at klageren kun stillede "faglig assistance" til rådighed for Kommissionens tjenestemænd. Ifølge afsnit III C 3 a) i Kommissionens adfærdskodeks kan Kommissionen indgå en kontrakt om levering af tjenesteydelser inden for idéudvikling og rådgivning med en tredjepart, hvis de pågældende opgaver på grund af deres faglige karakter ikke kunne udføres af Kommissionens personale. Kommissionen havde imidlertid ikke specificeret den præcise karakter af den "faglige assistance", som klageren skulle stille til rådighed (eller den virksomhed, der beskæftigede ham), og heller ikke redegjort for, hvorfor den ikke kunne stilles til rådighed af Kommissionens personale. Klagerens påstand om, at han havde ført kontrol med gennemførelsen af direktiv 92/29 ved at sammenligne teksterne i de pågældende nationale lovgivninger på sprog, som hverken han eller hans tjenestegren beherskede, i nært samarbejde med oversættelsestjenesterne, var ikke blevet anfægtet af Kommissionen. Der syntes ikke at være forelagt klare beviser for, at klagerens arbejde i denne forbindelse materielt adskilte sig væsentligt fra det arbejde, der udføres af en tjenestemand, der skal føre kontrol med medlemsstaternes gennemførelse af et direktiv. Ombudsmanden konkluderede derfor, at bevismaterialet vedrørende karakteren af klagerens arbejde syntes at støtte sidstnævntes påstand om, at han havde udført arbejdsopgaver, som burde have været forbeholdt Kommissionens personale i overensstemmelse med adfærdskodeksen.

Denne konklusion blev bekræftet af en række indicier.

For det første kunne det på grundlag af de dokumenter, som klageren forelagde, konkluderes, at instrukserne i forbindelse med klagerens arbejde var blevet givet direkte af Kommissionen og ikke af de virksomheder, som klageren havde indgået ansættelseskontrakter med. Kommissionen havde ikke været i stand til at forklare denne uoverensstemmelse mellem den formelle retsstilling og den praktiske virkelighed.

For det andet havde klageren givet en detaljeret beskrivelse af, hvordan han var begyndt at arbejde for Kommissionen. Kommissionen havde ikke fremsat væsentlige bemærkninger til disse påstande.

For det tredje tyder det foreliggende materiale stærkt på, at klagerens ansættelsessituation ikke havde været *extra muros* som påstået af Kommissionen. Selv om dette var uden betydning for spørgsmålet om, hvorvidt klageren udførte arbejdsopgaver, som burde have været forbeholdt Kommissionens personale, forholdt det sig fortsat således, at Kommissionen ifølge klagerens påstande endog syntes at have taget skridt til at camouflere, at der var eksternt personale i dens lokaler. Kommissionen havde ikke fremsat væsentlige bemærkninger til disse påstande, som syntes at være bekræftet af de dokumenter, som klageren forelagde.

Endelig syntes Kommissionens påstand om, at dens handlinger havde været "fuldt ud i overensstemmelse med afsnit II og III i adfærdskodeksen fra oktober 1994" ikke at være velfunderet. Der var mindst to bestemmelser i denne kodeks, som ikke syntes at være blevet overholdt i denne sag. For det første må betingelserne for gennemførelsen af kontrakter med tredjeparter ifølge kodeksen ikke føre til en fordrejning af disse kontrakter eller muligheden for, at de kunne betegnes som kontrakter vedrørende udlån af personale og arbejdskraft¹⁰³. For det andet er det fastsat i kodeksen, at eksternt personale skal udføre deres arbejde uden for Kommissionens lokaler, og at sådanne personers tilstedeværelse i Kommissionens lokaler nøje skal begrænses og begrundes af, at det er materielt umuligt at udføre arbejdet andre steder¹⁰⁴.

¹⁰³ "De betingelser, hvorpå tjenesteydelseskontrakter udføres, må ikke være af en sådan art, at de ændrer kontraktens karakter og eventuelt resulterer i, at den omklassificeres som en vikarkontrakt eller en ansættelseskontrakt" (afsnit III C 2 i adfærdskodeksen).

¹⁰⁴ "Det pågældende personales tilstedeværelse i Kommissionens lokaler skal nøje begrænses til tilfælde, hvor det er fysisk umuligt at udføre arbejdet andre steder" (afsnit III C 3 a i adfærdskodeksen).

På baggrund af ovenstående nåede Ombudsmanden til den konklusion, at beskæftigelsen af klageren på grundlag af en ansættelseskontrakt med en privat virksomhed, som på sin side havde indgået en kontrakt med Kommissionen, ikke var forenelig med de principper, som kan udledes af Kommissionens egen adfærdskodeks og således udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Da det som følge af Kommissionens og klagerens modsatte holdninger ikke var muligt at opnå en mindelig løsning mellem parterne i forbindelse med dette punkt, fremsatte Ombudsmanden nedenstående forslag til henstilling.

I overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Den Europæiske Ombudsmands statut fremsatte Ombudsmanden derfor følgende forslag til henstilling over for Kommissionen:

Kommissionen bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at afhjælpe ulovligheden af klagerens ansættelsessituation. Den bør derfor udfærdige en reference til klageren for den periode, hvori han arbejdede for Kommissionen.

KOMMISSIONENS DETALJEREDE UDTALELSE

Ombudsmanden oplyste Kommissionen om, at den i henhold til statutens artikel 3, stk. 6, skulle fremsætte en detaljeret udtalelse inden den 29. februar 2000, og at den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og en beskrivelse af, hvordan henstillingen var blevet gennemført.

Den 23. februar 2000 sendte Kommissionen Ombudsmanden følgende detaljerede udtalelse:

“I overensstemmelse med Deres henstilling har hr. Coleman, generaldirektør for sundhed og forbrugerbeskyttelse, allerede sendt M. en reference vedrørende den periode, hvori han ydede Kommissionen faglig assistance.

Denne reference er baseret på M.'s faktiske situation og på hans egen aktivitetsrapport (november 1994-juni 1996). Den stemmer desuden overens med betingelserne i de kontrakter, som Kommissionen havde indgået med de virksomheder, der beskæftigede M.”

Kommissionen fremsendte en kopi af en skrivelse fra hr. Coleman til klageren dateret den 31. januar 2000 og den reference, der var vedlagt skrivelserne.

Allerede den 19. februar 2000 rettede klageren skriftlig henvendelse til Ombudsmanden og gjorde opmærksom på, at referencen ikke var forsynet med Kommissionens brevhoved og ikke var underskrevet. Klageren kritiserede endvidere, at den tidsperiode, der var anført i referencen, var forkert, da han havde arbejdet for Kommissionen fra den 18. april 1994 til den 30. juni 1996.

Den 23. februar 2000 skrev Ombudsmanden til Kommissionen for at udtrykke sin tilfredshed med, at Kommissionen havde taget skridt til at gennemføre forslaget til henstilling. I lyset af de bemærkninger, som klageren havde fremsat i sit brev af 19. februar 2000, opfordrede Ombudsmanden imidlertid Kommissionen til at kontrollere, om de datoer, der var nævnt i dens reference, var korrekte, og overveje, om det ville være passende at underskrive dette dokument i overensstemmelse med normal praksis.

Den 4. april 2000 sendte Kommissionen endnu en skrivelse til Ombudsmanden, hvori det hed:

“I overensstemmelse med Deres henstilling har hr. Coleman, generaldirektør for sundhed og forbrugerbeskyttelse, sendt en revideret reference til M. under hensyntagen til de bemærkninger, som klageren fremsatte i sit brev af 19. februar 2000.”

Denne skrivelse var vedlagt en kopi af den reviderede reference dateret den 20. marts 2000 og underskrevet af hr. Coleman. Denne skrivelse refererede til perioden fra den 18. april 1994 til den 30. juni 1996.

Kommissionens skrivelse af 4. april 2000 blev videresendt til klageren den 10. april 2000, og klageren blev opfordret til at fremsætte bemærkninger, hvis han ønskede dette, inden den 31. maj 2000. Ombudsmanden modtog ingen bemærkninger inden det pågældende tidspunkt.

AFGØRELSEN

Den 4. november 1999 fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut:

Kommissionen bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at afhjælpe ulovligheden af klagerens ansættelsessituation. Den bør derfor udfærdige en reference til klageren for den periode, hvori han arbejdede for Kommissionen.

Den 23. februar og 4. april 2000 informerede Kommissionen Ombudsmanden om sin godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og om de foranstaltninger, den havde truffet for at gennemføre henstillingen. De foranstaltninger, som Kommissionen beskrev i sin skrivelse af 4. april 2000, syntes tilstrækkelige. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

DISKRIMINATION I FORBINDELSE MED FISKERIINSPEK- TØRERS INDPLACE- RING

*Afgørelse om klage
109/98/ME over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

Den 9. januar 1998 indgav tre midlertidigt ansatte hos Europa-Kommissionen en fælles klage til Den Europæiske Ombudsmand vedrørende deres indplacering som fiskeriinspektører hos Kommissionen. Efter at have påbegyndt arbejdet bemærkede de, at alle de øvrige fiskeriinspektører, som var ansat såvel før som efter dem, var blevet placeret i højere lønklasser. Da de ikke fik nogen tilfredsstillende begrundelse for disse forskelle, fandt de, at der var tale om uberettiget forskelsbehandling og iværksatte den interne klageprocedure i Kommissionen. Under denne procedure blev det klart, at det forhold, at stillingerne var angivet som stillinger i lønklasse B4/B5, skyldtes en administrativ fejl. Da Kommissionen imidlertid ikke ændrede klagerens indplacering, indgav de en klage til Ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at klagerne ikke havde været udsat for diskrimination. Den henholdt sig til, at den ansættelsesprocedure, som førte til klagerens ansættelse, ikke var den samme som for de inspektører, der var indplaceret i en højere lønklasse. Den anførte endvidere:

“Da det var anført i meddelelsen om udvælgelsesprøven (...), at den påtænkte lønklasse var B4/B5, er det klart, at de pågældende personer søgte om stillinger hos Kommissionen på dette niveau, og at de ikke kan benægte dette, da de søgte stillingerne frivilligt.”

Klagerens bemærkninger

I deres bemærkninger fastholdt klagerne deres påstande. De gjorde desuden gældende, at det forhold, at lønklasse B4/B5 var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, ikke fritog Kommissionen for forpligtelsen til at redegøre for de objektive grunde til, at

personer, som har de samme kvalifikationer og den samme erfaring, og som udfører det samme arbejde, behandles forskelligt.

OMBUDSMANDENS FORSØG PÅ AT OPNÅ EN MINDELIG LØSNING

Efter en omhyggelig undersøgelse af sagen fandt Ombudsmanden, at der forelå et prima facie tilfælde af fejl eller forsømmelser. Han konkluderede desuden, at det stadig var muligt at bringe tilfældet af fejl eller forsømmelser til ophør og skrev derfor til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 5, i Ombudsmandens statut¹⁰⁵ med henblik på at finde en mindelig løsning.

Under henvisning til klagerens bemærkninger påpegede Ombudsmanden, at det fremgik af beviserne i sagen, at Kommissionen ikke forsøgte at dementere klagerens påstande og heller ikke at forklare ændringerne i lønklasserne. Ombudsmanden mente ikke, at Kommissionens adfærd i denne sag opfyldte den høje standard, som man med rette kan forvente af fællesskabsinstitutionerne. Ombudsmanden foreslog således, at Kommissionen endnu en gang overvejede sit standpunkt i forbindelse med klagen.

I sit svar henviste Kommissionen til sin nye ansættelsespolitik, som var indført i november 1996, og som betød, at udvælgelsesprøver ikke skulle omfatte alle lønklasser inden for en kategori, som det havde været tilfældet tidligere, men at lønklasserne skulle specificeres i meddelelsen om udvælgelsesprøven på grundlag af det konkrete behov hos den pågældende tjenestegren. Såfremt tjenestegrenen ikke anførte noget andet, vedrørte udvælgelsesprøven den laveste lønklasse. På den baggrund blev udvælgelsesprøve 25/T/XIV/95, hvilken klagerne have opnået adgang til, afholdt for lønklasse B5/B4, og den højeste lønklasse, som var mulig for ansættelsen af klagerne, var derfor B4. Det var et grundlæggende princip for den nye ansættelsespolitik, at udvælgelsesprøverne skulle vedrøre de mellemste lønklasser, dvs. B3/B2. Den senere udvælgelsesprøve 7T/XIV/97 for fiskeriinspektører blev derfor afholdt i henhold til disse betingelser. Kommissionen påpegede desuden, at Kommissionen var nødt til at overholde den lønklasse, der var nævnt i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og at en fravigelse ville være i overensstemmelse med principperne om forsvarlig økonomisk forvaltning. Det ville blive kritiseret af finanskontrollen og kunne blive kritiseret af Revisionsretten. Kommissionen beklagede derfor, at den ikke kunne tilslutte sig den af Ombudsmanden foreslåede mindelige løsning.

FORSLAG TIL HENSTILLING

Ved afgørelse af 18. januar 2000 fremsatte Ombudsmanden et forslag til henstilling over for Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut¹⁰⁶. Grundlaget for forslaget til henstilling var følgende:

1 God forvaltningsskik kræver, at det sikres, at ligebehandlingsprincippet iagttages, og at diskrimination undgås. Det fremgår af Domstolens faste retspraksis, at ligebehandlingsprincippet spiller en væsentlig rolle i ansættelsesforhold¹⁰⁷. Selv om hovedparten af Domstolens retspraksis er baseret på artikel 5, stk. 3, i tjenstemandsvedtægten, som ikke finder anvendelse på midlertidigt ansatte, har Domstolen fastslået, at ligebehandlingsprincippet også finder anvendelse på midlertidigt ansatte¹⁰⁸. Såfremt der gøres forskel i

¹⁰⁵ "Så vidt muligt forsøger ombudsmanden sammen med den berørte institution eller det berørte organ at finde en løsning, der kan bringe tilfælde af fejl eller forsømmelser til ophør og imødekomme klagen."

¹⁰⁶ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv (EFT 1994 L 113, s. 15).

¹⁰⁷ Jf. f.eks.: Sag 119/83, *Appelbaum mod Kommissionen*, Sml. 1985, s. 2423, forenede sager 129 og 274/82, *Charles Lux mod Revisionsretten*, Sml. 1984, s. 4127, og sag 92/85, *Hamai mod Domstolen*, Sml. 1986, s. 3157.

¹⁰⁸ Jf. f.eks.: T-207/95, *Ibarra Gil mod Kommissionen*, Sml. Pers. I-A, s. 13, og II, s. 31, og T-211/95, *Petite-Laurent mod Kommissionen*, Sml. Pers. I-A, s. 21, og II, s. 57.

behandlingen, skal fællesskabsinstitutionerne sikre, at dette er begrundet i objektivt relevante forhold i den pågældende sag.

2 I den foreliggende sag blev klagerne ansat som fiskeriinspektører af Europa-Kommissionen og indplaceret i lønklasse B5/B4. Fiskeriinspektører, som allerede var ansat hos Kommissionen, og som var lige så eller mindre kvalificerede, var imidlertid blevet indplaceret i højere lønklasser, navnlig B3, B2 og B1. Efter at klagerne var blevet ansat, fremgik det af meddelelsen om den udvælgelsesprøve, der fulgte efter deres egen, at ansættelse som fiskeriinspektører ville være i lønklasse B3/B2. Klagerne gør gældende, at deres ansættelse i de lavere lønklasser var resultatet af en administrativ fejl.

3 Kommissionen forklarede den forskellige behandling med, at klagerne var blevet ansat på grundlag af, at de havde bestået udvælgelsesprøve 25/T/XIV/95. I forbindelse med denne udvælgelsesprøve fremgik det af meddelelsen, at stillingerne ville føre til ansættelse i lønklasse B5/B4. Kommissionen forklarede videre, at forskelsbehandlingen indgik i dens nye ansættelsespolitik, hvorefter fremtidige udvælgelsesprøver skulle vedrøre de mellemste lønklasser, dvs. B3/B2. Såfremt tjenestegrenen ikke anførte noget andet, som i det foreliggende tilfælde, vedrørte udvælgelsesprøven imidlertid den laveste lønklasse. Kommissionen gjorde desuden gældende, at den risikerede kritik fra sin finanskontrol og Revisionsretten.

4 På denne baggrund nåede Ombudsmanden til følgende konklusioner:

Ligebehandlingsprincippet spiller en væsentlig rolle i ansættelsesforhold. Enhver forskel i behandlingen skal være begrundet i objektivt relevante forhold. I den foreliggende sag havde Kommissionen ikke anfægtet, at det forhold, at stillingerne var angivet som stillinger i de lavere lønklasser, skyldtes en administrativ fejl. Grunden til, at klagerne blev ansat i de lavere lønklasser, syntes således at være en administrativ fejl fra Kommissionens side. Da dette ikke var en objektiv grund, som kunne berettige en forskellig behandling, var der tale om en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

5 I overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Den Europæiske Ombudsmands statut fremsatte Ombudsmanden derfor følgende forslag til henstilling over for Kommissionen:

Kommissionen bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at afhjælpe diskriminationen i forbindelse med klagernes tidligere ansættelsessituation.

Kommissionens detaljerede udtalelse

Ombudsmanden oplyste Kommissionen om, at den i henhold til statuttens artikel 3, stk. 6, skulle fremsætte en detaljeret udtalelse inden den 30. april 2000, og at den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og en beskrivelse af, hvordan henstillingen var blevet gennemført.

Den 12. maj 2000 sendte Kommissionen Ombudsmanden følgende detaljerede udtalelse:

(...) Af hensyn til retfærdighed og rimelighed og i betragtning af de usædvanlige omstændigheder i sagen og de pågældende tre fiskeriinspektørers mangeårige erfaring vælger forvaltningen at tage Ombudsmandens henstilling til følge.

Som en usædvanlig foranstaltning kunne det derfor overvejes igen at undersøge de tre klageres dossierer ud fra den antagelse, at udvælgelsesprøve 25T/XIV/95, som de bestod, var med henblik på stillinger i lønklasse B3/B2, og at tage deres indplacering ved indtræden i tjenesten på dette grundlag op til fornyet overvejelse.

Kommissionens detaljerede udtalelse blev fremsendt til klagerne, som den 6. juni 2000 telefonisk oplyste Ombudsmanden om, at de var tilfredse med resultatet og endvidere takkede Ombudsmanden for hans indsats.

AFGØRELSEN

Den 18. januar 2000 fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut:

Kommissionen bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at afhjælpe diskriminationen i forbindelse med klagerens tidligere ansættelsessituation.

Den 12. maj 2000 informerede Kommissionen Ombudsmanden om sin godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og om de foranstaltninger, den havde truffet for at gennemføre henstillingen. De af Kommissionen beskrevne foranstaltninger syntes tilstrækkelige. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGLENDE OVERHOLDELSE AF PROCEDUREN I FORBINDELSE MED GENANSÆTTELSE AF TJENESTEMAND EFTER TJENESTE- FRIHED AF PERSONLIGE ÅRSAGER UDEN LØN

*Afgørelse om klage
489/98/OV over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I april 1998 klagede P. til Den Europæiske Ombudsmand over, at Europa-Kommissionen ikke havde genansat ham efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager uden løn og havde afslået at betale ham erstatning for løntabet og den nedsatte pension.

FORSLAG TIL HENSTILLING

Ombudsmandens årsberetning for 1999 indeholder nærmere oplysninger om afgørelsen og om det forslag til henstilling, der blev fremsat over for Kommissionen den 4. november 1999 i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut¹⁰⁹. Forslaget til henstilling havde følgende indhold:

Kommissionen burde yde klageren erstatning for den materielle skade, han havde lidt som direkte følge af Kommissionens tjenstlige fejl med hensyn til ikke at foretage en omhyggelig undersøgelse af klagerens kvalifikationer i forhold til de stillinger, der var ledige efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager.

Ombudsmanden oplyste Kommissionen om, at den i henhold til statuttens artikel 3, stk. 6, skulle fremsætte en detaljeret udtalelse inden den 29. februar 2000, og at den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og en beskrivelse af, hvordan henstillingen er blevet gennemført.

Kommissionens detaljerede udtalelse

Den 13. marts 2000 sendte Kommissionens generalsekretær Ombudsmanden følgende detaljerede udtalelse:

“(...) Kommissionen beklager, at P.’s faglige kvalifikationer på daværende tidspunkt ikke blev undersøgt i forhold til hver enkelt ledige stilling, der svarede til hans lønklasse, og at proceduren med henblik på at fastslå, om han var i besiddelse af de kvalifikationer, der krævedes i forbindelse med hver af disse stillinger, som følge heraf rent faktisk ikke fandt sted.

Ifølge Domstolens faste retspraksis er udeladelsen af systematisk at undersøge tjenstemandens kvalifikationer, hver gang der bliver en stilling ledig, som han kunne være genindtrådt i, en for administrationen ansvarspådragende tjenstlig fejl, hvis det efter en sådan undersøgelse viser sig, selv hvis undersøgelsen foretages efterfølgende, at der var en ledig stilling, som den pågældende kunne være genindtrådt i. I et sådant tilfælde skal Kommissionen yde erstatning for den materielle skade, som tjenstemanden har lidt som følge af, at han ikke blev genansat i den pågældende stilling.

¹⁰⁹ Årsberetningen for 1999, s. 231.

I denne sag og i denne fase af proceduren foreligger der ingen beviser for, at en sådan undersøgelse ville have medført, at der var blevet fundet en stilling, som P. kunne have genindtrådt i. Men vi råder heller ikke over de fornødne oplysninger til at kunne fastslå, at P. ikke var i besiddelse af de fornødne kvalifikationer for hver af de 25 ledige stillinger, hvilket ville have gjort det muligt for ham at blive genansat i en af dem.

I betragtning af ovenstående og på grundlag af Ombudsmandens henstilling indvilliger ansættelsesmyndigheden i at tilkende P. erstatning svarende til to måneders løn for den skade, han havde lidt, med fradrag af en eventuel nettoindkomst, han måtte have erhvervet i samme periode ved udøvelse af andre aktiviteter.”

Efter en omhyggelig undersøgelse af Kommissionens detaljerede udtalelse fandt Ombudsmanden, at den beskrevne foranstaltning var tilstrækkelig til at gennemføre forslaget til henstilling.

Klagerens bemærkninger

Den 6. april 2000 sendte klageren sine bemærkninger til Kommissionens detaljerede udtalelse. Han bemærkede, at den erstatning for den materielle skade, som Kommissionen havde indvilliget i at betale, og som støttedes af retspraksis, syntes korrekt og rimelig.

Han understregede imidlertid, at han med hensyn til den konkrete udbetaling af denne erstatning ikke havde modtaget meddelelse fra Kommissionen, da al kommunikation mellem ham og Kommissionen var gået via Ombudsmandens kontor.

AFGØRELSEN

1 Den 4. november 1999 fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i statuten:

Kommissionen burde yde klageren erstatning for den materielle skade, han havde lidt som direkte følge af Kommissionens tjenstlige fejl med hensyn til ikke at foretage en omhyggelig undersøgelse af klagerens kvalifikationer i forhold til de stillinger, der var ledige efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager.

2 Den 13. marts 2000 informerede Kommissionen Ombudsmanden om sin godkendelse af forslaget til henstilling og om de foranstaltninger, den havde truffet for at gennemføre henstillingen. Foranstaltningerne, som bestod i, at klageren fik tilkendt en erstatning svarende til to måneders løn, syntes tilstrækkelige. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORSINKELSER MED HENSYN TIL FAST- LÆGGELSE AF INTERNE RETNINGSLINJER I FORBINDELSE MED OVERGREB PÅ BØRN

*Afgørelse om klage
521/98/ADB over
Europa-Kommissionen*

KLAGEN

I september 1995 overlod Europa-Kommissionen en belgisk virksomhed, ESEDRA s.p.r.l., driften af “Early Childhood Centre Clovis” (i det følgende benævnt ECC Clovis) i Bruxelles, som er en vuggestue, der er oprettet til børn af ansatte ved fællesskabsinstitutionerne, heriblandt klagerens børn.

I oktober 1997 hørte forældre til børn i ECC Clovis rygter om, at der angiveligt skulle have været foretaget en undersøgelse af en pædofilisag i vuggestuen. I anden halvdel af oktober 1997 blev disse rygter bekræftet af Europa-Kommissionen via skriftlige meddelelser og møder med forældrene.

Ifølge de forelagte oplysninger blev de belgiske myndigheders undersøgelse iværksat på grundlag af en klage fra forældrene til et barn i ECC Clovis, som fik dem til at nære mistanke til medlemmer af personalet i vuggestuen. Lederen af vuggestuen blev infor-

meret om problemet i slutningen af maj 1997, og Europa-Kommissionen blev orienteret i begyndelsen af juni 1997.

(i) Klagerne gjorde i det væsentligste gældende, at Kommissionen ikke havde handlet effektivt, gennemsigtigt og rettidigt under hele processen. Den havde ikke orienteret forældrene. Andre fællesskabsinstitutioner, vuggestuens børnelæge og fællesudvalget for ledelsen af vuggestuen blev først orienteret flere måneder efter, at Kommissionen fik kendskab til sagen, og da sagen allerede var blevet offentligt kendt. Ifølge klagerne var de oplysninger, der blev givet, utilstrækkelige og mangelfulde, og endvidere undlod Kommissionen at udbede sig vigtige oplysninger fra de belgiske myndigheder, der gennemførte undersøgelserne. Efter klagerens opfattelse kunne Kommissionen have givet oplysninger uden at krænke tavshedspligten i forbindelse med proceduren eller retten til privatlivets fred, for så vidt angik ofrene.

Med hensyn til dette første klagepunkt fandt klagerne, at Kommissionen burde vedtage en kodeks, som indeholder klare bestemmelser med henblik på at undgå lignende fejl i tilfælde af formodede overgreb. De anmodede endvidere indtrængende Kommissionen om at give de oplysninger, den hidtil havde tilbageholdt.

(ii) Klagerens andet klagepunkt vedrørte tilsynet med virksomheden ESEDRA s.p.r.l., der stod for driften af ECC Clovis. Klagerne gav udtryk for den opfattelse, at Kommissionen tjenestegrene på grund af underbemanding ikke udnyttede alle tilsynsmulighederne i henhold til kontrakten med ESEDRA s.p.r.l.

Klagerne anmodede Kommissionen om at træffe passende foranstaltninger til at løse både det proceduremæssige problem og spørgsmålet om underbemanding.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse om klagen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Indledningsvis understregede Kommissionen, at sagsforberedelser i forbindelse med de formodede tilfælde af overgreb på børn var iværksat med henblik på en eventuel afgørelse fra de belgiske myndigheders side, hvorfor de oplysninger, som direkte vedrørte de pågældende tilfælde, var fortrolige. Kommissionen understregede desuden, at den havde truffet alle mulige foranstaltninger for børnenes sikkerhed i sine vuggestuer.

(i) De oplysninger, der var til rådighed, var blevet videregivet på alle niveauer, men altid med behørig hensyntagen til privatlivets fred, for så vidt angik ofrene, og tavshedspligten i forbindelse med retssagen. Der blev arrangeret møder med forældrene, vuggestuens personale, fællesudvalget for ledelsen af vuggestuen og med eksterne belgiske institutioner. Der blev afholdt konferencer samt særlige uddannelses- og oplysningskurser for personalet. Medlemmerne af vuggestuens personale kom først under mistanke i en sen fase af proceduren, og sagen blev offentligt kendt i oktober 1997.

Med hensyn til sikkerheden havde Kommissionens Sikkerhedskontor løbende truffet foranstaltninger for at styrke sikkerheden. Den undersøgte sagen grundigt ved regelmæssigt at have kontakt til forældrene, personalet og de belgiske myndigheder.

(ii) Med hensyn til tilsynet med kontrahenten havde Kommissionen regelmæssigt gennemført en række kontrolforanstaltninger, navnlig i form af besøg på stedet.

Kommissionen forklarede, at den allerede havde truffet og agtede at træffe foranstaltninger til forebyggelse af overgreb i vuggestuer. Dette skete via særlig uddannelse,

kontakter til lokale specialiserede organisationer som eksempelvis “*Office de la Naissance et de l’Enfance*” (ONE) og til en lang række medlemsstater.

Alle ovennævnte foranstaltninger blev truffet i forbindelse med undersøgelsen og i overensstemmelse med betingelserne som følge af retssagen.

Klageres bemærkninger

Den Europæiske Ombudsmand videresendte Europa-Kommissionens udtalelse til klagerne med opfordring til at fremsætte bemærkninger. I deres svar af 25. januar 1999 fremsatte klagerne følgende bemærkninger:

(i) Selv om Kommissionen havde haft kendskab til problemerne siden begyndelsen af juni 1997, blev de oplysningsaktiviteter, der var nævnt i Kommissionens udtalelse, alle iværksat i oktober 1997. Oplysningerne kunne have været givet tidligere uden at krænke tavshedspligten i forbindelse med retssagen.

Selve oplysningerne var utilstrækkelige. Kommissionen havde ikke indhentet dem fra den væsentligste kilde, dvs. de belgiske myndigheder. Kommissionen afviste desuden at anlægge et civilt søgsmål, selv om den på denne måde kunne have fået mere detaljerede oplysninger. Endvidere nægtede Sikkerhedskontoret hårdnakket at fremlægge de rapporter, det havde udarbejdet.

Klagerne beklagede, at Kommissionen ikke havde givet tilsagn om at vedtage en adfærds-kodeks, som klart ville fastlægge proceduren i lignende sager.

(ii) Med hensyn til tilsynet med kontrahenten henviste klagerne til tillægget til en rapport udarbejdet af et tilsynsudvalg, som havde ansvaret for Clovis-sagen. Dette udvalg konkluderede, at det ikke havde kendskab til undersøgelser på stedet foretaget af Kommissionen, som efter udvalgets opfattelse burde have været foretaget uanmeldt. Tilsynet blev i det væsentligste anset for at være utilstrækkeligt. Endelig blev der sat spørgsmålstegn ved kontrahentens arbejde.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Yderligere anmodning om oplysninger

Ombudsmanden anmodede Kommissionen om at kommentere de punkter, som klagerne havde fremført i deres bemærkninger.

Kommissionen bekræftede, at den kun havde haft kendskab til nogle få elementer vedrørende de påståede forhold, da den blev informeret om sagen. Desuden havde forældrene til ofrene anmodet om fortrolighed og ønskede ikke, at administrationen greb ind. På baggrund af såvel forældrenes ønsker som tavshedspligten i forbindelse med retssagen nåede Kommissionen til den konklusion, at alle forældre først skulle orienteres, når der forelå et mindstemål af beviser.

Med hensyn til oplysningernes kvalitet anførte Kommissionen, at statsadvokaten i Bruxelles holdt den orienteret om udviklingen i sagen. Hvis Kommissionen havde anlagt et civilt søgsmål, havde dette ikke givet forældrene til ofrene, som selv havde anlagt et civilt søgsmål, bedre oplysninger, og det havde heller ikke været muligt at videregive de oplysninger, den i givet fald måtte have fået, da Kommissionen på sin side ville have været bundet af tavshedspligten i forbindelse med proceduren.

Kommissionen anførte, at den i samarbejde med specialiserede organisationer som f.eks. ONE påtænkte at fastlægge en særlig intern procedure for tilfælde af overgreb.

Kommissionen havde udarbejdet en liste over kontrolforanstaltninger, der allerede var truffet, og opfølgningstiltag vedrørende tilsynet med kontrahenten med deltagelse af admi-

nistrationen, fællesudvalget for ledelsen af vuggestuen, lægetjenesten, forældrene og kontrahenten selv. En enkelt tjenestemand havde særligt ansvar for at føre tilsyn med kontrakten.

Kommissionen understregede desuden, at der var taget kontakt til den belgiske organisation ONE med henblik på at etablere et samarbejde om kvalitetskontrollen af Kommissionens vuggestuer og uddannelsen af personalet i tilfælde af overgreb.

Klagernes yderligere bemærkninger

Klagerne beklagede, at Kommissionen to år efter hændelserne kun "påtænker" at fastlægge en intern procedure.

Med hensyn til tilsynet med kontrahenten gjorde klagerne Ombudsmanden opmærksom på en udtalelse, der var afgivet af fællesudvalget for ledelsen af vuggestuen, og hvori Europa-Kommissionen blev anmodet om ikke at forlænge kontrakten med ESEDRA s.p.r.l. Klagerne udtrykte endvidere ønske om at få oplyst, hvilke ansvarsområder den tjenestemand, der stod for tilsynet, havde, og satte spørgsmålstegn ved, om en enkelt person kunne klare dette arbejde for restauranterne og vuggestuerne.

OMBUDSMANDENS FORSØG PÅ AT OPNÅ EN MINDELIG LØSNING

Efter en gennemgang af de oplysninger, der var fremkommet som led i undersøgelsen, fandt Den Europæiske Ombudsmand, at der forelå et *prima facie* tilfælde af fejl eller forsømmelser. God forvaltningsskik kræver, at afgørelser træffes inden for en rimelig frist. Mere end to år efter hændelserne havde Kommissionen ikke fastlagt en intern procedure for behandlingen af formodede tilfælde af overgreb i sine vuggestuer.

I overensstemmelse med artikel 3, stk. 5, i Ombudsmandens statut¹¹⁰ rettede Ombudsmanden derfor henvendelse til Europa-Kommissionens formand og anmodede om, at Kommissionen gav tilsagn om at udarbejde en intern procedure for at imødekomme klagerne anmodninger. Ombudsmanden bad endvidere Kommissionen om at se nærmere på klagerne bekymringer med hensyn til de menneskelige ressourcer, der var til rådighed til tilsynet med børnepasning, som Kommissionen havde udliciteret.

Den 23. november 1999 oplyste Kommissionen Ombudsmanden om, at den havde udarbejdet en række interne retningslinjer, som var sendt til høring i ONE, hvis svar snart ville foreligge. Proceduren var imidlertid meget kompleks, følsom og berørte i særdeleshed arbejdstagernes sociale rettigheder, sikkerheds- og lovbestemmelser. Et særligt uddannelsesprogram for vuggestuens personale ville blive færdiggjort i første kvartal af 2000. Kommissionen oplyste endvidere Ombudsmanden om, at den snart ville etablere et kontraktligt samarbejde med ONE og dets flamske modstykke, Kind & Gezin, med henblik på at tilvejebringe et eksternt tilsyn med Kommissionens vuggestuer. Med hensyn til den tjenestemand, der stod for tilsynet, forsikrede Europa-Kommissionen, at han på fuld tid tog sig af tilsynet med ESEDRA s.p.r.l.'s kontrakt. Den nye kontrakt, hvortil der to gange var blevet afholdt udbudsprocedurer, forudså en styrkelse af tilsynet.

Klagerne udtrykte tilfredshed med de foranstaltninger, som Kommissionen havde truffet, men beklagede, at ingen af dem hidtil var gennemført i fuld udstrækning. De gentog deres bekymring med hensyn til arbejdsbyrden for den tjenestemand i Kommissionen, der stod for tilsynet, og understregede, at den burde finde en måde, hvorpå der kunne etableres et effektivt tilsyn. Klagerne anførte afslutningsvis, at de havde tillid til, at Kommissionen ville fuldende det påbegyndte, men anmodede Ombudsmanden om, at han inden afslutningen af sagen sikrede, at Kommissionen ville overholde sine tilsagn.

¹¹⁰ Artikel 3, stk. 5, i Den Europæiske Ombudsmands statut : "Så vidt muligt forsøger ombudsmanden sammen med den berørte institution eller det berørte organ at finde en løsning, der kan bringe tilfælde af fejl eller forsømmelser til ophør og imødekomme klagen."

FORSLAGET TIL HENSTILLING

1 Behandlingen af sagen om overgreb og fastlæggelse af en intern procedure

1.1 Klagerne fandt, at Kommissionen ikke havde truffet passende foranstaltninger i forbindelse med formodede tilfælde af overgreb i en af sine vuggestuer. Den havde navnlig ikke handlet effektivt, gennemsigtigt og rettidigt. Klagerne opfordrede derfor indtrængende Kommissionen til at vedtage en kodeks, som indeholder klare bestemmelser for den procedure, der skal følges i lignende tilfælde. Kommissionen understregede, at den havde truffet alle mulige foranstaltninger, og at den havde handlet med behørig hensyntagen til privatlivets fred, for så vidt angik ofrene, og tavshedspligten i forbindelse med retssagen.

1.2 Ombudsmandens undersøgelser af denne sag viste, at Kommissionen var vidende om behovet for at fastlægge en særlig intern procedure, hvilket imidlertid ikke var blevet indført mere end to år efter hændelserne.

1.3 I overensstemmelse med artikel 3, stk. 5¹¹¹, i Ombudsmandens statut rettede Ombudsmanden derfor henvendelse til Europa-Kommissionens formand for at opnå en mindelig løsning. Ombudsmanden anmodede om, at Kommissionen gav tilsagn om at fastlægge en intern procedure.

1.4 Den 23. november 1999 oplyste Kommissionen Ombudsmanden om, at fastlæggelsen af en intern procedure var nært forestående. Den 31. januar 2000 afslørede en uformel forespørgsel fra Den Europæiske Ombudsmand imidlertid, at der ikke var sket nogen fremskridt af betydning, for så vidt angik fastlæggelsen af en procedure. God forvaltningsskik kræver, at afgørelser træffes inden for en rimelig frist. Ombudsmanden besluttede derfor at fremsætte et forslag til henstilling over for Kommissionen.

2 Tilsynet med kontrakten

2.1 Klageren fandt, at Kommissionen ikke førte behørigt tilsyn med den kontrahent, der stod for driften af ECC Clovis. Klagerne satte desuden spørgsmålstejn ved, om det var muligt for det personale, der stod for tilsynet, at klare arbejdsbyrden. Kommissionen erklærede, at den gennemførte en lang række kontrolforanstaltninger, og at en enkelt tjenestemand på fuld tid tog sig af tilsynet med kontrakten.

2.2 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen havde truffet foranstaltninger til at forbedre og styrke såvel de interne som de eksterne tilsynsprocedurer overfor den næste kontrahent, der skal stå for driften af ECC Clovis fra august 2000. I betragtning af de kommende ændringer af tilsynsproceduren fandt Ombudsmanden det ikke påkrævet at videreføre undersøgelsen med hensyn til arbejdsbyrden i den afdeling, der stod for tilsynet med den nuværende kontrakt. Ombudsmanden satte imidlertid sin lid til, at Kommissionen ville sikre, at de nye arbejdsopgaver, som dens afdeling havde fået pålagt, blev ledsaget af organisationsmæssige foranstaltninger, som ville muliggøre en behørig og effektiv udførelse af det yderligere arbejde.

3 Konklusion

På baggrund af ovenstående og i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Den Europæiske Ombudsmands statut¹¹² fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Kommissionen:

¹¹¹ Artikel 3, stk. 5, i Den Europæiske Ombudsmands statut: "Så vidt muligt forsøger ombudsmanden sammen med den berørte institution eller det berørte organ at finde en løsning, der kan bringe tilfælde af fejl eller forsømmelser til ophør og imødekomme klagen."

¹¹² Europa-Parlamentets afgørelse 94/262 af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv, EFT 1994 L 113, s. 15.

Kommissionen bør fastlægge en intern procedure for at sikre, at tilfælde af formodede overgreb på børn i dens vuggestuer behandles effektivt, gennemsigtigt og rettidigt. Den bør vedtages inden den 31. juli 2000.

Kommissionen og klagerne blev informeret om dette forslag til henstilling. Ombudsmanden oplyste Kommissionen om, at den i henhold til statuttens artikel 3, stk. 6, skulle fremsætte en detaljeret udtalelse inden den 31. juli 2000, og at den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og en beskrivelse af, hvordan henstillingen var blevet gennemført.

Kommissionens detaljerede udtalelse

Den 28. juli 2000 sendte Kommissionen sin detaljerede udtalelse til Ombudsmanden. Den forklarede, at en intern procedure med indhold af regler, der skulle følges i tilfælde af formodede overgreb på børn i dens vuggestuer, var blevet vedtaget den 30. juni 2000. Den vedlagde en kopi af denne procedure og understregede, at den var resultatet af en indgående intern og ekstern høringsprocedure. Teksten var blevet sendt til alle interesserede parter.

Kommissionens detaljerede udtalelse videresendtes til klagerne den 31. august 2000.

AFGØRELSEN

1 Den 15. marts 2000 fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Kommissionen :

Kommissionen bør fastlægge en intern procedure for at sikre, at tilfælde af formodede overgreb på børn i dens vuggestuer behandles effektivt, gennemsigtigt og rettidigt. Den bør vedtages inden den 31. juli 2000.

2 Den 28. juli 2000 informerede Kommissionen Ombudsmanden om sin godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og om de foranstaltninger, den havde truffet for at gennemføre henstillingen. De af Kommissionen beskrevne foranstaltninger syntes tilstrækkelige. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.5.3 Europol

BESTEMMELSER OM OFFENTLIGHEDENS ADGANG TIL AKTINDSIGT I DOKUMENTER, SOM EUROPOL ER I BESIDDELSE AF

*Afgørelse til afslutning
af undersøgelse på
eget initiativ
OI/1/99/IJH vedrøren-
de Europol*

I april 1999 indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ om offentlighedens adgang til aktindsigt i dokumenter, der omfattede fire organer, herunder Europol, som blev oprettet eller påbegyndte deres virke efter afslutningen af hans tidligere undersøgelse på eget initiativ om samme emne.¹¹³

Ombudsmandens årsberetning for 1999 indeholder nærmere oplysninger om afgørelserne vedrørende tre af de organer, der var omfattet af undersøgelsen på eget initiativ, og om de forslag til henstillinger, der blev fremsat over for Europol den 13. december 1999 i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut.¹¹⁴ Forslagene til henstilling havde følgende indhold:

- 1 Europol bør vedtage bestemmelser om aktindsigt inden tre måneder. Bestemmelserne kunne baseres på de bestemmelser, som Rådet allerede har vedtaget, herunder de deri indeholdte undtagelser.
- 2 Bestemmelserne bør finde anvendelse på alle dokumenter, som ikke allerede er dækket af eksisterende lovgivningsmæssige bestemmelser vedrørende adgang eller fortrolighed.
- 3 Bestemmelserne bør gøres let tilgængelige for offentligheden.

Europol blev anmodet om at fremsætte en detaljeret udtalelse inden tre måneder i henhold til artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut.

Den 7. marts 2000 stilede direktøren for Europol en skrivelse til Ombudsmanden og bekræftede forpligtelsen til at sikre, at der vedtages passende bestemmelser for Europol for aktindsigt i dokumenter. Han anførte, at han i denne henseende fuldt ud godkendte forslagene til henstillinger. Han anførte imidlertid også, at han ikke kunne garantere, at bestemmelserne ville blive vedtaget inden tre måneder, da styrelsesrådet på sit møde den 22. februar 2000 ikke havde været i stand til at opnå enighed om de forslag til bestemmelser, som Europol havde forelagt det, hvilket nødvendiggjorde en yderligere undersøgelse af spørgsmålet, inden der kunne træffes en endelig afgørelse.

Som svar anmodede Ombudsmanden om en detaljeret udtalelse fra Europol inden den 31. maj 2000. Den 16. juni 2000 blev der sendt en rykkerskrivelse til Europol med en ny frist den 31. juli 2000, idet der blev gjort opmærksom på, at såfremt der ikke blev modtaget noget svar, eller der blev modtaget et utilfredsstillende svar, ville det være nødvendigt for Ombudsmanden at forelægge en særlig rapport om spørgsmålet for Europa-Parlamentet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 7, i Ombudsmandens statut.

I en detaljeret udtalelse, som blev sendt den 6. juli 2000, informerede Europol Ombudsmanden om, at Europols styrelsesråd ønskede at genoptage drøftelserne af spørgsmålet om aktindsigt i Europols dokumenter, så snart de nylige forslag fra Kommissionen var resulteret i nye konkrete forordninger for andre europæiske organer. Som en midlertidig foranstaltning ville Europol behandle begæringer om aktindsigt i Europols dokumenter ved at anvende Rådets afgørelse 93/731 analogt. Offentligheden vil blive informeret herom gennem offentliggørelse på Europols websted <http://www.europol.eu.int>.

Ombudsmanden fandt, at det fremgår af Europols detaljerede udtalelse, at Europol godkendte forslagene til henstillinger og havde truffet tilstrækkelige foranstaltninger til at gennemføre dem. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

¹¹³ 616/PUBAC/F/IJH.

¹¹⁴ Årsberetningen for 1999, s. 253.

3.6 FORESPØRGSER FRA NATIONALE OG REGIONALE OMBUDSMÆND

ADMINISTRATIVE KRAV I FORBINDELSE MED REGISTRERING AF IMPORTEREDE BRUGTE BILER I SPANIEN

*Forespørgsel fra den regionale ombudsmand i de baskiske provinser
Q1/2000/MM*

I februar 2000 sendte ombudsmanden i de baskiske provinser (Ararteko) en forespørgsel til Den Europæiske Ombudsmand angående visse administrative krav overensstemmelse med princippet om fri bevægelighed for varer. I en af hans sager klagede en borger over, at de spanske myndigheder krævede, at han for at kunne indregistrere sin brugte bil, der var importeret fra en anden EU-medlemsstat, foruden standardgodkendelsen i henhold til den nationale lovgivning også skulle fremlægge et dokument med oplysninger om bilens afgiftsklasse i Spanien. Borgeren skulle endvidere bære omkostningerne for dokumentet.

Baggrunden for at fremsende forespørgslen til Den Europæiske Ombudsmand var, at *Ararteko* ønskede at få en officiel udtalelse fra en europæisk institution. Da spørgsmålet vedrørte et meget specifikt anliggende på området for det indre marked, besluttede Den Europæiske Ombudsmand at høre Europa-Kommissionen i denne sag.

I sit svar til Den Europæiske Ombudsmand, som blev videresendt til *Ararteko*, gav Europa-Kommissionen udtryk for det synspunkt, at det administrative krav hverken syntes at være i overensstemmelse med den nationale lovgivning eller med EF-traktatens artikel 28 til 30. Kommissionen ville behandle spørgsmålet som en klage og agtede at tage kontakt til *Ararteko* for at få yderligere oplysninger og finde en hurtig løsning på problemet med bistand fra det uformelle netværk, der beskæftiger sig med det indre marked på nationalt plan.

ARBEJDSTAGERES FRIE BEVÆGELIGHED I TOSCANA

*Forespørgsel fra den regionale ombudsmand i Toscana
Q2/2000/ADB*

Den 15. marts 2000 sendte Romano Fantappié, regional ombudsmand i Toscana (Italien), en forespørgsel til Den Europæiske Ombudsmand. I forbindelse med en af de sager, han skulle behandle, havde Romano Fantappié fået oplyst, at Siena kommune kun ville udstede taxibevillinger til personer, som rent faktisk havde bopæl i Siena. Den samme betingelse blev stillet til andre stillinger eller offentlige embeder som f.eks. lederne i banken *Monte dei Paschi di Siena*. Han overvejede om dette krav var uoverensstemmende med fællesskabsrettens bestemmelser vedrørende den fri bevægelighed for arbejdstagere. Han anmodede derfor om, at hans forespørgsel blev videresendt til Europa-Kommissionen med henblik på en officiel udtalelse.

Kommissionen oplyste Ombudsmanden om, at sagen skulle analyseres på grundlag af den frie etableringsret som fastsat i EF-traktatens artikel 43 ff. Diskriminerende eller restriktive foranstaltninger kan kun begrundes i hensynet til den almene interesse (f.eks. den offentlige sikkerhed, den offentlige sundhed eller den offentlige orden). Efter Kommissionens opfattelse kunne kravet, der stilles for at udstede taxibevillinger i Siena, betragtes som unødigt restriktivt. Situationen syntes imidlertid ikke at udgøre en diskriminerende foranstaltning på grundlag af nationalitet. Sagens fællesskabsdimension var desuden ikke tilstrækkelig til, at Europa-Kommissionen kunne gå videre med den (sagen var blevet forelagt af italienere med bopæl i Italien). Kommissionens udtalelse videresendtes til ombudsmanden i Toscana.

**OMBUDSMANDEN
FANDT INTET
GRUNDLAG FOR
AT FORETAGE
YDERLIGERE
UNDERSØGELSER
AF KOMMISSIONENS
HANDLEMÅDE**

*Forespørgsel
Q3/2000/ME (fortrolig)
fra den irske ombuds-
mand*

I september 2000 modtog Den Europæiske Ombudsmand en forespørgsel fra den irske ombudsmand. Forespørgslen henviste til et brev fra en EU-borger adresseret til Europa-Kommissionen i oktober 1998. Brevet vedrørte i det væsentligste forespørgsel Q2/97/IJH, som blev afsluttet af Den Europæiske Ombudsmand den 23. april 1999.

Borgeren havde informeret den irske ombudsmand om, at han ikke havde modtaget noget svar fra Kommissionen i forbindelse med brevet. Den irske ombudsmands kontor anmodede derfor Den Europæiske Ombudsmand om at tage sagen op over for Kommissionen.

Da brevet vedrørte forespørgsel Q2/97/IJH gennemgik Den Europæiske Ombudsmand sagsakten i forbindelse med Q2/97/IJH og konstaterede, at Kommissionen havde sendt en svar den 15. september 1999. Kommissionens svar blev sendt til den irske ombudsmand, som videresendte det til borgeren med anmodning om dennes bemærkninger. Den Europæiske Ombudsmand fik senere oplyst af den irske ombudsmand, at borgeren ikke var tilfreds med indholdet af skrivelsen.

Den Europæiske Ombudsmand bemærkede, at indholdet af skrivelsen vedrørte forespørgsel Q2/97/IJH.

Den Europæiske Ombudsmand bemærkede indledningsvis, at Q2/97/IJH var blevet afsluttet den 23. april 1999. Med hensyn til Q3/2000/ME henviste Den Europæiske Ombudsmand til det svar, som Kommissionen havde sendt til borgeren den 15. september 1999, og fandt, at der intet grundlag var for at foretage yderligere undersøgelser af dette spørgsmål.

3.7 UNDER- SØGELSER PÅ EGET INITIATIV FORETAGET AF OMBUDS- MANDEN

UNDERSØGELSE PÅ EGET INITIATIV VEDRØRENDE UNDTAGELSESB- STEMMELSE I FORBINDELSE MED UNØJAGTIGT UDFYLDTE ANSØG- NINGSFORMU- LARER TIL LANDBRUGSS- TØTTE

*Afgørelse om under-
søgelse på eget initiativ
OI/3/99/(IJH)/PB ved-
rørende Europa-
Kommissionen, foran-
lediget af forespørgsel
Q5/98/IJH fra den irske
ombudsmand*

FORESPØRGSLEN

I oktober 1998 sendte den irske ombudsmand en forespørgsel til Den Europæiske Ombudsmand angående ansøgninger om EF-landbrugsstøtte fra en række irske landbrugere. De irske landbrugere havde i 1993 og 1994 søgt det irske ministerium for landbrug og fødevarer om støtte på grundlag af de særlige præmieordninger for oksekød og ekstensivering. Ministeriet havde afvist ansøgningerne eller begrænset udbetalingerne med den begrundelse, at landbrugerne havde afgivet unøjagtige erklæringer i visse ansøgningsformularer til arealstøtte. De pågældende ansøgningsformularer udgjorde en væsentlig del af ansøgningsproceduren.

Landbrugerne anfægtede ikke, at de havde afgivet unøjagtige erklæringer, men fandt alligevel, at de var blevet uretfærdigt behandlet. Deres påstand var baseret på, at de i god tro havde henholdt sig til den rådgivning, som et særligt organ, Teagasc, havde givet dem ved udfyldelsen af ansøgningsformularerne til arealstøtte. Teagasc er et nationalt organ oprettet i henhold til lov med henblik på at stille uafhængig rådgivnings- og forskningsbistand samt uddannelses tilbud til rådighed for landbrugs- og levnedsmiddelsektoren i Irland. Det finansieres hovedsageligt over ministeriet for landbrug og fødevarers budget, og dets styrelsesråd udpeges af ministeren for landbrug og fødevarer. Det ligger uden for den irske ombudsmands kompetence.

I sin forespørgsel til Den Europæiske Ombudsmand fandt den irske ombudsmand, at landbrugernes påstand var korrekt. Den irske ombudsmand anførte nærmere bestemt, at ministeriet for landbrug og fødevarer burde have anvendt en EF-bestemmelse, hvilken foreskriver, at sanktioner som følge af fejl i ansøgninger om arealstøtte:

“anvendes kun, hvis landbrugeren kan bevise, at han ved arealbestemmelsen korrekt har baseret sig på oplysninger, der er godkendt af myndighederne”¹¹⁵

Den irske ombudsmand havde allerede anmodet ministeriet for landbrug og fødevarer om at tage sine afgørelser om landbrugernes ansøgninger op til fornyet overvejelse. Ministeriet oplyste den irske ombudsmand om, at det havde forhørt sig hos Europa-Kommissionen, om ovennævnte bestemmelse fandt anvendelse. Kommissionen havde svaret, at bestemmelsen efter dens opfattelse ikke gælder

“for tjenesteydelser, der leveres af halvstatslige organer, når de yder landbrugere rådgivning i forbindelse med udfyldelse af formularer. Det eneste tilfælde, hvor denne artikel lader tvivlen komme landbrugeren til gode, er i forbindelse med oplysninger fra geodætisk institut (Ordnance Survey) eller tilsvarende myndigheder. Jeg er derfor af den opfattelse, at den måde, som ministeriet hidtil har grebet spørgsmålet an på, ikke bør ændres.”

Den irske ombudsmand fandt, at denne fortolkning var unødigt restriktiv, blev anvendt unødigt strengt og var urimelig. Han understregede desuden, at så længe ministeriet for landbrug og fødevarer handlede efter rådgivning fra Europa-Kommissionen, kunne han ikke gå videre med sagen over for ministeriet. Den irske ombudsmand anmodede derfor Den Europæiske Ombudsmand om at undersøge Kommissionens fortolkning af ovennævnte bestemmelse (i det følgende benævnt “den anfægtede bestemmelse”).

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS INDLEDENDE BEMÆRKNINGER

Proceduren for behandling af forespørgsler af denne art blev vedtaget på seminaret for nationale ombudsmænd og tilsvarende organer i Strasbourg i september 1996.

¹¹⁵ Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for det integrerede system for forvaltning og kontrol af visse EF-støtteordninger, EFT 1992 L 391, s. 36, artikel 9, stk. 2.

“Den Europæiske Ombudsmand modtager forespørgsler fra nationale ombudsmænd om fællesskabsretten og giver enten et svar direkte eller videresender forespørgslen til den relevante EU-institution eller det relevante EU-organ for at indhente et svar.”

Forespørgselsproceduren erstatter ikke proceduren i artikel 234 EF (tidligere artikel 177), som giver Domstolen kompetence til at træffe præjudicielle afgørelser i spørgsmål om fællesskabsretten rejst under en retssag ved en national domstol. Den Europæiske Ombudsmands statut nævner udtrykkeligt, at ingen andre myndigheder end fællesskabsinstitutionerne og -organerne falder inden for hans mandat. Selvom det kunne anføres, at intet forhindrer ham i at give en abstrakt fortolkning af et fællesskabsretligt spørgsmål i en klage indbragt for en national ombudsmand, ville en sådan fortolkning i realiteten enten være for eller imod den pågældende nationale myndighed.

Det kan ikke udelukkes, at forespørgselsproceduren kan føre til en undersøgelse foretaget af Den Europæiske Ombudsmand, enten på eget initiativ eller på baggrund af en klage over et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser begået af Fællesskabets institutioner eller organer, herunder den institution eller det organ, hvortil forespørgslen er blevet sendt.

I overensstemmelse med nævnte procedure antog Den Europæiske Ombudsmand forespørgslen fra den irske ombudsmand til behandling. Den Europæiske Ombudsmand videresendte derfor forespørgslen til Europa-Kommissionens formand med anmodning om et svar.

KOMMISSIONENS SVAR

I sin udtalelse af 10. februar 1999 fastholdt Kommissionen, at den anfægtede bestemmelse ikke burde gælde for tjenesteydelser, der leveres af halvstatslige organer, når de yder landbrugere rådgivning i forbindelse med udfyldelse af formularer. Kommissionen anførte nærmere bestemt følgende:

“Der synes ikke at blive givet officielle oplysninger af organet Teagasc, som har til opgave at stille rådgivnings- og forskningsbistand samt uddannelses tilbud til rådighed for landbrugs- og levnedsmiddelsektoren.”

Kommissionens svar videresendtes til den irske ombudsmand.

DEN IRSKE OMBUDSMANDS BEMÆRKNINGER

Den 31. marts 1999 fremsatte den irske ombudsmand sine bemærkninger til Kommissionens svar. Den irske ombudsmand fastholdt sin holdning, at Kommissionens fortolkning af den anfægtede bestemmelse var urimelig. Han anførte, at oplysninger, som Teagasc havde givet landbrugere, burde betragtes som “oplysninger, der er godkendt af myndighederne” indenfor den anfægtede bestemmelse, og at der næppe kunne herske tvivl om, at oplysninger, som gives af Teagasc, er “godkendt” af ministeriet for landbrug og fødevarer (“myndighederne”).

Den irske ombudsmand var endvidere uenig i Kommissionens konklusion, at de oplysninger, som Teagasc giver, ikke er “officielle” oplysninger, i betragtning af, at organet henhører under ministeriet for landbrug og fødevarer.

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS BESLUTNING OM AT INDLEDE EN UNDERSØGELSE PÅ EGET INITIATIV

Den 24. april 1999 besluttede Den Europæiske Ombudsmand at indlede en undersøgelse på eget initiativ i henhold til EF-traktatens artikel 138 E (ny artikel 195) af et muligt

tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side med hensyn til den rådgivning, den har givet det irske ministerium for landbrug og fødevarer i forbindelse med anvendelsen af Kommissionens forordning nr. 3887/92 på de sager, som klagerne havde rejst over for den irske ombudsmand.

Baggrunden for undersøgelsen var, at Kommissionens fortolkning af den anfægtede bestemmelse, dvs. artikel 9, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3887/92, syntes at være snævrere end bestemmelsens ordlyd og medførte et resultat, som var urimeligt, idet det straffede støtteansøgere, som i god tro handlede på grundlag af officiel rådgivning. Endvidere syntes Kommissionens fortolkning til dels at være baseret på klassifikationen af Teagasc som et "halvstatsligt" organ. Det fremgik imidlertid ikke klart, hvorfor den retlige status, som medlemsstaten har valgt at tildele et sådant organ, skulle være relevant i denne forbindelse. Endelig var Den Europæiske Ombudsmand ikke bekendt med nogen retspraksis fra Fællesskabets domstole, som støttede Kommissionens fortolkning af de pågældende bestemmelser.

Kommissionen blev anmodet om at afgive udtalelse om disse punkter.

Kommissionens første udtalelse i forbindelse med Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse på eget initiativ

Den 7. juni 1999 afgav Kommissionen udtalelse i forbindelse med Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse på eget initiativ. Udtalelsen henviste først til Ombudsmandens anmodning om en udtalelse på følgende måde:

"Den Europæiske Ombudsmand forlanger i sin skrivelse af 29. april 1999, at Kommissionen ændrer sin fortolkning af en del af artikel 9, stk. 2, i Kommissionens forordning 3887/92 ..."

Det hed derpå i Kommissionens udtalelse:

"Kommissionen bemærker, at det er fastsat i artikel 1, stk. 2, i Ombudsmandens statut, at 'Ombudsmanden udøver sit hverv under overholdelse af de beføjelser, som traktaterne tillægger Fællesskabets institutioner og organer.'

Kommissionen er af den opfattelse, at den juridiske fortolkning af en artikel i en forordning ikke henhører under begrebet fejl eller forsømmelser. I henhold til artikel 220 (tidligere artikel 164) i traktaten kunne Domstolen i sidste instans træffe afgørelse om dette spørgsmål."

Kommissionen anførte desuden, at den dog ville bestræbe sig for at genoverveje sit standpunkt vedrørende fortolkningen af den anfægtede bestemmelse.

Kommissionens bemærkninger vedrørende Den Europæiske Ombudsmands kompetence behandles i en yderligere bemærkning til denne afgørelse.

Kommissionens endelige udtalelse i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ

I sin endelige udtalelse understregede Kommissionen allerførst, at en del af formålet med at indføre den lovgivning, der indeholder den anfægtede bestemmelse, dvs. forordning 3887/92, var effektivt at sikre, at uregelmæssigheder og svig forebygges og sanktioneres. Den tilføjede, at en korrekt forvaltning af støtteordningerne er et af de væsentlige krav i administrationen af landbrugspolitikken, bl.a. med henblik på at undgå uforholdsmæssigt store udgifter for EU-budgettet.

Med hensyn til indholdet af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse bemærkede Kommissionen, at udgangspunktet er, at landbrugere, der søger om støtte, selv er ansvarlige for, at de oplysninger, der anføres på de pågældende formularer, er nøjagtige. Dette

gælder også, hvis landbrugerne har fået bistand og støtte til at udfylde formularerne. Hvis landbrugerne har fået forkert rådgivning, kan de gøre regres gældende mod rådgiveren. Den retlige status af den rådgivende organisation eller det rådgivende organ er imidlertid irrelevant.

En undtagelse fra princippet om anvendelse af sanktioner i tilfælde af fejl i formularer i forbindelse med arealstøtte er indeholdt i den anfægtede bestemmelse, dvs. artikel 9, stk. 2, i forordning 3887/92. Ifølge retspraksis i Fællesskabets domstole skal en undtagelse fortolkes restriktivt. Da artikel 9, stk. 2, vedrører fejl i forbindelse med "arealbestemmelsen", er de "oplysninger, der er godkendt af myndighederne", oplysninger, som vedrører målingen af arealer. Sådanne oplysninger gives af geodætisk institut, matrikelkontoret eller tilsvarende organer. Selv om Teagasc henhører under landbrugsministeriet, kan det efter Kommissionens opfattelse ikke betragtes som en af disse myndigheder. Det optræder snarere som en uafhængig rådgiver, der benytter sig af en form for officielle oplysninger, men samtidig tilbyder landbrugerne mere vidtgående tjenesteydelser.

Kommissionen bemærkede desuden, at ifølge forordning 3887/92 kan medlemsstaterne give mulighed for at korrigere ansøgninger om arealstøtte uden sanktioner i tilfælde af en klar fejl, som skal anerkendes som sådan af myndighederne i medlemsstaten, dvs. den myndighed, der er berettiget til at modtage og kontrollere støtteansøgningerne (artikel 5a, indsat ved forordning (EF) nr. 229/95, EFT 1995 L 27, s. 3¹¹⁶). Ansvaret for at anerkende fejl ligger hos medlemsstaterne.

Kommissionen understregede desuden, at den havde ændret forordning (EØF) nr. 3887/92 og indført en bestemmelse, hvorved landbrugerne på visse betingelser fik mulighed for i deres ansøgninger at korrigere oplysninger, der kunne føre til iværksættelse af sanktioner (artikel 11, stk. 1a, som ændret ved forordning (EF) nr. 1678/98, EFT 1998 L 212, s. 23¹¹⁷). De pågældende myndigheder i medlemsstaterne råder derfor nu over instrumenter til at undgå, at der iværksættes sanktioner under omstændigheder, som de måtte anse for at være urimelige.

Kommissionen så derfor ingen grund til at genoverveje sit standpunkt, som udtrykt i skrivelsen til det irske ministerium for landbrug og fødevarer.

Den irske ombudsmands bemærkninger til Kommissionens udtalelse

Den irske ombudsmand fastholdt sit synspunkt, at de oplysninger, som Teagasc havde givet, burde betragtes som "oplysninger, der er godkendt af myndighederne" som omhandlet i forordning 3887/92. Han henviste til Teagasc's retlige status og dets ekspertise inden for EU's landbrugslovgivning.

Den irske ombudsmand behandlede desuden Kommissionens henvisning til artikel 5a i forordning 3887/92 som indsat ved forordning (EF) nr. 229/95. Han anmodede Kommissionen om at præcisere, om det irske ministerium for landbrug og fødevarer kunne anvende denne bestemmelse som grundlag for en fornyet vurdering af hver enkelt af de sager, som den irske ombudsmand var i færd med at undersøge.

Den irske ombudsmand bemærkede endelig, at Kommissionens henvisning til artikel 11, stk. 1a, i forordning 3887/92 som indsat ved forordning (EF) nr. 1678/98 var irrelevant, da

¹¹⁶ "En støtteansøgning kan på et hvilket som helst tidspunkt efter indgivelsen korrigeres, hvis der foreligger en klar fejl, som myndighederne har anerkendt, jf. dog artikel 4 og 5."

¹¹⁷ "Sanktionerne efter artikel 9 og 10 anvendes ikke i de tilfælde, hvor en landbruger, der konstaterer, at den ansøgning, han har indgivet, indeholder fejl, der ikke er forsætlige eller udtryk for grov forsømmelighed, og som kan medføre en eller flere af ovennævnte sanktioner, senest ti arbejdsdage efter konstateringen af disse fejl på eget initiativ skriftligt underretter de kompetente myndigheder herom, medmindre disse har meddelt landbrugeren, at de har til hensigt at foretage en kontrol på stedet, eller ansøgeren har fået kendskab til denne hensigt på anden måde, eller myndighederne allerede har informeret landbrugeren om uregelmæssigheden i den indgivne ansøgning."

bestemmelsen ikke fandtes på det tidspunkt, hvor de pågældende landbrugere modtog afgørelserne fra ministeriet for landbrug og fødevarer.

AFGØRELSEN

1 Baggrunden for Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse på eget initiativ

1.1 Den Europæiske Ombudsmands beslutning om at foretage undersøgelsen på eget initiativ var foranlediget af en forespørgsel fra den irske ombudsmand, som blev forelagt i henhold til forespørgselsproceduren mellem nationale ombudsmænd og Den Europæiske Ombudsmand. Forespørgslen afslørede forhold, som kunne tyde på, at der havde været et tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med den juridiske rådgivning, som Europa-Kommissionen havde givet det irske ministerium for landbrug og fødevarer.

1.2 Det potentielle tilfælde af fejl eller forsømmelser vedrørte Kommissionens fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3887/92. Artikel 9, stk. 2, foreskriver, at sanktioner som følge af fejl i ansøgninger om arealstøtte

“anvendes kun, hvis landbrugeren kan bevise, at han ved arealbestemmelsen korrekt har baseret sig på oplysninger, der er godkendt af myndighederne”.

1.3 Kommissionen havde oplyst det irske ministerium for landbrug og fødevarer om, at artikel 9, stk. 2, ikke fandt anvendelse i tilfælde, hvor landbrugere havde afgivet unøjagtige erklæringer i ansøgningsformularerne som følge af, at de havde fået ukorrekte oplysninger af det irske organ “Teagasc”, et organ, der betegnes som et “halvstatsligt”. På grundlag af Kommissionens rådgivning havde det irske ministerium for landbrug og fødevarer fastholdt sine afgørelser om at afvise støtteansøgningerne fra en række irske landbrugere eller iværksætte sanktioner.

1.4 Kommissionens rådgivning til ministeriet for landbrug og fødevarer syntes at indebære en snævrere fortolkning end bestemmelsens ordlyd og medførte et resultat, som var urimeligt, idet det straffede støtteansøgere, som i god tro handlede på grundlag af officiel rådgivning. Endvidere syntes Kommissionens fortolkning til dels at være baseret på klassifikationen af Teagasc som et “halvstatsligt” organ. Det fremgik imidlertid ikke klart, hvorfor den retlige status, som medlemsstaten har valgt at tildele et sådant organ, skulle være relevant i denne forbindelse.

2 Kommissionens fornyede vurdering af sin fortolkning

2.1 Den Europæiske Ombudsmand anmodede Kommissionen om at tage sin fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning 3887/92 op til fornyet vurdering. I sin endelige udtalelse anførte Kommissionen, at den baserede sig på princippet i Fællesskabets domstoles retspraksis om, at undtagelser skal fortolkes restriktivt. Kommissionen fortolkede derfor artikel 9, stk. 2, på en sådan måde, at den kun vedrørte oplysninger vedrørende “arealbestemmelsen”. Oplysningerne ville derfor skulle gives af organer, som specifikt beskæftiger sig med arealbestemmelse, som f.eks. geodætisk institut eller tilsvarende organer. Ifølge de oplysninger, som Kommissionen var i besiddelse af, giver Teagasc ikke sådanne oplysninger, men har en primært rådgivende funktion. Kommissionen konkluderede desuden, at den retlige status af det organ, der giver de i artikel 9, stk. 2, nævnte oplysninger, er irrelevant.

2.2 Den Europæiske Ombudsmand erkendte, at retsgrundsætningen, at undtagelser skal fortolkes restriktivt, fandt anvendelse i dette tilfælde. Ombudsmanden bemærkede desuden, at Kommissionen syntes at have ændret sin holdning til relevansen af Teagasc's retlige status.

2.3 Kommissionen syntes at have anvendt princippet om, at undtagelser skal fortolkes restriktivt, på en rimelig måde. Ombudsmanden fandt derfor ikke grund til at konkludere,

at der har været tale om fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning 3887/92.

2.4 Med hensyn til Teagasc's status så Ombudsmanden med tilfredshed på præciseringen af Kommissionens holdning med hensyn til det organs status, som giver de i artikel 9, stk. 2, nævnte oplysninger. Mens Kommissionens oprindelige formulering syntes at støtte den holdning, at Teagasc's status som et "halvstatsligt" organ var en afgørende faktor i forbindelse med anvendelsen af undtagelsen efter artikel 9, stk. 2, fremgik det af Kommissionens endelige udtalelse i forbindelse med den foreliggende undersøgelse, at dette ikke var tilfældet. Det lå derfor ikke i Kommissionens fortolkning, at oprettelsen af halvstatslige organer i sig selv mindsker borgernes beskyttelse inden for rammerne af forordning 3887/92. Den omstændighed, at Teagasc ligger uden for den irske ombudsmands kompetence var et nationalt anliggende, som Den Europæiske Ombudsmand ikke havde kompetence til at kommentere.

3 Kommissionens yderligere retlige oplysninger og råd

3.1 Foruden sin fornyede vurdering af sin fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning 3887/92 gav Kommissionen oplysninger om andre retsbestemmelser, som kan gøre det muligt for nationale myndigheder at undgå eller afhjælpe uretfærdighed, når de anvender EF-støtteordninger. Den henviste til artikel 5a i forordning 3887/92, indsat ved forordning (EF) 229/95, og artikel 11, stk. 1a, som ændret ved forordning 1678/98. Kommissionen syntes at være af den opfattelse, at artikel 5a var et grundlag, hvorpå det irske ministerium for landbrug og fødevarer i givet fald i en vis udstrækning kunne afhjælpe situationen for de irske landbrugere. Artikel 11, stk. 1a, var, som den irske ombudsmand havde bemærket, ikke direkte relevant for de pågældende landbrugere, da bestemmelsen ikke fandtes på tidspunktet for landbrugernes tvist med ministeriet.

3.2 Selvom det er beklageligt, at Kommissionen ikke gjorde opmærksom på artikel 5a i sit oprindelige svar på det irske ministeriums anmodning om oplysninger i forbindelse med artikel 9, stk. 2, og selvom artikel 11, stk. 1a, ikke har direkte relevans for de pågældende landbrugere, så Ombudsmanden med tilfredshed på, at Kommissionen havde bestræbt sig for at oplyse om andre muligheder for at undgå eller afhjælpe uretfærdigheder.

3.3 Med hensyn til den irske ombudsmands anmodning om en præcisering af Kommissionens standpunkt med hensyn til anvendeligheden af artikel 5a, bemærkede Den Europæiske Ombudsmand, at denne anmodning faldt uden for undersøgelsens rammer.

4 Konklusion

Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ, som var foranlediget af en forespørgsel fra den irske ombudsmand, viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser i denne sag. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen .

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Kommissionens udtalelse om Ombudsmandens kompetence

Den Europæiske Ombudsmand fandt, at det var påkrævet at kommentere to punkter i Kommissionens første udtalelse i forbindelse med undersøgelsen på eget initiativ, da de syntes at være baseret på uoverensstemmelser med hensyn til Den Europæiske Ombudsmands procedurer og mandat.

Det første punkt vedrørte Kommissionens bemærkning om, at "*Den Europæiske Ombudsmand forlanger, at Kommissionen ændrer sin fortolkning*". Dette er ikke en præcis beskrivelse af Ombudsmandens indledning af en undersøgelse, som består af en anmodning til den berørte institution eller det berørte organ om at afgive udtalelse om et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Det andet punkt vedrørte Kommissionens bemærkning om, at

“... den juridiske fortolkning af en artikel i en forordning ikke henhører under begrebet fejl eller forsømmelser. I henhold til artikel 220 (tidligere artikel 164) i traktaten kunne Domstolen i sidste instans træffe afgørelse om dette spørgsmål.”

Den Europæiske Ombudsmand er til enhver tid opmærksom på, at Domstolen er højeste myndighed, hvad angår indholdet og fortolkningen af fællesskabsretten. Efter EF-traktatens artikel 195 kan Ombudsmanden desuden ikke foretage undersøgelser, når de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling. I praksis har imidlertid hverken den irske ombudsmand eller de til ham klagende irske borgere anlagt eller let kunnet anlægge sag vedrørende dette spørgsmål.

Ombudsmanden understregede desuden, at definitionen på begrebet “fejl eller forsømmelser” er grundlæggende for Ombudsmandens arbejde. Ombudsmanden behandlede derfor spørgsmålet i den allerførste årsberetning for 1995, hvori det hed:

“Begrebet ‘fejl eller forsømmelser’ defineres hverken i traktaten eller i statuten. Der er klart tale om fejl eller forsømmelser, hvis en af Fællesskabets institutioner eller organer ikke handler i overensstemmelse med traktaterne eller Fællesskabsretsakter, som er bindende for dem, eller hvis den ikke overholder de regler og retsgrundsætninger, der er fastslået af Domstolen og Retten i Første Instans.”

Årsberetningen for 1995 blev behandlet af det kompetente udvalg i Europa-Parlamentet, som tilsluttede sig den nævnte redegørelse for begrebet fejl eller forsømmelser, og et plenarmøde fandt sted den 20. juni 1996 med deltagelse af kommissær Marin. Redegørelsen blev ligeledes omtalt i rosende vendinger på det møde, de europæiske nationale ombudsmænd afholdt i september 1997.

Under Parlamentets behandling af årsberetningen for 1996 blev der tilkendegivet ønske om en mere præcis definition af begrebet fejl eller forsømmelser, og Den Europæiske Ombudsmand gav under plenarmødet tilsagn om at formulere en sådan definition. Ombudsmanden anmodede de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer om at forklare, hvilken betydning begrebet havde i deres respektive medlemsstater. Ud fra de svar, der blev modtaget, kan grundbegrebet defineres som følger:

Der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip.

Denne definition var indeholdt i årsberetningen for 1997 og ledsaget af bemærkninger, hvori det blev understreget, at når Den Europæiske Ombudsmand undersøger, om en af Fællesskabets institutioner eller et af Fællesskabets organer har handlet i overensstemmelse med bindende regler og principper, “består hans vigtigste opgave således i at fastslå, om de gældende retsregler er overholdt”.

Efter et plenarmøde den 14. juli 1998, hvor kommissær Gradin udtrykte tilfredshed med, at begrebet “fejl eller forsømmelser” nu var blevet klart defineret, vedtog Europa-Parlamentet en beslutning den 16. juli 1998, hvori det glædede sig over definitionen af begrebet fejl eller forsømmelser og anførte, at definitionen og de eksempler, som er angivet i årsberetningen for 1997, giver et klart billede af Den Europæiske Ombudsmands kompetenceområde¹¹⁸. Denne definition blev gentaget i årsberetningen for 1998, som blev behandlet i Europa-Parlamentet den 15. april 1999 i tilstedeværelse af kommissær Monti.

På baggrund heraf gav Den Europæiske Ombudsmand udtryk for sin overraskelse over, at Kommissionen ønskede at genoptage et spørgsmål, som allerede var blevet behandlet som

¹¹⁸ EFT 1998 C 292, s. 168.

led i en procedure, hvor den fuldt ud havde haft mulighed for at tilkendegive sine synspunkter.

Hvis Kommissionen er af den opfattelse, at EU-borgernes interesser tjenes bedre, hvis Ombudsmandens mandat gøres snævrere, har den mulighed for at foreslå en ændring af traktaten og udelukke sager, hvor det er *muligt* for klageren at gå rettens vej. Denne begrænsning ville være yderst usædvanlig, hvilket tydeligt fremgår af Europarådets definition af en ombudsmands rolle, som indbefatter en undersøgelse af forvaltningsakters lovlighed¹¹⁹. En sådan begrænsning findes imidlertid i loven om den britiske ombudsmand. Medmindre og indtil traktaten ændres, således at en lignende begrænsning gælder for Den Europæiske Ombudsmand, bør han imidlertid fortsat udføre sit nuværende mandat i henhold til traktaten, hvorefter han kan foretage undersøgelser, medmindre de påståede forhold *“er under eller har været under retslig behandling”*.

Den Europæiske Ombudsmand informerede Kommissionen om, at han foruden at få resultatet af Kommissionens fornyede vurdering af sin holdning til den anfægtede bestemmelse i forbindelse med denne undersøgelse også ville være taknemlig for at få oplyst, hvorvidt Kommissionen godkender den definition af begrebet fejl eller forsømmelser, der er indeholdt i Ombudsmandens årsberetning for 1997, og som Europa-Parlamentet glædede sig over i den beslutning, det vedtog den 16. juli 1998 på grundlag af forslaget fra Udvalget for Andragender¹²⁰.

Kommissionens svar af 15. juli 1999

I tilknytning til Den Europæiske Ombudsmands bemærkninger om sit kompetenceområde sendte Kommissionen et svar, hvori det havde til hensigt at præcisere sin holdning. Den henviste til definitionen af begrebet *“fejl eller forsømmelser”*, hvorefter *“der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip”*, og anførte følgende:

“Kommissær Gradin tilsluttede sig denne definition på vegne af Kommissionen den 14. juli 1998 i Europa-Parlamentet og understregede, at det var særdeles nyttigt, at denne definition nu var blevet præciseret”.

Kommissionen tilføjede, at den var enig med Ombudsmanden i, at han kan undersøge fortolkninger, som giver resultater, der kan være uretfærdige.

Den Europæiske Ombudsmand bemærkede, at spørgsmålet om Ombudsmandens kompetence er løst, og anmodede Europa-Kommissionens formand om at sørge for, at de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen tager hensyn til disse yderligere bemærkninger samt Kommissionens svar i denne forbindelse, når de udarbejder Kommissionens svar til Ombudsmanden.

¹¹⁹ The Administration and You: a handbook, 1996, s. 44.

¹²⁰ A4-0258/98.

ØKONOMISK ERSTATNING FOR MATERIEL SKADE

*Afgørelse til afslutning
af undersøgelse på
eget initiativ
OI/1/2000/OV ved-
rørende Europa-
Kommissionen*

BAGGRUNDEN FOR UNDERSØGELSEN

I september 2000 indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ vedrørende Kommissionens forsinkede gennemførelse af det forslag til henstilling, han fremsatte i klage 489/98/OV, som vedrørte Europa-Kommissionens manglende genansættelse af klageren efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager uden løn (1. oktober 1996) og dens afslag på at betale ham erstatning for løntabet og den nedsatte pension.

Ved afgørelse af 4. november 1999¹²¹ og efter en undersøgelse af klagen samt i betragtning af, at det ikke var muligt at opnå en mindelig løsning mellem partnerne, fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Kommissionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut:

Kommissionen burde yde klageren erstatning for den materielle skade, han direkte havde lidt som følge af Kommissionens tjenstlige fejl med hensyn til ikke at foretage en omhyggelig undersøgelse af klagerens kvalifikationer i forhold til de stillinger, der var ledige efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager.

Ved skrivelse af 13. marts 2000 informerede Kommissionen Ombudsmanden om sin godkendelse af forslaget til henstilling og om de foranstaltninger, den havde truffet for at gennemføre henstillingen, dvs. klageren fik tilkendt en erstatning svarende til to måneders løn for den skade, han havde lidt. I betragtning af, at denne foranstaltning syntes tilstrækkelig, afsluttede Ombudsmanden behandlingen af sagen ved afgørelse af 12. april 2000.

UNDERSØGELSEN

Af de breve, som klageren sendte til Kommissionen den 30. juni og den 17. august 2000 med kopi til Ombudsmanden, fremgik det imidlertid, at Kommissionen efter en periode på 6 måneder stadig ikke havde betalt klageren de to måneders løn, den henviste til i sin skrivelse af 13. marts 2000.

I overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, i Den Europæiske Ombudsmands statut indledte Ombudsmanden derfor denne undersøgelse på eget initiativ og anmodede Kommissionen om at afgive en udtalelse herom.

Kommissionens udtalelse

Kommissionen oplyste Ombudsmanden om, at anmodningen om udbetaling blev givet den 11. september 2000, dvs. én dag før indledningen af undersøgelsen på eget initiativ, og at det beløb, som klageren skulle have udbetalt, blev overført til hans bankkonto den 20. september 2000.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger bekræftede klageren, at Kommissionen den 22. september 2000 krediterede hans konto med 8.820,55 GBP (597.116 BEF eller 14.802,12 €). Klageren bemærkede imidlertid, at Kommissionen ikke havde forelagt en beregning af beløbet, og at der i beløbet manglede de to måneders løn, som Kommissionen var gået med til at betale som erstatning.

Han anførte, at beløbet omtrent svarede til to måneders pension og ikke to måneders løn for en stilling i lønklasse A4, løntrin 8, og at det burde forhøjes med en faktor på 100:52, da han kun modtager en pension på 52%. Endvidere burde der betales morarenter (4 år), og familietillægget burde have været medtaget i beregningen, da klageren blev gift den 25. oktober 1996. Endelig anførte klageren, at omregningsfaktoren fra BEF til GBP ikke var korrekt og var en vilkårlig sats, som banken anvendte. På grundlag af sine egne bereg-

¹²¹ Jf. Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1999, s. 231.

ninger nåede klageren frem til, at erstatningen skulle have været 18.560 GBP (eller 18.263) og ikke 8.820,55 GBP. Han anmodede derfor om, at den nødvendige regulering blev foretaget.

AFGØRELSEN

1 Forsinkelsen i forbindelse med Kommissionens udbetaling af en erstatning til klageren

1.1 Af de breve af 30. juni og 17. august 2000, som blev sendt til Kommissionen med en kopi til Ombudsmanden, fremgik det, at Kommissionen efter en periode på 6 måneder stadig ikke havde betalt klageren de to måneders løn, den henviste til i sin skrivelse af 13. marts 2000, hvori den godkendte Ombudsmandens forslag til henstilling i sag 489/98/OV.

1.2 Den 10. november 2000 informerede Kommissionen Ombudsmanden om, at den havde krediteret klagerens bankkonto den 20. september 2000. Det fremgik af klageren bemærkninger, at klageren havde modtaget en erstatning på 8.820,55 GBP (597.116 BEF eller 14.802,12 €). Klageren bemærkede, at den erstatning, som Kommissionen havde udbetalt, ikke tog hensyn til en række elementer, og at beløbet burde reguleres til 18.560 GBP.

1.3 Ombudsmanden bemærkede, at da Kommissionen den 13. marts 2000 godkendte forslaget til henstilling om at yde klageren erstatning for den materielle skade, han direkte havde lidt som følge af Kommissionens tjenstlige fejl, indvilligede Kommissionen i at *“tilkende klageren erstatning svarende til to måneders løn for den skade, han havde lidt, med fradrag af en eventuel nettoindkomst, han måtte have erhvervet i samme periode ved udøvelse af andre aktiviteter”*.

1.4 Ombudsmanden fandt, at det beløb, der blev krediteret klagerens bankkonto den 22. september 2000, var i overensstemmelse med Kommissionens tilsagn af 13. marts 2000 om at yde klageren erstatning for den skade, han havde lidt. Kommissionen gennemførte således forslaget til henstilling på behørig vis.

2 Konklusion

Resultaterne af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse på eget initiativ viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

Bemærkning: Denne undersøgelse på eget initiativ er en opfølgning af afgørelsen i sag 489/98/OV, som findes i afsnittet “Forslag til henstillinger, der er godkendt af institutonen”.

3.8 SÆRLIGE RAPPORTER FORELAGT AF OMBUDS- MANDEN

ÅBENHED I EU'S ANSÆTTelsesPRO- CEDURER

Særlig rapport fra Den Europæiske Ombudsmand til Europa-Parlamentet i fortsættelse af undersøgelsen på eget initiativ om fortrolighed i Kommissionens ansættelsesprocedurer (1004/97/(PD)/GG)

I 1997 indledte Den Europæiske Ombudsmand en undersøgelse på eget initiativ om fortrolighed i Kommissionens ansættelsesprocedurer. I denne undersøgelse bad Ombudsmanden Kommissionen redegøre for, om den havde til hensigt

at give ansøgere, der deltager i skriftlige prøver, tilladelse til at tage spørgsmålene med sig, når de forlader prøvelokalet

at meddele evalueringskriterierne til ansøgere, der måtte anmode herom

at meddele ansøgerne navnene på udvælgelseskomitéens medlemmer, og

give ansøgere, der deltager i skriftlige prøver, aktindsigt i deres egne rettede prøvebesvarelser.

Kommissionen reagerede positivt på de to første forslag. Efter at Ombudsmanden havde henstillet, at de to øvrige forslag også blev gennemført, oplyste Kommissionen Ombudsmanden om, at den i fremtiden ville meddele ansøgerne navnene på udvælgelseskomitéens medlemmer.

Kommissionen nægtede imidlertid fortsat at give ansøgere aktindsigt i deres rettede prøvebesvarelser. Den gjorde gældende, at artikel 6 i bilag 3 til tjenstemandsvedtægten, som fastsætter, at "udvælgelseskomitéens arbejde er fortroligt", var til hinder for, at den kunne gøre dette.

Under disse omstændigheder forelagde Ombudsmanden en særlig rapport for Europa-Parlamentet den 18. oktober 1999. I denne særlige rapport henstillede Ombudsmanden, at Kommissionen i fremtidige udvælgelsesprøver og senest fra den 1. juli 2000 bør give alle ansøgere, der måtte anmode herom, aktindsigt i deres egne rettede prøvebesvarelser. Denne henstilling blev fremsat i overensstemmelse med artikel 3, stk. 7, i Ombudsmandens statut for at afhjælpe det tilfælde af fejl eller forsømmelser, som Ombudsmanden havde påvist.

Den 7. december 1999 skrev Europa-Kommissionens formand, Romano Prodi, til Ombudsmanden og meddelte ham, at Kommissionen så med tilfredshed på hans henstilling og ville træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at efterkomme den fra den 1. juli 2000.

Den 12. oktober 2000 vedtog Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender en betænkning, hvori det gav sin tilslutning til Ombudsmandens særlige rapport og forelagde et forslag til beslutning i denne henseende. Betænkningen var udarbejdet af medlem af Europa-Parlamentet Herbert Bösch.

Den 17. november 2000 vedtog Europa-Parlamentet beslutningen om Ombudsmandens særlige rapport. I beslutningen anbefalede Europa-Parlamentet, at ansøgere får aktindsigt i deres rettede prøvebesvarelser, og opfordrede alle institutioner og organer i EU til at følge Europa-Kommissionens eksempel. Europa-Parlamentet foreslog endvidere en række yderligere foranstaltninger, f.eks. at ansøgerne burde oplyses om muligheden for at indgive en klage til Den Europæiske Ombudsmand.

Den Europæiske Ombudsmand fandt, at resultatet af denne sag udgjorde et afgørende skridt hen imod en øget gennemsigtighed i EU's ansættelsesprocedurer. Han bemærkede med tilfredshed, at Kommissionen hurtigt havde godkendt hans henstilling, og at Europa-Parlamentet havde udtrykt klar støtte til hans holdning.

**OMBUDSMANDEN
HENSTILLER, AT
DER VEDTAGES EN
EU-FORVALT-
NINGSLØV**

*Særlig rapport fra Den
Europæiske
Ombudsmand til
Europa-Parlamentet i
fortsættelse af under-
søgelsen på eget initia-
tiv om eksistensen af
og offentlighedens
adgang til en adfærds-
kodeks for god forvalt-
ningsskik i
Fællesskabets forskelli-
ge institutioner og
organer OI/1/98/OV*

Denne særlige rapport blev forelagt for Europa-Parlamentet i april 2000. Den vedrører Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse på eget initiativ om eksistensen af og offentlighedens adgang til en kodeks for god forvaltningsskik i Fællesskabets forskellige institutioner og organer.

Undersøgelsen blev indledt i november 1998. I juli og september 1999 fremsatte Ombudsmanden forslag til henstillinger til 18 fællesskabsinstitutioner og -organer om at vedtage regler for god forvaltningsskik for deres ansatte i deres forbindelser med offentligheden. Ombudsmanden anførte, at til vedtagelsen af disse regler kunne institutionen eller organet som vejledning anvende de bestemmelser, der er indeholdt i den af Ombudsmanden foreslåede adfærdskodeks for god forvaltningsskik. Ombudsmanden understregede, at for at reglerne kan være effektive og tilgængelige for borgerne, burde de vedtages i form af en afgørelse og offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Af svarene på Ombudsmandens forslag til henstillinger fremgik det, at kun to decentrale organer, nemlig Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMEA) og Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer, henholdsvis den 1. december 1999 og den 10. februar 2000 havde vedtaget en kodeks for god forvaltningsskik som foreslået af Ombudsmanden. Disse to decentrale organer har gennemført forslagene til henstillinger korrekt.

Europa-Kommissionen har forelagt et udkast til adfærdskodeks, men har endnu ikke vedtaget det. Hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har vedtaget en adfærdskodeks for god forvaltningsskik. Ingen af de andre institutioner eller organer havde vedtaget en adfærdskodeks pr. 1. marts 2000.

Europa-Parlamentet har understreget det presserende behov for, at der så hurtigt som muligt udarbejdes en adfærdskodeks for god administrativ praksis, og at denne kodeks så vidt muligt bør være identisk for alle EU's institutioner og organer.¹²² Kun to af de 18 Fællesskabsinstitutioner og -organer, der er omfattet af undersøgelsen, har imidlertid gennemført Ombudsmandens forslag til henstillinger. Ombudsmanden afslutter derfor denne særlige rapport med følgende henstilling:

Med henblik på at opnå regler for god forvaltningsskik, som gælder ligeligt for alle Fællesskabets institutioner og organer i deres forbindelser med offentligheden, henstiller Ombudsmanden, at der vedtages en EU-forvaltningslov, gældende for alle Fællesskabets institutioner og organer. Denne lov kunne have form af en forordning.

Europa-Parlamentet kunne i sin egenskab af eneste direkte demokratisk valgte EU-institution, som repræsenterer alle EU-borgere, efter fremgangsmåderne i EF-traktatens artikel 192, stk. 2, overveje at tage initiativ til at fremsætte forslag om vedtagelsen af en EU-forvaltningslov i denne form.

¹²² Beslutning om Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1997 (C-4-0270/98), EFT 1998 C 292, s. 168 og Beslutning om Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1998 (C-4-0138/99), EFT 1999 C 219, s. 456.

**OMBUDSMANDEN
ANMODER PARLA-
MENTET OM AT
HANDLE EFTER
KOMMISSIONENS
AFSLAG PÅ
ADGANG TIL
OPLYSNINGER I EN
BRITISK ØLSAG**

*Særlig rapport fra Den
Europæiske
Ombudsmand til
Europa-Parlamentet i
fortsættelse af forslaget
til henstilling til
Europa-Kommissionen
i klage 713/98/IJH*

Denne særlige rapport til Europa-Parlamentet er udarbejdet i fortsættelse af en undersøgelse foretaget af Ombudsmanden, efter at Europa-Kommissionen havde nægtet at give en britisk statsborger de oplysninger, han havde anmodet om.

I juli 1998 kontaktede klageren Ombudsmanden på vegne af Bavarian Lager Company, som importerer tysk øl til Det Forenede Kongerige. Klageren havde problemer med at afsætte sit produkt på grund af eksklusive købsaftaler, hvorefter mange pubber i Det Forenede Kongerige er forpligtede til at aftage øl fra bestemte britiske bryggerier. Disse aftaler var reguleret af britisk lovgivning kendt som "Guest Beer Provision". I april 1993 klagede han over forholdet til Europa-Kommissionen med påstand om, at denne bestemmelse var i strid med Fællesskabsretten. Kommissionen registrerede klagen som P/93/4490/UK og indledte undersøgelser i henhold til EF-traktatens artikel 169 (ny artikel 226). Klageren havde været i kontakt med Kommissionen og anmodet denne om at oplyse navnene på de personer, der havde indgivet bemærkninger i relation til hans klage over den britiske "Guest Beer Provision" samt de repræsentanter fra "Confédération des Brasseurs du marché commun", som havde deltaget i et møde arrangeret af Kommissionen i forbindelse med dens undersøgelse af klagerens påstande om Det Forenede Kongeriges mulige overtrædelse af Fællesskabsretten. Kommissionen afslog at imødekomme hans anmodning om oplysninger.

Kommissionen gjorde gældende, at den ifølge EU's databeskyttelsesdirektiv skulle hemmeligholde de ønskede navne, medmindre de pågældende personer gav deres tilladelse til, at deres identitet blev videregivet. Ombudsmanden afviste dette argument af to hovedårsager: For det første er direktivet udformet på en sådan måde, at det støtter åbenheden i EU's beslutningsproces. For det andet har databeskyttelsesdirektivet til formål at beskytte grundlæggende rettigheder. Det er ikke en grundlæggende rettighed hemmeligt at give oplysninger til et administrativt organ.

Ombudsmanden fremsatte derfor et forslag til henstilling over for Kommissionen, hvoraf det fremgik, at de oplysninger, som klageren havde anmodet om, burde stilles til rådighed for ham.

Selv om Kommissionen i sidste instans rent faktisk oplyste de fleste af de navne, der var anmodet om, tilbageholdt den stadig navnene på de berørte personer, der havde nægtet at give tilladelse til videregivelse. Ombudsmanden fandt det derfor påkrævet at forelægge en særlig rapport for Europa-Parlamentet, hvori han fremsatte følgende henstilling:

Kommissionen bør oplyse klageren om navnene på de repræsentanter for "Confédération des brasseurs du marché commun", som deltog i et møde arrangeret af Kommissionen den 11. oktober 1996, og på virksomheder og personer i de 14 kategorier, der er identificeret i klagerens oprindelige begæring om aktindsigt i dokumenter, og som fremsatte bemærkninger til Kommissionen i forbindelse med reference P/93/4490/UK.

Europa-Parlamentet kunne overveje at vedtage henstillingen som en beslutning.

Bemærkning: Den fulde tekststudgave af de særlige rapporter findes på 11 sprog på Den Europæiske Ombudsmands hjemmeside (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

4 FORBINDELSER MED ANDRE AF DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder

Den 2. februar talte SÖDERMAN til den forsamling, der havde ansvaret for udarbejdelsen af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, under ledelse af forsamlingens formand, Roman HERZOG. SÖDERMAN bifaldt, at der var taget initiativ til at udarbejde chartret, som skulle styrke beskyttelsen af de europæiske borgeres rettigheder. Han understregede betydningen af en effektiv overvågning fra såvel fællesskabsdomstolens side som via det system, der gennem mange år er blevet etableret i forbindelse med den europæiske menneskerettighedskonvention. SÖDERMAN opfordrede ligeledes til, at chartret anerkendte borgerens ret til en åben, ansvarlig og serviceminded forvaltning som en grundlæggende rettighed.

4.1 EUROPA-PARLAMENTET

Den 19. januar redegjorde SÖDERMAN for sit arbejde og sine seneste initiativer på de nordiske EP-medlemmers morgenmøde i Strasbourg. Mødet var arrangeret af EP-medlem Karl Erik OLSSON og havde deltagelse af mange danske og svenske EP-medlemmer. Foredraget blev fulgt op af interessante spørgsmål fra EP-medlemmerne til SÖDERMAN.

Den 11. april mødtes SÖDERMAN med Europa-Parlamentets formand, Nicole FONTAINE, for at fremlægge årsberetningen for 1999.

Söderman overrækker den 11. april sin årsberetning for 1999 til Europa-Parlamentets formand, Nicole Fontaine.

Den 13. april var SÖDERMAN inviteret til at tale på Europa-Parlamentets Formandskonference, under ledelse af Nicole FONTAINE, Europa-Parlamentets formand. SÖDERMAN redegjorde for sit projekt "tre skridt for borgerne". Han blev ledsaget af HARDEN og MARTÍNEZ ARAGÓN.

Den 17. april fremlagde SÖDERMAN sin årsberetning for 1999 samt sine særlige rapporter om en adfærdskodeks for god forvaltningsskik og om ansættelsesprocedurerne for Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender.

Den 17. maj mødtes SÖDERMAN med EP-medlem ALMEIDA GARRETT fra Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, ledsaget af BOUMANS og CAMISÃO. Blandt de til-

stedeværende tjenestemænd var Ian HARDEN og SANT'ANNA, leder af henholdsvis Ombudsmandens kontors juridiske afdeling og administrative og økonomiske afdeling. SÖDERMAN og ALMEIDA GARRETT drøftede en eventuel ændring af bestemmelserne i Ombudsmandens statut vedrørende Ombudsmandens beføjelser til at foretage inspektion af sagsakter som led i undersøgelser og indhente vidneforklaringer.

Den 18. maj aflagde WEISSENFELS, ekspeditionssekretær i Europa-Parlamentets Afdeling for Borgernes Brevkasse, besøg hos Ombudsmanden.

Den 24. maj talte SÖDERMAN på et møde i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, som var ved at gennemgå artikel 3, stk. 2, i Ombudsmandens statut med henblik på at fjerne de nuværende begrænsninger for Den Europæiske Ombudsmands beføjelser til at indhente vidneforklaringer og foretage inspektion af sagsakter hos andre fællesskabsinstitutioner og -organer som led i undersøgelserne. Mødet blev ledet af udvalgets formand, NAPOLITANO. Under drøftelserne redegjorde José María GIL-ROBLES GIL-DELGADO for forløbet af de forhandlinger, der førte til de nuværende begrænsninger. Sammen med andre talere, herunder ordføreren ALMEIDA GARRETT, Andrew DUFF, Monica FRASSONI og Sylvia-Yvonne KAUFMANN, støttede han forslaget om at fjerne de nuværende begrænsninger.

Den 5. juni mødtes SÖDERMAN og SANT'ANNA med EP-medlem Markus FERBER, ordfører for Ombudsmandens budget for 2001.

Senere samme dag deltog SÖDERMAN og SANT'ANNA i et møde i Europa-Parlamentets Budgetudvalg, som blev ledet af EP-medlem Terence WYNN. SÖDERMAN's forelæggelse af overslagene fra Den Europæiske Ombudsmands kontor for 2001 blev efterfulgt af spørgsmål fra udvalgsmedlemmerne.

Den 15. juni mødtes SÖDERMAN med Europa-Parlamentets generaldirektør for administration, Nicolas RIEFFEL. João SANT'ANNA, kontorchef for Ombudsmandens administrative og økonomiske afdeling, og Roger GLASS, kontorchef for Afdelingen for Administrativ Bygningsforvaltning, deltog ligeledes i mødet, hvor man behandlede spørgsmålet om Ombudsmandens lokaler i Bruxelles og Strasbourg.

Den 16. juni havde SÖDERMAN et møde i Strasbourg med Julian PRIESTLEY, Europa-Parlamentets generalsekretær, for at drøfte det administrative samarbejde mellem Den Europæiske Ombudsmand og Europa-Parlamentet. João SANT'ANNA og Constantin STRATIGAKIS, generalsekretærens kabinetdirektør deltog ligeledes i mødet.

Efter indbydelse fra Manfred PETER, Direktør for Europa-Parlamentets Direktorat for Personale og Sociale Anliggender, og Laura VIQUEIRA, leder af Afdelingen for Rådgivning om Professionel Træning og Karriere, talte SÖDERMAN den 30. juni om sin rolle og sit arbejde på en konference, der var tilrettelagt for Parlamentets ansatte i Luxembourg.

Den 18. september deltog Jacob SÖDERMAN i et arbejdsseminar med titlen "Access to documents of the EU institutions: the key to a more democratic and efficient Union", som blev afholdt i Bruxelles. Seminaret var tilrettelagt af Europa-Parlamentets Udvalg om Borgernes Frihedsrettigheder, Retsvæsen og Indre Anliggender samt Udvalg om Konstitutionelle Anliggender som led i lovgivningsproceduren i forbindelse med forslaget til en forordning om aktindsigt i dokumenter i henhold til EF-traktatens artikel 255. Seminaret blev ledet af udvalgenes ordførere, Michael CASHMAN og Hanja MAIJWEGGEN. SÖDERMAN talte over emnet "gennemsigtighed og god forvaltning: indvirkning på institutionernes interne funktion". Blandt andre talere på seminaret var David O'SULLIVAN, Kommissionens generalsekretær, og Hans BRUNMAYR, vicegeneraldirektør i Rådet.

Den 9. oktober holdt Olivier VERHEECKE en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmand som led i et seminar med titlen "Parliamentary Information and Relations with the Citizens", som var tilrettelagt af Europa-Parlamentet for parlamentsmedlemmer fra ansøgerlande.

Den 9. oktober deltog SÖDERMAN i mødet i Udvalget for Andragender, hvor han udtalte sig om det forslag til betænkning, som udvalget havde udarbejdet (Bösch-betænkning) i forbindelse med den henstilling, som Ombudsmanden havde fremsat i sin særrapport om fortrolighed i Kommissionens ansættelsesprocedurer. Denne særrapport til Parlamentet blev udarbejdet i fortsættelse af den undersøgelse på eget initiativ, som Ombudsmanden havde indledt i forbindelse med dette emne. Formålet med den Europæiske Ombudsmands henstilling i denne særrapport er, at ansøgere som deltager i udvælgelsesprøver afholdt af institutionerne, kan efter anmodning få adgang til deres egne rettede prøvebesvarelser. SÖDERMAN blev ledsaget af Joao SANT'ANNA.

4.2 EUROPA-KOMMISSIONEN

Den 13. januar mødtes SÖDERMAN, ledsaget af VERHEECKE, med David O'SULLIVAN, chef for Kommissionens formand, Romano PRODI's kabinet, og Sarah EVANS, medlem af kabinettet. De drøftede Kommissionens udkast til en adfærdskodeks for god forvaltningsskik på grundlag af Ombudsmandens forslag til henstillinger i undersøgelsen på eget initiativ om spørgsmålet.

Den 19. januar mødtes SÖDERMAN, ledsaget af HARDEN, med Janet ROYALL, medlem af Kommissionens næstformand, Neil KINNOCK's kabinet. Blandt de emner, der blev drøftet, var adfærdskodeksen for god forvaltningsskik, aktindsigt i dokumenter samt reformprocessen i Kommissionen.

Den 7. april besøgte Hedwig EBERT, Europa-Kommissionens personaleombudsmand, Den Europæiske Ombudsmands kontor med henblik på at udveksle synspunkter og oplysninger.

Europa-Kommissionens formand, Romano Prodi, byder Jacob Söderman velkommen den 24. maj. (Foto: © Médiathèque Commission européenne)

Den 12. april mødtes SÖDERMAN med Europa-Kommissionens formand, Romano PRODI, til et morgenmadsmøde. De drøftede spørgsmålet om gennemsigtighed i Den

Europæiske Union, og SÖDERMAN informerede PRODI om sit projekt "tre skridt for borgerne". Andre deltagerne på mødet var David O'SULLIVAN, Ricardo LEVI og Sarah EVANS fra Prodis kabinet og HARDEN, chef for Ombudsmandens juridiske afdeling.

Den 17. maj fik SÖDERMAN besøg af kommissær Philippe BUSQUIN og hans assistent, RUSSO.

Den 24. maj mødtes SÖDERMAN, ledsaget af HARDEN, med Europa-Kommissionens formand og de øvrige kommissionsmedlemmer. Kommissionens formand, Romano PRODI, bød Ombudsmanden velkommen og håbede, at det ville blive en årlig tilbagevendende begivenhed, at Ombudsmanden præsenterede resultaterne i sin årsberetning for Kommissionen. SÖDERMAN redegjorde for resultaterne af sit arbejde i 1999 og nævnte den gode samarbejdsvilje, som Kommissionen generelt havde vist i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelser. Han understregede desuden, at de principper, der var indeholdt i Ombudsmandens model for en adfærdskodeks for god forvaltningsskik, burde betragtes som et centralt element i ethvert program til forbedring af den offentlige forvaltning i Europa. Afslutningsvis kom han ind på Ombudsmandens bestræbelser på at højne effektiviteten af kontaktnettet med nationale ombudsmænd og tilsvarende organer. Han opfordrede Kommissionen til at undersøge muligheden for, at nettet kunne behandle en række klager, som borgerne indgiver til Kommissionen vedrørende medlemsstaternes overtrædelser af fællesskabsretten. Derpå fulgte en udveksling af synspunkter, som kommissærerne Loyola DE PALACIO, Antonio VITORINO og Margot WALLSTRÖM deltog i. Efter mødet med kommissærkollegiet var Kommissionens formand vært ved en frokost for Ombudsmanden.

Den 26. oktober mødtes SÖDERMAN og SANT'ANNA med Horst REICHENBACH, Europa-Kommissionens generaldirektør for personale og administration, og Matthias OEL, fuldmægtig med ansvar for forbindelserne med de andre institutioner. Hovedformålet med mødet var at evaluere Kommissionens igangværende reformproces. En række generelle aspekter ved sagerne i forbindelse med Europa-Kommissionens gennemførelse af Ombudsmandens tidligere henstillinger blev ligeledes behandlet.

4.3 RÅDET FOR DEN EURO- PÆISKE UNION

Den 5. maj mødtes SÖDERMAN med Rådets generalsekretær og højtstående repræsentant, Javier SOLANA, og orienterede ham om Ombudsmandens adfærdskodeks for god forvaltningsskik samt sin anmodning til Europa-Parlamentet om at ændre Ombudsmandens statut med henblik på at styrke og præcisere Ombudsmandens undersøgelsesbeføjelser.

4.4 DEN EURO- PÆISKE INVESTE- RINGSBANK

Den 21. juni fandt der et møde sted mellem Den Europæiske Investeringsbank og Den Europæiske Ombudsmands juridiske afdelinger i Ombudsmandens lokaler i Strasbourg. Banken var repræsenteret af Luigi La MARCA og Ombudsmandens kontor af Ian HARDEN, Ida PALUMBO og Maria ENGLESON. Der blev drøftet generelle spørgsmål vedrørende proceduremæssige anliggender og samarbejdet mellem institutionerne.

5 FORBINDELSER MED OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER

5.1 FORBINDELSER MED NATIONALE OMBUDSMÆND

Den 14. januar besøgte en fælles delegation fra det franske ministerium *Ministère de la Ville* og fra det franske ombudsmands kontor, *Médiateur de la République*. *Médiateur de la République* var repræsenteret af Robert DEVILLE, *délégué général adjoint*, og LEROY, *chargé de mission*. Isabelle PASSET repræsenterede *Ministère de la Ville*. Formålet med besøget var at præsentere et fælles projekt, som tog sigte på at udvide nettet af « *délégués du Médiateur* » (fra 123 til 423 inden for de kommende 3 år), navnlig i de belastede storbykvarterer, og at finde frem til, hvordan samarbejdet med Den Europæiske Ombudsmand kunne videreudvikles.

SÖDERMAN bifaldt initiativet til at bringe forvaltningen tættere på borgerne og den forebyggende rolle, som « *délégués* » kunne spille. HARDEN redegjorde for Den Europæiske Ombudsmands sagsområde og præsenterede den adfærdskodeks for god forvaltningsskik, der var udarbejdet efter høring af de nationale ombudsmænd i medlemsstaterne. MARTÍNEZ ARAGÓN opsummerede derpå Ombudsmandens aktiviteter i relation til det eksisterende samarbejde med nationale og regionale ombudsmænd og navnlig med hensyn til de Internet-links, der er oprettet mellem de respektive hjemmesider, samt oprettelsen af en e-mail-forbindelseskonto (EUOMB).

Den 3. februar besøgte den græske ombudsmand, DIAMANDOUROS, Den Europæiske Ombudsmands kontor i Strasbourg og udvekslede synspunkter med SÖDERMAN.

Den 7. februar deltog Benita BROMS i højtideligholdelsen af den finske parlamentariske ombudsmandsinstitutions 80-års jubilæum (jf. 6.2)

Den 24. november besøgte formanden for udvalget for andragender i den tyske Forbundsdag, Heidemarie LÜTH, Den Europæiske Ombudsmands kontor i Bruxelles sammen med 3 medarbejdere. Delegationen blev modtaget af lederen af Ombudsmandens kontors administrative og økonomiske afdeling, Joao SANT'ANNA, og lederen af kontoret i Bruxelles, Benita BROMS. De drøftede generelle spørgsmål vedrørende procedurerne i forbindelse med andragender og klager samt den seneste udvikling og aktuelle sager.

5.2 KONTAKTNETTET

Kontaktnettet blev etableret i 1996 med henblik på at fremme udveksling af oplysninger om fællesskabsretten og dens gennemførelse og at gøre det muligt at videresende klager til det organ, der har de bedste forudsætninger for at foretage en sagsbehandling.

Det tredje seminar for kontaktmedarbejdere fandt sted den 22.-23. september 2000 i Strasbourg. Alle nationale ombudsmænds og tilsvarende organers kontorer i EU-medlemsstaterne var repræsenteret (jf. 6.1).

5.3 FORBINDELSER MED REGIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER

Den 28. februar var Den Europæiske Ombudsmand inviteret til at deltage i højtideligholdelsen af den regionale ombudsmandsinstitutions 15-års jubilæum i Baskerlandet (jf. 6.2).

Den 15. marts besøgte den regionale ombudsmand i Catalunya, Anton CAÑELLAS, SÖDERMAN.

Efter indbydelse fra den galiciske ombudsmand (Valedor do Pobo), José CORA RODRÍGUEZ, aflagde Den Europæiske Ombudsmand den 22.-24. marts et officielt besøg i Galicien, Spanien (jf. 6.2).

Den 20. november 2000 aflagde SÖDERMAN et officielt besøg i Namur efter indbydelse fra den regionale ombudsmand i Vallonien, Frédéric BOVESSE (jf. 6.2).

5.4 FORBINDELSE MED LOKALE OMBUDSMÆND

Den 6. april deltog MARTÍNEZ ARAGÓN i åbningsceremonien i anledning af den nationale prisuddeling for kvalitet i offentlige serviceydelser, som blev afholdt af Antoni PALLICER, lokal ombudsmand i Calvià, Mallorca. MARTÍNEZ ARAGÓN talte om Den Europæiske Ombudsmands rolle med henblik på en mere åben og ansvarlig europæisk forvaltning.

5.5 SAMARBEJDE OM BEHANDLING AF KLAGER

I løbet af 2000 behandlede Den Europæiske Ombudsmand tre forespørgsler. Den første forespørgsel blev modtaget fra den irske ombudsmand og vedrørte forespørgsel Q2/97, som blev afsluttet i 1999. Den anden forespørgsel kom fra den regionale ombudsmand i Toscana og vedrørte spørgsmålet om arbejdstageres frie bevægelighed. Den tredje forespørgsel blev sendt til Den Europæiske Ombudsmand fra ombudsmanden i de baskiske provinser (*Ararteko*) og vedrørte visse administrative krav overensstemmelse med princippet om frie varebevægelser.

5.6 SAMARBEJDE MED NATIONALE OMBUDSMÆND I TILTRÆDELSESLANDENE

Den 16. marts besøgte den slovenske ombudsmand, Ivan BIZJAK, SÖDERMAN.

Den 17. marts besøgte Ruxandra SABĂREĂNU, den rumænske viceombudsmand, Ombudsmandens kontor i Strasbourg og udvekslede synspunkter med SÖDERMAN og HARDEN.

Jacob Söderman byder Ruxandra Sabăreănu, den rumænske viceombudsmand, velkommen den 17. marts.

6 PR-AKTIVITETER

6.1 ÅRETS HØJDEPUNKTER

ÅBENT HUS I BRUXELLES OG STRASBOURG

I forbindelse med "Europe Day" deltog Den Europæiske Ombudsmand i den årlige åbent hus-dag tilrettelagt af Europa-Parlamentet. Dette arrangement fandt sted den 6. maj i Bruxelles og den 7.-8. maj i Strasbourg. Antallet af besøgende i Bruxelles var lidt lavere end de tidligere år, mens der i Strasbourg var over 50 000 besøgende, hvoraf mange besøgte Ombudsmandens stand. Personale fra kontorerne i Bruxelles og Strasbourg gav generelle oplysninger om Ombudsmandens arbejde og uddelte brochurer samt årsberetninger.

ÅRSBERETNINGEN FOR 1999

Den Europæiske Ombudsmand fremlagde sin årsberetning for 1999 for Europa-Parlamentet på dets plenarmøde den 6. juli 2000. Mødet blev ledet af Parlamentets næstformand, Guido PODESTÀ.

Jacob Söderman fremlægger den 6. juli sin årsberetning for 1999 for Europa-Parlamentet i nærværelse af Loyola de Palacio.

SÖDERMAN's tale i plenarforsamlingen var hovedsagelig koncentreret om det stadig større antal klager, som hans kontor havde modtaget, og om de positive resultater, der var opnået for borgere. Han understregede den konstruktive samarbejdsvilje, som fællesskabsinstitutionerne og -organerne havde vist med hensyn til at finde tilfredsstillende løsninger på klager.

På vegne af Udvalget for Andragender udtrykte EP-medlem Jean LAMBERT tilfredshed med Ombudsmandens beretning. Blandt talerne var EP-medlem Astrid THORS, ordfører for Ombudsmandens beretning, EP-medlem Roy PERRY og EP-medlem Nino GEMELLI, henholdsvis næstformand og formand for Udvalget for Andragender, som alle komplementerede Ombudsmanden for hans arbejde og de opnåede resultater. Den ansvarlige kommissær Loyola de PALACIO ydede ligeledes sin tribut til Ombudsmandens arbejde.

SEMINARET FOR KONTAKTMEDARBEJDERE

Det tredje seminar for kontaktmedarbejdere fandt sted den 22.-23. september 2000 i Strasbourg. Alle nationale ombudsmænds og tilsvarende organers kontorer i EU-medlemsstaterne var repræsenteret. Kontaktmedarbejdere fra Norge og Island, som er nye medlemmer af nettet, deltog ligeledes i arrangementet. På seminaret behandlede man menneskerettigheder og Amsterdam-traktaten.

Deltagere i seminaret for kontaktmedarbejdere, som deltog i det sociale program, den 23. september. Fra venstre mod højre: fr. Andersen, Jon Andersen (Danmark), Sten Foy (Norge), Robert Spano (Island) og Marianne von der Esch (Sverige).

Talerne var: Den Europæiske Ombudsmand Jacob SÖDERMAN (udkast til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder), menneskerettighedskommissær Álvaro GIL ROBLES (menneskerettighedskommissæren og de nationale ombudsmænd), Françoise TULKENS, dommer ved Menneskerettighedsdomstolen (foredrag om Menneskerettighedsdomstolen), Anne-Marie DESCÔTES, teknisk rådgiver i ministeriet for europæiske anliggender (den nye udvikling i forbindelse med frihed, sikkerhed og retfærdighed efter Amsterdam-traktaten).

Efter afslutningen af seminaret fandt der et møde sted i kontaktnettet. Xavier DENOËL, fuldmægtig, Den Europæiske Ombudsmands kontor, holdt et oplæg om nettets fremtid og Ben HAGARD, Internet kommunikationsmedarbejder, præsenterede det nationale EUOMB-projekt, som vil omfatte en hjemmeside og et Internet-forum til brug for de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer og deres personale.

MØDE SOM LED I DET FRANSKE FORMANDSKAB

Den 27. september blev SÖDERMAN, ledsaget af Joao SANT'ANNA, modtaget i Quai d'Orsay af den franske minister for europæiske anliggender, Pierre MOSCOVICI. Blandt de drøftede emner var Den Europæiske Ombudsmands initiativ i forbindelse med adfærdskodeksen for god forvaltningsskik, forslaget om at ændre Ombudsmandens statut og vedtagelsen af Ombudsmandens budget for 2001. Det mulige samarbejde med de franske offentlige myndigheder med henblik på at øge franske borgeres kendskab til Den Europæiske Ombudsmands sagsområde var ligeledes på dagsordenen.

6.2 KONFERENCER OG MØDER

FINLAND

Turku

Den 21. januar var SÖDERMAN inviteret til at holde en forelæsning om "Den Europæiske Ombudsmands betydning for almindelige borgere i EU". Forelæsningen fandt sted på et seminar som led i Robert Schuman-uddannelsesprogrammet, der var tilrettelagt af Turku Universitets juridiske fakultet, den regionale domstol i Turku og det finske justitsministerium. Blandt talerne var justitsminister Johannes KOSKINEN og universitetsdekan Ari SAARNILEHTO.

Helsinki

Den 10.-11. januar deltog SÖDERMAN i et seminar om god forvaltningsskik i Østersøregionen. Mødet var tilrettelagt af Østersørådets arbejdsgruppe om bistand til demokratiske institutioner i samarbejde med Helsinki Universitet og det finske justitsministerium og udenrigsministerium. Blandt talerne på mødet var Staffan SYNNESTRÖM fra OECD SIGMA, Bertrand De SPEVILLE, videnskabelig ekspert ved Europarådet, dr. Pekka HALLBERG, præsident for Finlands øverste forvaltningsdomstol, prof. Ole ESPERSEN, kommissær for Østersørådet, prof. Eivind SMITH fra Oslo Universitet og dekan Olli MÄENPÄÄ fra Helsinki Universitet. Helsinki Universitets juridiske fakultet dannede rammen om mødet.

Benita BROMS deltog i det internationale symposium med titlen « Ombudsmen in the service of Human Rights: Challenges for the new millennium ». Symposiet fandt sted den 7. februar i Helsinki i anledning af den finske parlamentariske ombudsmandsinstitutionens 80-års jubilæum. Tre temaer blev behandlet: Ombudsmændenes roller: før, nu og i fremtiden, ombudsmænd som forsvarere af demokrati og retsstatsprincipper og den finske parlamentariske ombudsmand som vogter af menneskerettigheder og forfatningsmæssige rettigheder.

Den 13. november holdt Jacob SÖDERMAN en forelæsning for statskundskabsstuderende på sidste år på Helsinki Universitet. Under overskriften "Hvad sker der med borgernes Europa" indgik denne forelæsning i universitetets EU-program, hvis formål er at blive et tværfagligt program, som alle fakulteter har adgang til fra og med 2001. Dette arrangement blev koordineret af Teija TIILIKAINEN, seniorforsker ved Helsinki Universitet, og blev afholdt i lokalerne på instituttet for statskundskab.

Samme dag holdt SÖDERMAN en forelæsning for personalet fra justitskanslerens og den finske parlamentariske ombudsmands kontor. Den Europæiske Ombudsmand talte om den artikel om god forvaltning, der er indeholdt i chartret om grundlæggende rettigheder, og om adfærdskodeksen for god forvaltningsskik.

Forelæsningen, som var tilrettelagt af justitskansleren og ombudsmandens kontorer, fandt sted i det finske parlaments europaudvalgs mødesal. SÖDERMAN's indlæg blev efterfulgt af en livlig diskussion om den praktiske anvendelse af principperne for god forvaltningsskik.

FIDE-kongressen 2000

Fra den 1.-3. juni deltog Jacob SÖDERMAN, Benita BROMS, Maria ENGLESON, Vicky KLOPPENBURG og Ida PALUMBO i den 19. FIDE-kongres i Helsinki, Finland. Kongressen blev ledet af prof. Zacharias SUNDSTRÖM; Formand for FIDE; og havde tre temaer og en særlig session.

Fra Ombudsmandens kontor deltog Benita BROMS og Ida PALUMBO i tema I vedrørende "nationale myndigheders og domstoles og EF-institutionernes samarbejdsforpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 10". Dr. John TEMPLE LANG; Dircør i

Kommissionens Konkurrencedirektorat; var hovedreferent. Tema II, som Maria ENGLESON deltog i, vedrørte “*fællesskabslovgivning (herunder konkurrenceregler), som berører ‘net’ (tele-, energi- og IT-net), og følgerne heraf for medlemsstaterne*”. Piet-Jan SLOT, Professor på Leiden Universitet, var hovedreferent. Vicky KLOPPENBURG deltog i tema III vedrørende “*retlige konsekvenser af den fælles valuta*”, hvor Antonio SÁINZ de VICUÑA, fra den Europæiske Centralbank, var hovedreferent. Alle medarbejdere fra Ombudsmandens kontor deltog i den særlige session “*EF-domstolens ‘opbygning’*”.

Næsten 500 delegerede fra EU-institutionerne, alle EU-medlemsstater og fra Cypern, Estland, Ungarn, Japan, Letland, Malta, Norge, Polen, Slovenien og Schweiz deltog i FIDE-kongressen.

FIDE-kongressen blev åbnet af Tarja HALONEN, Republikken Finlands præsident. Derpå fulgte en velkomsttale af prof. Zacharias SUNDSTRÖM, Jean-Louis DEWOST, generaldirektør for Europa-Kommissionens Juridiske Tjeneste, talte på vegne af Europa-Kommissionens formand, Romano PRODI. Efter de første to dages arbejds-sessioner blev drøftelserne afsluttet på en plenarsession, hvor hovedreferenterne for de tre temaer opsummerede arbejds-sessionerne og fremlagde konklusionerne.

Den særlige session vedrørende Domstolens opbygning blev indledt med et foredrag af Domstolens præsident, Gil Carlos RODRÍGUEZ IGLESIAS, som blev efterfulgt af indlæg fra Bo VESTERDORF, præsident for Retten i Første Instans, og Ole DUE, fhv. præsident for Domstolen. Derpå holdt den finske justitsminister, Johannes KOSKINEN, en tale, som blev efterfulgt af et indlæg fra Pekka HALLBERG, præsident for Finlands øverste forvaltningsdomstol.

Under den særlige sessions arbejds-session var der indlæg fra Ana PALACIO, EP-medlem, Nicholas FORWOOD, dommer ved Retten i Første Instans, og Onno BROUWER, formand for CCBE’s stående udvalg for Domstolen og Retten i Første Instans. Derpå fulgte en generel diskussion. Blandt de personer, som deltog i debatten, bør især bemærkes prof. Neville March HUNNINGS, national referent for Det Forenede Kongerige, Leif SEVÓN, dommer ved Domstolen, prof. Robert MOK, dommer ved den nederlandske højesteret, og prof. Jürgen SCHWARZE fra Albert-Ludwigs-Universität Freiburg.

På afslutningssessionen opsummerede Francis G. JACOBS, generaladvokat ved Domstolen, debatten. Prof. Zacharias SUNDSTRÖM holdt afslutningstalen.

BELGIEN

Bruxelles

Den 31. januar deltog Maria ENGLESON i en rundbordsdiskussion over temaet “Den Europæiske Investeringsbank: Kun ansvarlig over for markedet?”, som var tilrettelagt af CEE Bankwatch Network og *Heinrich Böll Foundation* i Bruxelles. Rundbordsdiskussionen drejede sig om spørgsmål som gennemsigtighed, adgang til oplysninger, offentlig deltagelse og ansvar i Den Europæiske Investeringsbank, og der blev fremlagt et strategidokument. Blandt deltagerne var Bashir KHANBHAI, Alexander de ROO og Heide RÜHLE, EP-medlemmer. Banken var repræsenteret af Max MES-SNER.

Den 29. november holdt Olivier VERHEECKE et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands aktiviteter inden for åbenhed og gennemsigtighed på symposiet “Fishing in the Dark”, der var tilrettelagt af WWF og European Policy Centre og blev afholdt den 28.-29. november 2000 i Bruxelles.

Den 1. december var Den Europæiske Ombudsmand inviteret til at deltage i mødet i styringsgruppen under platformen for europæiske sociale ngo’er, der blev afholdt i Altriero

Spinelli-Bygningen i Bruxelles. Blandt andre deltagere i mødet var Dick JARRÉ, Det Internationale Råd for Social Velfærd, Guampiero ALHADEFF, præsident for Solidar, Josée VAN REMOORTEL, Mental Health, Clrisse DELORME, Den Europæiske Kvindelobby, Katy ORR, Europæisk Ungdomsforum, James BRIDGE, Save the Children.

FORUM: Internal Market at the Service of Citizens and Small and Medium-sized Enterprises (det indre marked i borgernes og SMV's tjeneste)

Europa-Kommissionen tilrettelagde i samarbejde med Europa-Parlamentet og det franske formandskab for første gang et forum vedrørende det indre marked, som fandt sted den 28.-29. november 2000 i Bruxelles.

Hovedformålet med forummet var at rette diskussionen mod de problemer og barrierer, som små og mellemstore virksomheder og borgere dagligt oplever, herunder personer som bor, arbejder eller studerer i en anden medlemsstat, og forbrugere, der køber varer og tjenesteydelser på tværs af de nationale grænser i det indre marked.

Forummet var ikke kun koncentreret om problemer, men også de forhåndenværende løsninger. Forumdeltagerne ønskede at skabe tillid til det indre markeds funktion.

Ana PALACIO, formand for Udvalget om Retlige Anliggender og Det Indre Marked, Europa-Parlamentet, François PATRIAT, minister for SMV, handel, håndværk og forbrug, Frankrig, og David BYRNE, kommissær for sundhed og forbrugerbeskyttelse, Europa-Kommissionen, åbnede forummet.

Programmet var opdelt i to rundbordsdiskussioner og 6 workshops, som fremlagde deres konklusioner for plenum. Workshopperne var opdelt i tre grupper: borgere, forbruger/erhvervsliv og erhvervsliv/SMV.

Benita BROMS fra Den Europæiske Ombudsmands kontor var referent for *workshop 4 – Borgere*, som beskæftigede sig med borgernes klagemuligheder til sikring af deres frihedsrettigheder i en anden medlemsstat og de nationale forvaltningers rolle. Antoine FOBE, ECAS – Euro Citizen Action Service, ledte denne workshop.

Afslutningstalen på forummet blev holdt af Nicole FONTAINE, Europa-Parlamentets formand.

Europa-Kommissionen, Europa-Parlamentet og det franske formandskab vil udarbejde en rapport om arbejdet, som vil blive gjort tilgængelig via følgende websted: .

Gent

Den 16.-17. marts deltog Olivier VERHEECKE i Den Internationale Ombudsmands kongres, der blev afholdt i Gent i anledning af 500-årsdagen for Karl 5.'s fødsel (Carlos Quinto). Arrangementet var tilrettelagt i fællesskab af Ombudsvrouw i Gent, Rita PASSEMIERS, og VZW "Keizer Karel". Kongressens tema var "Looking for ombudsman standards". Deltagerne var nationale, regionale, kommunale og sektorielle ombudsmænd fra medlemsstaterne, Øst- og Centraleuropa, Latinamerika, Afrika og Filippinerne.

Blandt talerne på kongressen var Frank BEKE, Gents borgmester, prof. Ludo VENY fra Gent Universitet (konferenceleder), Gérard DELBAUFFE fra den franske ombudsmands kontor, Roy GREGORY fra Centret for Ombudsmandsstudier ved Reading Universitet og prof. Herman BALTHAZAR, provinsguvernør i Østflandern. VERHEECKE ledte workshoppen med temaet "Ombudsmandsstandarder på føderalt, nationalt, europæisk og internationalt plan". VERHEECKE indledte diskussionen på basis af Den Europæiske Ombudsmands initiativ i forbindelse med en adfærdskodeks for god forvaltningsskik.

Namur

Den 20. november aflagde SÖDERMAN, ledsaget af RICHARDSON, et officielt besøg i Namur efter indbydelse fra den regionale ombudsmand i Vallonien, Frédéric BOVESSE.

Den regionale ombudsmand i Vallonien, Frédéric Bovesse, byder Jacob Söderman velkommen i Namur den 20. november.

SÖDERMAN udvekslede først synspunkter med BOVESSE og dennes juridiske rådgivere. Derpå fik han lejlighed til at tale om sit arbejde i det regionale parlament i Vallonien, hvor formanden, Robert COLLIGNON, og en række præsidiemedlemmer bød ham velkommen. Dette møde efterfulgtes af et pressemøde, hvor alle de lokale og regionale medier var repræsenteret.

Om eftermiddagen besøgte SÖDERMAN "Bureau économique de la Province de Namur" og mødtes med dets generaldirektør, Renaud DEGUELDRE, samt med repræsentanter for EURO INFO CENTRE.

Senere på eftermiddagen blev SÖDERMAN modtaget af ministerpræsidenten i Vallonien, Jean-Claude VAN CAUWENBERGHE. SÖDERMAN holdt et kort foredrag om sit arbejde, og der blev efterfølgende udvekslet synspunkter. VAN CAUWENBERGHE viste særlig interesse for Ombudsmandens adfærdskodeks for god forvaltningsskik og for den ret til god forvaltning, som er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

ITALIEN

St. Vincent

Den 8. februar repræsenterede Alessandro DEL BON Den Europæiske Ombudsmand på en konference med temaet "ombudsmanden og personer med særlige myndighedsrelationer". Konferencen blev afholdt i St. Vincent (Italien) af Det Europæiske Ombudsmandsinstitut (EOI) med den regionale ombudsmand i Aosta-dalen, Maria Grazia VACCHINA, som vært. Prof. Giovanni CONSO og dr. Thomas WALZEL VON WIESENTREU holdt oplæg. Umiddelbart efter konferencen afholdtes EOI's generalforsamling, hvor Anton CAÑELLAS, regional ombudsmand i Catalonien (Spanien), blev valgt til formand for organisationen.

Urbino Universitet

SÖDERMAN, ledsaget af Ida PALUMBO, juridisk medarbejder, besøgte Italien den 6.-7. april 2000. Den 6. april deltog SÖDERMAN i et seminar om "borgerskab og værdierne i det nye Europa" tilrettelagt af nettet "Imagine Europe" ved Urbino Universitet. Forinden havde SÖDERMAN møde med professor Luigi MARI, som derefter ledte seminaret sammen med professor Giuseppe GILIBERTI. SÖDERMAN holdt et foredrag om sin rolle som Europæisk Ombudsmand for en tilhørerkreds af studerende og professorer. Blandt deltagerne var Fabrizio GRILLENZONI fra Europa-Kommissionens Repræsentation i Rom.

Professor Giliberti og Jacob Söderman i Monteveglio den 7. april.

Efter indbydelse fra professor Giuseppe GILIBERTI holdt SÖDERMAN den 7. april i Monteveglio en forelæsning om sin rolle og sine aktiviteter for en gruppe studerende, som deltog i "masterstudiet i menneskerettigheder og humanitær bistand". SÖDERMAN mødte ligeledes med Teresa LAPIS, ombudsmand i provinsen Venedig.

Rom

Efter indbydelse fra ombudsmanden i Rom, Alessandro LICHERI, deltog Jacob SÖDERMAN den 4. oktober i den internationale kongres "*Civic Defence and Democratic Participation*". Jacob SÖDERMAN, som redegjorde for sine aktiviteter og anstillede en række betragtninger over udkastet til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, Anton CAÑELLAS, regional ombudsmand i Catalonien og formand for Det Europæiske Ombudsmandsinstitut (EOI), Daniel JACOBY, ombudsmand (citizen's protector) i Quebec, Maria Grazia VACCHINA, regional ombudsmand i Aosta-dalen, og Giorgio LOMBARDI, professor ved Torino Universitet, holdt forelæsninger. Ca. 200 personer deltog i arrangementet. Blandt deltagerne var lokale ombudsmænd, repræsentanter for foreninger og studerende.

Den 5. oktober besøgte Jacob SÖDERMAN Europa-Parlamentets kontor i Rom, hvor han mødtes med Giovanni SALIMBENI, leder af kontoret, og Roberto PISTACCHI. Den Europæiske Ombudsmand holdt en tale for en gruppe repræsentanter for forbrugerorganisationer og journalister. Han besøgte endvidere Kommissionens repræsentations nye lokaler i Rom, hvor han udvekslede synspunkter med Fabrizio GRILLENZONI.

Parma

Den 6. oktober besøgte Jacob SÖDERMAN Parma, efter indbydelse fra Mirella MAGNANI, ombudsmanden i Parma. Han havde et møde med Parmas borgmester, Elvio UBALDI, og med en gruppe ombudsmænd fra Emilia-Romagna-regionen.

Jacob Söderman holder forelæsning for studerende ved Parma Universitet, i nærværelse af Mirella Magnani, ombudsmand i Parma. (Foto: © Pier Luigi Vasini)

Hovedarrangementet under besøget var mødet med studerende ved Parma Universitet. Borgmesteren åbnede mødet, og professor Fausto CAPELLI, direktør for Det Europæiske Kollegium i Parma, præsenterede Jacob SÖDERMAN, som holdt en forelæsning for ca. 300 deltagere.

Catanzaro

Den 21. oktober deltog SÖDERMAN i et møde i Catanzaro, Italien, med titlen "fremme af retfærdighed i retssystemet: retten til at indgive andragender og ombudsmanden". Initiativtager til programmet og indbydelsen var Nino GEMELLI, formand for Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender. Foruden oplæg fra GEMELLI og SÖDERMAN blev diskussionen yderligere beriget af indlæg fra Mario TASSONE, medlem af deputeretkammerformandens kabinet, dr. Corrado PARACONE, Piaggio Foundation, Sabrina RISOLA, formand for Euromedia, Sergio ABRAMO, borgmester i Catanzaro, Michele TRAVERSA, formand for Amnesty-Catanzaro, Antonio SGROMO, rådgiver i generelle anliggender, byrådet i Catanzaro, Nuncio RAIMONDI, Magna Graecia Universit, rådgiver i administrative anliggender, regeringsrepræsentant, Alvaro COSTA, viceborgmester i Catanzaro, samt Adolfo LARUSSA, Antonella PRESTIA og Manuela RUBIO fra Catanzaro Forum.

IIAS-konference

Olivier VERHEECKE deltog i International Institute of Administrative Sciences' (IIAS) første regionale internationale konference om *Public Administration and globalisation: International and supranational administrations*, afholdt den 19.-20 juni 2000 i Bologna og den 22. juni 2000 i Republikken San Marino.

Konferencen blev officielt åbnet den 19. juni 2000. Blandt talerne var Fabio ROVERSI-MONACO, formand for italienske nationale afdeling, rektor for Bologna Universitet, Vasco ERRANI, formand for regionen Emilia-Romagna, Franco BASSANINI, minister for offentlige ansatte i Italien, Domenico GASPERONI, formand for IIAS' nationale afdeling i San Marino, Ignacio PICHARDO PAGAZA, formand for IIAS, Giancarlo VILELLA, generaldirektør for International Institute of Administrative Sciences, og professor Carol HARLOW (London School of Economics and Political Science), hovedreferent for konferencen.

Olivier VERHEECKE deltog i workshop 1, som havde titlen "globalisering og administrative aktiviteter: mod nye principper og handlemuligheder" samt panelerne "kodekser og adfærdskodekser i internationale organisationer" og "kontrol med internationale offentlige finanser". Han redegjorde for Ombudsmandens adfærdskodeks for god forvaltningsskik og Ombudsmandens særlige rapport i fortsættelse af undersøgelsen på eget initiativ af spørgsmålet.

FRANKRIG

Europarådet

Den 22. februar holdt Ian HARDEN et foredrag for det femte møde i Europarådets ekspertgruppe vedrørende adgang til officielle oplysninger, som blev ledt af Helena JÄDERBLOM. Han redegjorde for Ombudsmandens arbejde i forbindelse med adgang til officielle oplysninger, herunder undersøgelsen på eget initiativ om aktindsigt, behandling af klager på grundlag af Kommissionens og Rådets adfærdskodeks for aktindsigt samt forpligtelsen til at give borgerne oplysninger som fastsat i artikel 22 i Ombudsmandens adfærdskodeks for god forvaltningsskik.

Den 16.-17. marts deltog Gerhard GRILL i "Europarådets første rundbordskonference med nationale menneskerettighedsinstitutioner/Tredje europæiske møde mellem nationale institutioner", som blev afholdt i Strasbourg. Arrangementet havde ca. 80 deltagere.

Tre hovedtemaer blev behandlet: beskyttelse og fremme af økonomiske og sociale rettigheder, bekæmpelse af racisme og diskrimination samt samarbejdet mellem nationale menneskerettighedsorganisationer og mellem dem og Europarådet.

I december 2000 deltog MARTÍNEZ ARAGÓN på vegne af SÖDERMAN i et møde mellem vesteuropæiske ombudsmænd og Europarådets menneskerettighedskommissær. Formålet med mødet var at forbedre koordineringen mellem Europarådet menneskerettighedskommissær, nationale ombudsmænd fra Vesteuropa og Den Europæiske Ombudsmand.

Der blev som et resultat af mødet opnået enighed om at styrke det gensidige samarbejde, navnlig med hensyn til det arbejde, der gøres for at forbedre overholdelsen af menneskerettighederne i Central- og Østeuropa.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Den 1.-2. marts deltog Vicky KLOPPENBURG i en konference i Strasbourg om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols nye procedurer. Konferencen var tilrettelagt af

Det Europæiske Retsakademi i Trier og vedrørte domstolens nye ansvar for at føre tilsyn med, at borgerlige og politiske rettigheder og frihedsrettigheder overholdes.

ECAS-forum

Den 30. oktober 2000 deltog MARTÍNEZ ARAGÓN i First European Citizenship Forum, et éndagsseminar arrangeret i Paris af Euro Citizen Action Service (ECAS) over temaet "retshjælp til borgere på tværs af grænser". Mødets formål var at analysere gennemførligheden af et europæisk ngo-net, som skal yde retshjælp og rådgivning til migranter og mere generelt til borgere, der er involveret i tvister på tværs af grænserne.

Et af interesseområderne på seminaret var borgernes muligheder for at forsvare sig og håndhæve deres rettigheder. Emnet blev behandlet af et panel, som repræsenterede EU-institutioner, heriblandt Roy PERRY, EP-medlem, næstformand for Udvalget for Andragender. MARTÍNEZ ARAGÓN talte om Ombudsmandens rolle og hans vigtigste initiativer, navnlig med hensyn til gennemsigtighed og adfærdskodeksen for god forvaltningsskik.

Seminar om databeskyttelse og åbenhed

Den 14. december blev der på Den Europæiske Ombudsmands kontor afholdt et møde om databeskyttelse og åbenhed i tilknytning til forslaget til en forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne. Jacob SÖDERMAN bød deltagerne velkommen og åbnede mødet, som blev ledet af Ian HARDEN. Kjell SWANSTRÖM, generalsekretær, den svenske ombudsmands kontor, og Jon ANDERSEN, kommitteret, den danske ombudsmands kontor, indledte diskussionen om afvejningen mellem beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandlingen af personoplysninger og princippet om åbenhed og aktindsigt i dokumenter. Præsentationen blev efterfulgt af bemærkninger fra César ALONSO IRIARTE fra Europa-Kommissionen og Giovanni BUTARELLI, formand for forskriftsudvalget for EU-direktivet om databeskyttelse. Roel FERNHOUT, den nederlandske ombudsmand, Emilio de CAPITANI og Ramón MARTÍNEZ SÁNCHEZ fra Europa-Parlamentets Udvalg om Borgernes Frihedsrettigheder deltog ligeledes i mødet. Blandt deltagerne fra Den Europæiske Ombudsmands kontor var João SANT'ANNA, Gerhard GRILL, Alessandro DEL BON og Maria ENGLESON.

Deltagere i seminaret om databeskyttelse og åbenhed, den 14. december.

DET FORENEDE KONGERIGE

London

Den 31. marts deltog Ian HARDEN i et seminar om "ledelsesmodernisering i Europa" på Civil Service College, London. På seminaret talte David BEARFIELD fra kommissær KINNOCK's kabinet.

Skotland

SÖDERMAN besøgte Glasgow og Edinburgh, Skotland, den 1.-4. maj, ledsaget af Ian HARDEN og Ben HAGARD. Under besøget mødte Ombudsmanden medlemmer af og personale fra det skotske parlament og den skotske regering, heriblandt Tom MCCABE, parlamentsminister, Jack MCCONNELL, finansminister, George REID, næstformand, John MCALLION, formand for udvalget for andragender, og Roseanna CUNNINGHAM, formand for udvalget om retsvæsen og indre anliggender. Blandt de behandlede emner var oplysninger om Den Europæiske Ombudsmands arbejde, ombudsmandssystemets fremtidige udvikling i Skotland og det skotske parlamentets funktion. Han holdt desuden et foredrag om sit arbejde for den skotske regerings personale.

Den 2. maj besøgte SÖDERMAN det juridiske fakultet ved Glasgow Universitet efter indbydelse fra professor Tony PROSSER og afholdt et seminar for personale og studerende om "Den Europæiske Ombudsmand og de europæiske borgeres rettigheder". Den 4. maj var Ombudsmanden, lederen af juridisk afdeling Ian HARDEN og Roy PERRY, EP-medlem og første næstformand for Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, de tre talere på en konference om alternative retsmidler inden for EU-retten, tilrettelagt af professor John USHER ved Europa-Instituttet på Edinburgh Universitet.

SPANIEN

Ararteko

Den 28. februar var Den Europæiske Ombudsmand inviteret til at deltage i højtideligholdelsen af "Arartekos" 15-års jubilæum (den regionale ombudsmandsinstitution i Baskerlandet, Spanien). Den regionale ombudsmand, Xabier MARKIEGI, og det baskiske parlament var vært ved jubilæumsfesten, som fandt sted i parlamentet i Vitoria-Gastéiz. Blandt de personer, som deltog i højtidelighederne, var præsidenten for det selvstyrende Baskerlands regering, José IBARRETXE, formanden for det baskiske parlament, Juan María ATUTXA, den spanske stats første ombudsmand, Joaquín RUIZ-JIMÉNEZ, og en lang række jurister og offentlige personligheder.

Galicien

Efter indbydelse fra den galiciske ombudsmand (Valedor do Pobo), José CORA RODRÍGUEZ, aflagde Den Europæiske Ombudsmand den 22.-24. marts et officielt besøg i Galicien, Spanien.

SÖDERMAN havde flere møder med CORA og dennes personale for at videreudbygge det gode samarbejde mellem de to institutioner. EP-medlem Daniel VARELA, som er stedfortræder i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, deltog ligeledes i et af møderne.

Under besøget mødtes Ombudsmanden med præsidenten for regionen Galiciens regering, Manuel FRAGA IRIBARNE, formanden for det galiciske parlament, GARCIA LEIRA, samt regionale parlamentarikere og borgmestrene i Santiago og La Coruña.

SÖDERMAN holdt en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands rolle på universitetet i Santiago de Compostela. På det 15. møde i Education for Peace tilrettelagt af instituttet Rosalía de Castro, i Santiago, talte han desuden på et møde, der havde deltagelse af Adolfo PÉREZ ESQUIVEL, modtager af Nobels fredspris. SÖDERMAN holdt et oplæg om Den Europæiske Ombudsmands rolle i forsvaret af grundlæggende rettigheder i Den Europæiske Union.

*Jacob Söderman, Garcia Leira, formand for det galiciske parlament, og José Cora Rodríguez, regional ombudsmand i Galicien, i Santiago de Compostela i marts 2000.
(Foto: © Mónica Couso Boán)*

FIO-konference

Den 6.-8. juni deltog MARTÍNEZ ARAGÓN i en konference blandt medlemmerne af Den Iberisk-Amerikanske Føderation af Ombudsmande (FIO), hvor der skulle udarbejdes en række forslag med henblik på beskyttelse af børn. Disse forslag skulle forelægges på det 10. topmøde blandt stats- og regeringschefer i Latinamerika.

Vært for mødet, som fandt sted i Barcelona, var den regionale ombudsmand i Catalonien og vicepræsident for FIO, CAÑELLAS. Den fungerende spanske ombudsmand, Antonio ROVIRA, samt de fleste nationale og regionale ombudsmande fra Latinamerika var repræsenteret ved dette arrangement, herunder også Leo VALLADARES, Honduras' ombudsmand og præsident for FIO, Argentinas ombudsmand, Eduardo MONDINO, Bolivias ombudskvinde, ROMERO DE CAMPERO, og Costa Ricas ombudskvinde, Sandra PISZK.

Mødet resulterede i en sluterklæring, hvori alle deltagere gav udtryk for støtte til, at alle latinamerikanske lande burde ratificere FN's børnekonvention, ILO-aftalerne vedrørende udnyttelse af børn og Haag-konventionen om adoption fra 1993, forpligtelsen til at fremme specifikke politikker for børn og forbyde brug af børn i hæren.

I sin åbningstale understregede MARTINEZ-ARAGÓN, som talte på vegne af SÖDERMAN, betydningen af beskyttelsen af menneskerettighederne som grundlaget for en ombudsmands arbejde og redegjorde for det seneste arbejde i Den Europæiske Union i forbindelse med udarbejdelsen af et charter om grundlæggende rettigheder.

SVERIGE

Europadagen

På Europadagen (9. maj 2000) holdt Maria ENGLESON en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle for en gruppe studerende ved Karlstad Universitet, Sverige. Talen indgik i et seminar med titlen "fra Rom-traktaten til dagens Europa", som var tilrettelagt af "Carrefour Värmland". Efter seminaret besvarede ENGLESON spørgsmål fra offentligheden ved en stand, som Carrefour havde i bymidten.

Stockholm

Den 1. september besøgte SÖDERMAN Europa-Parlamentets kontor i Stockholm. Han mødtes med nyhedsmedier og organisationer, der beskæftiger sig med EU-anliggender, og holdt en tale om sin rolle med hensyn til at hjælpe europæiske borgere.

Senere samme dag holdt SÖDERMAN en forelæsning om EU og åbenhed for Stockholm Universitets svenske net for EU-ret.

NEDERLANDENE

EIP-seminar om gennemsigtighed og retten til information

Den 29. maj deltog Olivier VERHEECKE i et seminar om "en effektiv, gennemsigtig ledelse og borgernes ret til information" tilrettelagt af Det Europæiske Institut for Offentlig Administration i Maastricht. Han holdt en forelæsning om de undersøgelser på eget initiativ, som Den Europæiske Ombudsmand havde indledt i forbindelse med gennemsigtighed, samt om den særlige rapport i fortsættelse af undersøgelsen på eget initiativ om adfærdskodeksen for god forvaltningsskik. Kommissionens forslag til forordning om aktindsigt i dokumenter fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen blev drøftet i detaljer på seminaret. Blandt talerne fra EU-institutioner var Mary PRESTON fra Europa-Kommissionens Generalsekretariat, EP-medlem Astrid THORS og Martin BAUER fra Rådet for Den Europæiske Unions Juridiske Tjeneste.

EIPA-seminar om europæisk information

SÖDERMAN holdt en tale om aktindsigt som led i konferencen "Keep ahead with European Information", som fandt sted den 20.-21. november 2000 i Maastricht. Ombudsmanden var ledsaget af Xavier DENOËL.

Konferencen var arrangeret i fællesskab af Det Europæiske Institut for Offentlig Administration og European Information Association. Hovedformålet var både at give et overblik over og perspektiverne for Europa-Kommissionens nye kommunikationspolitik i forlængelse af Santer-Kommissionens tilbagetræden. Konferencen blev åbnet af Ian THOMSON, formand for European Information Association. Deltagerne var hovedsaglig informationsmedarbejdere fra 21 europæiske lande.

DANMARK

Den 14. september besøgte Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Maria ENGLESON, Europa-Parlamentets Informationskontor i København. Jacob SÖDERMAN havde møde med Peter JUUL LARSEN fra Folketingets EU-Oplysning, Hans Otto JØRGENSEN, Britt VONGER og Thomas ALSTRUP fra Kommunernes Landsforening, Anders LADEFOGED fra Dansk Industri, Peter STUB JØRGENSEN og Peter LINDVALD NIELSEN fra Europa-Kommissionens Repræsentation i Danmark og Niels-Jørgen NEHRING fra

Danske Udenrigspolitisk Institut. På en pressefrokost mødtes Jacob SÖDERMAN med journalister fra dansk tv og danske aviser.

Senere samme dag holdt SÖDERMAN en forelæsning på Københavns Universitet om sin rolle som Europæisk Ombudsmand og den seneste udvikling i Den Europæiske Union med hensyn til åbenhed og gennemsigtighed, adfærdskodeksen for god forvaltningsskik og chartret om grundlæggende rettigheder. Forelæsningen var arrangeret af professor Hjalte RASMUSSEN og havde bl.a. deltagelse af Ole DUE, fhv. præsident for EF-Domstolen.

Den 15. september mødtes SÖDERMAN med den administrerende direktør for Det Europæiske Miljøagentur i København, Domingo JIMÉNEZ-BELTRÁN. SÖDERMAN holdt derpå en forelæsning for Det Europæiske Miljøagents personale om de praktiske virkninger af gennemførelsen af agenturets adfærdskodeks for god forvaltningsskik, som det havde vedtaget i tilknytning til Ombudsmandens forslag til henstilling om at vedtage en sådan kodeks.

SCHWEIZ

Den 27. oktober deltog Den Europæiske Ombudsmand i en konference med titlen "European Values: EU Visions for Europe", som var tilrettelagt af Det Internationale Presseinstitut in Zürich. SÖDERMAN talte på mødet om en kodeks for et charter om fælles europæiske værdier. Den anden paneldeltager var Marc FISCHBACH, dommer ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Panelet blev ledet af Janne VIRKKUNEN, ledende chefredaktør på Helsingin Sanomat. Indlæggene blev efterfulgt af en livlig diskussion.

TYSKLAND

ERA-kongres

Den 27.-28. oktober deltog Ida PALUMBO og Maria MADRID i *Europäische Rechtsakademies* årlige kongres i Trier med titlen "A Charter of Fundamental Rights for the European Union". Konferencen beskæftigede sig med chartrets legitimering på grundlag af grundlæggende og borgerlige rettigheder, proceduren i forbindelse med dets udarbejdelse, dets indhold og det forhold, at det kan retshåndhæves. Blandt talerne var dr. Hansjörg GEIGER, statssekretær, Forbundsjustitsministeriet, dr. Johann CALLEWAERT, Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, Lord Peter GOLDSMITH QC, den britiske premierministers repræsentant i charterforsamlingen, Michael McDOWELL, S.C., generaladvokat, Dublin, Leif SEVÓN, dommer ved EF-Domstolen, Ana PALACIO, medlem af Europa-Parlamentet, og António VITORINO, medlem af Europa-Kommissionen.

SYDAFRIKA

IOI-konference

Fra den 30. oktober-2. november deltog Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Gerhard GRILL og Xavier DENOËL, i Det Internationale Ombudsmandsinstituts (IOI) 7. konference, som fandt sted i Durban, Sydafrika. Temaet for konferencen var "Afbalancering af udøvelse af statsmagt og dennes ansvarlighed - ombudsmandens rolle". Et meget stort antal ombudsmandsinstitutioner og tilsvarende organer fra alle kontinenter var repræsenteret på mødet.

Konferencen blev åbnet af Selby BAQWA, ombudsmand (public protector) i Sydafrika, efterfulgt af hovedtaler af Thabo MBEKI, Den Sydafrikanske Republiks præsident, og af Sir Brian ELWOOD, formand for Det Internationale Ombudsmandsinstitut.

Den første dag behandlede konferencen temaet “Ombudsmandsbegrebets integritet”. Ved den lejlighed holdt Den Europæiske Ombudsmand en tale om “Ombudsmandens muligheder for at føre tilsyn med myndighedernes forvaltningsledelse”.

Dean Gottehrer, medlem af IOI's bestyrelse, og Jacob Söderman på Det Internationale Ombudsmandsinstituts konference i Durban, Sydafrika.

På konferencens anden dag behandlede temaet “Ombudsmandens arbejde/metoder”. Om aftenen var de delegerede indbudt til at deltage i højtideligheden i forbindelse med oprettelsen af et nyt professorat i menneskerettigheder og ombudsmandsstudier ved Natal Universitet.

Den tredje dag var koncentreret om temaet “Resultaterne af ombudsmandens arbejde”. Konferencens højdepunkt var afslutningstalen af Nelson MANDELA.

I en endelig resolution, som blev vedtaget enstemmigt, understregede konferencedeltagerne, at alle borgere i den moderne verden har en grundlæggende rettighed til god forvaltning.

6.3 ANDRE ARRANGEMENTER

Den 13. januar modtog Jacob SÖDERMAN Birgitta DAHL, formand for den svenske rigsdag, sammen med en delegation fra den svenske rigsdag. SÖDERMAN holdt et foredrag om den seneste udvikling i Ombudsmandens arbejde. Yderligere aspekter af fælles interesse blev drøftet.

Den 26. januar gav SÖDERMAN et interview til Mark DECEUKELIER, journalist- og jurastuderende fra Liège, Belgien.

Den 11. februar besøgte Alvaro GIL ROBLES, Europarådets første menneskerettigheds-kommissær, Den Europæiske Ombudsmands kontor. GIL ROBLES, fhv. national ombudsmand i Spanien, holdt en tale for Den Europæiske Ombudsmand og hans personale om menneskerettighedskommissærens rolle og beføjelser.

Den 14. februar holdt SÖDERMAN en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle på de europæiske demokratiske studenter “VIIIth Winter University” i Strasbourg.

Tilhørerne var omkring 90 studerende fra ca. 35 lande. SÖDERMAN blev ledsaget af GRILL fra sit kontor.

Den 15. februar aflagde ambassaderåd ved Norges EU-delegation, Jan GREVSTAD, et besøg hos Ombudsmanden for at drøfte nye forslag til en adfærdskodeks vedrørende gennemsigthed i institutionerne.

Den 16. februar holdt Gerhard GRILL en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle og arbejde for en gruppe på ca. 40 studerende fra *Fremdspracheninstitut* i München.

Den 18. februar besøgte det finske justitsministeriums statssekretær, Kirsti RISSANEN, Ombudsmanden. Hun var ledsaget af Esa VESTERBACKA, juridisk rådgiver i ministeriet, Anne EKBLOM-WÖRLUNG, afdelingschef for internationale forbindelser, og Sofie FROM-EMMESBERGER, viceambassadør ved Finlands Faste Repræsentation ved Europarådet.

Den 22. februar deltog Benita BROMS i et middagsmøde arrangeret af Kangaroo Group. Temaet for mødet var overtrædelsesproceduren i henhold til EF-traktatens artikel 226, og debatten understøttedes af konkrete eksempler. Hovedtalerne var Jean-Louis DEWOST, generaldirektør, Europa-Kommissionens Juridiske Tjeneste, Ana PALACIO, medlem af Europa-Parlamentet, og Lionel STANBROOK, direktør, Advertising Information Company.

Den 24. februar mødtes SÖDERMAN i Strasbourg med Helena JÄDERBLOM fra det svenske justitsministerium for at præsentere sit arbejde og drøfte et udkast til regler for aktindsigt.

Den 29. februar talte SÖDERMAN på et møde i det britiske handelskammers EU-udvalg, efter indbydelse fra Valérie ECHARD, handelskammerets generalsekretær. Mødets tema var Den Europæiske Ombudsmands rolle og ansvar, og det fandt sted i Sweden House, Bruxelles.

Den 8. marts besøgte Ian HARDEN den skotske regerings EU-kontor i Bruxelles for at fortælle om Ombudsmandens arbejde og tilrettelægge Ombudsmandens besøg i Skotland. George CALDER informerede HARDEN om kontorets rolle i lyset af den forfatningsmæssige uddelegering af selvstyrebeføjelser til Skotland.

Den 10. marts holdt Olivier VERHEECKE en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser på eget initiativ og om adfærdskodeksen for god forvaltningsskik for 40 tjenestemænd fra EFTA-Tilsynsmyndigheden.

Den 13. marts talte SÖDERMAN til en gruppe repræsentanter for svenske virksomheder, som besøgte Strasbourg. Foredraget, som blev efterfulgt af spørgsmål fra deltagerne til SÖDERMAN, var arrangeret af Swedish Institute for Industrial Management.

Den 24. marts besøgte Francisco OLIGUÍN-URIBE fra *Misión de México ante la Unión Europea* Ombudsmandens Bruxelles-kontor. Han udvekslede synspunkter med Benita BROMS og Olivier VERHEECKE.

Den 27. marts holdt Gerhard GRILL en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle og opgaver for en gruppe på ca. 40 advokatfuldmægtige (Rechtsreferendare) fra München.

Den 11. april holdt GRILL en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle og opgaver for en gruppe på ca. ti studerende fra Syracuse Universitet, New York.

Den 12. april holdt GRILL en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle og opgaver for en gruppe på ca. 60 medlemmer af International Kolping Society fra forskellige medlemsstater og tredjelande, som var ledsaget af SALESNY, ansvarlig for europæiske anlig-

gender, International Kolping Society. Senere samme dag holdt GRILL en forelæsning for en gruppe på ca. 30 unge tyskere fra *Politischer Jugendring Dresden*.

Den 27. april besøgte SURACHMAN fra det indonesiske ombudsmandskontor Ombudsmandens Bruxelles-kontor. Han udvekslede synspunkter med Benita BROMS og Vicky KLOPPENBURG.

Den 11. maj holdt Ian HARDEN en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands rolle for en gruppe finske dommere og advokater, der var på et studiebesøg tilrettelagt af Helsinki Institute.

Den 17. maj holdt Jacob SÖDERMAN et foredrag i Strasbourg om sin rolle som Europæisk Ombudsmand for en politisk gruppe fra regionen Norrbotten i Sverige. Foredraget blev efterfulgt af spørgsmål fra deltagerne.

Den 18. maj modtog SÖDERMAN besøg af Det Forenede Kongeriges ambassadør, Steven WALL, som var ledsaget af Peter WILSON.

Den 23. maj talte Ian HARDEN, ledsaget af Vicky KLOPPENBURG, om Den Europæiske Ombudsmands rolle på et frokostseminar tilrettelagt af advokatfirmaet *Linklaters & Alliance*, Bruxelles.

Den 16. juni holdt GRILL en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle og opgaver for en gruppe på ca. 45 borgere fra dr. Thomas GOPPEL's valgkreds, fhv. viceminister og nu generalsekretær for CSU. I spidsen for gruppen stod Rainer SCHWARZER fra *Bayerische Staatskanzlei* (det bayriske statsministerium).

Den 23. juni holdt SÖDERMAN en tale for dommere og tjenestemænd ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg. Efter et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands arbejde redegjorde han for sit syn på, hvordan Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder kunne fremme menneskerettigheder, og hvordan det kunne relateres til de eksisterende mekanismer, herunder systemet i forbindelse med den europæiske menneskerettighedskonvention.

Den 6. juli holdt Gerhard GRILL en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands rolle og arbejde for to grupper fra Tyskland. Den første var en gruppe på 20 lærerstuderende fra Bayern, der var ledsaget af Thomas GOSSNER. Dette besøg var tilrettelagt af *Europäische Akademie Bayern* i München. Den anden var en gruppe på 37 lærere og lærerstuderende fra Franken, der var ledsaget af Jürgen FISCHER. Dette besøg var tilrettelagt af *Bayerische Staatskanzlei* i München.

Den 12. juli holdt Gerhard GRILL en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands rolle og arbejde for en gruppe på ca. 40 studerende fra Aventinus-Gymnasium i Burghausen (Tyskland), som var ledsaget af Studienrat Johannes KEILHOLZ, Studienrat Stefan ANGSTL og Studienreferendarin Ruth KNOLL. Dette besøg var tilrettelagt af *Europäische Akademie Bayern* i München.

Den 23. august holdt Alessandro DEL BON en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands rolle og arbejde for en gruppe på 15 tyske borgere, som deltog i et seminar om Den Europæiske Union arrangeret af *Internationales Forum Burg Liebenzell*. Gruppen var ledsaget af Gertrud GANDENBERGER.

Den 1. september holdt Benita BROMS en tale om Den Europæiske Ombudsmands rolle for en gruppe på ca. 20 besøgende fra Finland, på foranledning af EP-medlem Ulpu IIVARI.

Den 15. september mødtes Maria ENGLESON med Anna ÅKERBERG, ansvarlig for EU-informationspunktet i Malmö, som indgår i EU's informationsnetværk.

Den 18. september aflagde professor Mehmet SEMIH GEMELMAZ fra det juridiske fakultet ved Istanbul Universitet, Tyrkiet, besøg hos SÖDERMAN i Bruxelles.

Den 2. oktober holdt Gerhard GRILL en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands rolle og arbejde for en gruppe på ca. 40 lærere fra Mittelfranken i Tyskland, som var ledsaget af Jürgen FISCHER.

Den 10. oktober holdt SÖDERMAN en forelæsning for dokumentalister fra spanske ngo'er, som besøgte Europa-Parlamentet i Bruxelles. Deres besøg var tilrettelagt af Europa-Parlamentets kontor i Madrid, og i spidsen for delegationen stod Angeles FER-RERAS og Juan RODRÍGUEZ fra Europa-Parlamentet og Cristina FERNÁNDEZ fra Europa-Kommissionen.

Den 11. oktober holdt Vicky KLOPPENBURG et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands rolle og resultater for en gruppe på 40 studerende fra *Politischer Jugendring Dresden*.

Den 13. oktober mødtes Jacob SÖDERMAN og Maria ENGLESON i Strasbourg med Jessica LUNDAHL, som arbejder i det svenske justitsministeriums afdeling for EU-anliggender.

Den 17. oktober holdt SÖDERMAN en forelæsning om "Europa: institutioner og internationalisering" for en gruppe på 46 studerende fra Katholieke Universiteit Nijmegen, Nederlandene, som var ledsaget af professor A. DE VAAL og professor A.J.M. VAN VLEUTEN.

Den 18. oktober holdt SÖDERMAN en forelæsning for en gruppe på 26 finske gymnasieelever. Under ledelse af deres lærere, Sari HALAVAARA og Juha-Pekka LEHTONEN, besøgte elever fra Olari Gymnasium (Sydfinland) Europa-Parlamentet som led i "Euroscola"-programmet.

Den 19. oktober holdt Jacob SÖDERMAN en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands rolle og arbejde for medlemmer af udvalget om retlige og konstitutionelle anliggender i Landdagen i Niedersachsen. Albert HEINEMANN, udvalgsformand, informerede Den Europæiske Ombudsmand om de problemer, der opstår ved behandlingen af andragender i et parlament, som ikke har noget udvalg for andragender. Der blev udvekslet synspunkter med hensyn til muligheden for at nedsætte et sådant udvalg eller oprette en regional ombudsmandsinstitution.

Den 26. oktober aflagde Giampiero ALHADEFF, formand for platformen for europæiske sociale ngo'er, et besøg hos SÖDERMAN. ALHADEFF og Ombudsmanden udvekslede synspunkter med hensyn til ngo'ernes situation.

Den 10. november var João SANT'ANNA, leder af den administrative og økonomiske afdeling, inviteret til at holde en tale om Den Europæiske Ombudsmand på CLAE's hovedsæde - "*Comité de liaison des associations d'étrangers à Luxembourg*". SANT'ANNA talte om oprettelsen af Den Europæiske Ombudsmandsinstitution, hans sagssområde og væsentligste resultater. Denne konference indgik i en informationskampagne om EF-institutionernes rolle, der var tilrettelagt af den luxembourgske forening "Amigos do 25 de Abril".

Den 28. november inviterede SÖDERMAN en indonesisk delegation til Strasbourg. Delegationen var sammensat af SUJATA, øverste nationale ombudsmand, SOERAHMAN, national ombudsmand, og SUDIRMAN, embedsmand fra ministeriet for retsvæsen/menneskerettigheder. Efter et besøg hos Menneskerettighedsdomstolen mødtes delegationen med Den Europæiske Ombudsmand. Der blev udvekslet synspunkter om den nyligt oprettede ombudsmandsinstitution i Indonesien.

Den 29. november holdt Olivier VERHEECKE et foredrag i Bruxelles om Den Europæiske Ombudsmands rolle og aktiviteter for en gruppe på 30 studerende fra Hanzehogeschool Groningen (Nederlandene).

Den 1. december var SÖDERMAN inviteret til at deltage i et frokostmøde med George RADWANSKI, den canadiske kommissær for beskyttelse af privatlivets fred. I frokostmødet, som James BARTLEMAN, ambassadør ved Canadas Mission ved EU, var vært ved, deltog ligeledes Paul THOMAS, belgisk kommissær for beskyttelse af privatlivets fred, Anne-Christine LACOSTE, juridisk rådgiver, den belgiske kommission for beskyttelse af privatlivets fred.

Den 11. december aflagde professor Alasdair ROBERTS fra School of Policy Studies ved Queens Universitet, Ontario, Canada, besøg hos Ombudsmanden. Prof. ROBERTS, som er ekspert inden for forskning i lovgivning vedrørende informationsfrihed, mødtes med SÖDERMAN i Strasbourg under Europa-Parlamentets mødeperiode.

Den 13. december mødtes SÖDERMAN med Jeroen SCHOKKENBROEK fra Europarådets enhed for eksterne forbindelser og begivenheder. De drøftede spørgsmål af interesse for begge institutioner, herunder synkronisering i forbindelse med internationale begivenheder.

6.4 KONTAKTER TIL MEDIERNE

Under sit besøg i Finland holdt Den Europæiske Ombudsmand en forelæsning for Foreningen af Europæiske Journalister (AEJ). Denne forening, der har hovedsæde i Helsinki, er organiseret i nationale afdelinger og har ca. 1 600 medlemmer.

Den 17. januar blev SÖDERMAN interviewet af Cornelia BOLESCH til *Süddeutsche Zeitung* og dr. Willy TEICHERT, som arbejder for flere tyske aviser.

Den 19. januar gav SÖDERMAN et interview til Jouni MÖLSÄ fra den finske avis *Helsingin Sanomat*.

Den 27. januar blev SÖDERMAN interviewet af Åsa NYLUND, korrespondent for den finske *Yleisradio*.

Den 28. januar blev SÖDERMAN interviewet af Stephan DEPPEN til den tyske radio *Saarländischer Rundfunk* og af Harriet TUOMINEN til den finske avis *Nya Åland*.

Den 16. marts gav SÖDERMAN et interview til BBC's radioprogram *Europe Today*. Han blev desuden interviewet af Mattin LAITINEN til den finske *YLE Radio*.

Den 17. marts gav SÖDERMAN et telefoninterview til Åsa NYLUND fra det finske *TV-YLE*.

Den 23. marts mødtes Ian HARDEN og Maria ENGLESON med en gruppe nordiske journalister i Strasbourg. Journalisterne kom fra Danmark, Finland, Norge og Sverige. HARDEN holdt et foredrag om Ombudsmandens arbejde, som blev efterfulgt af spørgsmål fra journalisterne. De fleste spørgsmål vedrørte Ombudsmandens rolle i forbindelse med udarbejdelsen af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Den 27. marts gav SÖDERMAN et interview til Heikki HAAPAVAARA fra den finske avis *Optio*.

Den 31. marts afholdt Den Europæiske Ombudsmand en forelæsning i Paris for den finske forening af journalister ved lokalaviser, som var på studiebesøg i Frankrig.

Den 3. april blev SÖDERMAN interviewet af Eva HEDLUND til den svenske avis *Journalisten*.

Den 12. april afholdt Den Europæiske Ombudsmand en pressekonference i Strasbourg vedrørende de fremskridt, som EU's institutioner, organer og agenturer havde gjort med hensyn til vedtagelsen af en adfærdskodeks for god forvaltningsskik. Over 30 journalister deltog i pressekonferencen.

Samme dag blev SÖDERMAN interviewet af Paolo CACACE til den italienske avis *Il Messaggero*.

Den 17. april blev der i anledning af Den Europæiske Ombudsmands fremlæggelse af sin årsberetning for 1999 for Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender holdt et pressemøde i Bruxelles med henblik på at præsentere årsberetningen for finske journalister. I pressemødet deltog Jouni MÖLSÄ fra *Helsingin Sanomat*, Maija LAPOLA fra *Turun Sanomat*, Åsa NYLUND fra *YLE Television* og Marko RUONALA fra nyhedsbureauet *STT*.

Pressemødet blev efterfulgt af en pressefrokost, hvor SÖDERMAN præsenterede sin årsberetning for 1999 for følgende journalister: Gareth HARDING fra *European Voice* (EU), Bret STEPHENS fra *Wall Street Journal Europe* (EU), Conor SWEENEY fra *Irish Independent* (Irland), Marisandra OZOLINS fra *Tageblatt* (Luxembourg), Michael JUNGWIRTH fra *Kleine Zeitung* (Østrig), Rolf GUSTAVSSON fra *Svenska Dagbladet* (Sverige), Emily von SYDOW fra *Aftonbladet* (Sverige), Willy SILBERSTEIN fra Sveriges Radio (Sverige), Robert COTTRELL fra *The Economist* (Det Forende Kongerige), Ambrose EVANS-PRITCHARD fra *The Daily Telegraph* (Det Forenede Kongerige).

Den 7. maj blev Ben HAGARD interviewet af en journalist fra *Radio France Alsace* i forbindelse med åbent hus-dagen.

Den 17. maj blev Den Europæiske Ombudsmand interviewet af journalist Jarkko VESIKANSA til det finske ugemagasin *Suomen Kuvalehti*.

Den 18. maj blev Den Europæiske Ombudsmand interviewet af BELLABARBA til den italienske radiostation *RAI*.

Den 24. maj deltog José MARTÍNEZ ARAGÓN i en radiodebat, som blev sendt live af *COM Radio* fra Barcelona, om de europæiske borgeres rettigheder. Debatten blev ledet fra Bruxelles af Europa-Parlamentets tidligere næstformand, Antoni GUTIÉRREZ, og omfattede også de spanske medlemmer af Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, Ana PALACIO, Maruja SORNOSA og Laura GONZÁLEZ.

Den 8. juni interviewede journalist Staffan DAHLLOF SÖDERMAN pr. telefon om en brochure, der skulle udgives af det svenske fagforeningsforbund *Statstjänstemannaförbundet*. DAHLLOF skriver endvidere artikler til den svenske avis *Göteborgs-Posten*, den danske ugeavis *Det ny Notat* og *Journalisten* (svensk fagforeningsblad, som udkommer ugentligt).

Den 9. juni interviewede journalist Erik RYDBERG SÖDERMAN til den belgiske avis *Le Matin*.

Den 14. juni interviewede Laurent BIGOT, som arbejder for den franske journalistforening, SÖDERMAN til det franske tidsskrift *Le Point*.

Ligeledes den 14. juni gav SÖDERMAN et interview til Jane LUSCOMBE fra *BBC World Television*.

Senere samme dag filmede Dara McCLUSKEY fra *Tech Arts Media*, et datterselskab af *Midas Productions*, der har hovedsæde i Dublin, SÖDERMAN i forbindelse med produktionen af en cd-rom til irske skoleelever på sekundærtrinnet. Dette projekt er iværksat af

The Communicating Europe Initiative Taskforce i Irland under ledelse af det irske udenrigsministerium.

Den 15. juni interviewede DR-TV SÖDERMAN i Strasbourg. DR-TV har medproduceret en række dokumentarprogrammer om EU. I alt 3 timer vil blive sendt i hele Europa i efteråret. DR-TV havde navnlig opmærksomheden henvendt på spørgsmålet om forsinkede udbetalinger fra Kommissionen, Kommissionens forslag om aktindsigt og reformprocessen.

Den 27. juni interviewede Mathias JONSSON SÖDERMAN til Ålands Tidning, en avis fra Ålandsøerne i Østersøen.

Den 4. juli blev SÖDERMAN interviewet af Hans-Martin TILLIACK til det tyske tidsskrift *Stern* og af Peer SKIPPER til den danske udgave af Europa-Parlamentets tidsskrift *News from Europe*.

Den 5. juli deltog SÖDERMAN i en pressekonference, der var tilrettelagt af Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender i forbindelse med fremlæggelsen af årsberetningen for 1999.

Ligeledes den 5. juli blev SÖDERMAN interviewet af Víctor CANALES, spansk korrespondent for *Radio Netherlands Internationals* latinamerikanske station. CANALES tilrettelægger ligeledes en månedlig featureudsendelse med titlen *En vivo desde el hemisfero*, til ca. 20 spanske nationale og regionale radiostationer.

Den 7. juli blev SÖDERMAN interviewet af Torgeir ANDA til den norske erhvervsavis *Dagens Næringsliv*.

Den 19. juli blev SÖDERMAN interviewet af Mina MITSUI, Bruxelles-korrespondent for den japanske avis *Yomiuri Shimbun*. Denne avis interesse havde sin baggrund i japanske lokalråds bestræbelser for at få oprettet en ombudsmandsinstitution i deres land.

Den 8. september blev SÖDERMAN interviewet af Anna VOROS, journalist for svensk radio. Interviewet vil danne grundlag for en beskrivelse af Den Europæiske Ombudsmands rolle og forskellige aktiviteter i en publikation på et letforståeligt svensk.

Den 19. september blev SÖDERMAN interviewet af BOGERTS til den nederlandske avis *Volkskrant*.

Den 10. oktober blev SÖDERMAN interviewet af Annegret LOGES til den tyske publikation *DM-Magazin*.

Den 12. oktober interviewede Marja-Liisa HUSSO SÖDERMAN til det finske tidsskrift *ET-lehti*.

Den 16. oktober blev SÖDERMAN interviewet af Polish Community Aerial Television. TV-holdet blev ledet af journalist Grazyna MIKOLAJCYK. Den Europæiske Ombudsmand blev interviewet som led i en serie programmer, som skal oplyse den polske offentlighed om EU-institutionerne og deres aktiviteter.

Den 17. november gav SÖDERMAN et telefoninterview til Monserrat MINOVA fra Radio 4 i Barcelona.

Den 22. november gav SÖDERMAN et telefoninterview til Marie-Louise MOLLER fra *EU Observatory*. Interviewet vedrørte hovedsagelig aldersgrænser i ansættelsesprocedurer.

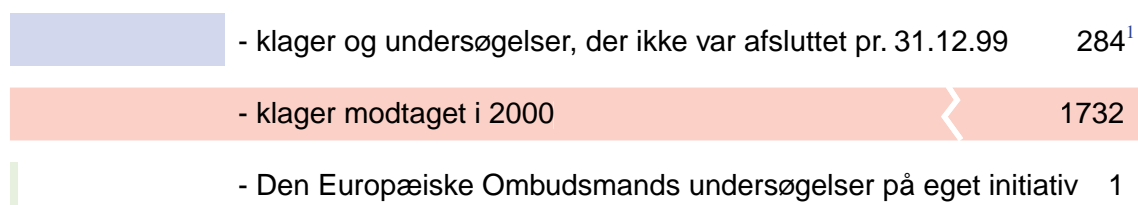
Den 13. december gav SÖDERMAN et interview til Caroline MONIN fra tidsskriftet *Dialogue*, der udgives af ministeriet for den vallonske region.

A STATISTIK OVER DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS ARBEJDE I PERIODEN 01.01.2000 TIL 31.12.2000

1 BEHANDLEDE SAGER I 2000

1.1 SAMLET SAGSMÆNGDE I 2000

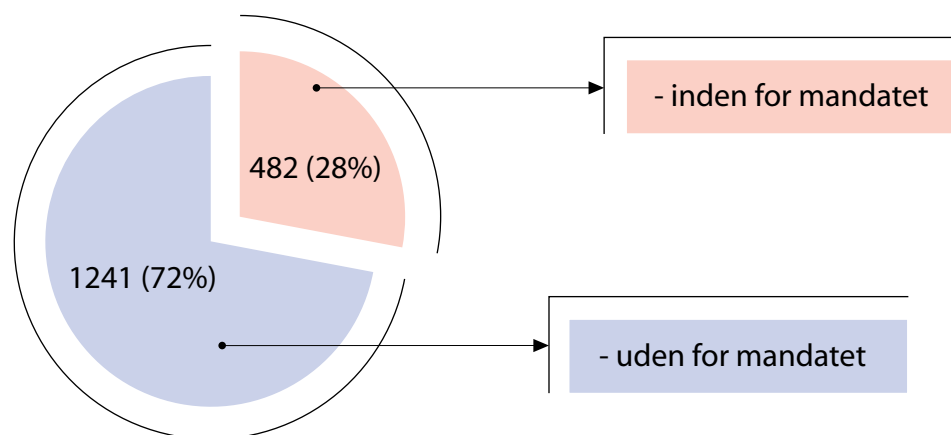
2017

1.2 AFSLUTTET UNDERSØGELSE AF ANTAGELIGHED/ UANTAGELIGHED 95%

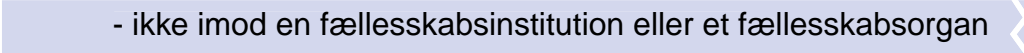
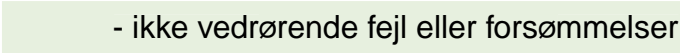

1.3 KLASSIFICERING AF KLAGERNE

1.3.1 Klager i overensstemmelse med Den Europæiske Ombudsmands mandat

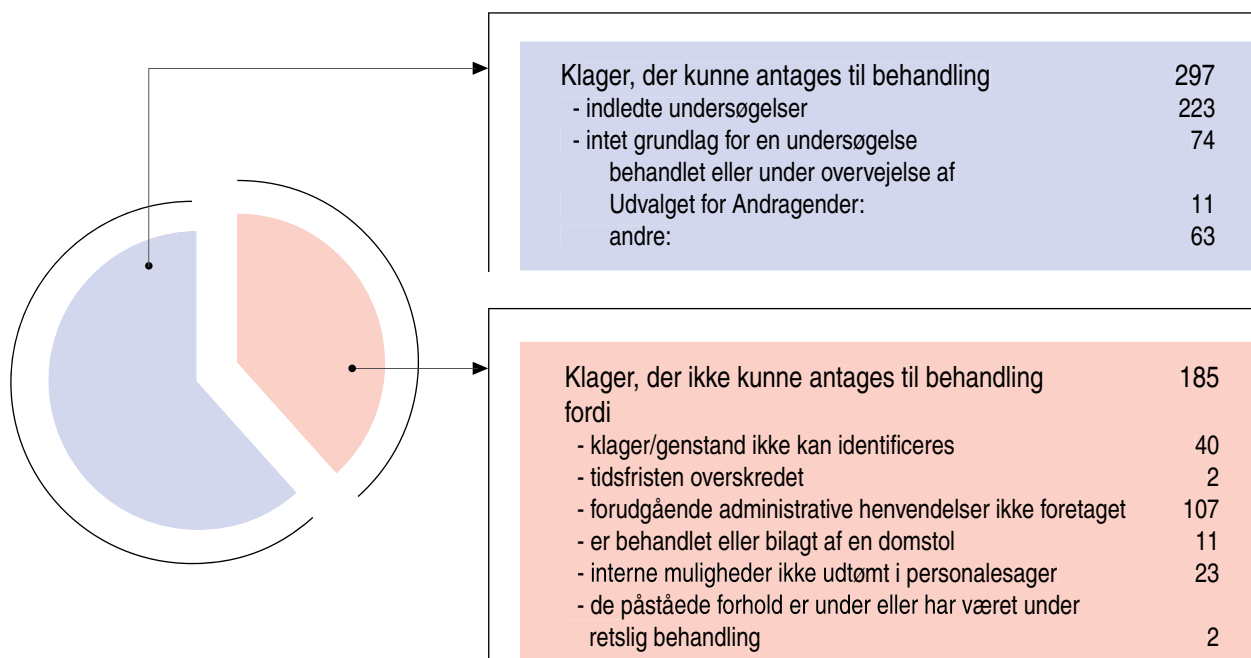

¹ Heraf 6 undersøgelser på eget initiativ foretaget af Ombudsmanden og 186 antagelige klager.

1.3.2 Begrundelser for at falde uden for mandatet

	- ikke en autoriseret klage	12
	- ikke imod en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan	1141
	- ikke vedrørende fejl eller forsømmelser	90
	- Domstolen og Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner	1

1.3.3 Analyse af klager inden for mandatet

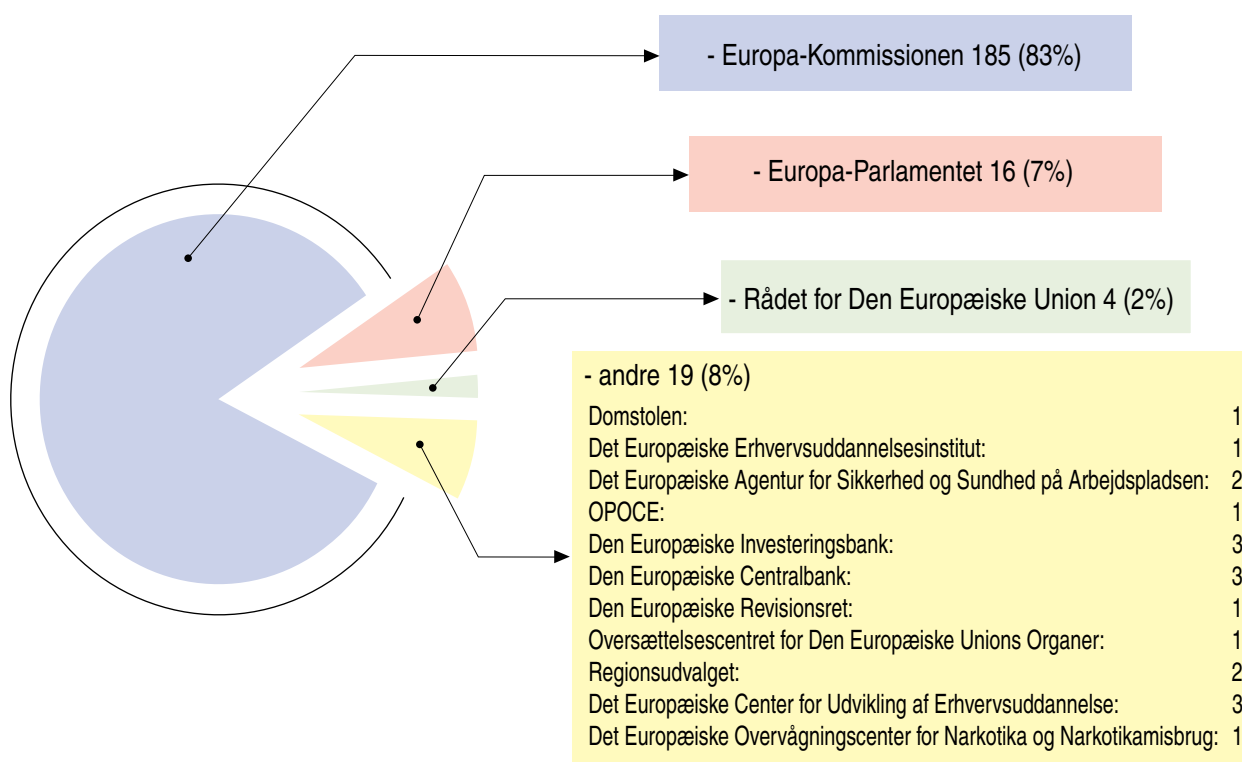

2 INDLEDTE UNDERSØGELSER I 2000

224

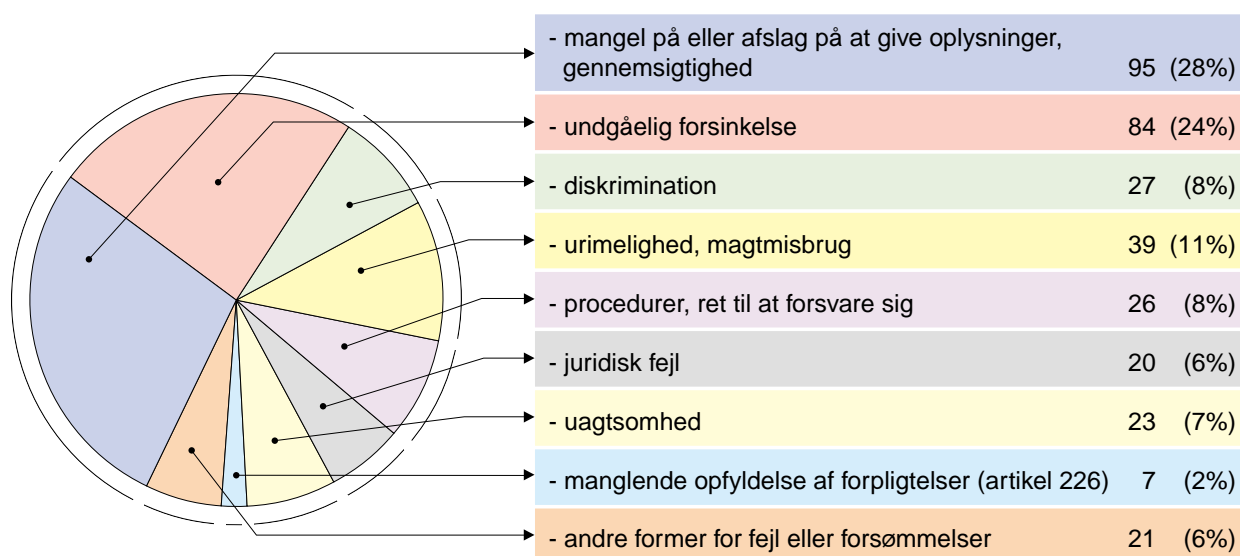
(223 antagelige klager og 1 undersøgelse på eget initiativ af EO)

2.1 UNDERSØGTE INSTITUTIONER OG ORGANER²

2.2 PÅSTÅET TYPE FEJL ELLER FORSØMMELSER

(I nogle sager påstås der 2 typer fejl eller forsømmelser)

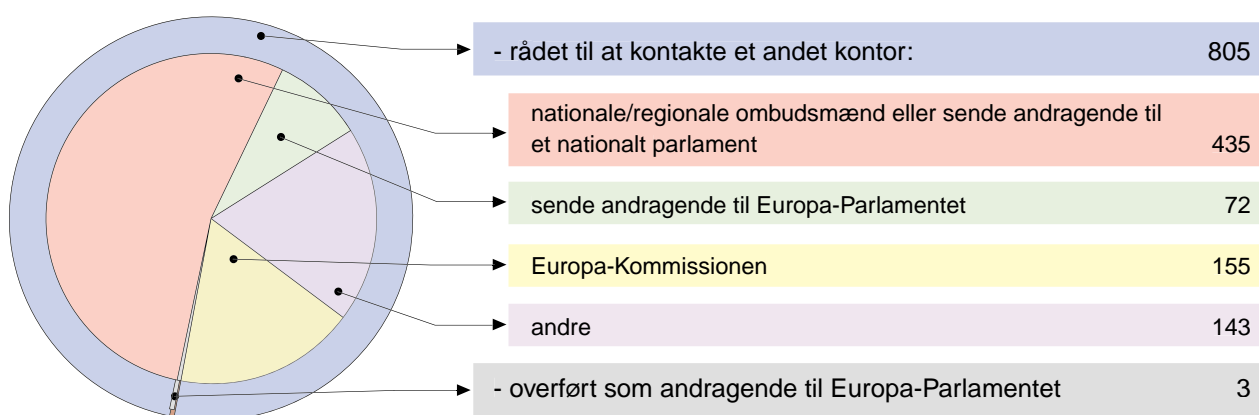

²

Nogle sager angår 2 eller flere institutioner eller organer.

3 AFGØRELSE, DER AFSLUTTER EN KLAGESAG ELLER AFSLUTTER EN UNDERSØGELSE 1737

3.1 KLAGER UDEN FOR MANDATET 1241

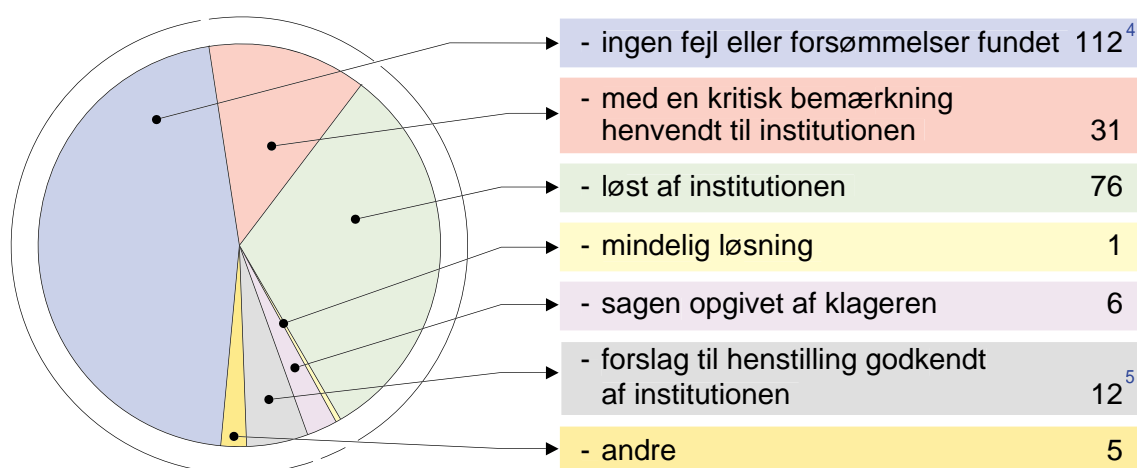

3.2 KLAGER INDEN FOR MANDATET, SOM IKKE KAN ANTAGES TIL BEHANDLING 185

3.3 KLAGER INDEN FOR MANDATET, SOM KAN ANTAGES TIL BEHANDLING, MEN INTET GRUNDLAG FOR EN UNDERSØGELSE 74

3.4 UNDERSØGELSER AFSLUTTET MED BEGRUNDET AFGØRELSE 237³

(En undersøgelse kan afsluttes af mere end en af følgende årsager)

³ Heraf 4 foretaget på eget initiativ af Ombudsmanden.

⁴ Heraf 3 foretaget på eget initiativ af Ombudsmanden.

⁵ Heraf 1 foretaget på eget initiativ af Ombudsmanden.

4 FORSLAG TIL HENSTILLINGER UDARBEJDET I 2000 OG SÆRLIGE RAPPORTER TIL EUROPA-PARLAMENTET

- undersøgelser, der har ført til konstatering af fejl eller forsømmelser og forslag til henstillinger 13

- forelæggelse af en særlig rapport for Europa-Parlamentet 2

5 BAGGRUND FOR KLAGER REGISTRERET I 2000

5.1 KLAGENS KILDE

- sendt direkte til Den Europæiske Ombudsmand 1729

fra: individuelle borgere 1539

virksomheder 76

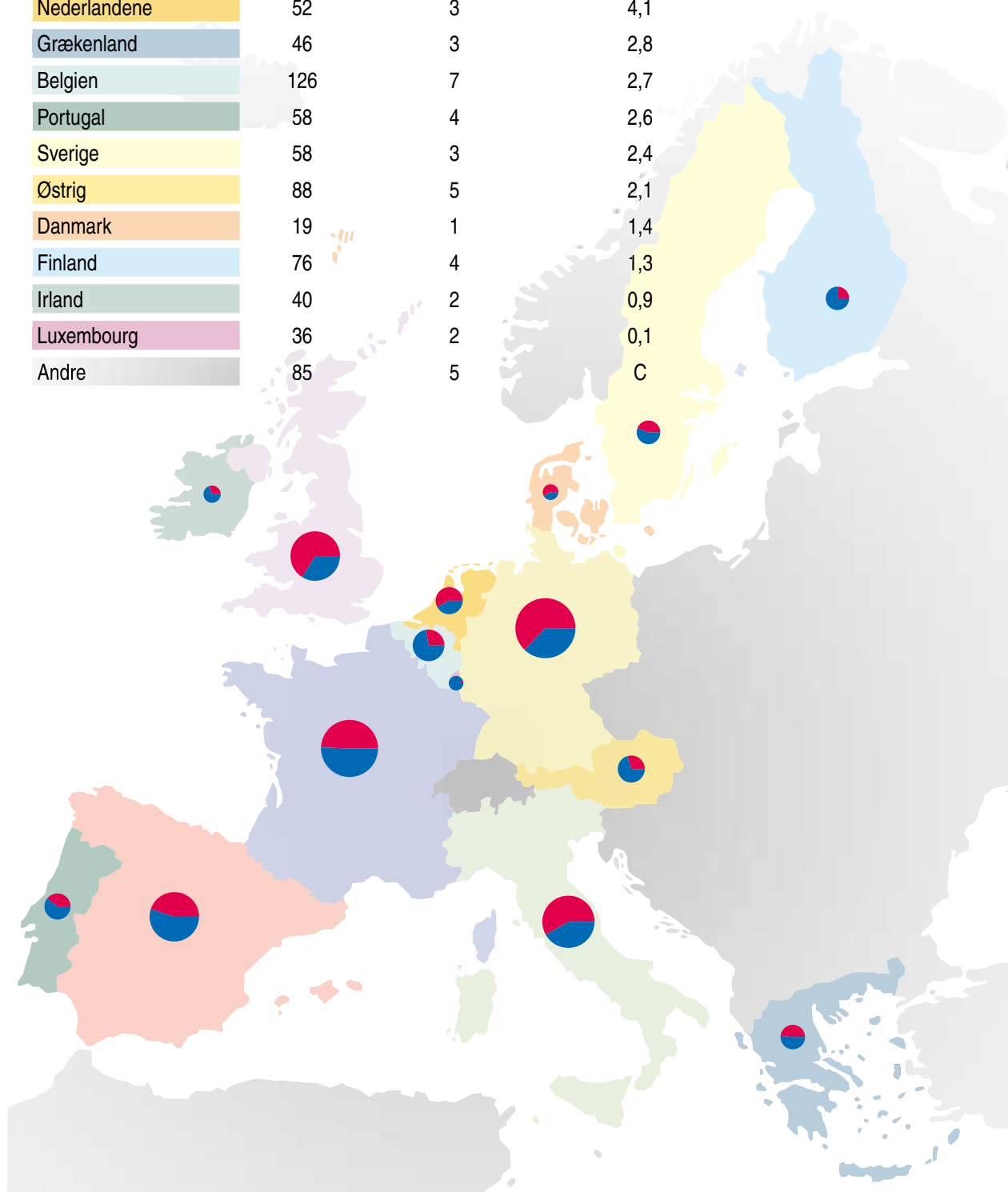
sammenslutninger 114

- overført via et medlem af Europa-Parlamentet 2

- andragende overført til Den Europæiske Ombudsmand 1

5.2 GEOGRAFISK GRUNDLAG FOR KLAGERNE

Land	Antal Klager	% af klager	% af befolkningen i EU
Tyskland	213	13	21,9
Det Forenede Kongerige	141	8	15,7
Frankrig	279	16	15,6
Italien	193	11	15,4
Spanien	222	13	10,6
Nederlandene	52	3	4,1
Grækenland	46	3	2,8
Belgien	126	7	2,7
Portugal	58	4	2,6
Sverige	58	3	2,4
Østrig	88	5	2,1
Danmark	19	1	1,4
Finland	76	4	1,3
Irland	40	2	0,9
Luxembourg	36	2	0,1
Andre	85	5	C

B OMBUDS- MANDENS BUDGET

Et uafhængigt budget

Statutten for Den Europæiske Ombudsmand fastsatte oprindeligt, at dennes budget skulle tilføjes som bilag til sektion 1 (Europa-Parlamentet) i den Europæiske Unions almindelige budget.

I december 1999 vedtog Rådet et forslag om, at Ombudsmandens budget skulle være uafhængigt, og foretog de nødvendige ændringer af finansforordningen med virkning fra 1. januar 2000⁶. Ombudsmandens budget er nu en uafhængig sektion (sektion VIII) i Den Europæiske Unions budget.

Efter disse ændringer af finansforordningen iværksatte Den Europæiske Ombudsmand proceduren med henblik på en ændring af de artikler i statutten, der ikke længere var relevante.

Budgettets struktur

Ombudsmandens budget er opdelt i tre afsnit. Afsnit 1 i budgettet omfatter lønninger, godtgørelser og andre udgifter til personale. Denne post omfatter også alle udgifter til tjenesterejser foretaget af Ombudsmanden og hans personale. Afsnit 2 i budgettet dækker bygninger, udstyr og diverse driftsudgifter. Afsnit 3 indeholder kun et enkelt kapital, hvorfra kontingenter til internationale ombudsmandsorganisationer betales.

Samarbejde med Europa-Parlamentet

For at undgå unødvendig overlappning af administrativt og teknisk personale leveres mange af de tjenester, Ombudsmanden har brug for, af eller via Europa-Parlamentet. De områder, hvor Ombudsmanden i større eller mindre grad er afhængig af assistance fra Parlamentets tjenestegrene, omfatter:

- personale, herunder kontrakter, lønninger, godtgørelser og social sikring
- økonomistyring og regnskabsføring
- forberedelse og gennemførelse af afsnit 1 i budgettet
- oversættelse, tolkning og trykning
- sikkerhed
- edb, telekommunikation og posthåndtering.

Effektivitetsbesparelsen for fællesskabsbudgettet ved samarbejdet mellem Den Europæiske Ombudsmand og Europa-Parlamentet skønnes at svare til 5,5 stillinger.

Omfatter tjenesterne ydet til Ombudsmanden ekstra direkte udgifter for Europa-Parlamentet, udskrives en regning, og betalingen udføres via en forbindelseskonto. Kontorer og oversættelsestjenester er de største udgiftsposter, der behandles på denne måde.

2000-budgettet omfattede et éngangsbeløb til dækning af Europa-Parlamentets udgifter til tjenester, der udelukkende består af personaletimer, såsom administration af kontrakter, lønninger og godtgørelser samt en række edb-tjenester.

Samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og Den Europæiske Ombudsmand blev indledt ved en rammeaftale af 22. september 1995, der blev indgået gennem aftaler om administrativt samarbejde og om budgetsamarbejde og økonomisk samarbejde underskrevet den

⁶ Rådets forordning 2673/1999 af 13. december 1999, EFT L 326, s. 1.

12. oktober 1995. Disse aftaler skulle udløbe ved udgangen af valgperioden for det Parlament, som blev valgt i 1994.

I juli 1999 underskrev Ombudsmanden og Europa-Parlamentets formand en aftale, der forlængede de oprindelige samarbejdsaftaler til udgangen af 1999.

I december 1999 underskrev Ombudsmanden og Europa-Parlamentets formand en aftale, der fornyede samarbejdsaftalerne med ændringer for år 2000 og mulighed for en automatisk forlængelse derefter.

2000-budgettet

I 1999 havde Ombudsmanden forelagt en handlingsplan for en omstrukturering af kontoret, som omfattede en adskillelse af det juridiske og det administrative arbejde ved etablering af separate afdelinger. 2000-budgettet frigjorde de bevillinger, der var nødvendige for at ansætte en ny A3-tjenestemand, hvorved denne nye struktur kunne gennemføres. I Ombudsmandens stillingsfortegnelse indgik i alt 24 stillinger.

I 2000 påbegyndtes gennemførelsen af handlingsplanen for omdannelse af midlertidige stillinger i stillingsfortegnelsen til faste stillinger. Én A3-, én A5-, én A7-, én B5- og én C2-stilling blev omdannet fra midlertidige til faste stillinger.

Det samlede beløb af bevillinger, der stod til rådighed på Ombudsmandens budget for 2000, var på 3 914 584 EUR. Afsnit 1 (Udgifter vedrørende personer, der arbejder for institutionen) beløb sig til 2 878 797 EUR. Afsnit 2 (Bygninger, udstyr og diverse driftsudgifter) beløb sig til 824 000 EUR. Afsnit 3 (Udgifter ved institutionens udførelse af særlige opgaver) beløb sig til 2 000 EUR. Et beløb på 209 787 EUR blev opført i reserven (afsnit 10).

Nedenstående skema viser udgifter i 2000 udtrykt i forpligtelsesbevillinger.

Afsnit 1	EUR	2 643 429
Afsnit 2	EUR	584 017
Afsnit 3	EUR	1 543
I alt	EUR	3 228 989

Indtægterne består hovedsagelig af fradrag fra aflønningen af Ombudsmanden og hans personale. Udtrykt i modtagne indbetalinger var de samlede indtægter i 2000 330.844 EUR.

2001-budgettet

2001-budgettet, der blev udarbejdet i løbet af 2000, indeholder en stillingsfortegnelse på 26, hvilket er en stigning på to i forhold til stillingsfortegnelsen for 2000.

De samlede bevillinger for 2001 er på 3 902 316 EUR. Afsnit 1 (Udgifter vedrørende personer, der arbejder for institutionen) beløber sig til 3 011 390 EUR. Afsnit 2 (Bygninger, udstyr og diverse driftsudgifter) beløber sig til 887 926 EUR. Afsnit 3 (Udgifter ved institutionens udførelse af særlige opgaver) beløber sig til 3 000 EUR.

De samlede indtægter i 2001-budgettet er på 385 897 EUR.

C PERSONALE

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

JACOB SÖDERMAN

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANS SEKRETARIAT

STRASBOURG

JURIDISK AFDELING

Ian HARDEN

Kontorchef for den juridiske afdeling
(Leder af Ombudsmandens sekretariat indtil
31.12.1999)
Tlf. +33 3 88 17 2384

José MARTÍNEZ ARAGÓN

Kontorchef for den administrative og økonomiske afde-
ling
(fra 01.01.2000 til 30.04.2000)
Ledende juridisk rådgiver
(fra 01.05.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2401

Gerhard GRILL

Ledende juridisk rådgiver
Tlf. +33 3 88 17 2423

Ida PALUMBO

Juridisk medarbejder
Tlf. +33 3 88 17 2385

Alessandro DEL BON

Juridisk medarbejder
Tlf. +33 3 88 17 2382

Maria ENGLESON

Juridisk medarbejder
Hjælpeansat (indtil 29.02.2000)
Midlertidigt ansat (fra 01.03.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2402

Peter BONNOR

Juridisk medarbejder
Hjælpeansat (fra 01.10.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2384

Murielle RICHARDSON

Assistent for kontorchefen for den juridiske afdeling
Tlf. +33 3 88 17 2388

Isabelle FOUCAUD

Sekretær
Tlf. +33 3 88 17 2391

Isabelle LECESTRE

Sekretær
Tlf. +33 3 88 17 2413

Conor DELANEY

Praktikant (indtil 31.01.2000)

Raquel IZQUIERDO

Praktikant (fra 01.01.2000 til 30.06.2000)

Helene THYBO

Praktikant (fra 01.02.2000 til 31.07.2000)

Hans CRAEN

Praktikant (fra 15.09.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2542

Mette Lind THOMSEN

Praktikant (fra 09.10.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2543

ADMINISTRATIV OG ØKONOMISK AFDELING

João SANT'ANNA

Kontorchef for den administrative og økonomiske afdeling
(Tjenestemand fra Europa-Parlamentet midlertidigt udlånt til
Ombudsmandens kontor fra 01.05.2000)
Tlf. +33 3 88 17 5346

Ben HAGARD

Internet-kommunikationsmedarbejder
Tlf. +33 3 88 17 2424

Xavier DENOËL

Fuldmægtig
Midlertidigt ansat (indtil 29.02.2000)
Hjælpeansat (fra 01.03.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2541

Nathalie CHRISTMANN

Administrationsmedarbejder
Tlf. +33 3 88 17 2394

Alexandros KAMANIS

Økonomisk medarbejder
Tlf. +33 3 88 17 2403

Marie-Claire JORGE

Edb-medarbejder
(Midlertidigt ansat fra 01.06.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2540

Juan Manuel MALLEA

Ombudsmandens assistent
(Midlertidigt ansat fra 01.01.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2301

Marie-Andrée SCHWOOB

Sekretær
Midlertidigt ansat (indtil 31.05.2000)

Félicia VOLTZENLOGEL

Sekretær
Tlf. +33 3 88 17 2422

Isgouhi KRIKORIAN

Sekretær
(Tjenestemand overflyttet til Ombudsmandens kontor den 16.07.2000)
Tlf. +33 3 88 17 2393

Charles MEBS

Betjent
Tlf. +33 3 88 17 7093

Ombudsmanden med sin stab i Strasbourg.

*BRUXELLES***Benita BROMS**

*Leder af Bruxelles-kontoret
Ledende juridisk medarbejder
Tlf. +32 2 284 2543*

Olivier VERHEECKE

*Juridisk medarbejder (indtil 30.06.2000)
Ledende juridisk rådgiver (fra 01.07.2000)
Tlf. +32 2 284 2003*

Vicky KLOPPENBURG

*Juridisk medarbejder
Tlf. +32 2 284 2542*

Evanthia BENEKOU

*Praktikant (fra 01.08.2000 til 31.10.2000)
Hjælpeansat (fra 01.11.2000)
Tlf. +32 2 284 3897*

Maria MADRID

*Assistent
Tlf. +32 2 284 3901*

Anna RUSCITTI

*Sekretær
Tlf. +32 2 284 6393*

Ursula GARDERET

*Sekretær
Tlf. +32 2 284 2300*

Ombudsmandens stab i Bruxelles.

D INDEKS OVER AFGØRELSER

Afgørelser, der er medtaget i denne beretning

1997

0398/97/(VK)/GG	181
1004/97/(PD)/GG)	210

1998

0109/98/ME	187
0161/98/ME	142
0489/98/OV	190
0507/98/OV	180
0515/98/OV	180
0521/98/ADB	191
0533/98/OV	34
0540/98/(XD)ADB	147
0576/98/OV	180
0608/98/ME	177
0713/98/IJH	212
0715/98/IJH	39
0789/98/JMA	46
0813/98/(PD)/GG	50
0818/98/OV	180
1108/98/BB	57
1260/98/(OV)BB	136
1280/98/(PD)GG	29
1305/98/(OV)BB	136
1317/98/VK	59
1346/98/OV	152
OI/1/98OV	211

1999

0078/99/OV	106
0142/99/BB	111
0198/99/(PD)JMA	157
0225/99/IJH	61
0287/99/ADB	98
288/99/ME	134
0390/99/ADB	132
0395/99/(PD)/(IJH)/PB	64
0396/99/IP	67
0408/99/VK	174
0506/99/GG	71
0521/99/GG	113

0601/99/IJH	115
0734/99/(VK)/IJH	77
0879/99/IP	116
0890/99/BB	161
0904/99/GG	83
0905/99/GG	86
1011/99/BB	139
1043/99/(IJH)/MM	118
1219/99/ME	92
1259/99/ME	110
1264/99/IP	119
1305/99/IP	163
1478/99/OV	120
1479/99/OV	167
1487/99/IJH	128
1527/99/MM	121
OI/1/99/IJH	197
OI/3/99/(IJH)/PB	200

2000

0006/2000/VK	109
0103/2000/GG	122
0157/2000/ADB	96
0171/2000/IJH	140
0269/2000/IJH	124
0379/2000/OV	125
0422/2000/GG	169
0491/2000/ADB	126
0500/2000/IP	172
0659/2000/GG	101
OI/1/2000/OV	208
Q1/2000/MM	198
Q2/2000/ADB	198
Q3/2000/ME	199

SÅDAN KONTAKTER DE DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

- Pr. post

Den Europæiske Ombudsmand
1, av. du Président Robert Schuman
B.P. 403
F - 67001 Strasbourg Cedex

STRASBOURG

- Pr telefon

+33 3 88 17 2313

BRUXELLES

- Pr telefon

+32 2 284 2180

- Pr fax

+33 3 88 17 9062

- Pr fax

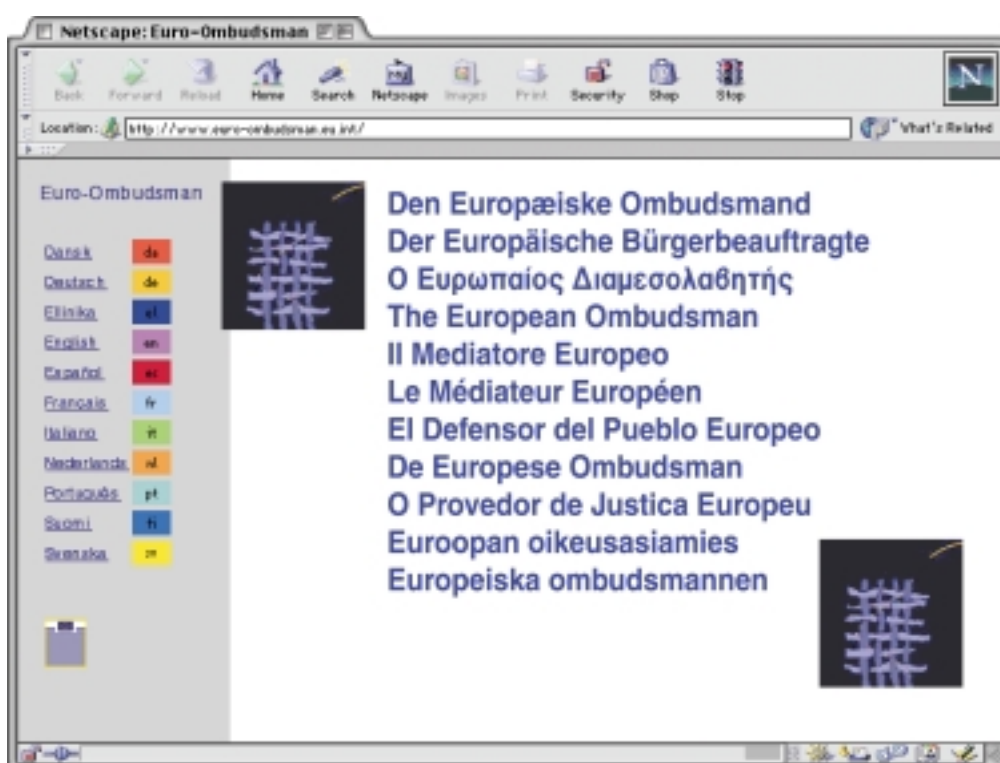
+32 2 284 4914

- Pr e-mail

euro-ombudsman@europarl.eu.int

- Internetside

<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet): 10 EUR

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 LUXEMBOURG

